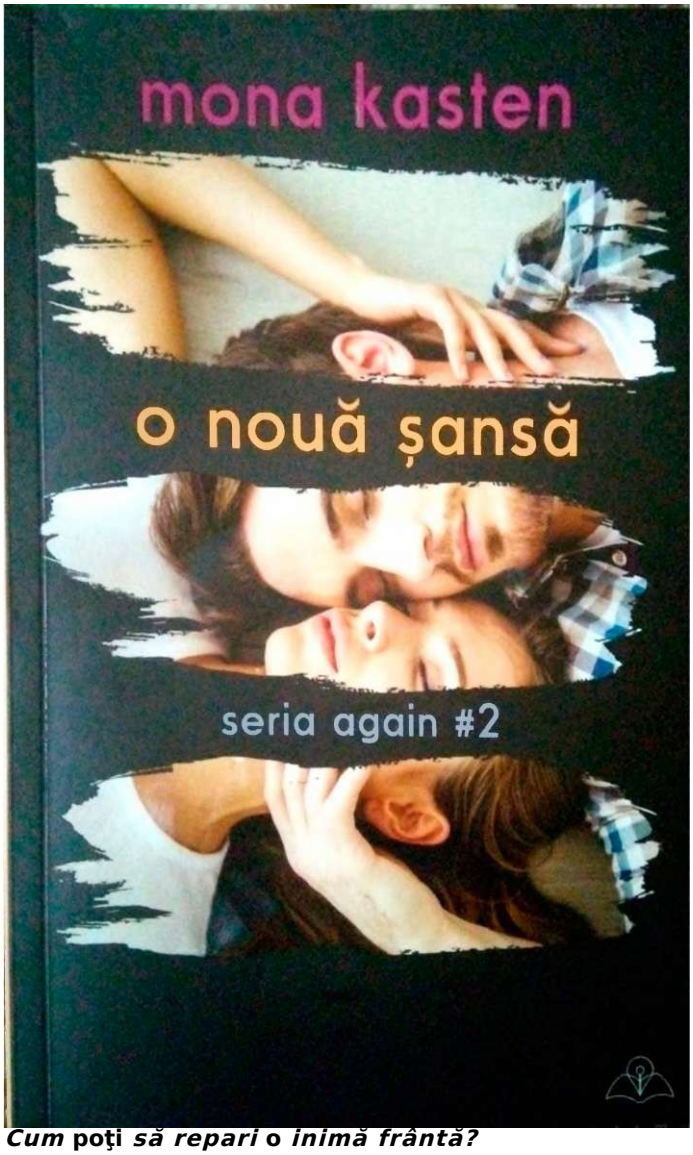

Cum* poţi *să repari* o *inimă frântă?

Allie şi Kaden predau ştafeta iubirii celor mai buni prieteni, iar de îndată ce Dawn îl cunoaşte pe Spencer simte că ceva e pe cale să se întâmple. Sentimentele de dragoste se înfiripă din ce în ce mai mult, însă Dawn e convinsă că orice ai face, la final vei fi rănit. Spencer e hotărât să-i arate contrariul şi începe o bătălie în care iubirea devine cea mai puternică armă.
Steagul alb se ridica abia atunci când Dawn afla că în spatele poveştii lui de viaţă se ascund răni emoţionale adânci. Acum două suflete se întâlnesc cu adevărat şi pornesc într-o călătorie la finalul căreia speră să se vindece reciproc
.9786069008683

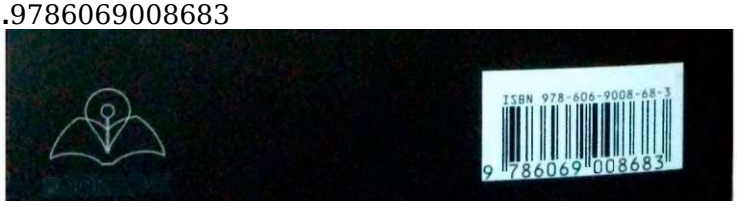

BOOKZON
EMONA KASTEN
O nouă şansă

iDescrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KASTEN, MONA
O nouă şansă / Mona Kasten; trad. de Iulia Dromereschi. -
Bucureşti: Bookzone, 2020

ISBN 978-606-9008-68-3

l. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.112.2

Mona Kasten, Trust Again

© 2017 Bastei Lübbe AG, Köln

Design copertă: ZERO Werbeagentur GmbH
© Bestseller Publishing, 2020
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă fără acordul editurii.
Redactor: Crina Brăiloiu Grafică de copertă: Maria Stoian
Tehnoredactor: Alexandra Cătuneanu
Editura Bookzone

Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti Comenzi şi informaţii:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429 E-mail:
office@bookzone.ro
www.bookzone.r
oMONA KASTEN

O noua şansa

seria again #2

Traducere de íulia Dromereschi

Book/one BUC ijRhŞÎ I, 202

0Capitolul 1

Ce idee stupidă, să cred că aş putea scrie într-o cafenea!

Eroare totală.

Ridic privirea şi văd un tip stând în faţa mea şi privindu-mă de parcă aştepta un răspuns la o întrebare pe care mi-o adresase. Nu am idee cum ar fi putut crede că l-am auzit. Poate considera că posed darul cititului pe buze? Căştile mele au diametrul aproximativ al unei pizza mici şi cântăresc vreo trei kilograme. Au costat o căruţă de bani şi blochează orice fel de zgomot — a meritat din plin investiţia, fiindcă îmi permite să mă concentrez când lucrez.

Tocmai de aceea detest să scriu în locuri publice. O dată, pot evita nivelul decibelilor doar purtând căşti care izolează zgomotul exterior, şi apoi, pentru că risc să fiu întreruptă mereu de te miri cine. Şi iată că tocmai se întâmplase din nou.

Tipul era chipeş, n-am ce zice. Avea părul şaten-roşcat şi ochi căprui, frumoşi. Purta blugi şi un tricoul strâmt, care i se mula pe umeri. Arăta binişor. Atunci, de ce nu mă simţeam deloc în largul meu?

Am ridicat încetişor casca de pe urechea dreaptă.

— Ai spus ceva? am întrebat, înclinând capul într-o parte, ca să aud mai bine ce spunea. în urechea mea stângă răsuna mai departe „Halsey", cu sonorul la maximum.

Tipul m-a privit printre genele pe jumătate coborâte.

— Vii des pe aici vinerea, a spus, şi ¿1 făcut un semn cu bărbia spre mine. l e-am văzut deja de câteva ori.

Ura adevărat, chiar dacă nu tocmai o decizie voiunlori. Aş li preferat sa îmi petrec clupă-amiexile de vineri în camera mea din căminul Universităţii Woodshill. Dar, din păcate, împărţeam camera cu o nimfomană.

— Da. Au cafea bună, am îngaimat. Felul în care mă privea tipul era foarte neplăcut — de parcăar fi aşteptat ceva din partea mea, iar posibilitatea să nu îl obţină nu intra în calcul.

Şi-a înclinat şi el capul într-o parte. Zâmbetul i s-a lăţit.

— Nu bei cafea. Cel mult, îţi comanzi o ciocolată caldă. Dar în curând se va încălzi, şi măîntreb ce vei alege atunci.

Mi s-au umezit palmele şi am înghiţit în sec. Tipul devenea dubios rău. în fond, eram o nimeni, care se lupta pentru un loc lângă fereastra imensă, dar care, de cele mai multe ori, şedea la primul etaj al cafenelei Patriot, departe, într-un colţ, cu spatele spre interior. Locul acesta, cu măsuţa rotundă şi scaunele uzate, era ca o ascunzătoare pentru mine. Nu mă gândisem niciodată că m-ar putea urmări cineva.

Era de speriat.

Oare mă privea de multă vreme? Doamne, oare văzuse la ce lucram?

— Chiar mi-aş dori să aflu, a continuat tipul, ridicându-şi vocea cu o octavă.

Serios? încerca să mă agaţe, cu vocea lui de bas şi cu privirea care invita în dormitor! Dacă aş fi fost altă fată, poate ar fi funcţionat. Dar eu mă feresc ca de ciumă de sexul masculin, de peste un an.

Apreciez propunerea, am început, dându-mi bretonul la o parte. Se afla în faza intermediară iritantă în care şuviţele roşcate îmi intrau tot timpul în ochi. Dar nu cred că e o idee bună

.O noua şcirv»o

— Haide, a insistat, apucând un scaun de la o altă masă şi aşezându-l lângă al meu. L-a încălecat, sprijinindu-şi braţele de spătar. Ştiu să ascult.

De unde îi venise ideea că aş dori să vorbesc? Privirea mi-a zburat, pentru o clipă, la laptop. Avusesem grijă să setez o dimensiune mică a fontului, iar ecranul avea o luminozitate redusă. Şi totuşi, mă mâncau degetele să închid clapeta. Ce se afla acolo nu era menit ochilor străini — cel puţin, nu încă.

Cu o mişcare spasmodică, Grover m-a penetrat, iar eu am gemut tare. Zgomotul animalic pe care l-a scos aproape ca m-a adus la orgasm.

Nu, în niciun caz nu era destinat acestui străin dubios.

— La ce lucrezi? a întrebat, făcând un semn din cap spre laptop.

Cu un gest în aparenţă nonşalant, am închis clapeta. Mi-am coborât căştile pe ceafă şi mi-am aranjat părul sub ele, cu o atenţie studiată. Apoi, am luat geanta de pe jos şi l-am vârât pe Watson înăuntru. Aşa botezasem laptopul imens, pe care îl cumpărasem cu trei ani în urmă. Avea un ecran de 25 de centimetri şi cântărea pe măsură.

Tipul mi-a atins braţul cu blândeţe.

— Hei, am înţeles. Nu am vrut să te sperii. Mai bine plec, a spus el şi s-a ridicat. Vocea îi devenise aproape timidă. Doar că păreai atât de singuratică, aici, şi m-am gândit... A ridicat din umeri.

OK. începeam să nu mă mai simt atât de nelalocul meu.

— Eşti foarte amabil... Am încercat să-mi amintesc dacă se prezentase deja.

— Cooper, m-a ajutat el.

— Cooper, am repetat eu, zâmbind. Serios, îmi pari un tip de gaşcă, însă eu chiar trebuie să plec. Mai am lucruri de făcut şi nu mă pot concentra aici. Mi-am eliberat
braţul şi am îndesat încărcătorul în compartimentul Jj$_n$ fală al genţii mele de laptop.

— Am putea repeta experienţa, cândva. Când nu at atâtea de spus, a propus Cooper.

Mi-am înghiţit un oftat şi m-am ridicat.

— Nu sunt... interesată. Scuze.

Cooper se ridicase şi el. Privirea lui mi-a mângâiat trupul, de sus până jos.

— N-aş fi spus asta despre tine.

Am clipit, uluită.

— Ce ai spus?

— Am spus că arăţi de parcă nu te-ar deranja puţină distracţie. Dintr-odată, nu mă mai privea prietenos, ci dispreţuitor. Se pare, însă, că eşti o mimoză. Păcat.

în doar câteva secunde, punctele acumulate de Cooper s-au topit într-un minus uriaş.

— îmi retrag cuvintele, Cooper. Nu eşti deloc un tip amabil, am spus şi am început să îmi adun restul lucrurilor, clătinând din cap. La final, mi-am închis geanta foarte grea.

— Sau poate că eşti lesbiană? Poţi recunoaşte!

Tipul era incredibil.

— Nu că orientarea mea sexuală ar trebui să conteze, dar numai fiindcă nu vreau să petrec timp cu tine nu înseamnă deloc că nu îmi plac bărbaţii, am şuierat, şi am trecut în trombă pe lângă el. Sau că aş fi o mimoză, doar pentru că nu am căzut pradă strategiei tale cu vocea aia profundă şi cu replicile de duzină.

Am ţâşnit pe uşă afară, mult mai repede decât credeam că e posibil cu geanta aceea grea.

Aerul rece de februarie mi-a umplut plămânii. Era încă destul de frig. Am expirat un norişor de abur. Am scotocit în buzunarul hainei şi am scos căciula de lână kaki, împletită, pe care mi-am îndesat-o pe cap, până

') lUHIfl V «!%(!*

când mi »un simţii urechile «ip^iMU* de vântul l.iiot; din \\ oodshilh 1 >upă vv mi am acoperit yi ¡mutilate de l.ij.1 cu c^arla m »im gândit ce puteam l.u i» mai depiirle,

Nu in;"! puteam întoarce la crtmin. Colega mea, Sawver, avea un nou inits.it'ir de se\ masculin, .si fusesem deja de suficiente ori martora IM voie a activităţilor sale sexuale. Fra unul dintre motivele pentru care investisem în căştile izolatoare. Pentru exista un risc prea mare sa dau peste un tip pe ¡umblate dezbrăcat, cu capul deja îngropat intre picioarele ei, nu voiam sa nul îndrept spre casa.

Trebuia sfi tai cafeneaua Patriot de pe lista de locuri pentru scris. Cată vreme ciudatul aia era încît acolo, nici zece alpaca nu m-ar li putut tari înapoi.

Biblioteca universităţii era o solujie. Astăzi se închidea doar la ora zece, insa pentru proiectul la care lucram nu era chiar potrivita. Prea multe persoane şi-ar fi putut arunca privirile spre ecran.

Mi-am îngropat mâinile în buzunare şi am dat de ceva metalic şi rece. Sinapsele mele prăfuite au început sa se aprindă intermitent. Desigur!

Cu vreo doua luni în urma, cea mai buna prietenă a mea, AU ie, se mutase în noul ei apartament, care se afla la un sfert de oră de campus. îmi dăduse de îndată o cheie de rezervă. Pe de o parte, pentru că eram mătuşa oficială a motanului ei, Spidey, pe care trebuia să îl hrănesc uneori, în absenţa ei, şi pe de alta pentru că Allie era la curent cu activităţile intense de socializare ale lui Sawyer. îmi spusese că puteam veni oricând la ea, dacă nu puteam rămâne la mine. Nu profitasem încă de ofertă, dar azi chiar nu aveam nicio altă soluţie.

Am scos imediat mobilul din buzunar şi am sunat-o. Nu mi-a răspuns, aşa că i-am scris un mesaj scurt şi mi-am anunţat vizita.

Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, nu mi-ar fi fost deloc la îndemână să cer ajutor, însă cu Allie lucrurile stăteau diferit. O cunoscusem în semestrul anterior, în prima zi de orientare. Îmi atrăsese alenţi,» pentru că arata exact a^a cum ma simţeam cu absolv disperată. De îndată, ii tăcusem semn să m» alăture grupului in care mă allam, si de atunci eram inseparabile

Allie locuia cu iubitul ei, kaden, într-o zonă foarte frumoasă. Suprafeţele ver/.i erau incă acoperite de u pojghiţă îngheţată, dar eram sigură că, în lunile urmatoare, aveau să strălucească de culoare. Clădirea se alia in apropierea unui părculeţ şi avea o privelişte minunată către muntele VVilson şi văile care ne înconjurau.

Cu un an în urmă, mi-aş fi pariat laptopul că nu exista loc mai frumos decât Portland-ul. Acum, însă, de locul acela mă legau amintiri pe care aş fi tăcut orice să le pot uita. Mutarea aici, în schimb, funcţionase de minune — şi nu doar atât. Adunasem deja o mulţime de amintiri plăcute.

Am deschis uşa clădirii in care locuia Allie şi am urcat pe scări până la etajul doi. Cunoşteam toate şmecheriile, pentru că petrecusem mult timp aici. Trebuia să ridic puţin clanţa, mai întâi, şi abia apoi să împing uşa apartamentului. Abia ce am pus piciorul în hol, că Spidey a tropăit spre mine, mieunând.

— E cineva? am strigat. Am lăsat jos geanta şi m-am descheiat la haină. Fără să mă fi lămurit dacă era sau nu cineva înăuntru, am făcut câţiva paşi atenţi în direcţia camerei de zi.

Linişte.

Se auzea doar torsul mocnit al lui Spidey, în timp ce se freca de picioarele mele. Mi-am trecut palma peste spinarea lui portocalie, tigrată. Mi-a smuls fără probleme o zâmbet de pe

buze şi l-am pus din nou pe umăr pe Watson, îndreptându-mă spre canapeaua din camera de zi, hotărâtă să muncesc.

Darces-a întâmplat după aceea a iost mai râu decât cel mai cumplit scenariu pe care mi l-aş li putut imagina pentru astăzi.

Penis.

Asta mi-a sărit prima dată în ochi.

Un penis măricel şi cât se poate de pus pe treabă îmi bloca întregul câmp vizual. Mi-am smuls ochii de la el şi i-am ridicat spre Kaden, care s-a uitat şi el la mine, cu gura căscată. Secundele s-au scurs, şi jur că nu voiam să mă uit - dar, serios, era dezbrăcat! Ochii mei păreau să aibă o voinţă proprie. De îndată, m-am obligat să îi închid strâns.

Mi-am dorit să dispar pe loc, ca un norişor de fum.

— Kaden? s-a auzit vocea prietenei mele din dormitor.

Atât mi-a trebuit.

M -am răsucit pe călcâie, împiedicându-mă de Spidey, firește, pentru că ochii mei erau încă strâns închişi, şi am fugit afară cât m-au ţinut picioarele. Kaden a strigat după mine, dar eu am luat distanţă. Paşii mei au răsunat în casa scărilor; tocurile ghetelor mele până la glezne au ţăcănit pe granit. Dintr-odată, m-am lovit în plină forţă de cineva.

Lovitura m-a zguduit. O durere ascuţită mi-a săgetat faţa. M-am împleticit în spate şi am pipăit fără direcţie aerul, să găsesc un sprijin. Gata! M-am prins de tip cu cealaltă mână. Dar, în loc să mă prindă, a strigat şi s-a împleticit, la fel ca mine. Ne-a răsucit în cădere, asigurându-se că nu cădea peste mine. Cât de amabil!

în timp ce încercam să mă ridic, am trecut o cruce mare, roşie, în dreptul zilei, într-un calendar imaginar.

Au. Probabil îmi rupsesem nasul. Şi un genunchi. Şi câteva coaste.

- Aştept să îmi cazi în braţe de ceva vreme, dar nici chiar aşa, s-a auzit o voce de sub mine, iar mie mi s-a tăiat respiraţia.

Ziua **a** căpătat două cruci roşii. Şi **o** cruce **neagră** groasă, şi un emoticon. **Cel** mai potrivit era cel cu **maimuța** care îşi acoperă ochii.

Mi-am dat la o parte părul de pe frunte, ca să pot vedea ceva.

Nişte ochi sclipitori, de un albastru închis, i-au înfruntat pe ai mei.

Scânteia amuzată, şotioasă, din ei îmi era foarte cunoscută. La fel şi vocea catifelată, colţurile ridicate ale gurii şi părul în neorânduială, care făcea ce poftea mai tot timpul.

Spencer.

Aterizasem pe cel mai frumos-urât coşmar al meu. Era singurul tip care îmi punea la îndoială decizia de a îmbrăţişa celibatul, autoimpusă după despărţire.

— Cred că mi-am rupt nasul, am gemut. Mi-am suflat o şuviţă de breton din ochi. Până şi acest gest minimal m-a durut.

O mână s-a desprins de şoldul meu şi a atins partea cu pricina a corpului meu. Am simţit că mi se înfioară pielea, în ciuda durerii atroce.

— Nu ţi-ai rupt nimic.

Siguranţa din vocea lui m-a mirat.

— De unde ştii? am întrebat, curioasă.

Cealaltă mână a lui se afla încă pe şoldul meu, de parcă locul ei ar fi fost acolo. încrezătoare. Sigură. Iar eu nu am făcut niciun gest să mă ridic.

— Am avut nasul rupt, mi-a explicat Spencer, rotindu-şi capul într-o parte, ca să îi pot vedea faţa din profil. Vezi?

Chiar că! Avea o umflătură abia sesizabilă în partea de sus a nasului. Privirea mea i-a urmărit linia puternică a maxilarului, până la gură, şi înapoi sus. Am simţit o strângere de inimă şi nu m-am mai holbat.

O noua sonso

Cu *grijă,* m-am împins in braţe şi m-am ridicat.

— Scuze. Nu am vrut să dau peste tine.

S-a ridicat şi el. Zâmbetul aproximativ nu îi dispăruse. Din nou drept, şi-a dus apăsat antebraţul pe burta şi s-a înclinat uşor în faţa mea.

— A fost o onoare, Dawn. S-a îndreptat iar şi m-a privit.

Spencer era înalt, mult mai înalt decât mine. La cei un metru şi 58 de centimetri ai mei, nu era mare brânză.

— Oricând ai din nou nevoie de un zid personal, te rog să mi te adresezi. Ai numărul meu. A rânjit, afişând un şir de dinţi drepţi şi egali.

Am simţit iar că se zbate ceva înăuntrul meu — de data aceasta, o agitaţie primejdioasă în stomac.

Nenorocitul de Spencer Cosgrove!

Când îl văzusem prima dată, îmi trecuseră două cuvinte prin cap: *La naiba.*

Îl confundasem atunci cu Kaden, care nu se purta prea frumos cu Allie, pe atunci. Voiam să apăr interesele lui Allie şi să-l informez pe Kaden că era un ticălos. Doar că pe faţa lui se întinsese un rânjet profund, şi dintr-odată, prin cap îmi trecuseră patru cuvinte: *Să mă ia naiba.*

Allie lămurise imediat încurcătura. Nu că nu mi-ar fi plăcut să mai fiu furioasă pe el. Asta îmi furnizase o ocazie minunată de a ignora faptul evident că Spencer era supersexy.

Era prea sexy pentru binele lui. Nu *voiam* să mi se pară aşa, dar era un adevăr pe care nu îl puteam nega, indiferent cât aş fi încercat.

— Dawn? Spencer şi-a frecat uşor fruntea. E totul în regulă? Nu te-ai lovit prea tare la cap de pieptul meu de oţel, nu?

Era clar că glumea, ca de obicei. Spencer nu avea o constituţie tocmai atletică, dar asta nu îl făcea mai puţina^cător Ba dimpotrivă. Era construit perfect, cu silueta subţire, **dar** aspră, a unui alergător. Nu era nici prea solid, nici prea slab. Pur şi simplu... mmm.

- Mă bucur că m-am ciocnit de trupul tău puternic şi nu de un zid, i-am răspuns, cam agitată, şi mi-arn căutat din priviri geanta de laptop. Probabil căzuse urât, dar căptuşeala genţii trebuia să fi amortizat izbitura. Nu îmi puteam permite un laptop nou.

- Vii de la Allie? m-a întrebat Spencer. îl găsise pe Watson şi scutura cu o mână praful de pe geanta neagră în care se afla.

întrebarea lui mi-a declanşat o amintire. L-am privit cu ochii mari.

- Nu poţi urca! Am clătinat disperată din cap. O şuviţă de păr mi s-a lipit de buze. Am suflat-o într-o parte.

Spencer şi-a frecat din nou fruntea.

- Trebuie să lucrez cu Kaden la un proiect.

Voiam să îi spun că prietenii noştri erau ocupaţi, sau să descriu în cuvinte politicoase situaţia, dar, în loc de asta, de pe buze mi-a ţâşnit un singur cuvânt.

- Penis.

A clipit, nedumerit.

- Ce?

De parcă aş fi fost un CD demagnetizat, am scos din nou acelaşi cuvânt, doar că mai tare.

- Penis!

Situaţia îmi amintea de jocul în care câştiga cel care urla cel mai tare cuvântul în public.

- Ţi-l arăt cu plăcere pe Cosgrove junior, însă ar fi mai potrivit un spaţiu mai intim, nu crezi? Mi-a întors privirea şi a ridicat din cap. Dar dacă aşa doreşti, fie şi aici. Mai devreme sau mai târziu, s-ar fi ajuns oricum la asta. Spencer a început să-şi facă de lucru la cureaua pantalonilor.

O *rtouo VJHKJ*

L-am apucat imediat de mână.

— Nu penisul tău, idiotule, am şuierat. Kaden era dezbrăcat când am intrat în apartament. Cred *că*... nu au timp acum pentru noi.

Spencer a strâns buzele. Umerii au început să i se zgâlţâie.

— Râzi fără grijă, am spus, amărâtă, şi i-am dat drumul mâinii.

Şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă în hohote, pe un ton cald, rezonant. A umplut casa scării şi mi-a dat fiori plăcuţi pe şira spinării.

Îl detestam puţin.

Frustrată, am oftat adânc şi am luat laptopul.

— Clar, nu e o zi bună pentru mine.

— Adică? a întrebat Spencer, după ce râsul i s-a mai potolit.

— Trebuie să mai lucrez puţin şi nu am nicio idee unde, i-am spus.

— De ce nu te întorci la cămin? a întrebat, jucându-se cu fermoarul gecii sale negre. îl răsucea între degete, apoi îl trăgea în jos şi iar în jos.

Aşa era Spencer. Nu putea sta locului, nici măcar când era o chestiune de viaţă şi de moarte. Avea prea multă energie încătuşată în interior. Se agăţa de tot ce prindea între degete. De fiecare dată când stabileam cu Allie să învăţăm împreună, iar el era deja la Kaden, ne aducea la disperare, pentru că bătea neîncetat darabana în cărţi sau nu se putea abţine să se joace mereu cu capacul pixului.

La început, mi se păruse straniu cum, pe de o parte, îl găseam extraordinar de atrăgător şi, pe de cealaltă parte, mă irita continuu pentru că nu se putea opri. Totuşi, cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât mai mult mă obişnuiam cu ticurile lui. Spencer a devenit, încet, încet, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Doar un prieten. Atât.

— Sawyer este... ocupată. Aşa că m-am dus într-o cafenea, dar acolo nu mă puteam concentra, mai ales că a apărut un tip ciudat, care a vrut să mă invite la o **cafea.** Am venit aici pentru că am crezut că Allie şi Kaden nu sunt acasă, am turuit.

Spencer a chicotit.

— Nu-mi spune că ai surprins-o şi pe Sawyer...

— Nu, am răspuns repede, ridicându-mi privire. Azi nu.

A clipit, iar eu mi-am dat seama că nu mă crezuse.

— Pod veni la mine.

Am vrut să protestez, dar mi-am dat seama că nu mai fusesem niciodată la el. Ne învârteam în acelaşi cerc social şi petreceam mult timp împreună, dar nu ne întâlnisem până

atunci la el acasă. Să fiu sinceră, eram nițel curioasă de ce nu ne invitase niciodată.

Dar nu puteam să-l însoțesc acum. Ceva ascuns adânc în mine știa că nu era o idee bună să fiu singură cu el. Se întâmpla rar, iar atunci trebuia să mă concentrez să nu îl privesc prea lung. în prezența prietenilor noștri era mai ușor.

— Nu știu ce să zic.

S-a aplecat spre mine.

— De ce nu? a întrebat, iar privirea lui mi-a cuprins întreaga față. Era aproape, mult prea aproape.

Inima mea a făcut un salt, deși nu era cazul. Cu nimeni. I-o interzisesem în mod explicit. La naiba cu inima asta trădătoare! Eu avusesem grijă de ea și o făcusem bine, iar ea îmi făcea una ca asta.

— Pentru că...

Trebuia să mă controlez când era atât de aproape de mine. Firește că instinctele mele reacționau la mirosul lui de mosc și la carisma pe care o iradia. Dar asta nu

avea nimic de-a face nici cu mine, nici cu dorințele mele. Aveam nevoie de distanță, pentru că voiam să împiedic căldura din stomacul meu să mi se ridice în obraji, pe care să-i transforme în două roșii. Unor fete le stă bine cu această roșeață. Arată de parcă tocmai s-ar întoarce de la o plimbare plăcută de iarnă. Eu, în schimb, mă acopăr de pete, întâi pe gât și apoi pe toată fața, unde se răspândesc în mod inegal — numai bine nu îmi stă! în plus, nu voiam să mă înroșesc tocmai din cauza lui Spencer.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, s-a îndreptat din nou și mi-a ridicat geanta de pe podea cu o mișcare rapidă.

— Hei! am strigat eu și am sărit în sus, vârându-mi iute mâinile în mânecile hainei. Când m-am răsucit, am văzut că Spencer coborâse deja un întreg rând de scări. Dă-mi-l înapoi pe Watson!

S-a oprit pe hol și și-a înălțat privirea spre mine.

— Watson? Ca John Watson?

Am încuviințat și mi-am înfășurat din mers eșarfa în jurul gâtului, în timp ce Spencer râdea sincer, din adâncul pieptului.

— Dacă ai ști cât de mult îmi doresc să te invit la o ieșire în oraș, acum, în secunda asta!

Am oftat. Așa făcea de o jumătate de an. Mă invita la întâlnire aproape zilnic, și de fiecare dată îl refuzam.

Nu ieșeam la întâlniri. Nu *voiam* să ies la întâlniri. Și, oricât de mult și-ar fi dorit-o corpul meu, nu voiam să i-l mai dăruiesc niciunui tip.

— Ştii care e răspunsul meu, i-am spus, oprindu-mă cu o treaptă deasupra lui. Acum, ne priveam ochi în ochi.

Am văzut albastru. Ochi albaştri şi un rânjet deschis.

— Dar vii cu mine, nu?

— De parcă mi-ai da de ales, am comentat.

în clipa următoare, a sărit peste restul scărilor, cu Watson ostatic sub braţ.

Acela a fost răspunsul lui.Capitolul 2

Spencer conducea un Volvo Hatchback ruginiu, a cărui culoare se asorta cu părul meu. Pe drum, a bătut darabana pe volan, deşi radioul era pornit, şi am discutat despre tot felul de mărunţişuri. Despre facultate, despre ce filme mai văzusem recent, despre petrecerea de cămin la care nu doream să mergem.

Avea mereu ceva de spus. Studia Industrii creative şi îşi schimbase deja de două ori obiectul secundar, pentru că nu se putea decide şi îl interesa totul.

Semestrul acesta, se concentra pe „Sexualitate, studii de gen şi studii queer", şi l-am întrebat câte ceva despre subiect, pentru că se aflase foarte sus şi pe lista mea. Până la urmă, alesesem engleza, cu aplicabilitate în Scriere creativă — principala mea preocupare.

în timp ce discutam, mi-a slăbit şi anxietatea pe care mi-o generase ideea de a merge la el acasă. Câtă vreme nu făcea comentarii sugestive, era un prieten bun, în compania căruia mă simţim foarte în largul meu.

Nu a durat mult până să ajungem într-un cartier rezidenţial arătos, care, la fel ca mai tot ce se afla în Woodshill, nu era departe de centru.

Spencer a condus maşina spre unul dintre locurile de parcare libere de la marginea străzii. Am coborât şi am cercetat împrejurimile. Aici era chiar mai frumos decât în zona unde locuiau Allie şi Kaden. Strada era mărginită de case înşiruite ordonat, înconjurate de peluze verzi şi de curţi bine îngrijite.

- Să-mi trag una, am murmurat.Casele înşiruite, cu acoperişurile lor înclinate şi lucarnele lor păreau desprinse de pe un platou de filmări. Probabil că era o zonă rezidenţială nouă, după cât de nefolosit şi de proaspăt arăta şi mirosea totul. Şi totuşi, se potrivea în peisajul urban din Woodshill — doar o idee mai nouă, mai arătoasă. Surprinsă, l-am privit pe Spencer, dar el se îndrepta deja spre intrare. L-am urmat, admirând copacii şi straturile de flori, unde primii bulbi începeau să răzbată prin pământ, în ciuda vremii răcoroase.

Spencer s-a dus aţă spre aleea îngustă, încadrată de garduri vii, care dădea spre o uşă verde închis, cu vitraliu. În timp ce avansam, a părut să se liniştească brusc. Nu se mai prostea, ca de obicei, şi singurul lucru care amintea de Spencer cel original era strânsoarea în care îl ţinea pe Watson.

Aici nu ne va întâmpina nicio persoană dezbrăcată, nu? am întrebat când am intrat în casă, cu paşi nesiguri.

Nu, locuiesc singur, a spus el, cu un zâmbet enigmatic. Şi alerg în pielea goală doar când îmi vine cheful. A ridicat sprâncenele şi am respirat uşurată. Suna caracteristic pentru Spencer.

Mi-a luat haina şi a agăţat-o în cuier, înainte să mă conducă pe coridor, spre camera de zi.

Uau.

Pereţi cenuşii, parchet masiv, mobilier în nuanţe închise, cu accente crem. Un colţar imens, presărat cu pernuţe cu model, separa camera de zi de locul de luat masa, în care se afla o masă de lemn neprelucrat, înconjurată de şase scaune. M-am aplecat spre stânga, pe după colţ, să cercetez bucătăria. Mi-a scăpat un geamăt, un amestec de uimire şi ciudă.

— Cum ai putut? M-am răsucit pe călcâie, spre el.

S-a oprit în camera de zi, cu mâinile înfundate în buzunare.

Am arătat cu degetul mare peste umăr.

O nouri yx>*0

— Ştii cAl do mult îmi place să gătesc, yi totuşi ai ţinut tisfo departe de mine?

Elementele încastrate ale bucătăriei alcătuiau vinul oricărui bucătar amator şi reprezentau exact opusul locului în care găteam la cămin. în partea dreaptă ne afla un cuptor pe gaz. Pe suprafaţa de lucru lustruită era un suport pentru cuţite care părea nefolosit. Deasupra era agăţată o şină metalică, pe care erau prinse o spatulă metalică şi alte câteva ustensile de gătit.

Am alergat spre cuptor, m-am învârtit în jurul lui şi am sfârşit prin a-mi îmbrăţişa noua dragoste.

— Salut, am susurat eu şi am făcut o reverenţă. Locuiesc aici.

în colţul gurii lui Spencer a apărut o gropiţă.

— Sex and the City?

Mi-am apăsat mâna pe piept, cu mândrie.

— Eşti un elev foarte conştiincios, Cosgrove.

— Doar pentru că am fost obligat să văd filmul de trei ori împreună cu voi, Edwards, a răspuns el şi s-a strecurat după mine în bucătărie. Lângă mine, şi-a făcut de lucru cu suportul de cuţite. A desprins unul, l-a privit o clipă, şi-a trecut degetul mare peste mâner şi l-a pus la loc.

Mă mâncau degetele să îl opresc, dar să îl calmezi pe Spencer nu era o idee bună. Nu îmi plăcea deloc cum reacţiona corpul meu la el.

— Pot să te întreb ceva, Spence? am întrebat, după un timp.

A mormăit în semn de încuviinţare.

— De ce nu am fost aici, până acum? Uneori, ne înghesuim cu toţii un weekend întreg în apartamentul lui Scott, deşi aici ai atâta spaţiu, am gesticulat eu cu mâna, cuprinzând întregul palier. Era puţin spus. Trei camere de cămin ar fi încăput doar în camera de zi.

S-a oprit brusc, apoi a pus la loc şi ultimul cuţit. A inspirat adânc.

— Casa este a părinţilor mei.

Asta nu îmi spunea prea multe.

— Aşa, şi?

Şi-a muşcat buza de jos.

— Au foarte mulţi bani. Să locuiesc într-o asemenea casă, ca student, m-ar face să par un ticălos.

— Crezi că te-am judeca pentru că părinţii tăi sunt bogaţi? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Şi-a dat ochii peste cap.

— în fine. Tot aş vrea să ies să alerg. Dacă doreşti, am suc în frigider, şi îţi mai aduc şi nişte apă de jos, a spus în grabă şi s-a desprins de blatul bucătăriei. Cred că mai am şi nişte Reese's. Sunt preferatele tale, nu? A traversat spaţiul şi a deschis un dulap, apoi a început să caute, foarte concentrat, printre rafturi.

— Spence, este deja suficient că...

— Data viitoare voi avea grijă de asta. A închis la loc uşile dulapului, frecându-şi ceafa. Watson se află pe masa din camera de zi. M-am gândit că ar fi mai comod să stai pe canapea, decât pe unul dintre scaunele de la masa asta. Simte-te ca acasă.

începuse să privească oriunde, numai în ochii mei nu. Apoi a ieşit brusc din bucătărie şi i-am auzit paşii pe scară. A trântit o uşă. Uluită, m-am uitat lung la locul în care se aflase cu câteva clipe în urmă.

Mi-am revenit când s-a întors, **îmbrăcat în** echipament de alergare. S-a purtat de parcă nici nu aş fi fost acolo. După ce mi-a pus o sticlă cu apă pe măsuţa pentru cafea, s-a îndreptat spre uşă şi a ieşit, împingându-şi căştile în urechi.

Doar după ce uşa s-a închis în urma lui am **îndrăznit** să respir din nou.

O nouă sansa

Se părea că încălcasem o limită. Eu, care insistam mereu să respect regulile. Eu, care detestam când oamenii încercau să-mi sape în trecut, încălcasem limita aceea cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Mama naibii.

Mi-a luat o vreme să mă obişnuiesc cu pernuţele moi şi cu noul mediu de lucru. Gândurile mele reveneau continuu la Spencer, însă încercam să mă concentrez la document. Mai aveam nevoie de câteva cuvinte ca să îmi ating target-ul lunar. După ce l-am scos pe Watson din hibernare şi mi-am pus din nou căştile pe urechi, m-am întors la lucru.

Grover îmi cuprinsese ceafa cu mâna şi mă privea intens în ochi, în timp ce se retrăgea lent şi mă pătrundea iarăşi. Respiraţia lui fierbinte îmi încălzea obrajii, iar eu am icnit după aer când şi-a trecut limba peste gâtul meu. M-am împins spre el, iar el a lăsat sa-i scape un geamăt sălbatic.

Cu spatele lipit de perete, m-am arcuit, gemând şi eu. Grover mă făcea să îmi pierd minţile. Nu era vorba doar de faptul că el era şeful meu, iar eu, secretara lui, ci mai ales de cheia către inima mea, pe care o găsise. Nu crezusem niciodată că şi-ar dori cineva să se aventureze în abisul întunecat care se căsca în mine; niciodată nu crezusem că s-ar putea îngriji cineva să mă simt completă la interior.

Privirea lui Grover ardea într-a mea, şi cu fiecare pătrundere îşi lăsa amprenta pe mine şi în mine. Nu puteam să îmi întorc privirea. Cu fiecare pătrundere, mă ridica din nou pe un val înalt, de unde nu mai vedeam abisul. S-a înfipt mai adânc în mine, şi i-am strigat numele în biroul pustiu.

M-am lăsat pe spate şi mi-am admirat opera. Era aproape gata. O nouă povestire pe care o puteam publica în curând.

Eram extraordinar de norocoasă pentru că îmi puteam câştiga existenţa din cea mai mare pasiune.Mona Katton

Mulţi studenţi trebuiau să muncească în companii, aiţjj deveneau chelneri sau meditau copii, aşa ca AUie.

Dar eu scriam povestiri erotice.

Probabil nu era nici pe departe primul Jucru pe care şi-l imaginau oamenii când mă cunoşteau. Sunt micuţă şi am ochii imenşi şi rotunzi — aduc cu Bambi. N-ai spune că îmi petrec toată ziua imaginându-mi scene de sex fierbinte.

Scrisul a fost, întotdeauna, activitatea mea preferată, încă din liceu îmi notam neobosită fanteziile în toate caietele. Pe lângă lectură şi gătit, devenise un hobby. Apoi, a explodat fenomenul literaturii erotice şi am luat parte, sub protecţia anonimatului, la un concurs de Scriere creativă de povestioare erotice. Nu am câştigat, însă am ajuns pe lista scurtă, evaluată de comunitate. Feedbackul primit a fost copleşitor, pentru că nu mai arătasem niciodată cuiva ce scriam. Dar îmi era mai uşor să rămân anonimă în reţea, unde nu simţeam presiunea de a fi judecată. După ce am primit o sumedenie de e-mailuri în care eram rugată să continui să scriu, am început să lucrez la prima mea povestire, de două ori mai lungă. Cititorii de pe forumuri au adorat-o şi au început să îmi trimită ilustraţii şi propuneri de casting pentru un potenţial film.

Aşa a început adicţia mea. îmi petreceam după-amiezile la computerul tatei şi scriam până târziu în noapte. Tata îmi susţinea pasiunea, îmi aducea gustări şi băuturi, când nu mă puteam desprinde de ecran cu orele. Nu îi mărturisisem niciodată ce gen de poveşti scriam, ceea ce era foarte bine. Ce tată ar vrea să audă că fiica lui alege titluri precum *Fierbinte pentru tine,* titluri care preced succesiuni de scene cu caracter sexual?

Dacă îmi făcusem deja un nume în mediul online, scriind sub pseudonimul D. *Lily* (al doilea prenume al meu), în viaţa reală nu îmi cunoştea nimeni secretul. Nici măcar AUie. Şi avea să rămână aşa, pentru o vreme, îmi plăceau prietenii mei. Mă integrasem complet în

O nouo $(in*a

Woodshill şi nu voiam ca situaţia să se schimbe. Dacă mă priveau cu alţi ochi? Dacă râdeau de mine? Dacă râdeau de mine, aşa cum făcuse Nate? Dacă se afla, şi tot ce primeam erau replici idioate? Nu voiam să fiu fata aceea care scrie poveşti erotice, nici să fiu considerată perversă, îmi era teamă de consecinţe.

Dacă ar fi aflat toţi, nu m-aş mai fi putut bucura de scris — eram sigură de asta. Deocamdată, mi se părea încă magic. Mă puteam concentra total la protagoniştii mei.

Ca acum. îmi alergau degetele pe tastatură.

Asta până când Spencer s-a aruncat pe canapea, lângă mine.

Am ţipat şi m-am dat înapoi atât de brusc, că mi-au căzut căştile.

— Eşti nebun? l-am repezit.

— Scuze, am crezut că m-ai auzit, a spus Spencer, frecându-şi faţa.

Doamne, Dumnezeule.

I se lipise tricoul de piept şi vedeam muşchi care n-ar fi trebuit să se reliefeze aşa, nu la statura lui. Am ridicat iute privirea, dar s-a dovedit o greşeală. Părul lui era ud. Şi l-a îndepărtat, cu o mişcare fluidă, de pe frunte. Avea obrajii îmbujoraţi şi faţa acoperită de un strat subţire de sudoare, iar pieptul i se ridica şi îi cobora mai repede ca de obicei. Voiam să mă simt scârbită de aspectul şi de mirosul acestui Spencer transpirat, însă unele sinapse din creierul meu era disfuncţionale, pare-se. Mai ales că îmi petrecusem ultimele câteva ore scriind despre trupuri dezbrăcate, împletite.

— Ai alergat? am întrebat eu, şi mi-a venit să-mi înghit limba. Cât de jalnic!

— A fost minunat. E frig ca naiba, dar mi-a plăcut. S-a aplecat în faţă, zâmbind, şi a luat sticla de apă pe care mi-o adusese. A scos dopul şi a dus sticla la buze. N-ai băut nimic?

Am clătinat din cap, frecându-mă la ochi. Vedeam punctuleţe negre. Mă uitasem prea multă vreme la ecran. Mi-am permis să arunc o privire afară. Casa lui Spencer avea şi o grădină mică, dacă-mi dădeam eu bine seama. Soarele îşi începuse coborârea şi scălda totul într-o lumină plăcută, caldă.

M-am întors din nou spre el.

— Am pierdut noţiunea timpului.

— Eu mă duc la duş. Vino şi tu. Pot să-ţi arăt cât de simpatică e baia, în comparaţie cu bucătăria.

L-am lovit în braţ.

— Nu, mersi.

Spencer s-a ridicat. Avea încă buzele puţin umede, după ce băuse apă, şi un surâs neruşinat. Le-aş fi declarat ilegale.

— într-o zi, mă vei însoţi din propria dorinţă în baia asta, iubito. Ştii asta, ştiu şi eu asta, iar întreaga lume ştie asta, de la începutul timpului. Şi-a întins braţele deasupra capului, iar privirea mea s-a lipit automat de muşchii lui încordaţi.

Mi s-a uscat gura.

Am avut nevoie de toată puterea să îmi întorc privirea la ecran.

— Dacă spui tu.

Aşa mergeau lucrurile între mine şi Spencer. Orice prietenie avea o cale de eliberare şi de revenire la normal.

Comentariile sale făceau parte din ritual. Răspunsurile mele absente, la fel. M-am bucurat cât personalitatea înclinată spre flirt a lui Spencer a făcut un pas în spate, iar prietenul meu a revenit.

Atunci, Edwards, într-o bună zi îți voi arăta baia mea. Formularea indica precis că „baie" era un eufemism. Râjetul lui s-a lățit. Poți aștepta și aici, ca să mâncăm împreună. Îți voi arăta cât de ușor folosesc cuptorul ca să-l umplu cu pizza.O noua sansa

M-am întrebat dacă şi acum folosise un limbaj codificat, însă îl cunoşteam prea bine pe Spencer. Dacă era vorba de pizza, nu prea era înclinat să facă glume.

Cu sprâncenele ridicate, i-am privit trupul acoperit de tricoul mulat.

— Du-te mai întâi la duş. Nu vreau pizza transpirată.

S-a aplecat spre mine şi a scuturat din cap, ca un câine ud.

M-am ferit, ridicând mâna în faţa mea.

— Eşti dezgustător, Spencer!

A râs tare şi s-a îndepărtat.

— Las uşa deschisă, dacă totuşi simţi impulsul de a-mi accepta invitaţia.

A dispărut la etaj, iar eu m-am uitat lung după el. Spencer cel înclinat spre flirt mă irita adesea şi mi se părea primejdios felul în care mă făcea să uit de mine, dar îl preferam lui Spencer cel rezervat, care îmi servea zâmbete false, care evita întrebările şi dispărea.Capitolul 3

De la incidentul cu penisul trecuseră două zile, iar Allie nu mă contactase - exceptând un mesaj cu o maimuţă care îşi acoperea ochii cu mâinile şi trei emoticoane care făceau cu ochiul. Nu m-am obosit să răspund.

Câteva cursuri au fost anulate şi, pentru că Allie dădea multe meditaţii şi era mereu ocupată, a trecut o săptămână de când ne văzusem ultima dată. Ştiam că nu o puteam evita la nesfârşit, însă doar gândul de a o privi în ochi şi de a mă scuza pentru că mă holbasem la penisul iubitului ei îmi încingea obrajii.

La prima bătaie în uşă, colega mea de apartament, Sawyer, şi-a terminat de încheiat bocancii Doc Marten şi şi-a aruncat rucsacul pe umăr. Avea părul blond deschis, foarte lung, şi o încrengătură de tatuaje pe braţe — arăta periculos. Şi foarte sexy.

— Am plecat, mi-a spus ea, pe post de la revedere.

— Când te întorci?

Sawyer dispărea când venea Allie să mă vadă, de obicei. Cele două nu avuseseră parte de un început prielnic, şi din cauza unei scurte relaţii între Sawyer şi Kaden, înainte ca Allie să închirieze camera liberă din apartamentul lui. Nu era tocmai o temelie solidă pentru o prietenie. Sawyer şi cu mine nu eram apropiate. Era inabordabilă şi dificilă. Dacă nu am fi fost nevoite să împărţim una dintre cele mai mici apartamente din cămin, probabil că nu ne-am fi vorbit niciodată.

— în seara asta, deci fără tipi, Dawn. Şi-a înfipt braţele în mânecile jachetei de piele, apoi şi-a scos părul afară din guler. Ne vedem mai târziu, a mai spus, înainte să deschidă uşa.

Allie i-a zâmbit, într-un mod evident forţat. Sawyer a privit-o pentru o clipă, fără să spună un cuvânt. Temperatura din cameră a scăzut simţitor. Sawyer a trecut pe lângă cea mai bună prietenă a mea şi a părăsit căminul.

înainte ca Allie să poată spune ceva, am sărit pe ea şi am îmbrăţişat-o strâns. Apoi, mi-am îngropat faţa în puloverul ei, ceea ce nu era foarte dificil, ţinând cont că avea dimensiunile unui model Victoria's Secret.

— Nu am vrut să mă uit! Sincer, Allie! Dar era gol, am izbucnit.

Mi-a întors îmbrăţişarea.

— Ştiu asta. Kaden a spus că arătai ca un pui speriat, a râs ea.

M-am desprins de ea.

— Şi el arăta ca unul dintre cerbii ăia încremeniţi de faruri. Un cerb cu erecţie.

Şi-a strâns buzele, dar îmi dădeam seama că încerca să îşi suprime zâmbetul.

— Atunci, semănaţi binişor, cu excepţia penisului.

— Am crezut că nu sunteţi acasă, de aceea am venit.

Allie s-a dezbrăcat de paltonul cenuşiu şi l-a aşezat pe comoda de lângă biroul meu.

— Aş vrea să vii oricând doreşti. Oferta a fost din suflet.

— Ştiu, i-am spus, şi i-am întins nişte apă. Am arătat spre scaunul pe care i-l pregătisem şi i-am pus sub nas ciocolată şi chipsuri.

— Cred că şi Kaden a fost la fel de şocat ca tine. Hai să uităm de toate astea. Eu îmi setez tonul de apel ca să-l şi aud, de acum încolo, a spus Allie.

O imuk» »ama

Am ftvuvimjdl viguros»

— Sui\x\ excelent

— Atunci putem să no vedem la noi acasă data viitoare ca nu o gonesc pe Sawver, AUio şi-a muşcat bu/a de jos.

— Aţi putea îngropa securea războiului şi aţi lua-o de la capăt am propus, luând loc în ta ţa ei. Sawver îmi împrumutai o măsuţă portabilă, pe care o folosea pentru scris. Biroul pe care îl comandase tata special pentru camera mea era destinat depozitării a tot soiul de lucruri, aşa că era supraaglomerat. Nemaivorbind de Watson, care necesita foarte mult spaţiu.

— Nu cred că îşi doreşte asta, a spus Allie, rozându-şi o unghie.

— De ce nu? Ai întrebat-o?

— Fireşte că nu. Dar aşa pare.

— Ah, Allie. Am clătinat din cap. De fapt, nu ai nimic cu Sawver, nu?

Şi-a scărpinat nasul.

— Dacă nu ar fi partea în care te goneşte constant din apartament şi cea în care s-a culcat cu iubitul meu... chiar deloc.

— Dacă aş avea pe cineva, şi eu aş da-o afară. Nu aş vrea să mă privească nimeni în timp ce fac sex, i-am spus, ridicând din umeri. Iar pe Kaden îl cunoştea dinaintea ta. De când te-ai mutat la el, nu a mai fost nimic între ei.

A mârâit, însă fără convingere.

— Nu mai suntem la liceu, am spus, fermă, şi mi-am vârât un pix după ureche. Data viitoare când vă vedeţi, vreau să discutaţi banalităţi. Am decis.

— Serios? a întrebat Allie, uluită, iar eu am încuviinţat energic.

— Da. Este literă de lege în regatul meu. Mi-am desfăcut braţele.Atunci, fireşte că mă voi supune dorinţelor ;inei, a spus prietena mea, înclinând uşor capul.

— O purtare exemplară, mulţumesc. Ce planuri aveţi tu şi Kaden pentru diseară?

Allie a zâmbit, visătoare. Era atât de îndrăgostită - aproape că mă dezgusta. Dar, pentru că îi adoram, nu puteam decât să mă bucur pentru ei. Vărsasem deja nişte lacrimi de când ajunseseră împreună. Sau poate că era numai durerea vânătăii pe care mi-o provocasem după ce-l lovisem pe Kaden cu toată forţa.

— Avem întâlnire. Luăm cina împreună şi mergem la film, pe care îl pot alege eu.

— Ce ofertă generoasă şi plină de iubire din partea lui Kaden, ţinând cont că aveţi aceleaşi gusturi la filme, am comentat eu. Dacă aş fi în locul tău, l-as soma să mă lase să aleg playlist-ul pentru drum.

— îmi placi. Cred c-o să te păstrez.

Am rânjit.

— Mersi. Şi eu pe tine.

Allie s-a aşezat turceşte pe scaun. Privirea i-a zburat scurt afară, întunecându-se pentru o clipă.

— Ce mai e nou la tine? am întrebat, atentă, şi i-am copiat poziţia, pentru că lucrurile deveneau mai simple aşa. Scaunele pliabile, din plastic, erau mult prea mici.

— Am vorbit ieri la telefon cu părinţii mei. A fost... ciudat.

Am inspirat scurt.

— De ce nu ai spus nimic? Aş fi venit la tine!

A surâs trist.

— Apreciez, dar am vrut să văd cum mă descurc singură.

Părinţii lui Allie aveau probleme la mansardă. Nu doream nici măcar unui duşman lucrurile pe care i le făcuseră în trecut.

— Au fost răutăcioşi? Să trimit pe cineva să îi aranjeze? am întrebat, împingând bolul cu chipsuri spre ea. Aveau gust de ketchup şi mi se păreau dezgustătoare, dar ei îi plăceau mult.

— A fost mai degrabă straniu, Dawn. Au fost... nu tocmai prietenoşi, dar mai deschişi decât de obicei, mi-a răspuns, încruntându-se. A ridicat un picior şi şi-a cuprins genunchiul cu

braţele. Cred că trebuie să învăţăm cu toţii să ne adaptăm la noua situaţie. Dar a fost drăguţ să nu mai aud tot soiul de insulte. Tata chiar m-a întrebat despre şcoală, iar mama doar a pufnit de câteva ori.

Am încuviinţat.

— Uau. Ce mai progres!

— Aşa-i? S-a aplecat şi a înşfăcat o mână de chipsuri. Le-a mirosit şi faţa i s-a luminat de bucurie.

Nu era nimic mai plăcut decât să o privesc pe Allie mâncând. Se bucura enorm de cele mai ciudate lucruri, încât părea aterizată de pe altă planetă. Era adorabilă.

— Acum, că am trecut peste subiectul părinţilor mei, am putea vorbi despre subiectul tău preferat, mi-a spus ea, cu gura plină şi cu o privire elocventă.

Deşi nu rostise nimic clar, am înţeles imediat la ce, sau mai bine zis, *la cine* se referea.

Nathaniel Duffy.

— Aş prefera să nu.

— Dawn...

— Allie...

— Dawn!

Am oftat.

— Fie. Sunt... foarte bucuroasă că nu are numărul meu nou de telefon.

— îmi eviţi întrebarea.

Dar nu mi-ai pus nicio întrebare, i-am întors-o.Allie a ridicat o sprânceană.

— Aţi avut o relaţie, Dawn.

Am mârâit. Nu voiam să discut despre Nate. Aş fi preferat să vorbesc despre facultate, despre Kaden, despre comportamentul libertin al lui Sawyer - chiar şi despre tipul neruşinat din cafenea. Numai nu despre Nate.

— E atât de frumos astăzi. Spune-mi, mai ieşiţi la plimbare? M-am gândit...

— Ca o bună prietenă, este de datoria mea să discut cu tine despre asta. Este important să vorbeşti, mi-a spus Allie, îndesându-şi încă o mână de chipsuri în gură.

— Bine, am oftat, şi mi-am frecat uşor tâmplele, care începuseră să pulseze. Nu a mai încercat să mă contacteze. A trebuit să îmi schimb numărul ca să nu mă mai sune, dar totul a fost minunat de atunci.

— De ce crezi că încerca atât de insistent să te contacteze?

Am ridicat din umeri.

— N-am idee. Să fiu sinceră, nici nu mă interesează. De la Ziua Recunoştinţei nu am mai discutat cu el, şi aş prefera să rămână aşa.

înainte să mă mut în Woodshill, îmi petreceam zilele jelindu-mi viitorul pierdut. Tot ce plănuisem împreună cu Nate şi nu avea să se întâmple vreodată.

Şase. Ani. Nenorociţi.

Irosiţi.

Sigur că nu te poţi aştepta să îţi găseşti iubirea vieţii la 13 ani, însă Nate şi cu mine am'fost diferiţi. Ceva cu totul deosebit. Genul despre care citeşti în romanele de dragoste.

Eram prieteni din copilărie. Primise tot ce avusesem de dăruit: primul sărut, balul de absolvire, virginitatea mea. Trecutul şi viitorul meu şi tot ce se petrecuse între ele.

O noua ian să

Fetele visează mereu la un final fericit, iar eu mi-l aflasem în Nate. Cel puţin, aşa crezusem, până când îl prinsesem cu Rebecca Pennington. Era peisagista din vecini, cu care se părea că Nate împărtăşea mai multe decât crezusem. Era fata cu gât lung, de girafă, şi trup perfect, care se mişca sub al lui Nate, în pat.

în patul *nostru.*

— Poate ar trebui să vorbeşti cu tatăl tău, a propus Allie, încet, iar eu m-am încordat imediat.

— Sub nicio formă! Am clătinat din cap atât de tare, că m-am lovit cu coada de cal în ochi. Au.

— Crede că v-aţi despărţit în termeni amiabili, mi-a spus prietena mea, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Dacă îi dă

numărul tău cel nou, cu cele mai bune intenţii? Ar fi inutilă schimbarea numărului.

— Parcă eşti vocea raţiunii mele, am mormăit, prăbuşindu-mă în scaun. Mi-aş dori să mă încurajezi doar să ies din nou, să mă prezinţi unor tipi sexy şi să-mi aminteşti că am nevoie să mă culc cu ei.

Ochii lui Allie s-au mărit de uimire.

— Asta doreşti?

— Fireşte că nu, am mârâit. La naiba, fireşte că nu asta voiam.

— Pentru că, dacă asta vrei, cunosc pe cineva care s-ar oferi bucuros să rezolve problema.

Am ridicat privirea.

— Tocmai mi-ai prezentat vaginul drept o problemă?

— Nu, ţi-am împărtăşit doar că Spencer e încă interesat de tine.

Am mârâit. Nu din nou!

— Ştiu că nu eşti pregătită pentru o nouă relaţie, Dawn. Şi cred că nici Spencer nu îşi doreşte asta.

— Nu vreau să aud de Spencer, m-am bosumflat. Şi nici nu sunt atât de disperată, încât să mă agăţ de primul tip care îmi iese în cale. Călugăriţele renunţă la sex pentru toată viaţa. Pot şi eu să renunţ câţiva ani.

— Nu ştii ce pierzi. Zâmbetul lui Allie era enigmatic

Am luat o bomboană de ciocolată şi am aruncat-o în ea.

— Doar pentru că tu şi Kaden... Penisul lui mi-a apărut din nou în faţa ochilor. Doamne, de ce îmi rămăsese întipărită imaginea pe retină? Doar pentru că vă distraţi atât de bine, nu înseamnă că trebuie să îmi plângi mie de milă.

— Dar nu îţi plâng de milă! S-a aplecat să ridice bomboana de pe jos şi a vârât-o în gură. Vreau ce e mai bun pentru tine.

— Asta însemnând? am întrebat.

I-au sticlit ochii verzui-cenuşii.

— Dawn, eşti minunată şi ar trebui să te simţi aşa. Uită de idiotul ăla. Priveşte înainte. Vrei să te sfătuiesc să te culci cu cineva? Atunci, poftim, este oficial!

Am pufnit tare şi am clătinat din cap.

Faţa lui Allie a căpătat o expresie sinceră.

— Culcă-te cu cineva, Dawn Edwards. De preferinţă, cu prietenul nostru comun, Spencer Cosgrove. Dar şi cu orice alt exemplar al speciei masculine.

Am luat o mână de chipsuri şi mi le-am îndesat în gură, aşa scârboase cum erau, doar ca să mă abţin să spun ceva.

Când s-a lăsat seara, am ajutat-o pe Allie să se pregătească pentru întâlnire. în machiaj, ea era **specialista,** însă eu aveam de zece ori mai multe haine în dulap **decât** ea. I le împrumutam mereu, de parcă Allie ar fi fost sora pe care nu o avusesem niciodată. Astăzi, am ales una dintre bluzele mele sclipitoare, cu un decolteu **superb.** Mai trebuia doar să se coafeze. Când a plecat, mi-a **zâmbit**
O nouo samA
atât de tor*; că am simţit un junghi în inimă. Mă bucuram atât de mult pentru ea. Dacă merita cineva o halcă imensă de **renane.** Ailie era aceea.

După ce am strâns holurile şi am pus masa lui Sawver la locul ei, m-am înarmat pentru duş. Căminul West Campus era foarte frumos, însă mult prea strâmt pentru cele o sută de studente care îşi găsiseră adăpost aici. Locuiam la primul etaj, împărţind coridorul cu alte şase apartamente. Două dintre acestea aveau o singură cameră, iar celelalte, câte două, ca al meu şi ca al lui Sawver. West Campus era foarte aglomerat. La etajul nostru se mai aflau multe alte camere, din care vedeam însă doar frânturi, când priveam prin uşa de sticlă ce dădea spre etajul următor. Pentru că fiecare etaj avea o singură baie comună, trebuia să împart duşul cu alte 14 studente — un întreg sat.

Când am intrat în baie, m-am bucurat să văd că nici una dintre cabinele de duş nu era ocupată. Cele mai proaste momente pentru duş erau dimineaţa sau seara târziu, intre 14 şi 16, aveam deseori noroc.

Apa caldă se simţea minunat pe pielea mea, dar, indiferent când m-am străduit, gândurile la Nate nu au întârziat să apară. M-am asigurat iar că trecusem peste. Dar ce îmi dădea de furcă şi acum, la aproape un an de la despărţire era ceea ce mă făcuse să mă îndrăgostesc atât de profund de el. îi dăruisem acestui bărbat întreaga mea viaţă şi făcusem totul pentru el. Nu puteam pricepe cum de fusese în stare să arunce la gunoi atât de repede tot ceea ce construiserăm împreună. Cum a putut să mă rănească, după toate prin câte am trecut şi după câte am împărtăşit.

Să îl găsesc împreună cu Rebecca a fost unul dintre cele mai urâte momente ale vieţii mele. Şi apoi, să aflu că relaţia lor dura de ceva vreme mă sfâşiase complet. Adânc in mine se

rupsese ceva, şi acel ceva durea de fiecare dată când mă cuprindea teroarea pentru că un tip doar mă privea.

Mi-am **şamponat** părul, furioasă. Nu, nu mai voiam să mă gândesc la asta! Irosisem suficient timp cu Nate. Nu voiam să-mi irosesc restul vieţii cu gânduri negre; era mult prea preţioasă.

Poate că Allie avea dreptate.

Poate că era timpul să ies din nou la întâlniri. Sau să fac sex. Asta nu însemna *că* trebuia să mă dăruiesc complet unui tip, nu? Nu trebuia să îmi fie teamă de asta. O relaţie pasageră — nu era nevoie de sentimente şi nici de încredere pe termen lung.

Am făcut spumă din gelul fructat şi am început să îmi săpunesc corpul. Cu mişcări coordonate, am trecut peste braţe, peste abdomen şi peste ridicătura dintre coapsele mele.

Allie avea dreptate: îmi lipsea sexul.

Nate şi cu mine făceam des sex. Sex de calitate. Cel puţin, după ce învăţasem cum funcţionează. În primele luni de la despărţire, orice gând la vreun contact sexual fusese umbrit de imagini cu Nate şi Rebecca, cu mişcările lui deasupra trupului ei gol, cu spatele lui zgâriat de unghiile ei lungi.

Doar de curând începusem să tânjesc din nou după apropiere fizică. Numai că singura persoană care mă putea ajuta eram chiar eu. Şi anume, cu mâinile, aşa ca acum.

Mi-am trecut mâinile peste corp, cu mişcări lente, în timp ce apa caldă continua să mă îmbrăţişeze lichid, închipuirea făcea că nu mâinile mele îmi mângâiau pielea, ci nişte mâini aspre, de bărbat. Degete care îmi atingeau corpul ca pe clapele unui instrument. Mâini care ştiau perfect ce făceau şi care găseau punctele potrivite, ca să-mi provoace fiori. Erau buze străine cele care mi-au sărutat ceafa şi care au lăsat o urmă arzătoare pe pielea mea. Am lăsat capul într-o parte, să-i ofer acces gurii aceleia fierbinţi.

O noua sansa

- Ţi-am spus că voi ajunge să îţi arăt baia, a tors Spencer în urechea mea, şi m-a lipit de plăcile reci de gresie.

Am tresărit atât de brusc, că am alunecat pe dâra de spumă de pe jos. M-am lovit la osul sacral, iar gemetele mele de durere au rezonat în cabină.

Respiram dificil şi mi-am dus o mână la piept, care se ridica şi cobora foarte repede. Am simţit ecoul dorinţei în abdomen.

Doamne.

Era cazul să fac ceva.Capitolul 4

Nu am fost niciodată laşă. Speram nici să nu devin.

Odată, când mi se furase prosopul la piscină, nu m-am ruşinat, ci am defilat dezbrăcată de la duş la vestiar.

Altă dată, când am intrat din greşeală în altă sală de cinema şi, în locul unui film de animaţie, am dat peste un film horror, am rămas pe loc până la generic, deşi după aceea mi-a fost foarte rău.

Şi, în sfârşit, când am zgâriat cu bicicleta maşina vecinului nostru în vârstă şi foarte morocănos, mi-am adunat curajul şi am sunat la uşa lui, apoi am recunoscut. Am tremurat ca gelatina şi seara, când i-am spus întreaga poveste şi tatei. Dar am fost mândră că am soluţionat problema şi că nu m-am ferit de ea.

Nu sunt laşă.

Cu aceste cuvinte în cap, mă aflam în faţa uşii lui Allie şi aşteptam să se audă interfonul.

în mod normal, înfruntam situaţiile neplăcute, în loc să fug de ele. De aceea voiam să discut acum cu Kaden. Speram, în secret, că de data asta avea să fie îmbrăcat. Nu eram pregătită pentru Răzbunarea Penisului.

Interfonul a bâzâit, iar eu am împins uşa cu umărul. Cu paşi energici, am alergat în sus pe trepte. Allie mă aştepta deja în uşa apartamentului. Am îmbrăţişat-o, mi-am scos geaca şi m-am îndreptat aţă spre camera de zi.

Kaden şedea pe canapea, cu controlerul consolei în mână şi cu privirea lipită de ecranul televizorului. Cândm-a remarcat, a apăsat butonul de pauză. în jurul ochilor i-au apărut riduri fine, când colţurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet amuzat.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi a rânjit mai tare.

— Salut, Dawn.

— Nu e nevoie să rânjeşti aşa, am spus, simţind cum îmi iau foc obrajii. Te-am văzut dezbrăcat, OK. Nu a fost primul penis din viaţa mea, să ştii. Şi aş aprecia dacă nu m-ai mai privi cu expresia asta tâmpită, bine?

Rânjetul i s-a lăţit şi s-a lăsat pe spate, foarte relaxat, de parcă nu i-aş fi pomenit organele genitale cu câteva secunde mai devreme.

— Mi-a fost teamă că vrei să muști din mine, într-atât ţi se măriseră ochii.

— Kaden. Allie l-a întrerupt cu o avertizare blândă, îi intuiam şi amuzamentul în glas.

— Serios, Bubbles. Dacă n-ai fi fost acolo, probabil că Dawn m-ar fi mâncat de viu.

— Corpul tău nu e chiar atât de fantastic, domnule Ticălos, am spus.

Kaden şi-a ridicat braţele tatuate deasupra capului şi s-a întins, cu o privire mulţumită.

— încetează s-o mai superi pe Dawn, a strigat Allie din bucătărie.

— Dawn e aici?

Ah, la naiba.

Uşa dormitorului s-a deschis către Spencer, care şedea pe jos, cu un băţ de plastic de care atârna un şoarece de pluş foarte jigărit.

Când m-a văzut, pe faţă i s-a lăţit un zâmbet.

— Bună.

Voiam să îl salut, însă n-am putut scoate un cuvânt. Mi se evaporase vocea. Prin faţa ochilor mi se plimbau imagini, derulându-se asemenea unui film.

O noua sansa

Nu mâinile mele îmi mângâiau pielea, ci nişte mâini aspre, de bărbat. Degete care îmi atingeau corpul ca pe clapele unui instrument. Mâini care ştiau perfect ce fiiceau.

M-am uitat lung la mâinile lui Spencer. Cea stângă strângea mai departe băţul de plastic, iar cu dreapta îl mângâia pe Spidey. Pentru prima dată, mi-am dat seama ce mâini mari avea: cu degete lungi şi încheieturi late, perfecte pentru a ţine pe cineva în braţe. Palma lui mângâia încetişor

blana lui Spidey. Apoi, degetele i s-au curbat să scarpine motanul sub bărbie. Privirea mi-a alunecat peste braţul lui, peste cămaşa cadrilată, cu mânecile suflecate neglijent, peste umerii lui, care mi se păreau ceva mai laţi decât de obicei — până m-am oprit la ochii lui albaştri, în mine s-a trezit ceva care zăcuse într-un somn adânc de luni de zile. *Cerule.*

Spencer Cosgrove mângâia o pisică, iar asta mă excita. Nu, nu, *nu.*

— S-a făcut atât de mare. Mi-am dres vocea şi am schiţat un zâmbet mecanic.

— Nu-i aşa? Şi e din ce în ce mai rău.

— Doar cu tine, Spence, a spus Allie, din spatele meu.

Atât am aşteptat.

— Spidey e foarte deştept.

Spencer a pufnit.

— Cu mine poate încerca lucruri pe care nu ar îndrăzni să le facă în prezenţa voastră. Nu-i aşa, prietene? A dat drumul băţului şi a luat capul motanului în ambele mâini.

Am simtit un nou junghi în stomac. Serios, de ce vederea unui bărbat mângâind o pisică îmi încingea obrajii? Era vreun nou fetiş?

Spidey s-a folosit de scurtul moment de neatenţie al lui Spencer în avantajul său. S-a strecurat de subMona Ka»1®n

atingerea lui, a sărit pe şoarecele de pluş şi l-ₐ înşfănt în gură. înainte ca Spencer să poată prinde din nou băţul, motanul sprintase deja spre camera de y\, trăgând obiectul după el. Când a ajuns la mine, a început să toarcă şi a lăsat jos prada.

- **Mersi, Spidey. M-am aplecat şi i-am mângâiat capul pufos. Este foarte amabil din partea ta.**

- **Proastă mişcare. Nu mai flirta cu ea, băiete.**

Nu îl puteam privi pe Spencer în ochi. Nu când corpul meu reacţiona atât de imprevizibil la vederea lui. Aşa că l-am mai mângâiat o dată pe Spidey, înainte să mă îndrept de spate şi să mă îndrept spre zona noastră de lucru, cu Allie.

în următoarele ore, ne-am concentrat la analiza poemului „Oglinda", de Sylvia Plath, şi asupra poveştii sale de viaţă ca simbol şi reflecţie ale mişcării feministe. Cel puţin, am încercat. Era absolut imposibil să îi ignorăm complet pe Kaden şi pe Spencer, care, la un moment dat, au început să se bată pe canapea, scoţând o sumedenie de mormăieli şi icnete.

Din fericire, au decis să comande mâncare ceva mai târziu.

La cină, am vorbit doar cu Allie. Am recuperat, pentru că aveam încă foarte mult de lucru. La un moment dat, Kaden a început să îi maseze ceafa lui Allie, iar Spencer s-a postat în spatele meu şi a încercat să vadă la ce lucram. în mod normal,

aş fi lăsat capul în piept şi i-aş fi permis să comenteze. Aş fi făcut o remarcă isteaţă şi i-aş fi provocat un zâmbet. Dar astăzi nu am reuşit. Am reuşit doar să stau pe loc, dreaptă ca o lumânare, părând profund adâncită în muncă, în timp ce el stătea în spatele meu, cu braţele sprijinite de spătar. Degetele lui mi-au atins uşor omoplaţii, şi, automat, m-am aplecat şi mai aproape de notiţele mele.

E totul OK? a murmurat el, încet, ca să-l aud doar eu

.Am încuviinţat scurt, deşi voiam să scutur din cap. Dar nu puteam, pentru că eram prea preocupată să îmi înfrâng gândurile şi să resping cu toată forţa fluturii din stomac.

Poate că eram doar o laşă, la urma urmei.Capitolul 5

Mi-am petrecut restul săptămânii încercând să mă adun. M-am prefăcut că nu se întâmplase nimic şi m-am purtat perfect normal. Visul cu ochii deschişi de la duş? Am uitat de el. Nu îl trăisem niciodată. Nu mi-am mai amintit de el; a fost exilat într-un sertăraş al creierului meu, cu eticheta *inexistent.* în loc de asta, am mers la cursuri, am lucrat cu Allie la finalizarea eseului nostru şi am scris, de îndată ce ajungeam acasă, la *Fierbinte pentru tine.* A fost şi motivul pentru care am refuzat invitaţia lui Allie de a petrece seara de vineri la ei, şi apoi să ieşim în oraş. Plus că, dacă îl revedeam pe Spencer, m-ar fi terminat.

Inexistent.

Voiam doar să scriu. Şi să citesc. Sau ambele. Doar să nu mă gândesc la Spencer.

Inexistent!

Când m-am întors în cămin, seara, am găsit multă agitaţie pe coridoare. Multe studente plecau acasă în weekend, ca să-şi revadă familiile sau să-şi întreţină relaţiile la distanţă.

Cu geanta pe umăr, cumpărături în mână şi o plasă de pânză cu cărţi noi, am rămas în faţa uşii pentru o clipă, apoi am bătut zgomotos, de câteva ori, pentru a o avertiza pe Sawyer. Apoi, am intrat cu ochii închişi.

- La „trei" deschid ochii. Dacă este cineva aici care poartă

prea puţine haine, ar trebui să
se îmbrace rapid, ca să nu
devină jenant, am spus tare şi
răspicat, din mijlocul camerei

.Răspunsul pe care l-am primit a fost un suspin înăbuşit.

Am deschis ochii imediat şi mi-am aşezat punga cu cumpărături pe comodă.

— Sawyer?

— Du-te naibii, a sosit răspunsul morocănos.

Stătea în partea ei de cameră, la geam. Părul blond deschis îi atârna ca o perdea în faţa ochilor şi îşi adusese ambii genunchi la piept. Purta pantaloni scurţi, ciorapi sfâşiaţi şi un top negru, cu tăieturi, peste care îmbrăcase o bluză subţire. Hainele ei trezeau adesea în mine dorinţa de a o îmbrăca foarte gros, ca să nu răcească.

Mi-am tras celălalt scaun la geam şi m-am aşezat lângă ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Dispari, Dawn. Privirea ei era lipită de podea.

— Ştiu că nu eşti mare fană a compasiunii, dar pari să fi plâns în ultimele ore, iar Sawyer Dixon nu e persoana care să plângă. Nu ştiam nici măcar că ai canale lacrimale.

Sawyer a ridicat capul şi m-a privit lipsită de expresie. Machiajul i se scursese, iar pe obraji i se întindeau urme cenuşii.

— Pe cine vrei să omor? Ştiu pe cineva care îmi datorează o favoare, am spus.

A pufnit şi, dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut că râde.

— Am întâlnit un tip cu câteva zile în urmă.

— Ce ţi-a făcut porcul? am întrebat, încercând să îmi păstrez calmul, deşi mi se revoltase stomacul.

— Ne-am... prostit, a început ea, dregându-şi vocea.

Era limpede cât efort o costa să împărtăşească lucrurile acestea cu mine.

— Mi s-a prins lănţişorul în păr, aşa că l-am scos, iar acum... a dispărut. Privirea i s-a golit brusc de expresie.

â O noua şansa

Focul din ochii ei albaştri-cenuşii s-a stins, şi i-am simţit anxietatea. A doua zi dimineaţă, dispăruse, iar tipul a pretins că nu ştie despre ce vorbesc.

Mi-ar fi plăcut să îi pun mâna pe braţ sau să o mângâi pe spate, dar îmi puteam doar imagina cum ar fi reacţionat la un asemenea gest.

— Lănţişorul este important pentru tine? am întrebat încet. Am încercat să îmi amintesc de vreun accesoriu pe care să-l fi văzut la ea, dar fără rezultat.

A încuviinţat. A fost o mişcare scurtă şi bruscă, şi mi-a fost limpede cât de dificil trebuie să fi fost pentru ea să îmi spună ceva despre viaţa ei privată.

— I-a aparţinut mamei. Este un pandantiv, şi... A înghiţit greu şi a închis ochii. Respira cu dificultate şi nu îmi venea să cred că era chiar colega mea de apartament.

Sawyer nu arăta niciodată emoţii şi era atât de distantă, încât mă întrebam, uneori, dacă simţea ceva. Dacă pierderea unui lănţişor o supărase atât de tare, trebuie să fi fost foarte important pentru ea. Iar dacă aşa era, voiam să o ajut. Doar fiindcă nu eram apropiate nu însemna că nu simţeam compasiune pentru ea.

Am apucat-o uşor de braţ.

— Nu e nevoie să îmi spui mai mult, am zis, şi i-am atins pielea rece cu degetul mare. Era complet îngheţată. Spune-mi unde locuieşte tipul.

M-a privit din nou, încruntată.

— Nu am nevoie de o protectoare.

— Da, da, ştiu. Eşti puternică, independentă şi fabuloasă, însă uneori îţi prinde bine şi un sprijin din exterior. I-am înfruntat privirea. Vreau să-ţi înapoiez lănţişorul.

Ne-am privit scurt. între noi s-a purtat un dialog încăpăţânat, pentru care Sawyer nu părea să mai aibă energie.

- Indiferent ce aş spune, tu tot cum te taie capul o să faci, nu? a clătinat ea din cap.

Am încuviinţat, rânjind, şi m-am ridicat, în timp ce ea îmi trimitea adresa pe telefon. Din câteva mişcări, am despachetat cumpărăturile şi mi-am pus geanta pe umăr. înainte să plec, am luat pătura din petice multicolore pe

care mi-o dăruise bunica la plecarea la facultate şi am aşezat-o peste umerii lui Sawyer.

Şi-a tras nasul cu putere, dar nu s-a ferit.

Fireşte că era vorba despre un cămin al unei organizaţii studenţeşti, compuse cu predilecţie din atleţi lăudăroşi. Nu că Sawyer ar fi fost capabilă să-şi petreacă tipul cu un tip care să arate normal, şi nu de parcă m-ar fi putut strivi cu o singură mână.

De la distanţă mi-am dat seama că pregătirile pentru petrecere erau în toi. Am descoperit nişte tipi care scoteau nişte butoaie de bere din portbagajul unei camionete, în timp ce alţii alergau de la ieşirea din clădire spre ei, pentru a completa lanţul uman.

Allie şi cu mine mai fusesem aici, cu câteva luni în urmă. Atunci, îi permisesem unui tip să ne convingă să venim la o petrecere. Ori era clădirea organizaţiei Alfa-Beta-ceva, ori a Tribut-Mai-altceva. Nu aveam nici cea mai mică idee, dar faţada veche, frumoasă a clădirii mi se părea foarte cunoscută.

Mi -am îndreptat spatele şi m-am îndreptat spre clădirea organizaţiei Nu-mă-interesează-numele, am depăşit tipii cu butoiul de bere, am ajuns la scară. Nu le-am dat nicio atenţie celor care căscau ochii la mine, sperând ca nimeni să nu mă întrebe ce căutam acolo. Băieţii din organizaţie erau cunoscuţi că încercau mereu să agaţe. în seara asta, eram doar una dintre „victimele" lor. Sub acoperire, fireşte.

Am aruncat o privire la telefon.

Primul etaj, a treia cameră pe stânga.

O nouă tanto

Floare la ureche.

Am urcat pe scări, trecând de câteva diplome de absolvire înrămate. Treptele erau din lemn închis la culoare, şi pe drumul până sus am dat peste un tip din care nu am văzut decât picioarele.

Ajunsă la primul etaj, am urmat descrierea drumului, pe care mi-o trimisese Sawyer pe telefon, şi am alergat de-a lungul coridorului, până când m-am oprit în faţa uşii de la camera în care presupuneam că locuieşte tipul. Pielea a început să mă furnice. Adrenalina îmi vâjâia în vene, şi fiecare fibră a corpului meu ştia că făceam ceva interzis.

Asta avea să funcţioneze excelent în următoarea mea povestire.

Mă simţeam cu adevărat aventurieră când am pus mâna pe clanţa rece. Lucram sub acoperire, o agentă misterioasă...

... şi vizibilă. Din păcate.

— Salut, a răsunat o voce profundă pe coridor.

Rahat.

Am încremenit. Căldura se lupta să mi se înfăşoare în jurul gâtului, dar i-am interzis corpului să se înroşească. Am adoptat o postură nonşalantă şi mi-am trecut o mână prin păr cu un gest (speram) seducător. Mi-am tras însă o şuviţă care se blocase în breteaua poşetei, iar expresia mea a devenit grimasă.

— Salut, am răspuns.

L-am privit pe tipul care se sprijinea de cadrul uşii, cu braţele încrucişate la pieptul lat. Avea ochi frumoşi, într-o nuanţă de verde deschis, încadraţi de gene deschise la culoare. Părul îi cădea în onduleuri pe frunte, iar, când mi-a remarcat privirea, şi-a scuturat capul într-un gest de care sunt capabili doar bărbaţii cu un păr de lungime medie.

— Ce cauţi aici? a întrebat.

— Am venit să... La naiba! Sawyer îmi spusese numele tipului, însă nu mi-l aminteam nici în ruptul capului. Să vorbesc cu...

Tipul a început să clipească des, vizibil iritat.

Am căutat cu disperare un nume de alint.

— Cu frumuşelul care locuieşte aici. Ne-am întâlnit săptămâna trecută, la cursul doamnei profesor Lambert. M-a lovit în alergare şi mi s-au împrăştiat toate lucrurile pe podea. A fost ca în filme.

I-au tresărit colţurile gurii şi s-a apropiat încet de mine. Am făcut automat un pas înapoi, iar mâna mi-a alunecat de pe clanţă şi a rămas suspendată.

— Eu sunt Brix, a spus tipul, întinzându-mi mâna.

Am simţit cum mi se conectează două fire din subconştient. 11 cunoşteam de undeva.

Ah, *acel* idiot.

Era tipul care, acum câteva luni, o îmbătase pe Allie până ce ajunsese să danseze pe masă.

Speram ca el să nu mă recunoască.

— Cred că e momentul în care îmi spui şi tu numele tău, a şoptit Brix.

Bingo! Nu avea idee cine sunt.

— Chelsea, am spus primul nume care mi-a venit în minte.

— Mă bucur să te cunosc, Chelsea. Brix a zâmbit pe jumătate şi m-a privit de sus până jos, cu toate că eram încă ambalată în haina mea groasă. *Frumuşelul* tău, a accentuat el cuvântul, cu amuzament în voce, nu este încă acasă, şi, de obicei, îşi încuie camera. Dar sunt convins că se va bucura să te găsească aici. îţi ofer cu plăcere ceva de băut.

Nu prea mi-a rămas de ales decât să îl urmez pe Brix. M-a condus în bucătărie şi mi-a turnat un pahar de plastic cu Bovvle[1] de la frigider.

Am ciocnit cu Brix, care îşi deschisese o bere. Apoi, m-a condus spre o canapea de piele care se afla în mijlocul camerei comune. Mi-am dat jos haina, am rulat-o laolaltă cu fularul şi cu bareta poşetei şi mi le-am aşezat la picioare. în jurul nostru se strânseseră deja câţiva tipi care păreau să facă parte din frăţie. O instalaţie imensă fusese adusă înăuntru şi conectată şi, la scurtă vreme, întreaga clădire s-a cutremurat de ritmul basului.

Am luat o gură de Bowle şi mi s-a părut delicios. Avea gust de gheaţă fructată, cu o notă de vanilie.

— Bun, nu-i aşa? a întrebat Brix, de lângă mine, sprijinindu-şi braţul de spătarul canapelei.

Am dat din cap energic.

— Ce conţine?

— Reţeta secretă a bunicii, a răspuns el, conspirativ.

Am râs şi am mai luat o înghiţitură. Slăbiciunea mea pentru îngheţată se transformase într-un obstacol în calea misiunii mele — cocktailul avea gust de milkshake cu maracuja şi esenţă divină. Nu intenţionasem să golesc paharul, dar s-a întâmplat parcă de la sine, în timp ce îl îndemnam pe Brix să vorbească, fiindcă nu voiam să mai torn şi alte minciuni, care m-ar fi dat de gol, într-un târziu.

Mi-a povestit despre antrenamente — juca baschet — iar eu i-am cerut detalii. Când am privit din nou în jur, petrecerea era în toi, iar camera comună a frăţiei se umpluse. Brix a remarcat că paharul meu era gol, aşa că s-

1 **Ccvktail rece, aromat, pe hază de vin alb. (n.tr.)**

a ridicat şi şi-a croit drum prin mulţime spre bucătărie, ca să mi-l umple iar.

Acum era şansa mea.

Mi-am înşfăcat lucrurile şi m-am ridicat. Totul se învârtea cu mine. M-am sprijinit cu o mână de spătarul canapelei şi am aşteptat să se oprească. Cu cât este mai dulce alcoolul, cu atât mai precauţi trebuie să fim - iată o regulă pe care o încălcăm, şi nu pentru prima dată, pe propria piele.M-am strecurat pe ringul de dans provizoriu, îndreptându-mă spre scară. Pe uşă continua să pătrundă un flux constant de persoane. Aerul era încărcat, sufocant şi mirosea a iarbă.

Minunat.

Am urcat scările, ţinându-mă bine de balustradă, Treptele rămase în urmă se clătinau ameninţător, şi aveam nevoie de toată puterea de concentrare pentru a-mi păstra mintea limpede. Odată ajunsă la etaj, nimănui nu i-a mai păsat de prezenţa mea. Am văzut un cuplu lipit de perete, gata să-şi intre reciproc în chiloţi. în pas alergător, am ajuns la a treia uşă de pe partea stângă şi am apăsat pe clanţă. Cu o mişcare iute, m-am strecurat prin crăpătura îngustă şi am închis uşa în urma mea.

Cu respiraţia tăiată, m-am uitat în jur. Când putut respira din nou normal, m-a izbit mirosul de dezinfectant cu lămâie.

Voiam să o *ucid* pe Savvyer.

Mâna mea a găsit întrerupătorul din dreapta uşii, după câteva încercări. Am aprins lumina şi mi-a venit să lovesc cu piciorul în podea, de furie.

Savvyer mă trimisese direct în baia de la primul etaj. înceată mai era!

Mi-am pescuit telefonul din buzunar, însă uşa din spatele meu s-a deschis brusc. Am fost nevoită să mă arunc în faţă, ca să o evit. M-am întors. în cadrul uşii se afla Brix, care mă fulgera cu privirea.

- Ai găsit ce căutai? a întrebat, privind în jur cu un interes prefăcut.
- Păi...
- Nu te cheamă Chelsea, nu-i aşa? a întrebat el, impasibil, strângând uşa până când i s-au albit articulaţiile. **c* mr? an? răspunsi cu o voce stinsă, şi am continuat ^ mă gândesc la o portiţă de scăpare. Gândeam mult mai lent, din cauza consumului de alcool.**

- M-am săturat de voi, nenorociţii din Beta, care ne spionaţi mereu, a scrâşnit Brix.

Am clipit des, perplexă.

-Ce?

A pufnit dispreţuitor.

- Te rog frumos! Treaba cu hârtia igienică? Te-am văzut la uşă şi am ştiut imediat cine eşti. Dar să ai tupeul să te strecori din nou aici, sus, depăşeşte orice închipuire!

- Am venit aici pentru o prietenă, am spus repede, ridicând mâinile să mă apăr. Şi-a uitat lănţişorul şi am vrut să-l recuperez pentru ea, fiind vorba despre o bijuterie de familie. Iată. Acesta este adevărul trist şi cât se poate de plictisitor privind prezenţa mea în această baie.

— Sigur că da, aşa este. Iar eu sunt Iepuraşul de Paşti.

În următoarea clipă, a manevrat cheia în broască, a trântit uşa şi a încuiat-o. Pe dinafară.

— Hei! Am ţâşnit spre uşă şi am început să zgâlţâi clanţa. Brix! Deschide uşa asta imediat!

I-am auzit râsetul de dincolo de lemnul dintre noi.

— Peste cadavrul meu, *Chelsea.* Poţi pleca numai după ce se termină petrecerea şi nu mai ai unde să-ţi bagi nasul. Paşii i s-au îndepărtat de uşă, răsunând apoi pe casa scării.

Am apucat din nou clanţa şi am zgâlţâit-o cu putere. Uşa era tot încuiată. Nenorocitul din frăţie într-adevăr mă încuiase în baie.

Nu era posibil.

Un chicotit isteric mi s-a desprins din gât, însă am încercat să nu intru în panică. Numai aşa aveam o şansă să ies cu bine din situaţia asta.

Am privit în jurul meu, înregistrând tot ce vedeam, în colţul îndepărtat se afla o cadă mare, iar pe marginea ei, numeroase flacoane cu gel de duş. De cealaltă parte erau două chiuvete. Deasupra fuseseră montate dulăpioare cu oglindă. M-am îndreptat repede spre ele şi am deschis uşile. Printre prezervative, aparate de ras, loţiuni şi alte câteva articole de igienă personală nu am văzut nimic util. Sperasem să găsesc o pilă de unghii sau o agrafă de păr, pentru a putea sparge încuietoarea — fusese printre

primele lucruri învăţate în atelierul tatălui meu. Din păcate, nici în poşetă nu aveam nimic bun: doar cheia, mobilul şi o carte pe care uitasem să o scot înainte să plec.

Ultima cale de scăpare era pe fereastra aflată între cadă şi toaletă. Am alergat să o deschid. Mi-am vârât capul prin ea şi am privit în jos. Stomacul mi s-a strâns brusc. Departe, foarte departe, se afla un şir de tomberoane, dincolo de ele, o alee îngustă, pietruită, şi abia apoi peluza. Nu aş fi putut supravieţui.

Nu aveam suficient tupeu să sar.

Cu un oftat frustrat, m-am aşezat pe capacul toaletei, mi-am îngropat faţa în mâini şi mi-am simţit obrajii în flăcări. Mă afundasem până la genunchi în nisip mişcător şi nu aveam nicio idee cum să scap.

în cele din urmă, am scos mobilul din poşetă. Primisem un SMS de la Sawyer.

Sorry. A treia uşă la dreapta. Nu la stânga.

Mi-aş fi dorit să mă lovesc cu capul de cadă şi să-i scriu că era prea târziu, mulţumesc frumos. Dar m-am resemnat doar să privesc mobilul, rotindu-l între degete. Am dat peste o porţiune a carcasei înflorate în care se crease o crăpătură. Marginea mi-a tăiat degetele mari şi am inspirat brusc.

Am decis să o sun pe Allie. Din păcate, nu îmi rămăsese altă soluţie, dacă nu voiam să îmi petrec aici restul nopţii. Am apăsat tasta din meniul Favorite şi am dus mobilul la ureche.

- Alo? în fundal se auzea zumzet de voci, dublat de zăngănitul veselei.

O rx>uO ţon»<3

— Salut, Allie. Am nevoie de ajutor.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea imediat.

— Sunt într-un mare rahat.

A inspirat adânc.

— Nu mă speria, Dawn.

— Nu e grav, serios. M-a încuiat cineva şi...

A chiţăit, alarmată.

— Poftim? Te-a încuiat cineva?

— Este Dawn? s-a auzit vocea lui Spencer, în fundal.

M-am încruntat.

— A intrat într-o încurcătură, Spence. Cred că... Allie a scos un ţipăt scurt, apoi vocea i s-a stins.

— Unde dracu' eşti? a urlat Spencer în receptor.

M-am apucat cu degetul arătător şi cu cel mare de rădăcina nasului şi m-am calmat. Spencer era ultima persoană care îmi doream să mă scape de aici.

— Dawn, ne sperii. Spune-mi unde eşti, a spus el, nerăbdător.

— Nu trebuie să vă faceţi griji. Sunt bine. Sunt într-o clădire a unei frăţii, în care Allie şi cu mine am fost la o petrecere, semestrul trecut. Aici e un tip care m-a luat drept spioană a unei frăţii, Beta-ceva, şi...

— Rămâi pe loc. Vin imediat.

Am auzit un foşnet, apoi pe Spencer şi pe Kaden discutând în fundal.

— Dawn, mai eşti acolo? Allie revenise pe recepţie.

— Da. Vine vreunul dintre voi încoace? am întrebat, cu vocea stinsă.

— Spencer s-a dus să îşi ia haina. Eu trebuie să-mi găsesc geanta şi...

Nu! Nu trebuie să laşi totul bată. Ajunge dacă vine unul dintre noi. Te rog să nu faci mare tam-tam pe tema asta, am spus eu, repede

.Mona Kaslen

- Dar eu nu mă simt OK să te ştiu cu nişte indivizi dubioşi în casa aceea, a spus Allie.
- Allie, pe bune. Nu te mai gândi. Stau pe capacul unei toalete şi sunt mai în siguranţă decât ai fost tu ultima dată. Te rog să nu îi alertezi pe ceilalţi, am spus. Era suficient că mă făceam de râs în faţa lui Spencer. Nu mai trebuia să îşi strice şi Allie petrecerea, doar pentru că eram eu o agentă sub acoperire ratată.

A urmat o pauză scurtă.

- Eşti sigură?
- Fireşte. Spune-i lui Spencer că îi trimit un mesaj cu camera în care am fost blocată.

A mai durat două minute să o conving că nu eram în pericol de moarte.

După ce am clarificat situaţia, pe de o parte m-am simţit uşurată, dar, pe de cealaltă, eram stresată, pentru că Spencer venea să mă ia. Îl evitasem toată săptămâna şi nu fusesem în stare să-l privesc în ochi fără să mă gândesc la ce îmi trecuse prin cap la duş.

Ca să mă liniştesc, am scos cartea din poşetă şi am deschis-o la ultimul capitol. Dar nu reuşeam să mă concentrez. La fiecare zgomot dinspre coridor mi se aprindeau speranţa că va veni cineva să îmi dea drumul, dar şi teama că mi-ar putea face cineva ceva mai rău decât să mă blocheze aici.

Nu eram sigură cât timp a trecut până când clanţa s-a zgâlţâit cu zgomot. Aproape că am alunecat de pe capacul toaletei, atât de tare m-am speriat. Am închis cartea şi am vârât-o în grabă în poşetă.

- Dawn?
- Spence? Am fugit spre uşă şi mi-am apăsat palmele pe ea. Inima îmi bătea cu putere.
- Nu văd nicio cheie, s-a auzit înfundat vocea lui/ de cealaltă parte.

La naiba.

O noua şansa

- Nenorocitul acela de Brix o fi luat-o cu el când m-a încuiat.
- îl omor pe idiot, a fost răspunsul lui.

Paşii lui s-au îndepărtat. M-am lovit cu fruntea de uşă. Aş fi vrut să mă mai izbesc de câteva ori. Nu au trecut însă nici cinci minute până am auzit paşi alergând pe coridor.

- Dacă mai eşti lângă uşă, dă-te înapoi, a spus Spencer.

Am făcut ce mi-a spus. După o clipă, uşa a scos un clic şi a pendulat în faţă. Spencer a apărut în cadrul ei, iar eu am fost cuprinsă de uşurare.

- Eşti ce mai tare. Mulţumesc mult, i-am spus repede. Am rezistat impulsului de a-i sări de gât.
- Cu siguranţă, vreau să aud povestea asta, a spus el, sec. Era roşu în obraji şi avea o privire întunecată. M-am

întrebat dacă fusese nevoit să-l pocnească pe Brix ca să obţină cheia.

Privirea mea i-a trecut peste umeri, peste braţe şi peste mâini.

Nu mâinile mele îmi mângâiau pielea, ci nişte mâini aspre, de bărbat.

Nu! Am închis repede cutia aceea din mintea mea. După ce fusesem consecventă întreaga săptămână şi îmi interzisesem asemenea gânduri, nu aveam de gând să cedez doar pentru că-şi suflecase mânecile şi că îi puteam privi braţele şi mâinile pe săturate.

Mi-am ferit privirea.

- Trebuie să mă mai ocup de ceva, am spus repede, privind oriunde, numai în ochii lui nu. Mulţumesc că m-ai scos de aici. Dar i-am promis lui Sawyer că voi lua ceva uitat de ea aici, şi de aceea trebuie să mai rămân.

- Şi crezi că te las singură aici? a spus el, uimit. Nici nu se pune problema, Dawn.

Mi-am privit picioarele, continuând să îi evit privirea. Şi totuşi, am simţit când a făcut un pas mare spre mine. Nu aveam nevoie să văd ca să ştiu. Am *simţit.* Toti senzorii mei erau îndreptaţi spre el, şi îmi detestam corpul pentru asta. Nenorocita de fantasmă, nenorocitul de duş, nenorocitul de Spencer, cu mâinile lui mari şi frumoase, şi cu... Ahhh!

— Sawyer şi-a pierdut lănţişorul aici. Nu am idee în care dintre camere, am spus tare, ca să-mi acopăr gândurile, şi am privit fără sens de la o uşă la cealaltă. Dar trebuie să fie undeva.

— Bine. Te ajut, a spus el.

— OK. Mulţumesc. Doamne, nu se putea mai dificil de-atât.

Fără să mă întorc spre el, am deschis uşa de vizavi de baie. Era camera în care se aflase Brix când mă demascase. M-am strecurat înăuntru şi am aprins lumina. Spencer m-a urmat şi a închis uşa în urma lui, fără zgomot.

— Ce idiot fură bijuteriile unei fete? am întrebat eu, privind prin cameră. În aer plutea un miros combinat de sudoare şi loţiune după ras, iar eu m-am uitat la posterul cu jucători de baseball înrămat pe un perete.

— Cineva care vrea să mai facă un bănuţ pe lângă bursa de studiu şi care vinde ce fură, a răspuns Spencer din spatele meu.

Respiraţia lui mi-a gâdilat ceafa, şi am simţit cum mi se înfioară pielea braţelor. Am vrut să fac imediat un pas în faţă, dar el m-a prins de mână şi m-a rotit spre el, într-o singură mişcare.

— De ce mă eviţi? m-a întrebat el.

A trebuit să închid ochii. Mâna lui s-a lăsat grea pe braţul meu, iar corpul lui degaja o aşa căldură, încât mi s-au înmuiat

genunchii. Nu puteam face nimic şi simţeam complet neajutorată.

— Ce ai? Vocea lui se încălzise puţin şi îmi crea emoţii ciudate în stomac.

încetişor, foarte încetişor, mâna lui mi-a ajuns pe antebraţ. Ca în fantezia mea, pielea a început să mă înţepe şi temperatura mi-a crescut. Nu am reuşit decât să clatin din cap. Cum era posibil ca o atingere atât de simplă să mă zguduie aşa? însemna asta că mă simţeam atrasă de el de luni bune? Era din cauză că încercase să mă convingă să ies cu el? Că şi el tânjea după apropiere fizică? Sau era numai vina alcoolului că mă simţeam atât de slăbită în preajma lui Spencer?

— Uită-te la mine, Dawn.

Mi-a slăbit rezistenţa şi am simţit că zidurile pe care le înălţasem se crapă încet, dar sigur. Am deschis puţin ochii, deşi ştiam că era foarte periculos.

La naiba cu situaţia şi cu momentul ăsta! Totul era aiurea şi devenise deja suprarealist.

Spencer era atât de aproape de mine că mi s-a uscat gâtul. Ii puteam număra genele negre şi dese, sau cei câţiva pistrui de pe nas. Acum, că ştiam că apărarea mea era la pământ, l-am privit cu mai multă atenţie.

— Ai nasul strâmb, am şoptit. Vocea mi s-a pierdut în spaţiul extrem de redus dintre noi.

Colţurile gurii sale s-au ridicat încet. Şi-a răsucit o şuviţă din părul meu în jurul degetului.

— Ai părul castaniu-roşcat.

— Credeam că îţi place, am murmurat eu, de parcă îmi pierdusem minţile, şi m-am uitat, fascinată, la şuviţa pe care o răsucea. De obicei, se juca mereu cu pixuri sau cu alte obiecte. Astăzi, mâinile lui erau ocupate cu mine.

— Nu doar asta.

L-am apucat de tivul cămăşii pentru a-mi păstra mintea limpede. Spencer a oftat încet. S-a apropiat şi mai mult, până când feţele noastre au ajuns la nici o palmă distanţă una de cealaltă.

— Dawn... Mi-a şoptit numele, de parcă ar fi îndurat chinuri cărora numai eu le puteam pune capăt. îmi este foarte greu să nu te sărut când te uiţi la mine aşa.

Aşa simţeam şi eu. Aerul dintre noi s-a condensat, până când am simţit că nu mai pot respira. Dacă gurile noastre nu se atingeau curând, lumea avea să se sfârşească. Pământul urma să se dizolve. Aveam să mor. Nu voiam asta, şi se părea că nici Spencer. A lăsat capul în jos chiar când m-am ridicat eu în vârful picioarelor.

Şi-a lipit gura de a mea şi m-am topit pe loc. Buzele lui erau ferme şi calde, moi, grijulii. Mi-am înfipt mâinile în cămaşa lui şi l-am tras spre mine. Căldura din piept mi s-a răspândit în toate direcţiile.

Spencer m-a înconjurat cu braţul. Gura lui s-a desprins scurt de a mea, iar Spencer a respirat. în secunda următoare, mă săruta din nou.

Mă simţeam atât de bine! Mi-am deschis buzele pentru el, iar limba lui a atins-o pe a mea. Am oftat şi...

...el m-a împins brusc.

M-a privit fără să creadă, cu ambele braţe întinse în faţa lui.

— Iţi baţi joc de mine, Dawn.

— Ce? am întrebat, încă ameţită de sărutul extraordinar.

Spencer mi-a dat drumul umerilor şi a făcut un pas în spate. Apoi, a râs scurt, cu amărăciune.

— Eşti beată. Te-ai îmbătat. Şi-a trecut mâinile prin păr şi le-a dus la ceafă.

— Nu tocmai. Am băut doar... nişte Bowle, am spus, încetişor.

Se părea că nu fusesem prea convingătoare, pentru că Spencer s-a răsucit pe călcâie şi a făcut câţiva paşi prin cameră. A lăsat braţele în jos, strângând pufnii.

— Spence...

La naiba! A lovit cu furie coşul cu haine murdare al lui Brix, care s-a răsturnat.O noua şansâ

Mi-am ţinut respiraţia şi mi-am înconjurat trupul cu braţele, ca să nu tremur. Nu îl mai văzusem niciodată furios.

S-a întors spre mine, şi, pentru o vreme, m-a privit doar. în spatele privirii lui dure îi intuiam tulburarea. A deschis gura ceva, dar s-a răzgândit. A înghiţit în sec şi a privit în pământ.

— Nu aşa.

Mi se învârtea capul. Totul se încâlcea, îmi era neobişnuit de cald, iar capul începea să îmi pulseze. Mi-am atins buzele cu degetele. Mă înţepau. Mi-am strâns mâna în pumn. Cum am putut permite să se întâmple asta?

— îmi pare rău, am şoptit.

Am văzut cum i se încordează umerii. Se părea că spusesem din nou ceva greşit.

— Sunt un nenorocit de lapsus, am mormăit.

Spencer m-a privit de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Lapsus? a întrebat el, iritat.

— Este termenul latin pentru „greşeală". Tata îl foloseşte mereu. Dar, pentru el, e un soi de înjurătură.

Asta i-a mai îndulcit privirea.

— Eu cred că sună ca un animăluţ cu urechi lungi şi clăpăuge.

Am zâmbit vag, deşi îmi venea să plâng. Spencer mi-a întors o privire, care a părut să dureze ore. Ne-am privit aşa până când nu am mai putut suporta liniştea şi am făcut un pas în direcţia lui.

— îmi pare rău. Nu ştiam ce altceva să spun, dacă el nu făcea decât să mă privească mai departe aşa.

A dat din cap lent, a mai inspirat o dată adânc, şi apoi ceva s-a schimbat în privirea lui. Ştiam ce se petrece. îşi ascundea sentimentele în spatele unei măşti nonşalante. În priviri i-a revenit scânteia amuzată.

— Şi mie, lapsus mic. Şi-a frecat ceafa. Şi pentru că am strigat la tine. Pentru asta îmi pare ceva mai rău decât că am răsturnat rufele murdare.

— Asta putem rezolva repede, am mormăit, şi m-am aplecat să strâng hainele lui Brix şi să le pun înapoi în coş.

Spencer mi s-a alăturat şi a luat câteva haine de pe jos.

— Recunoaşte că ţi-a plăcut izbucnirea mea de furie.

Am chicotit, recunoscătoare fiindcă încerca să ne ridice iar moralul — chiar dacă doar ne prefăceam.

— Ai fost foarte masculin.

— Asta înseamnă că sex appeal-ul meu a mai crescut în ochii tăi?

— Mi-a fost teamă să nu-ţi fi rupt un picior.

— Am picioare din oţel.

— Şi nasul tău tot din oţel este?

— Nasul meu este singura slăbiciune a corpului meu. Nu e de mirare că atrage mai multă atenţie.

Am scos un hohot de râs atât de uşurat, încât a părut aproape un sughiţ. Aşadar, totul mergea înainte. *Noi* mergeam înainte. Totul avea să fie bine.

Dacă îmi repetam asta de suficiente ori, ajungeam să o şi cred.

Am luat alt tricou al lui Brix şi am descoperit ceva auriu pe covor, sub el. L-am luat cu mare grijă.

— Ia uite, am spus şi am lăsat lănţişorul să-mi atârne din pumn. Nu înţeleg.

Medalionul scânteia în lumina aplicei. Eram convinsă că nu mai văzusem niciodată lănţişorul la Sawyer. Cu mare grijă, l-am răsucit şi am cercetat spatele auriu. Am văzut două iniţiale caligrafiate.

£. D. D de la Dixon?

— Este al lui Sawyer?

Am încuviinţat lent.

- Aşa cred. A spus că e un medalion. Aşadar, mwiunea noaatră s-a încheiat.

- A fo*t surprinzător de simplu, a spus Spencer. Suntem nişte superagenţi.

Am pufnit.

— De fapt, piciorul tău a făcut toată treaba.

Nu a zâmbit, iar mişcările i-au părut obosite în timp ce aduna hainele murdare în coş. S-a ridicat şi a vârât monstrul metalic înapoi la locul său.

— Hai s-o tăiem de aici. Nu vreau să-i vină şi alte idei lui Brix al tău.

Mi-a întins mâna. Am apucat-o şi i-am permis să mă ajute. Cu un nod în stomac, mi-am dat seama că acum el era cel care îmi evita privirea.Capitolul 6

Toată povestea cu Brix şi cu lănţişorul a părut s-o afecteze pe Sawyer alte câteva zile. Petrecea mai mult timp în cameră, iar, uneori, când ajungeam eu, o surprindeam la fereastră, privind în gol. Absentă când o cocoloşeam, reacţiona negativ şi la încercările de înveselire. După câteva zile, am renunţat să o mai conving să vorbească, şi m-am mulţumit să îi ofer ciocolată. Nici asta nu avea efect.

Aproape că renunţasem când, într-o după-amiază, a ajuns în cameră, şi-a aruncat rucsacul într-un colţ şi s-a postat în faţa mea, cu braţele pe lângă corp. Am privit-o întrebător. S-a aplecat brusc şi m-a prins de păr. Prea uluită să pot reacţiona, m-am holbat la ea.

A spus, fără nicio introducere:

— Am nevoie de un model pentru un curs de fotografie. Ai chef?

Aşa m-am trezit pe o bancă din parcul aflat în mijlocul campusului, în timp ce Sawyer ţinea un aparat imens sub nas şi îmi cerea să par furioasă. Sawyer studia fotografia şi trebuia să realizeze portrete care să sugereze diverse emoţii, pentru un curs. De aici, şi indicaţiile preţioase pe care mi le tot dădea de vreo oră.

- Te rog să pari că ai avea o lăcustă în gură.

Am strâmbat din nas.

Greţos.A mai făcut o fotografie şi câteva clicuri din aparat.

- întocmai, greţos. Dar nu trebuie să arăţi de parcă ai fi mâncat ceva scârbos, ci foarte supărată. A lăsat aparatul jos, pentru o clipă, şi s-a încruntat furioasă. Aşa, vezi?

Am încercat. Sincer. Mi-am obligat fruntea să se încrunte, dar nu a funcţionat. Numai bretonul mi s-a mişcat dintr-o parte în alta.

Sawyer a oftat.

— Atunci, să trecem peste asta. Acum, poartă-te ca o nebună.

Am făcut o grimasă, iar clicul aparatului mi s-a părut ca o pală de vânt puternică.

— Nu e rău. Uită-te cruciş şi râzi fără sens.

Am făcut ce îmi spunea, deşi mă simţeam ca o idioată. Iar când au trecut câteva persoane pe lângă noi, am simţit cum mi se înfierbântă obrajii.

— Acum, trebuie să pari prinsă într-un vis erotic.

Am ridicat o sprânceană.

— Asta face parte din temă? Să par prinsă într-un vis erotic?

— *Emoţiile* reprezintă tema proiectului meu. Am putut să le aleg chiar eu, mi-a răspuns Sawyer, făcând câteva poze cu mine, cât căscam gura. Cu siguranţă, erau nişte imagini foarte atrăgătoare. Poate că ar fi trebuit să mă gândesc mai bine la fotografia mea de profil.

Colega mea de apartament s-a aşezat în genunchi şi a răsucit o rotiţă a aparatului foto.

— închide gura niţel. Acum gândeşte-te, nici nu ştiu, la actorul tău preferat, zburdând dezbrăcat pe o pajişte — sau aşa ceva.

— Poate fi şi Harry Styles? am întrebat, plină de speranţă, şi mi-am imaginat cântăreţul favorit. Tipul avea stil, cu aspectul lui de star rock, părând totuşi **abordabil.**

O nouă ţansd

Există fete cărora nu li se par atrăgători băieţii care poartă blugi strâmţi, însă eu nu îmi puteam imagina nimic mai erotic decât pe Harry într-o pereche neagră.

— Minunat, Dawn. Extraordinar, a spus Sawyer. A făcut o scurtă pauză, s-a apropiat de mine şi a scos un pieptene din buzunarul de la spate al pantalonilor, pe care îl folosise înainte să-mi aranjeze coafura. A apucat partea de jos a părului meu şi a aranjat cât a putut.

M-a măsurat, mulţumită, şi a făcut câţiva paşi în spate.

— Acum, ne întoarcem la fraierul tău în pantaloni strâmţi.

Mi s-au înroşit obrajii de furie.

— Tocmai l-ai numit pe Harry Styles „fraier" în prezenţa mea? Voiam să sar în picioare şi să arunc cu iarbă în ea, în lipsa unui obiect mai dur, dar ea a ridicat o mână şi a făcut un gest care mă îndemna să mă aşez din nou.

— Aşa! Te descurci de minune!

Am sărit în picioare şi am ridicat o mână în direcţia obiectivului, în timp ce Sawyer apăsa continuu pe declanşator. Mă fotografia fără să îi pese în ce direcţie mergea. Nu mai conta nimic, câtă vreme prindea poza perfectă. Ar fi fost o paparazzo excelentă.

— Te descurci minunat, Dawn! Nebunie şi furie laolaltă, uau. Iar acum, să revenim la privirea cu lăcusta. A rânjit.

Am făcut un pas în faţă, Sawyer s-a dat în spate şi s-a împiedicat în propriile picioare, aterizând cu fundul în iarbă. Din păcate, îmi luasem prea mult avânt şi aproape am căzut peste ea. Abia am reuşit să mă răsucesc în cădere şi am ajuns cu faţa în iarba moale şi udă.

Sawyer nu s-a mai putut abţine. Cred că a fost prima dată când am auzit-o râzând.

Am mârâit de durere şi m-am rostogolit cu stângăcie. Aveam gura plină de iarbă şi am scuipat firele pe jos.

— Plănuiam să ajung şi la furie, a chicotit Sawyer.

După ce am eliminat şi ultimul fir de iarbă de pe limbă, am lăsat capul într-o parte. Sawyer se ţinea de burtă cu ambele mâini.

— Nu am mai râs aşa de multă vreme.

— Mă bucur că te amuză să mă vezi păscând.

Am rămas pentru o vreme aşa, rânjind una lângă cealaltă şi holbându-ne la cer. Nu aş fi crezut posibil să o văd pe Sawyer atât de lipsită de griji. Cu trei minute înainte, nu o auzisem niciodată răzând.

Din colţul ochiului, am văzut cum mâna i s-a îndreptat automat spre medalionul din decolteu, iar degetele i s-au închis în jurul lui. Aş fi vrut să întreb de unde îl primise şi ce se întâmplase cu mama ei, dar ştiam că aş fi mers prea departe. încă nu ajunsesem în punctul ăsta al relaţiei noastre de colege-poate-uneori-câteodată- prietene-vagi.

— Mersi, Dawn, a murmurat Sawyer, dintr-odată, cu privirea încă îndreptată în sus. Nu era cazul să-mi explice la ce se gândea.

— Cu drag.

Am tăcut o vreme. Brusc, Sawyer a tras de bareta lată de care îi atârna camera în jurul gâtului, şi a verificat dacă totul era intact. A apăsat pe un triunghi mic, verde, iar chipul meu roşu a apărut pe ecran.

— Ia uite, drăcuşor al focului. Cine ar fi crezut că poţi arăta atât de fioros?

— Arăt caraghios, am mormăit.

Arăţi exact cum ar trebui să arăţi. Să nu te aştepţi să îţi spun că eşti frumoasă sau să cred că aştepţi să auzi aşa ceva. Detest fetele care vânează complimente şi nu mi se pare că ai avea nevoie. A trecut prin celelalte fotografii,Onouă tcr*6
in timp **ce eu îmi dădeam seama că tocmai îmi făcuse, de fapt, un compliment.**

Povestea lui Grover şi a lui Chelsea era aproape gata. Se certaseră îngrozitor şi trebuia să îmi dau seama cum s-ar fi putut împăca. Le trimisesem un e-mail de testare cititoarelor mele, pe care le cunoscusem pe forumul unde îmi postasem prima participare la un concurs de scriere, şi ambele îmi promiseseră deja că îşi vor rezerva timp pentru a parcurge textul.

De obicei, îmi place mult să scriu ultimele scene dintr-o poveste. Toate firele încâlcite înainte se descâlcesc şi se ţes frumos, într-un punct în care mă bucur să las personajele s-o apuce pe drumul lor. Chiar dacă nu cred în finaluri fericite, în viaţa reală, în ficţiune mi s-au părut mereu o idee bună. Nu şi astăzi.

Nu ştiam ce se petrece, dar ceva nu funcţiona. Nu îmi găseam cuvintele potrivite şi mă simţeam complet blocată. Scriam, scriam, apoi ştergeam totul şi o luam de la capăt. Trăiam o senzaţie dubioasă, nemaiîncercată. în acelaşi timp, simţeam o presiune imensă, pentru că eram atât de aproape de final. Cititoarele lui D. Lily aşteptau continuarea, iar eu doream să le-o livrez imediat.

Mi-am ciufulit părul, mi-am sprijinit bărbia în mâini şi m-am uitat lung la cursorul care clipea.

— Ce complotezi acolo? am auzit brusc din partea cealaltă a camerei.

M-am adunat repede.

- Nimic. Doar că nu reuşesc să avansez.

— La ce lucrezi?

- La un eseu pentru... cursul doamnei profesoare Lambert. Am decis să îl scriu singură, fără referinţe.

Când am ridicat capul, am descoperit că Sawyer mă cerceta din priviri. Pari să ai îndoieli foarte mari, dacă eşti atât de
frustrată de un eseu.

— Îhî, am îngânat, şi m-am uitat din nou la ecran.

— Scrii multe eseuri, a continuat Sawyer.

Mi-am privit din nou ecranul.

— Îhî.

— Uneori, când stai în faţa laptopului, te înroşeşti. Am remarcat asta deseori.

Am ridicat din nou privirea.

— Da?

Sawyer şedea pe un scaun, la fereastră, cu laptopul în poală. Părul ei blond platinat îi drapa un umăr, iar degetele i se jucau în şuviţe. Gestul părea visător, însă privirea ei era concentrată.

Mi s-au aprins obrajii.

Ochii ei scânteiau. Şi-a închis laptopul şi s-a ridicat brusc.

M-am încordat pe loc.

— Să nu cumva să te apropii, Sawyer Dixon, am ameninţat-o eu.

Cu un zâmbet dulce, s-a apropiat periculos de jumătatea mea de cameră. Brusc, a făcut un pas în direcţia mea şi mi-a smuls laptopul.

Am ţipat şi am sărit în picioare.

— Dă-mi imediat laptopul înapoi, bestie! am strigat.

— *Cu o mişcare plină de avânt, a smuls materialul de pe trupul meu. Nasturii s-au rostogolit cu zgomot pe gresia rece. Ne-am împleticit prin baie, iar eu m-am agăţat de cureaua lui Grover,* a citit ea.

Am apucat-o cu mâna de tricoul sfâşiat şi am tras.

— Ascultă! Dă-mi-l înapoi!

— *Nu a cedat, iar eu am scos un mârâit frustrat. Grover a râs, cu obrazul lipit de gâtul meu, şi m-a ajutat. Mâinile mele*

tremurau prea tare. Mai repede ca niciodată, ne-am tras unul pe celălalt lăsând o dâră de haine pe podea, în urma noastră, a continuat.

Obrajii îmi ardeau. Am reuşit să smulg laptopul din mâinile ei. Cu răsuflarea tăiată, m-am trântit înapoi pe pat şi i-am închis clapeta. Apoi, mi-am trecut mâinile peste faţă.

— Eşti o ticăloasă, Sawyer, am spus, furioasă.

Ea s-a aşezat pe scaunul de la biroul meu şi a încuviinţat.

— Aşa este. Dar nu am mai rezistat.

M-am încruntat.

— Ce?

— Faci mereu un secret cumplit din ce scrii, şi spui mereu că te ocupi de eseuri, însă pe bune că nu cunosc niciun boboc

care să trebuiască să scrie la fel de mult ca tine. Luminozitatea ecranului tău este redusă, iar fontul, minuscul, ceea ce mă făcea şi mai curioasă. Studiezi Scrierea creativă. M-am gândit deja că scrii romane, nuvele, sau ceva de genul. Voiam doar să ştiu *ce anume* scrii. A existat şi varianta fan fiction, însă ce scrii tu acolo, a rânjit ea, este mai mişto decât tot ce bănuiam. Cine aş fi crezut că o colegă de cameră atât de nevinovată ca tine, mereu băţoasă şi niciodată preocupată de tipi, ar scrie literatură porno?

Nu puteam decât să o privesc cu gura căscată. Faptul că Sawyer era prima persoană din Woodshill care afla despre asta era, cu adevărat, cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla.

— Fabulos. Dă-i drumul, am spus, nepăsătoare, făcând un semn cu mâna.

— La ce?

— Amuză-te.

— Era rândul lui Sawyer să se încrunte.De ce aş face-o?

Cândva, citisem cuiva o bucată din ce scriam. Lui Nate. El răsese tare, cu capul dat pe spate. Când şi-a revenit, m-a mângâiat pe cap şi m-a întrebat dacă voiam să public rahaturile alea.

După aceea, îmi alesesem un pseudonim. Râsul lui Nate şi dispreţul însoţitor mă făcuseră să hotărăsc că nu voi mai lăsa pe nimeni din apropierea mea să afle ce scriu.

Am fulgerat-o pe Sawyer cu o privire urâtă.

— Pentru că este exact aşa cum spui. Scriu povestiri erotice şi le public ordine. Ha, ha. Foarte amuzant. Dawn cea mică şi amabilă, care nu a mai făcut sex de luni întregi şi a renunţat să iasă în oraş, scrie literatură erotică. N-am auzit niciodată ceva mai amuzant, am continuat.

În ochi i s-a citit ceva asemănător cu aversiunea.

— Doamne, a murmurat. N-aş vrea să fiu în capul tău. Trebuie să fie un loc teribil.

Nu aveam un răspuns.

— Eşti nebună de legat. Cred că este foarte cool să scrii. Dar dacă tu crezi că eu — *tocmai* eu — te-aş judeca pentru ceva de genul, atunci chiar nu mă mai stresez.

Am crezut că nu pricepusem bine.

Sawyer s-a întors cu spatele şi a revenit în partea ei de încăpere. Acolo, şi-a redeschis laptopul. Când am deschis gura să spun ceva, şi-a vârât căştile în urechi, cu un gest demonstrativ. A dat muzica atât de tare, că o puteam auzi din celălalt capăt al camerei.Capitolul 7

Woodshill Steakhouse era locul favorit de întâlnire al meu şi al tatei. Drumul până acolo era totuşi ceva mai lung decât până la restaurantele din centrul oraşului, însă asta îl făcea şi mai atrăgător.

Din exterior, clădirea de lemn părea părăsită, pustie, însă interiorul contrazicea prima impresie. Proprietarul făcuse mari eforturi să pregătească totul. Aspectul rustic era construit cu ajutorul coarnelor de cerb de deasupra tejghelei, al băncilor din lemn aspru şi al becurilor care atârnau până jos, de frânghii. Totul avea un şarm plăcut. Pe lângă mâncarea delicioasă, priveliştea văii era deosebită. Pentru vizita lunară a tatei rezervam o masă lângă fereastra imensă, cu săptămâni înainte. Izolaţia nu era foarte bună, iar frigul ajungea la scaune, însă vedeai apa şi tot ce o înconjura. Prietenilor mei le place să se plimbe prin natură, însă eu preferam să stau acolo ore întregi şi să privesc, înfăşurată într-una dintre păturile pe care Al, proprietarul, le lăsa mereu la dispoziţia noastră.

Abia ce intrasem, că l-am descoperit pe tata. Şedea în locul nostru obişnuit şi privea pe fereastră, la apă. Şi astăzi purta salopeta lui gri închis, obişnuită. Mâinile bronzate i se sprijineau pe masă. Capul lui era ras, însă bărbia îi era acoperită de ţepi care începuseră să încărunţească.

Am simţit un zâmbet acaparându-mi buzele, automat.

Tata şi cu mine eram foarte apropiaţi. Mama mea biologică ne părăsise înainte să împlinesc doi ani. Nu aveam nicio amintire din perioada în care fuseserăm toţi trei, împreună, şi nici despre cum arăta mama. Când eram mică, îmi trimitea din când în când vederi din Asia, **unde** locuia şi lucra la o bancă, însă şi asta încetase **curând,** cel mai probabil din cauza lipsei de încercări de **apropiere** din partea mea.

Aş minţi să spun că nu îmi lipsise o relaţie apropiată cu o persoană de gen feminin, mai ales când ajunsesem la pubertate, şi mai degrabă aş fi murit decât să îl întreb pe tata despre avantajele şi dezavantajele tampoanelor. Cu toate astea, nu îmi lipsise nimic. Când prietenele mele ieşeau la cumpărături cu mamele lor sau mergeau la spa, eu îmi făceam temele în atelierul tatei şi mă uitam la el şi la colegii lui, cât lucrau. Pentru că eram încă mică, trebuiau să fie atenţi să nu am unelte prin preajmă. Una dintre amintirile mele preferate din şcoala primară era cu ziua în care îmi dăruiseră o ladă de jucărie plină cu şurubelniţe roz.

Când l-am întrebat pe tata ce nu mersese între el şi mama, mi-a răspuns că, uneori, nu e nevoie să nu funcţioneze ceva

între două persoane, şi totuşi să fie cea mai bună decizie pentru ambele persoane să se despartă, înainte să ca una dintre părţi să aibă de suferit, din cauza celeilalte sau din cauza sa. Mi-a mai spus şi că era sigur că exista cineva acolo care l-ar fi completat perfect şi care l-ar fi făcut să se simtă mai bine. De când cu Nate, ştiam prea bine ce însemna suferinţa.

Am alergat spre locul nostru de la fereastră şi m-am aruncat pe bancă, în faţa lui. Banca a scârţâit cumplit, însă nu m-am speriat.

— Salut, tată.

— Data viitoare să-ţi iei mai mult avânt, mi-a spus.

— Numai dacă îţi asumi să plăteşti pagubele, am răspuns, şi mi-am scos fularul din jurul gâtului.

A râs şi s-a aplecat peste masă, după ce mi-am scos haina.

Ce mai faci, dulceaţă?O noua ymtfi

— Binişor. Am terminat un eseu săptămâna asta şi am fost model pentru colega mea.

Tata a lovit cu pumnul în masă, făcând să se zguduie vasul de lut cu plante decorative.

— Nu pot să cred! Cum s-a ajuns la asta?

O chelneriţă s-a apropiat de noi şi ne-a luat comanda, şi apoi i-am povestit cum s-a ajuns la această apropiere dintre mine şi Sawyer. Nu am uitat niciun detaliu, nici măcar cum fusesem blocată în baia unei frăţii.

— Dacă mă întâlnesc vreodată cu băiatul ăsta, îi arăt eu lui. Sprâncenele stufoase ale tatei se ridicaseră, nelăsând niciun spaţiu între ele. Aproape că păreau să se unească.

— Mi-ar plăcea să fiu de faţă, am spus, sorbind din ceaiul cu gheaţă.

— Măcar acum tu şi colega ta vă înţelegeţi mai bine, aşa că a ieşit şi ceva bun din asta.

— Mda, nu ne-am apropiat chiar atât de mult, am murmurat. De când descoperise ce scriam, nu mai schimbaserăm niciun cuvânt.

— Ai să vezi, dulceaţă. Din câte mi-ai povestit despre ea, pare o persoană introvertită. Mulţi oameni au nevoie de timp să se deschidă în faţa celorlalţi.

Mi-am dat bretonul la o parte de pe frunte şi l-am privit pe tata, bosumflată.

— De data asta am făcut-o de oaie, tată.

— Cum aşa? a întrebat el, sprijinindu-se cu cotul de masă.

— A aflat că public povestiri. Iar eu voiam să ţin asta pentru mine.

— Cândva, toţi prietenii tăi vor afla asta, Dawny. Mai târziu, când vei ajunge pe lista de bestselleruri.

Am râs. Tata ştia că public povestiri, chiar dacă îi spusesem că nu le va citi sub nicio formă. întrebase de ce.fără cuvinte, coperta povestirii *îmblânzeşte-rnă,* ' Tare *vedea trupul dezbrăcat al unui bărbat care* îşi acoperea mândria cu o pălărie.

Tata nu a mai pus alte întrebări.

Ştiu Dar eu am pretins până acum că sunt o studentă **complet obişnuită,** care nu se lăsa afectată de pasiunea ei... aparte. Sawyer a aflat şi asta m-a dat peste cap, aşa că am **reacţionat** foarte nasol.

— Atunci, cere-ţi scuze, a spus tata.

— Aş face-o dacă ar vorbi cu mine şi dacă nu s-ar ascunde în spatele laptopului.

Tata a încuviinţat, înţelegător.

— Şi ceilalţi prieteni ai tăi? Totul e bine cu ei?

îl prezentasem pe tata găştii mele, şi le plăcuse tuturor. Spencer chiar insistase să îşi facă un selfie cu el, murmurând ceva despre „viitorul socru". Din fericire, Kaden îl împiedicase cu forţa.

Nu i-am spus tatei că l-am sărutat pe Spencer în casa frăţiei şi că nu l-am mai văzut de atunci. Nu ştiam nici eu cum să privesc situaţia. Când îmi aminteam de gura lui Spencer, de gustul lui şi de mâinile lui pe trupul meu, asta... nu era deloc bine. Luni întregi îmi înăbuşisem atracţia pentru el. Să ştiu cum se simţea trupul lui atât de aproape de al meu iscase o tornadă înăuntrul meu, iar asta îmi trezise neliniştea. Nu voiam să mă simt aşa, pentru că, până la urmă, aveam să sfârşesc prost.

Preferam să mă concentrez la situatia cu Sawyer, la cursuri, la următorul proiect de scris... Totul mi se părea mai OK decât să mă lupt cu gândurile aprinse de căldura din stomacul meu.

Onouă tontâ

Tata a oftat şi a început să cojească eticheta de pe sticla lui.

— A fost groaznic.

Am oftat. Tata îşi căuta o nouă parteneră de ani buni. Când aveam 15 ani, încercasem să îl cuplez. Ieşise tare prost. îi creasem un profil online şi îi adăugasem o fotografie veche de peste zece ani. Mai pusesem câteva pasiuni şi scrisesem câtorva persoane singure interesate, în numele lui.

Fusesem pedepsită cu o lună de arest la domiciliu.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Aveam atâtea de făcut, că aproape am uitat de întâlnire, aşa că m-am dus la restaurant îmbrăcat de muncă. îţi poţi imagina cât de entuziasmată a fost.

Ah, da. Salopeta pătată a tatei, după o zi de lucru lungă la atelier, nu era tocmai un outfit pe care să mi-l imaginez potrivit

pentru o întâlnire. Nemaivorbind de faptul că fusese, probabil, acoperită de sus până jos cu aşchii, şi că mirosea a lemn şi a transpiraţie.

— Tată, nu te poţi aştepta să meargă bine o întâlnire dacă apari acolo îmbrăcat în haine de lucru murdare, am spus.

El a mârâit, frecându-şi începutul de barbă.

— Probabil că ai dreptate.

— Data viitoare, ia-ţi un costum, parfumează-te şi scurtează-ţi barba. Ajunge pentru o seară, mă gândesc.

Tata putea arăta foarte bine, dacă voia. Pentru vârsta lui, era în formă, mai ales datorită muncii fizice dificile pe care o presta zi de zi. Cu ochii lui căprui, calzi, ridurile de expresie adânci şi gropiţele din jurul gurii, era chiar simpatic. Existau sute de femei pe care le-ar fi putut vrăji, numai sărutându-le mâna. Trebuia doar să le găsim. Chiar dacă nu mai credeam în asta pentru mine, pentru el exista cu siguranţă a doua şansă la marea iubire.

— Aveam de ales între a întârzia şi a merge în hainele de lucru, mi-a explicat tata, cu logica lui de neclintit.

Mi-am suprimat un rânjet.

— Aşa că ai decis în favoarea salopetei.

— Mai devreme sau mai târziu, m-ar fi văzut îmbrăcat cu ea. Dinspre mine, n-avea decât să apară şi ea în halatul de operaţie, a spus el, ridicând din umeri.

îmi venea să mă dau cu capul de masă, dar nu ar fi fost o idee prea bună, ţinând cont de farfuriile aburinde din faţa noastră. Hotărâsem să comand pulpă cu spanac gratinat. Am adulmecat aroma de brânză şi mi-a lăsat gura apă.

— în orice caz, este clar că nu o voi revedea pe Stacey. Tata şi-a înfipt furculiţa în friptură. Poftă bună!

Am mestecat gânditoare carnea şi mi-am lăsat privirea să rătăcească afară. Era înnourat şi stătea să plouă, însă priveliştea a avut acelaşi efect liniştitor asupra mea.

— Fii fără griji, tată, am spus, după ce am înghiţit. O vom găsi în curând pe Doamna Potrivită. Se ascunde pe undeva. Şi dacă lui Stacey nu i-ai părut suficient de atrăgător în salopetă, atunci e o vacă proastă.

— Asta i-a smuls un surâs. Pentru o vreme, am mâncat în tăcere.

— Că tot am ajuns aici... Nathaniel şi Rebecca se mută în casa May nard.

Am rămas cu furculiţa suspendată la jumătatea drumului spre gură.

— Ce?

Tata şi-a tamponat buzele cu un şervet, l-a împăturit şi l-a vârât sub marginea farfuriei. Mi se părea că mă aflam într-o buclă temporală.

— L-a văzut din nou, cu un expert, a mai negociat puţin şi a încheiat afacerea. Este o clădire minunată. M-am întrebat de multe ori când se va vinde.
O rv*jo Kinfto

Am lăsat lent furculiţa pe farfurie. Mi se urcase inima în gât. Simţeam că mi se răceşte trupul şi că îmi transpiră palmele, în piept mi se construia o apăsare, iar eu m-am convins să inspir adânc. Am privit din nou afară, dorindu-mi ca natura să îmi încălzească răceala din suflet, însă, de data asta, îşi pierduse efectul. Nu a mai amşit. Nimic nu ar fi reuşit, oricum.

- Am vrut să afli de la mine, Dawny, şi nu când mă vizitezi data viitoare şi toată lumea bârfeşte despre asta.

Am reuşit să clatin din cap.

- OK. Mersi.

Tata m-a prins de încheietură, peste masă.

- Poţi fi furioasă, dulceaţă. Sau tristă. Este perfect în regulă.

Am închis ochii şi am încuviinţat. Aveam nevoie de toată puterea să nu iau farfuria şi să îi arunc friptura în faţă. Trebuia să distrug ceva. Să îmi liniştesc furia, altfel explodam şi distrugeam totul în jurul meu.

Nate avusese tupeul să cumpere casa Maynard.

Casa la care visasem când eram adolescenţi. Casa în grădina căreia ne strecurasem ca să ne uităm de pe verandă în camera de zi. Casa cu faţadă albă şi cu ţigle întunecate pe acoperiş, cu ramele frumoase ale ferestrelor şi cu tavanul înalt, decorat cu stucaturi. Visul nostru secret pentru viitorul de care nu mai aveam parte.

Am strâns în mână paharul cu ceai la gheaţă, până când mi s-au albit încheieturile. Am luat o înghiţitură şi l-am privit pe tata, cu un zâmbet fals, însă, speram eu, foarte convingător.

- Totul este în regulă, tată. Mă bucur pentru Nate. Serios, am spus, cu o voce moale.

Nu reuşisem să îi povestesc tatei despre adevăratul motiv al despărţirii noastre. Tata putea fi extrem de încăpăţânat şi nu avea mulţi prieteni. Familia Duffy făcea
parte, de peste un deceniu, din cercul său de prieteni apropiaţi. Numai de aceea m-am prefăcut că eu şi Nate ne despărţisem amiabil, deşi fusese exact pe dos. în plus nu voiam nici să îşi facă griji pentru mine. Avea deja suficiente pe cap şi nu voiam să-l mai aglomerez şi eu Voiam să fiu femeia puternică pe care o crescuse.

Mă costase toată puterea de care eram capabilă să mă prefac pe timp de zi şi să sufăr doar pe timp de noapte. Dar o făcusem. Tata ştia doar că despărţirea fusese dureroasă, ca orice despărţire. Dar mă crezuse când spusesem că eram încă

prea tineri pentru a continua o relaţie atât de serioasă. Că viaţa noastră împreună nu funcţionase. Că am încercat, dar ne-am îndepărtat şi am hotărât să-i punem capăt, înainte să fie prea târziu, iar unul dintre noi să îi facă rău celuilalt. Aşa cum li se întâmplase lui şi mamei.

Rahat.

Mi-am petrecut în modul zombi restul după-amiezii noastre împreună. Abia dacă îmi dădeam seama ce îmi povestea tata şi îi răspundeam repede, însă în cuvinte puţine. Cu un zâmbet gros pictat pe faţă, mi-am luat rămas-bun şi l-am strâns tare în braţe. Nici măcar mirosul lui de aşchii şi de lemn nu m-a ţinut departe.

Am străbătut ameţită drumul spre casă, **mişcându**-ma lent, ca o broască ţestoasă. Când a început să plouă, m-am oprit brusc şi mi-am întors faţa spre cer. Picături mici şi reci de ploaie mi-au acoperit pielea ca o ceaţă, şi m-am lăsat inundată de ele.

Am făcut peste o oră până la cămin. Eram udă până la os, şi nu doar că mă simţeam ca un zombi, ci şi **arătam** întocmai. Fetele care îmi ieşeau în cale se uitau lung la mine, însă asta nu m-a afectat prea mult. M-am dus direct în cameră, fără să văd şi să aud pe nimeni.

Am reuşit cumva să mă târăsc în pat şi m-am lăsat să cad în el, cu faţa în jos. Sawyer m-a întrebat ceva, dar eu nu voiam să aud nimic şi nici să dau explicaţii privind
O nou<J KTIM
starea mea cumplită. Aşa că mi-am tras plapuma peste cap m-am întors cu faţa la perete.

Cuvintele tatei îmi răsunau în minte, iar şi iar. Cu cât le permiteau să îmi pătrundă mai adânc în conştiinţa mea, cu atât lăsau o umbră mai prelungă. Corpul mi se îngreunase, plin de durerea care mă sfâşiase după despărţirea de Nate.

Nate cumpărase casa noastră. Pentru fata cu care mă înşelase timp de peste o lună.

Ar fi trebuit să îmi fie indiferent, dar nu îmi era. Nu, după cei şase ani împreună. Nu, după ce fusesem rănită în aşa hal. Să-l găsesc pe Nate în dormitorul nostru, cu Rebecca sub el, fusese cea mai cumplită experienţă de care avusesem parte. Durerea mă zdrobise şi îmi smulsese orice încredere că aş mai fi capabilă de sentimente. Durerea a fost... indescriptibilă. M-a durut atât de tare!

Amintirea m-a copleşit şi m-am strâns într-un ghem. Am închis strâns ochii, pentru că mă ardeau şi nu aveam niciun chef să jelesc după Nate. Rezervele mele pentru Nathaniel Duffy fuseseră consumate. Fusese promisiunea mea, înainte să mă mut în Woodshill. Să las totul în urmă. Să îmi construiesc un nou viitor. Şi să nu mai vărs nicio lacrimă pentru el.

Cumpărase casa Maynard.

Continuase de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Trăia visul pe care ni-l construiserăm împreună.

Nu îl mai iubeam pe Nate. Nu mai era cazul de multă vreme. Mi se părea extraordinar cât de repede uitasem sentimentul, după ce aflasem ce fel de bărbat era, de fapt. Dar asta nu însemna că nu mă durea faptul că el continua să trăiască de parcă nu am fi fost niciodată împreună.

Dar nu am plâns.

— La un moment dat, am auzit-o pe Sawyer vorbind cu cineva, şi am auzit paşi apropiindu-se.Dawn?

M-am răsucit sub plapumă şi am tras cu ochiul afara Lângă patul meu se afla Allie. M-am lipit de perete şi am ridicat plapuma, ca să intre lângă mine. A înţeles invitaţia mea fără cuvinte şi. in scurtă vreme, eram amândouă întinse alături.

Neam privit, iar eu am înghiţit cu greu. Ochii cenuşii închis ai lui Aiiie s-au întunecat când a văzut cât eram de palidă. Dar nu a întrebat nimic. Nu m-a obligat să fac nimic. Este unul dintre motivele pentru care o iubesc atât de mult.

— Ţi-am adus Reese's, a spus ea, în schimb.

Am ridicat un colţ al gurii, ca să văd dacă mai funcţiona. Nu a mers, iar Allie s-a încruntat mai tare.

— Trebuie să fie foarte rău, dacă asta este reacţia ta la Reese's.

— Nate a cumpărat casa noastră, am şoptit eu. Aveam un nod în gât, care mă împiedica să vorbesc tare. Cu siguranţă, îşi va lua curând şi o căţeluşă bichon maltez, şi îi va spune Prăjiturică.

— Ticălosul.

Am dat din cap şi mi-am lipit fruntea de a ei.

— Nu vreau să mă mai simt niciodată ca acum. Şi este o versiune foarte diluată a felului în care m-am simţit atunci. Mi-am atins pieptul, parcă pentru a îndepărta senzaţia neplăcută din interior.

Allie a ridicat o mână şi m-a mângâiat pe braţ Nu avea nici urmă de milă în priviri, ci numai înţelegere. De parcă ar fi ştiut precis despre ce vorbeam. '

asta ~ ^obabil că Nate a vrut să te sune şi să-ţi spună strâns^Tn^ * " ^ M lui ^ A

— Scuze.

O noua sansd

- Nu-i nimic. Pentru asta sunt aici.

Am reuşit să zâmbesc, chiar dacă tot vag.

- Nu pot să cred că a cumpărat casa *noastră.*
- Nu mi-ai povestit niciodată despre asta, a spus încet prietena mea.

Am înghiţit nodul scârbos din gât şi am spus, răguşită:

- A fost doar o iluzie. Vorbeam mereu despre viitor. Eu voiam să fac un ban din scris, în timp ce Nate plănuia să avanseze în compania mamei sale vitrege, şi... Ne gândeam unde ne-am fi dorit să mergem. De secole, un bărbat pe nume Ernest Maynard locuise în casa aceea, şi tot oraşul abia aştepta să moară, pentru a fi pusă în vânzare.
- Foarte urât, a spus Allie, iar eu am încuviinţat.
- Aşa este. în apărarea mea, trebuie să spun că Emest părea să aibă două sute de ani.
- O vârstă demnă.

Am încuviinţat din nou, iar plapuma mi-a foşnit peste păr.

- Probabil avea în jur de 163 de ani, sau aşa ceva. Pentru că toţi cei din jurul nostru vorbeau despre casă, Nate şi cu mine am încercat, o dată, să tragem cu ochiul în interior, dar am fost descoperiţi de Ernest. A ameninţat că va chema poliția.

- Nu!

- A doua zi, Nate şi cu mine am cumpărat bomboane şi am mers să ne cerem scuze. Ne-a lăsat să intrăm şi am băut ceai împreună.

Allie a rânjit.

- Şi aţi văzut casa din interior.

- Era un vis. Serios, Allie. Cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată. Parcă desprinsă dintr-o carte cu poveşti, doar că mult mai deosebită. Visul oricărei fete, romantică... Era casa perfectă. Ernest ne-a povestit cum construise casa împreună cu tatăl lui. A fost extrem de emoţionant. Ştia perfect că sperau cu toţii să dea colţul cât mai curând... Vocea îmi cedase aproape complet. Nate i-a spus că nici nu se pune problema să moară, pentru că suntem atât de tineri şi nu ne putem permite să licităm. Aveam 16 ani atunci.

— Aţi visat încă de atunci să vă mutaţi în casa aceea? Am ridicat din umeri.

— înainte să îl cunoaştem pe Ernest, părea doar o prostie. Dar după aceea lucrurile s-au schimbat.

— Ce s-a întâmplat cu Ernest?

Am inspirat scurt şi mi-am smuls o pieliţă de pe degetul mare.

— A murit acum jumătate de an.

— îmi pare rău.

— Şi mie. Nu avea nicio rudă în viaţă, aşa că proprietatea a trecut în posesia oraşului şi a fost scoasă la licitaţie.

Allie s-a strâmbat.

— Şi a fost cumpărată de Nate. Am încuviinţat.

— Of, draga mea.

— Dar gândeşte-te că nenorocitul va *fi* următorul care va da colţul în casa aia nenorocită, s-a auzit vocea lui Sawyer de lângă noi.

Am dat plapuma la o parte. Colega mea îşi trăsese un scaun pliant lângă patul meu şi îşi aplica ojă pe unghii, pe noptiera mea.

— Este complet lipsită **de** tact, Sawyer, a **certat**-o Allie.

— Lipsită de tact, dar sinceră. în plus, suntem pe aceeaşi lungime de undă, a spus Sawyer, arătând spre mine.

O noua sonsâ

Allîe s-a ridicat şi a privit de la una la alta, iritată.

- Cred că acum ne plăcem, i-am explicat eu, şi mi-am auzit colega de cameră scoţând un sunet dezgustat.

- După chestia cu frăţia? Ştie că ai rămas blocată în baie? a întrebat Allie, enervată.

— Ce ai păţit?

-Ah , nu mai contează. Allie, ziceai ceva de Reese's?

A mai rămas o clipă cu gura deschisă, apoi a scuturat din cap, luându-şi geanta de pe podea.

— Cea mai mare.

Cu o expresie satisfăcută, a despachetat o pungă imensă şi a deschis-o cu ambele mâini.

Am luat imediat una dintre cupele cu unt de arahide şi am desfăcut hârtia. Allie a ţinut punga deschisă pentru Sawyer, însă ea a ridicat mâna stângă, cu unghiile lăcuite cu albastru metalic.

Am desfăcut restul hârtiei, m-am târât peste pat şi i-am pus tortul în miniatură în faţa gurii.

— Spune „A".

Sawyer a clipit, sceptică, însă a cedat şi m-a lăsat să-i vâr întreaga prăjitură în gură. Arăta ca un hamster care-şi ronţăia trataţia. Am râs, iar asta a spart gheaţa.

Ne-am petrecut după-amiaza de vineri consumând tot conţinutul pungii. Allie s-a străduit zdravăn să îmi ia gândul de la treaba cu Nate, iar Sawyer mi-a făcut şi mie unghiile. Mi s-a părut foarte frumos să fie totul atât de obişnuit. Din păcate, starea de bine nu s-a lipit de mine, pentru că durerea pricinuită de chestia cu casa mă ţinea încă în ghearele ei cumplite.

în timp ce Sawyer se întorcea în jumătatea ei de cameră, mai târziu, Allie a dat un telefon.

- Nu cred că mai ieşim astăzi. Sunt sigură că Dawn ar prefera să rămână în casă.

Am geniut:

— Dawn nu vrea să rămână în casă. Dawn vrea să iasă şi să uite că ziua asta a existat, am strigat tare.

— Da, ea era. All ie a acoperit telefonul şi m-a privit cu capul înclinat. Eşti sigură?

Am dat din cap viguros. Cerule, da, chiar nu voiam să stau şi să bocesc la cămin, şi să văd casa Maynard cu ochii minţii. Aveam nevoie urgentă de aer proaspăt, şi cu atât mai mult de aerul lipicios al unui club cu muzică puternică, capabilă să îmi elimine orice urmă de amintire din corp.

Capitolul 8

Eram de neoprit, eram fantastică, iar Nate şi casa lui n-aveau decât să mă pupe în...! O fi avut el un viitor fabulos, dar prezentul meu era chiar mai bun. Prezentul meu era chiar aici, în mijlocul acestor oameni care dansau dezlănţuit, cu lumini multicolore izbindu-le feţele şi cedând ritmului sălbatic, alături de mine.

Allie şi amicul meu, Scott, se roteau în jurul meu şi se asigurau că transpir serios şi în cel mai plăcut mod.

Purtam tocuri atât de înalte, încât îmi ajungeam prietenii. Allie îmi refăcuse machiajul şi îmi prinsese părul. Purtam o rochie albastru-petrol, cu talie îngustă şi o fustă care mi se

învârtea plăcut în jurul picioarelor, în timp ce dansam. Pierdută în muzică, dansam cu ochii închişi, până când ameţeam.

Allie şi cu mine ne îndreptasem direct spre *Hillhouse,* singurul club din apropierea campusului, unde actele de identitate erau verificate doar aleatoriu. Sawyer avea alte planuri, sau cel puţin aşa pretinsese. Probabil trebuia să proceseze după-amiaza petrecută în compania mea şi a lui Allie.

— La un moment dat, Monica şi Ethan s-au lipit şi ei de micul nostru grup, începând să se mişte în ritm cu noi. M-am bucurat de senzaţia cu care basul îmi umplea oasele şi am lăsat furia faţă de Nate să iasă, odată cu mişcările mele libere. Dispoziţia mea era în continuare departe de perfecţiune, dar eram înconjurată de câteva dintre persoanele mele preferate.Doamne, am auzit-o pe Allie murmurând aproape de mine, şi am deschis ochii, urmărindu-i privirea.

Monica şi Ethan îşi vedeau serios de treabă. Dansau ca doi necunoscuţi care sperau la o noapte împreună şi arătau ca un cuplu de paviani. Tot tacâmul, inclusiv frecarea lascivă a şoldurilor de partea din faţă a trupului masculin, capete date pe spate, sărutări umede pe umăr şi... Aoleu.

— Pauză de hidratare? i-am întrebat pe Allie şi pe Scott, şi amândoi s-au luat după mine.

Ne-am dus la masa noastră, unde se afla şi Kaden, pe lângă prietenul lui Scott, Micah. M-am lăsat să cad pe scaun, în faţa lui Scott şi a lui Micah, şi am luat o înghiţitură zdravănă de Cola. La capătul mesei, Kaden a tras-o pe Allie în braţele lui, lipindu-şi capul de ceafa ei. S-au sărutat, iar Kaden a murmurat ceva care a făcut obrajii lui Allie să se coloreze într-o nuanţă de rozaliu. Spre deosebire de mine, ea este una dintre acele fete pe care roşeaţa uşoară le face foarte atrăgătoare. După aceea, Kaden i-a dat drumul, iar ea s-a aşezat lângă el.

— Salut, voyeuristă mică, şi-a îndreptat Kaden atenţia asupra mea, sprijinindu-se cu coatele de masă.

Am ridicat o sprânceană.

— Da. Ha, ha. Te-am văzut dezbrăcat. Mare brânză.

Scott a scos un sunet care mi-a amintit de un porc înjunghiat.

— Ce ai făcut?

— Nu-ţi face probleme. Şi mie mi-a spus acelaşi lucru, a clătinat Allie din cap. Dar nu s-a putut abţine să nu râneasască.

— Cum de l-ai văzut pe Kaden dezbrăcat? a **întrebat** Scott.

— M-ar interesa şi pe mine, l-a susţinut Micah.

O noua >ansa

- Voiam să lucrez în apartamentul lui Allie. Iar el era acolo - am făcut un semn din cap spre Kaden - din întâmplare dezbrăcat.

- Pot să primesc şi eu cheia de la apartament, să lucrez acolo? a întrebat-o Scott pe Allie.

- Din păcate, cele două chei de rezervă au ajuns deja în posesia lui Spence şi a lui Dawn. Scuze, Scott, a răspuns ea.

Atunci, el s-a întors spre mine, plin de speranţă.

Am clătinat din cap.

- M-am temut eu că vei spune nu. Deşi privirea ta de căţeluş este foarte eficientă.

Asta l-a făcut pe Scott să se bosumfle, iar Micah s-a ridicat, întinzându-i mâna.

- Haide.

S-a ridicat şi ne-a privit.

- Nu am nevoie de o cheie de rezervă, după cum puteţi vedea.

Cei doi au alunecat pe ringul de dans şi au început să se adapteze la ritmul unei noi melodii. Micah se pricepea foarte bine. Avea o eleganţă relaxată, pe care o văzusem rar la bărbaţi. Creau un tablou contrastant, Scott cu părul lui blond, frezat, şi Micah, cu buclele lui scurte şi tenul de culoarea bronzului.

Când am vrut să împărtăşesc aprecierea mea cu Allie, am fost întâmpinată cu zgomote ca de ventuză dinspre cealaltă parte a mesei.

- După cum văd, am picat la ţanc, a răsunat brusc vocea lui Spencer din spatele meu.

Am întors capul şi am ridicat privirea spre el. De ce trebuia să poarte mereu cămăşile acelea oribile? Şi de ce mi se părea, de fiecare dată, şi mai atrăgător?

Inima a început să îmi bată nebuneşte.

Mă bucuram să îl văd, ceea ce era îngrozitor. Şi maj îngrozitor a fost când privirea mea i-a mângâiat buzele, şi o căldură teribilă s-a cuibărit în abdomenul meu.

Spencer a rânjit. De parcă ar fi înţeles exact ce se petrecea înăuntrul meu. Dar habar nu avea.

Nu avea cum să ştie că faptul că doream ca sărutul nostru să se repete mă înfuria îngrozitor. Nu ştia nimic despre neliniştea care se trezea în mine când inima mea începea să bată puternic, de fiecare dată când îl vedeam. Că tot ce se năştea în mine nu era bun. Spencer nu era potrivit pentru mine. Cu siguranţă nu voiam să dezvolt sentimente pentru el şi să-i permit să mi se vâre în suflet suficient cât să capete un ascendent asupra mea şi să mă rănească, aşa cum o făcuse Nate. Nu voiam să mai sufăr niciodată din cauza unui tip. Aşa că nu avea decât să-şi bage rânjetul undeva.

M-am ridicat.

— Merg să dansez, am spus tare, ca Allie şi Kaden să fie informaţi.

Fără să îi arunc nici măcar o privire lui Spencer, m-am îndreptat cu paşi repezi spre ringul de dans. Prietenii mei păreau cu toţii foarte prinşi, aşa că mi-am căutat o zonă liberă şi m-am mişcat singură.

Era o melodie de la Fifth Harmony, care de obicei mă călca pe nervi, dar astăzi era exact ce aveam **nevoie.**

Mă mişcăm după ritm şi îmi era indiferent ce făcea lumea în jurul meu. îmi era totuna ce se întâmpla, pentru că eram aici, muzica îmi mângâia pielea şi îmi îmbăta simţurile. Era mai bine decât să consum alcool.

La un moment dat, am deschis iar ochii şi ar[T1] descoperit un tip care îmi zâmbea. Se afla la mică **distantă** de mine şi ne mişcăm în acelaşi ritm.

Astăzi, totul îmi era egal.

Fără sentimente, fără tristeţi, fără **amintiri. F**ără teamă.

O noua »anta

Am redus distanţa dintre noi, iar tipul a făcut la fel. pansam dezlănţuit pe muzică groaznică. Era minunat. M-am îndepărtat de el şi m-am rotit, i-am permis să mă atingă, doar pentru că puteam. Aveam putere asupra emoţiilor mele şi puteam decide ce îmi aducea seara asta. Nu mai era loc înăuntrul meu pentru durere şi teamă, doar pentru distracţie şi să mă las purtată de val. Exista doar necunoscutul cu păr întunecat şi culoarea ochilor nedefinită, melodia şi mişcările noastre în sincron.

Până când în spatele meu a apărut cineva. Am ştiut imediat cine dansa acolo. Pielea m-a furnicat, iar inima mea a luat-o din nou razna. Am aruncat o privire peste umăr şi l-am văzut pe Spencer. Dar el nu mă privea pe mine, ci pe tipul celălalt, cu care dansam.

El s-a îndepărtat zâmbind de mine, imediat. N-a durat nici zece secunde până să găsească altă fată.

Furioasă, m-am răsucit spre Spencer.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Nu vreau să stau să mă uit cum dansezi cu alt tip. Cum preferi să te atingă altcineva. Şi-a strecurat un braţ în jurul taliei mele, de parcă ar fi avut dreptul să mă atingă aşa.

Dar nu avea dreptul. Şi nu aveam să i-l dăruiesc niciodată, pentru că mi-ar fi adus mai multă suferinţă.

— Termină, i-am spus.

— Nu merge aşa. M-a mângâiat pe spate şi, deşi îmi doream contrariul, m-am topit sub atingerea lui. Şi-a apropiat buzele de urechea mea. Nu pot să mă abţin când vine vorba de tine, Dawn.

Muzica traversase întregul corp, însă acum abia dacă o mai auzeam. Nu mai auzeam nimic, de fapt, ci îl simţeam doar pe Spencer, îi auzeam doar cuvintele încărcate de înţeles, şi totul în mine îi striga numele. Dar nu funcţiona aşa. Deloc. Să îl las să mă cucerească ar fi însemnat să am încredere în el. Şi eu nu aveam încredere în el. Era clar ce avea să urmeze.

- **Serios,** Spencer. Lasă-mă, i-am spus, printre dinţi, şi l-am împins.

M-a privit uimit şi a luat imediat mâinile de pe spatele meu.

— Nu poţi apărea aici şi nu te poţi comporta ca un iubit gelos, când n-am făcut decât să ne sărutăm. Nu suntem împreună. Nu ai niciun drept asupra mea. Şi nici nu vei avea vreodată, pentru că eu nu ţi-l voi acorda. Aşa că dă-mi pace!

Linişte de moarte.

Ad litteram. întregul club a tăcut, pentru o clipă, înainte să înceapă următoarea melodie. Bula noastră mică şi sigură pocnise la zgomotul vocii mele ascuţite, şi mai multe persoane au întors capul spre noi - printre care şi prietenii noştri.

Spencer m-a privit cu ochi întunecaţi, cu buzele uşor întredeschise, cu sprâncenele uşor ridicate. Apoi, a strâns din dinţi şi şi-a privit picioarele. Poate căuta o groapă în podea în care să se poată târî, sau în care să mă împingă.

Apoi, a plecat cu paşi mari în direcţia barului.

Spencer s-a îmbătat. îl vedeam de la distanţă, cerând băutură după băutură. Nu s-a oprit nici când s-a ridicat Kaden şi s-a apropiat de el, încercând să îl oprească.

Mă simţeam îngrozitor.

Era *prietenul* meu. Nu ar fi trebuit să îi arunc asemenea cuvinte, doar pentru că îmi era teamă de emoţiile mele. Ştiam că stricasem totul. Pe noi, prietenia noastră, abstinenţa lui Spencer.

Nu îl mai văzusem niciodată beat şi am decis imediat că mi se părea groaznic. De îndată ce golea paharul, îl agita în aer, făcând semn să i se umple iar. Am văzut fete străine, care se apropiau de el şi flirtau cu el. El le-a răspuns, a şi dansat cu unele dintre ele, apoi s-a întors la bar.

O fKxia KJnv-J

- Ce păcat, a murmurat Monica. El nu se îmbată **niciodată.**
- Nu am vrut, am repetat, pentru a treia oara.
- Poate că n-ar fi trebuit să fii atât de dură cu el, a spus Monica, în timp ce Ethan îşi trecea degetele prin părul ei cu şuviţe multicolore.
- Sunt adulţi amândoi. Nu o poţi învinui pe Dawn pentru cum s-a purtat, a spus el încet şi a sărutat-o pe gât. Are 21 de ani, draga mea. Lumea se îmbată când are o seară de rahat.
- Ai dreptate. A oftat. Scuze, Dawn.

Am zâmbit stânjenită. *Ea* avea dreptate, nu Ethan. Şi amândouă ştiam asta.

încet, încet, ceilalţi au părăsit clubul, şi cu toţii m-au mângâiat pe umăr sau m-au strâns de braţ. Se părea că arătam mizerabil. Aş fi preferat să ţipe la mine sau să mă acuze pentru că Spencer îşi încălcase principiile pe fereastră din cauza mea.

- Nu e vina ta, a spus Allie.

Pentru prima dată, mi-am dorit să fie şi Sawyer aici. Sinceritatea sa directă mi-ar fi fost de mare folos acum. Allie avea intenţii bune, însă minţea. Totul era din vina mea, iar eu nu puteam să merg liniştită la culcare, câtă vreme Spencer era într-o stare deplorabilă.

Kaden s-a întors la masa noastră.

- Nu trebuie să te întristezi, Dawn. Are doar nevoie de spaţiu.

Am mormăit şi am încercat să îi accept cuvintele. Dar nu am reuşit. Spencer discuta deja cu Fata Numărul Şapte. Zâmbea şi sorbea din băutură. A ridicat apoi o mână şi a comandat ceva

pentru noua lui prietenă. Ea i-a zâmbit, jucându-se cu părul. Probabil că ar fi vrut să se aşeze în poala lui, când el s-a ridicat şi şi-a scos telefonul din buzunar. Şi-a acoperit o ureche cu palma, în timp ce îl lipea de cealaltă. A făcut câţiva paşi într-o parte, îndepărtându-se de Numărul Şapte, fără să-i mai arunce o privire. Umerii i s-au lăsat in jos şi, pentru o clipă, m-am temut că se va prăbuşi. Apoi a vârât telefonul înapoi în blugi, a lăsat câteva bancnote pe tejghea şi a dispărut într-o mulţime de oameni, în direcţia ieşirii.

Alarmată, l-am privit pe Kaden, însă el avea ochi doar pentru iubita lui, căreia i-a dat părul la o parte de pe faţă. Allie s-a sprijinit cu spatele de el şi i-a şoptit ceva la ureche, care l-a făcut să o sărute sârguincios.

La naiba.

Mi-am luat poşeta, am sărit în sus, cu o explicaţie bâlbâită, şi m-am strecurat afară, prin mulţime. Aerul rece al nopţii m-a izbit în plin. Ploua dementţial. Mi-am făcut palma streaşină şi m-am uitat prin parcare.

între timp, fluxul de petrecăreţi se subţiase, iar în faţă la *Hillhouse* se mai aflau doar câteva maşini. în spatele meu alergau câţiva tineri. Volvo-ul ruginiu al lui Spencer ieşea în evidenţă în bezna nopţii. Chiar atunci s-a aprins lumina în interiorul lui.

— Rahat, am mormăit.

Era complet dus cu pluta.

Am ţâşnit fără ezitare. Pe tocuri înalte, în ploaie, era o adevărată probă olimpică. M-am împiedicat de câteva ori, dar am reuşit să mă redresez înainte ca faţa mea să facă cunoştinţă cu pietrele pavajului. îl auzeam deja pe Spencer înjurând. Portiera de pe partea lui era deschisă.

Cu obrajii roşii, s-a aşezat şi a încercat să vâre cheia în contact.

— Ce mama naibii faci aici? am spus. Ai înnebunit?

A înjurat iar şi a împuns aerul cu cheia. A ratat iar contactul, şi nici că puteam fi mai recunoscătoare.

Spencer, nu ar trebui să conduci. Nu în starea asta. M-am apropiat. Te rog să mă asculţi. O noua tonta

El s-a purtat de parcă nici nu aş fi fost acolo.

- îmi fac griji pentru tine, am încercat iar, şi am întins o mână spre cheie.

Mâna stângă a lui Spencer m-a prins de încheietură.

- Ştii că am o slăbiciune pentru tine, a spus el, fără să mă privească, dar în secunda asta nu am niciun chef de prezenţa ta, Dawn. Mi-a dat mâna la o parte. Chiar deloc.

M-am simţit de parcă m-ar fi pălmuit, şi mi-am dat seama că aveam gâtul complet uscat.

Spencer a încercat iar să vâre cheia în contact. Iarăşi a ratat.

— Futu-i.

— Lasă-mă pe mine să conduc.

— Dispari, Dawn.

— Te rog.

— Haide odată, a murmurat el, fără să reuşească să îşi coordoneze mişcările. Ce mizerie nenorocită! A lovit volanul cu palma, o dată, de două ori, apoi cu pumnul strâns, iar eu nu ştiam cum l-aş putea opri.

A durat ceva până când s-a oprit şi nu a mai lovit volanul cu atâta furie. Şi-a lipit apoi fruntea de el, ţinându-l cu ambele mâini.

— îl aduc pe Kaden, am spus încet.

Mâna lui a apărut de nicăieri. De data asta, m-a prins de tivul rochiei.

— Nu. Mâna i-a tremurat pe coapsa mea, atât de nervos era. De ce tocmai azi? A ridicat capul, l-a sprijinit de tetieră şi s-a lăsat într-o parte, privindu-mă cu ochii lui întunecaţi. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare, iar mâna îi tremura necontrolat.

Nu era Spencer. Spencer pe care îl cunoşteam eu nu îşi pierdea niciodată capul, nu se îmbăta şi nu încerca să conducă maşina în starea aceea. Se petrecea ceva cu el, de asta. ^ ctpi Nu era vorba numai despre îmi dădeam seama noi. Simţeam asta.

_ **ce** s-a întâmplat? am şoptit. îmi doream să il iau în braţe şi să îi spun că totul avea să fie din nou bine.

_ Trebuie să ajung acasă, a spus el, răguşit, cu ochii plecaţi, însă tot în direcţia mea.

- Atunci, te duc eu acasă. De acolo, pot pleca pe jos.

A clătinat încet din cap.

- Nu. Portland. Trebuie să ajung în Portland. A mai mârâit ceva, iar asta mi-a apăsat butonul de alarmă şi a făcut să răsune toate clopotele de avertizare.

- Dă-te mai încolo. Te duc eu în Portland. I-au tremurat colţurile gurii, cu amărăciune.

- Nu pot nici să te privesc, Dawn.

- Nu poţi conduce maşina două ore şi jumătate, când eşti atât de beat. Lasă-mă să fac *ceva* pentru tine, Spencer, am spus, luându-i mâna într-a mea, pentru a-i oprit tremuratul. Te rog. Te rog să te dai la o parte.

Ne-a privit mâinile. După o clipă, a încuviinţat. I-am dat imediat drumul mâinii, iar el a încercat să îşi desfacă centura de siguranţă. După trei încercări şi încă o înjurătură printre dinţi, m-am aplecat să-l ajut. Cu greu, a trecut peste consola din centru şi s-a lovit la cap de portiera din dreapta. Tare.

Nu îl mai auzisem niciodată înjurând în aşa hal.

Mi-am scos tocurile criminale, cu care nu aş fi fost să cond^' Şi mi le"am împreună cu poşeta, la picioarele lui Spencer. Apoi, i-am pus repede centura şi i-am desprins degetele de pe legătura de chei.

Reuşe7tPi?m1n?,dh'TbUieSă îmi SPui conduc.

Reuşeşti? l-am întrebat, m timp ce porneam motorul. A mormăit şi am presupus că era o confirmare.

O noua sansa

- Nicio grijă. Totul va fi bine, am murmurat şi m-am familiarizat cu funcţiile maşinii.

- Minţi.

L-am privit. Dar el mi-a evitat privirea şi s-a uitat **pe** geam.

Toţi spun mereu asta, iar eu aştept şi tot aştept, şi nu se întâmplă. Unele lucruri nu pot fi luate înapoi! Lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Mormăia şi abia dacă îl auzeam, dar pricepeam ce spunea, într-o anumită măsură. Nu ştiam ce îl împovăra în aşa hal, şi nu eram sigură dacă îl puteam ajuta. Tot ce puteam face era să îl duc în siguranţă acasă. Aşa că am scos cu grijă maşina din parcare, ieşind pe strada principală. Apoi, mai departe, spre autostradă, în direcţia Portland.

Capitolul 9

Primele trei sferturi de oră, a dormit.

Apoi, a vrut să vomite, aşa că am oprit pe marginea drumului. Nu îi puteam ţine părul ca să nu-i intre în faţă, aşa cum făcuse Allie cu mine, uneori, însă l-am mângâiat pe spate şi am murmurat cuvinte liniştitoare, care speram să şi ajungă până la el. L-am ajutat să urce înapoi în maşină, şi de data asta a reuşit să îşi pună singur centura.

După o jumătate de oră, am oprit să alimentez. Pe lângă nişte şlapi verde-neon, am cumpărat şi o cafea mare, o sticlă de apă şi un sandvici pentru Spencer. Când m-am întors în maşină, se pregătea să îşi scoată haina.

— Ce faci? l-am întrebat, aşezând cafeaua în suportul dintre noi.

— Mă dezbrac, a spus el şi mi-a aruncat în poală geaca neagră.

Chiar şi beat, tipul avea maniere. imi lăsasem jacheta la Hillhouse şi purtam doar rochia. îi asortasem şi şlapii verde-neon, pentru ca piciorul să nu îmi mai alunece pe pedală când conduceam, Temperatura era în jur de zero, şi aproape că îngheţasem.

— Bine. Dar numai dacă iei astea şi bei cafeaua, l-am întins două aspirine în căuşul palmei.

Privirea i-a trecui peste tablete. Apoi s-a uitat la apa pe care o ţineam în cealaltă mână.

— Mersi.

Am desfăcut dopul, iar el nu m-a lăsat din ochi cât a băut apă, iar mărul lui Adam i-a făcut mici salturi. Apoi, mi-a întins apa înapoi. Am închis dopul la loc, am înlocuit cafeaua cu sticla şi i-am întins paharul de hârtie aburind. Aşa cum promisesem, i-am îmbrăcat haina şi i-am simţit parfumul imediat. Apoi, am scos maşina din parcarea benzinăriei.

După ce a băut jumătate de cafea, s-a simţit mai bine. Dar nici nu a vrut să audă de sandvici şi mi-a spus să ii ţin departe de el; de exemplu, într-un loc unde nu-i putea simţi mirosul. în schimb, a scos o gumă de mestecat din buzunarul pantalonilor şi a început să rumege. O aromă plăcută de mentă s-a răspândit între noi.

Atmosfera era încordată. Trebuia să mă concentrez, pentru că, pe de o parte, voiam să conduc la fel ca de obicei, dar, pe de alta, voiam să supravieţuiesc. În plus, am încercat să îl distrag pe Spencer şi i-am povestit despre pictorialul lui Sawyer şi despre eşecurile tatei în viaţa amoroasă.

A ascultat şi a părut să nu-l deranjeze trăncăneala mea, dar nu mi-a adresat niciun cuvânt. Asta era ceva neobişnuit şi îmi lichefia stomacul.

Telefonul meu mobil a sunat de câteva ori. Probabil era Allie, care voia să ştie ce se întâmplase. Am ignorat-o. La un moment dat, Spencer l-a scos pe al său din buzunar şi a apăsat de câteva ori pe ecran. Apelurile s-au oprit la scurtă vreme.

Restul distanţei l-am parcurs în tăcere. De fapt, drumul era pitoresc, trecând printr-un parc naţional. Coroanele de un verde întunecat ale pomilor se înălţau deasupra noastră, iar dincolo de ele se vedeau vârfuri albe de munte, înconjurate de nori. Dar motivul necunoscut al călătone. noastre şi faptul că în maşină domnea o tăcere absolută, cu excepţia nenorocitei de ploi, mă împiedicau să mă bucur de peisaj.

înHr^T²ⁿ xᵐⁱⁿᵃ r.ᵈᵃᵗ câteva indicaţii scurte,
d«r?u r Spre 3StSide_ DrUmUl îmî «

ma' SRre Vest' în **^verton, şi nu a durat mult până să ajungem în Eastmorelando** noua sanso

Am condus de-a lungul unei alei deosebit de frumoase, dincolo de nişte porţi largi şi de alte alei atât de lungi, încât casa de la capătul lor nu se vedea. Niciuna dintre cele prezente nu se putea compara cu clădirea stil bungalou în care crescusem. Cine locuia aici trebuia să fi fost putred de bogat.

- Poţi să opreşti aici, a spus Spencer imediat şi a arătat cu braţul spre dreapta, în laterala străzii.

I-am urmat indicaţia, neştiind precis ce ar trebui să fac acum. Spencer a privit pe geam, spre aleea pe care parcasem. Mâinile mele erau lipicioase de la condusul îndelung şi concentrat.

— Ai nevoie de ajutor? am întrebat încet.

Spencer şi-a desfăcut singur centura şi a clătinat din cap. A deschis portiera şi a inspirat adânc. Apoi, s-a ridicat, dar a căzut imediat înapoi pe scaun. S-a prins cu atâta putere de marginea locului, încât mâinile i s-au albit.

Am scos cheia din contact şi m-am grăbit să ies. Am înconjurat maşina şi mi-am strecurat un braţ în jurul lui Spencer.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, a mârâit el.

Serios. A mârâit.

I-am tras una peste umăr şi mi-am întărit strânsoarea în jurul taliei.

— Te duc eu înăuntru. Punct, am terminat.

— Eşti odioasă, a murmurat el, când l-am ajutat să se ridice. A inspirat adânc şi s-a prins strâns cu mâna de umărul meu.

- Şi tu eşti încă beat. Am închis portiera cu piciorul şi aproape că mi-am pierdut şlapul.

- De fapt, nu beau, a spus el şi şi-a trecut mâna peste frunte. Cel puţin, nu mai mult de o bere. A remarcat felul în care vorbea şi a strâns din buze, posomorât.

- Ştiu, Spence. Ştiu, am spus, susţinându-l pe drumul spre o poartă din fier forjat.

— **Nici măcar pentru asta nu beau. Nici măcar...**

Vocea i s-a stins, iar el a strâns din dinţi.

Doamne, ce spusese?

M-am concentrat să îl conduc în siguranţă spre poartă. L-am ajutat să o deschidă, cu greutatea lui proptită pe umerii mei, deşi încerca să se susţină singur. Poarta a scârţâit, iar noi am trecut prin ea.

Nu îmi venea să-mi cred ochilor.

În faţa mea se ridica o construcţie mai mare decât văzusem vreodată. Casa era gigantică. Ţigle în nuanţe de teracotă se reliefau pe acoperiş, care avea un fronton lat deasupra intrării principale. Pe laturile acoperişului se mai aflau alte două frontoane. Faţada era din piatră luminoasă, iar ramele ferestrelor se asortau cu ţiglele. Grădina din faţă avea flori nenumărate şi arbuşti deocamdată despuiaţi, însă care avea să

înmugurească în curând. Gazonul era îngrijit. Două automobile elegante, negre, se aflau în curtea spaţioasă din faţă.

— Sfinte Sisoe, am mormăit.

În clipa următoare, din casă s-a auzit un strigăt înfundat, iar eu am încremenit. Mâna lui Spencer s-a încordat pe umărul meu, iar el m-a împins mai departe.

Un nou strigăt. Eram sigură că era o fată cea care ţipa.

— Spencer..., am început, dar a fost suficientă o privire să mă aducă la tăcere.

Am înghiţit în sec şi m-am grăbit să îl conduc ultimii metri până la uşa casei. Acolo, şi-a luat braţul de pe umărul meu şi s-a îndreptat de spate. A **respirat** adânc. înăuntru. Afară. Şi-a scuturat mâinile. Şi, dintr-odată, a părut complet relaxat. Strâmbătura amară a gurii i s-a diluat. Fusese ultimul semn că ar fi fost **nevoit** să se bazeze pe ajutorul meu.

Mâinile nu îi mai tremurau. Cu o mişcare uluitor de coordonată, a răsucit cheia în broască şi a împins uşa. L-am urmat înăuntru.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Ne aflam într-un foaier mai mare decât camera de z[şi bucătăria tatălui meu. Podea de marmură. O statuie **abstractă** se afla lângă o masă de sticlă cu picioare curbate, pe care stătea un buchet de flori într-o vază, care sclipea în lumina lustrei şi se reflecta în pereţii de culoare crem. Chiar deasupra, două case ale scărilor cu balustrade sculptate duceau la etajul superior.

Era clar că familia Cosgrove nu era doar înstărită.

Erau putred de bogaţi.

Nu mă simţeam confortabil să îl urmez pe Spencer în interior purtând şlapii verde-neon. Nu eram demnă de suprafaţa scumpă a podelei.

S-a auzit un zgomot puternic, cu ecou, între pereţii înalţi ai foaierului, iar umerii lui Spencer s-au încordat iar. Pe podea au căzut cioburi, iar mie mi s-a accelerat respiraţia. Am alergat pe scara din dreapta, în sus, cu Spencer avântându-se cu ajutorul balustradei ca să urce două scări deodată. Era rapid şi a sprintat în faţă, pe un coridor. Zgomotul s-a auzit iar, de data asta de foarte aproape. La capătul coridorului, s-a oprit şi m-a privit peste umăr.

— Nu poţi intra, mi-a spus, cu o voce gâtuită.

Abia dacă l-am recunoscut, cu acest ton implorator şi atâta sinceritate în ochi.

— Aştept aici, am vrut să spun, dar dispăruse deja pe uşă, închizând-o în urma lui.

Am auzit murmure. Vocea acuzatoare a unui bărbat. Spencer, care explica încet ceva. Tonul împăciuitor al unei femei, care se interpunea. Au fost întrerupţi de un nou strigăt,

dizolvat într-un geamăt când Spencer a spus ceva. Vocea lui părea stabilă şi avea o influenţă liniştitoare şi asupra mea, deşi eu mă sprijineam cu spatele de perete şi nu mă aflam în aceeaşi cameră. A urmat un suspin răvăşitor. Fata scotea nişte sunete de jale, care îmi făceau
trupul să tremure. De fiecare dată când spunea Spencer ceva, urma o tăcere de moment. Apoi totul se relua.

După scurtă vreme, uşa s-a deschis şi doi oameni mai în vârstă, despre care am dedus că ar fi părinţii lui Spencer, au ieşit pe hol.

Prima mea impresie a fost că Spencer arăta ca o combinaţie perfectă a celor doi. Avea forma feţei tatălui său şi ochii mamei.

A doua impresie a fost că arătam îngrozitor. Domnul Cosgrove m-a măsurat de parcă aş fi fost o persoană fără adăpost, care pătrunsese prin efracţie în casa lui.

Mă durea în cot. El purta o pijama în dungi, în fond.

— Tu trebuie să fii Dawn, a spus mama lui Spencer. Mi-a întins mâna.

Am prins-o de mână, sperând că suprafaţa palmelor mele nu era lipicioasă.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Cosgrove, am spus, cu un zâmbet despre care speram să fie încurajator.

Vaietele au crescut în intensitate, iar eu am tresărit.

— Haide jos cu mine, Dawn, a spus domnul Cosgrove, imediat, şi m-a atins pe omoplat, ghidându-mă pe hol.

îmi doream să fi fost Spencer cu mine.

Doamna Cosgrove mi-a pregătit o cană cu ciocolată caldă şi şi-a croit drum direct spre inima mea. Din păcate, cana de bucurie aburindă nu a ajutat la risipirea tăcerii

* Pe ticăitul pendulei gigantice părea să o zguduie din temelii. Tic, *tac.*
Ca o tulturllT 3Şa CUm mă Privea domnul Cosgrove. **St** mai degrabă ™ ^ ^ ^buie **îndepărtat**
«f im. do.eam să fi aşteptat în mașină, în loc să încalc astfel intimitatea acestor persoane.
O noua sansa

Tic, tac.

- Aveţi o casă minunată, doamnă şi domnule Cosgrove, am spus, făcând un gest cu mâna care a cuprins întregul salon. În şemineul alimentat cu gaz ardea focul, răspândind o lumină calmă, care dădea întregii camere o atmosferă plăcută. M-am aşezat pe un... nu am nicio idee cum se numesc obiectele cu suprafeţe de şezut puternic curbate, fără braţe. în orice caz, posteriorul meu s-a afundat complet, iar eu m-am întrebat dacă voi putea să mă şi ridic.

Probabil că nu trebuia să îmi fac griji. în caz de nevoie, domnul Cosgrove părea pregătit să mă ia de subsuori şi să mă arunce afară din casă.

— Mulţumim. Eşti foarte drăguţă, Dawn. Doamna Cosgrove mi-a zâmbit călduros, deşi privirea ei era încă îngrijorată.

— De unde eşti? a întrebat repede domnul Cosgrove.

— Am crescut în Portland, domnule.

— Unde, mai precis?

— În Beaverton, domnule.

A scos un zgomot şi s-a sprijinit de spătar.

— Şi studiezi în Woodshill? a întrebat mama lui Spencer, iar eu m-am întors spre ea, uşurată.

— Sunt în al doilea semestru de engleză şi Scriere creativă. Universitatea îmi place, mă simt...

Un nou pufnet din partea domnului Cosgrove.

— ...foarte bine acolo.

Doamna Cosgrove a încuviinţat.

— Spencer nu a fost prea încântat să nu fie acceptat în Portland, dar între timp şi-a dat seama că i-a făcut bine.

— Este foarte frumos acolo, aşa e. Nu doar campusul, ci şi compania. Cunosc aproape doar lectori care se preocupă de interese studenţilor. Oferta de cursuri
şi seminare este foarte complexă şi îţi poţi alege punctele forte. Mie îmi place mult.

— Aşa ar trebui să fie, a confirmat doamna Cosgrove.

— Cu ce vă ocupaţi, dacă pot întreba? am întrebat eu, cu grijă.

— Suntem avocaţi specializaţi în divorţuri. Biroul nostru este chiar alături.

M-am înecat.

— Dawn, este totul în regulă? a întrebat doamna Cosgrove, speriată.

— Da, mulţumesc, am spus.

— Erai astăzi cu fiul meu când s-a îmbătat? a întrebat dintr-odată domnul Cosgrove.

Nu am reuşit să îi răspund.

— Ah, Raymond, l-a admonestat soţia lui.

— Purtarea lui este o *ruşine*, Natalie!

— Nu spune asta.

Domnul Cosgrove s-a ridicat atât de brusc, că i-a căzut scaunul. Am inhalat adânc, încordându-mi umerii.

— Studiile lui sunt inutile, nu are niciun viitor, vine aici beat; e lipsit de orice speranţă. Iar tu închizi ochii şi nu recunoşti nimic!

— Ai terminat?

Tic, tac.

Spencer se afla în cadrul uşii, cu o mână la frunte. Şi-a privit tatăl cu o mină indiferentă. Nu părea să **audă** pentru prima dată tirada.

Fără niciun cuvânt, tatăl lui a năvălit afară din cameră, iar mai târziu am auzit o uşă trântindu-se.

Purtarea lui Spencer s-a schimbat **imediat.** Dintr-odată, a părut obosit, sfârşit.

— Olivia doarme, a spus.

O noua «anto

- Foarte bine, a răspuns mama lui. Vreţi să rămâneţi aici peste noapte?

Pentru o clipă, privirea lui s-a oprit la mine. Apoi, a clătinat din cap, strângând mai tare cadrul uşii.

— Nu. Dar mersi, mamă.

Doamna Cosgrove s-a ridicat şi s-a îndreptat cu paşi mărunţi spre fiul ei, pe care l-a îmbrăţişat strâns. Şi-a îngropat faţa în umărul lui, iar momentul era atât de intim că a trebuit să privesc în altă parte.

Am auzit-o murmurând ceva, nişte cuvinte liniştitoare, care s-au pierdut în părul lui Spencer. Apoi a spus:

— Conduceţi prudent.

Mi-am ridicat privirea de la picioare. Mama lui Spencer mă privea cu căldură, zâmbind.

— Aşa vom face, a spus Spencer, îmbrăţişând-o încă o dată.

— Mulţumesc pentru ciocolata caldă, am spus, înainte să ieşim din nou în foaier.

— Sper ca data viitoare să ne revedem în circumstanţe mai plăcute, Dawn. Doamna Cosgrove m-a atins uşor pe braţ.

După ce a închis uşa în urma noastră, Spencer şi cu mine ne-am îndreptat în tăcere spre maşină. Zgomotul făcut de şlapii mei era singurul care tulbura noaptea. Spencer mi-a pus cheia în palmă, iar eu am urcat. El a rămas afară şi s-a dus spre câţiva copaci, unde s-a aplecat în faţă, cu palmele pe genunchi. în ciuda poziţiei, vedeam prea bine că tremura din tot trupul.

Imaginea mi-a frânt inima.

El mi-a frânt inima.

Am oprit motorul şi l-am privit pe Spencer. Nu mai avea obrajii roşii - semn bun. Respiraţia lui era egală şi calmă, dar chiar şi în somn părea îngrijorat. De parcă pe umeri i-ar fi apăsat o tonă, vrând să îl scufunde.

— Te holbezi la mine, a spus el, fără să deschidă ochii.

De fapt, nu dormea. Idiotul petrecuse două ore prefăcându-se că doarme, doar pentru a nu fi nevoit să discute cu mine. Eram convinsă.

Nu îl puteam acuza de nimic.

— Pentru că arăţi tare drăguţ când dormi, i-am răspuns.

A deschis ochii şi mi-a întors privirea.

— Am ajuns. Am făcut semn în direcţia casei lui. Nu a spus nimic.

— Să te conduc? Şi-a încreţit nasul.

— Este complet ieşit din comun.

— De ce?

— Ar trebui să fie invers.

— Adică să mă duci tu acasă şi să mă întrebi dacă vreau să mă conduci?

El a încuviinţat, frecându-se la ochi. înainte, genele i se umeziseră. Acum erau uscate.

— *Emancipare* este cuvântul magic, Spencer.

— Găsesc şi singur drumul. Poţi lua maşina, o ridic mâine de la cămin.

— OK. Mersi.

Şi-a desfăcut centura.

— Spence?

A mormăit, iar privirea lui mi-a traversat faţa, apoi mi-a coborât pe gât.

— Vrei să vorbeşti despre asta? am întrebat.

— Nu.

O ultimă încercare.

o himo t<ra

— Cine este Olivia?

Expresia i-a devenit durii, iar privirea, rect\ do nepAtruns.

— Ţi-am refuzat întrebarea, Dawn. Asta înseamnă că nu vreau să vorbesc despre asta,

— îmi pare rău, am şoptit,

A înghiţit, iar zgomotul a părut puternic în spaţiul din jurul nostru. Strada părea pustie. Eram doar noi doi. Grijile şi tristeţea lui, pe care încerca să le ascundă după un zid, şi greşelile mele, care lungeau tot mai mult distanţa dintre noi.

— Nu doar pentru asta îmi pare rău, ci pentru tot, am continuat, după o vreme. Tot ce ţinusem in mine ultimele câteva ore voia acum să iasă afară. Nu puteam altfel. Nu după ce trăisem ce trăisem azi. Nici la club nu m-am purtat OK, ci ca o vacă nenorocită, şi eu...

Mâna lui mi-a acoperit gura.

Am clipit, iritată.

— Nu vreau să aud, Dawn, mi-a spus, răguşit. Părea adormit. Poate că nu se prefăcuse.

Am vrut să spun ceva după ce mi-a luat mâna de pe gură, însă el rn-a oprit cu cealaltă şi a clătinat din cap.

— Mi-am exprimat clar opinia, iar tu te-ai poziţionat faţă de ea. Nu este nevoie să înfrumuseţezi realitatea doar pentru că îţi este milă de mine.

A inspirat adânc şi m-a privit. Mi-a studiat pistruii, parcă numărându-i.

T/c, *tac.*

— Cred că am nevoie de spaţiu.

Totul s-a petrecut ca într-o buclă temporală.

înainte să pot spune orice, a coborât din maşină, a închis cu zgomot portiera şi a urcat pe aleea care ducea spre casa lui.Capitolul 10

Culoarea mea preferată este roz. Aşa a fost dintotdeauna, şi îmi era complet indiferent că nu se potrivea deloc cu părul meu. De cele mai multe ori, contrastul mi se părea chiar simpatic.

În copilărie, mă jucam adesea cu maşini, dar le pictam roz, lipeam stickere cu floricele pe ele şi le dădeam nume. Aşa procedam şi cu lucrurile pe care le foloseam la facultate. Caietele mele aveau coperţi în culori diferite, în penar aveam pixuri în toate nuanţele de roz pe care ţi le puteai imagina, iar unele aveau modele cu zâne, cu unicorni, sau chiar sclipici. De fiecare dată când puneam mâna pe ceva de scris, mă luminam la faţă. Asta îmi îndulcea viaţa de studentă.

Colegul care stătea lângă mine la cursul de Literatura americană de la origini până în 1865 luase deja unul dintre pixurile cu zâne menţionate şi privea fascinat cum plutea sclipiciul în carcasa transparentă.

— O nebunie, a şoptit Isaac, scuturând încă o dată pixul. Parcă e un glob cu zăpadă artificială.

Am rânjit şi am notat următoarele aspecte principale ale prezentării.

Literatura americană de la origini până în 1865 era unul dintre cele mai stresante cursuri. Nu atât din pricina temei, cât a profesorului Walden. Era sever, complet nedrept şi făcea parte dintre acei lectori care îşi iubeau meseria pentru că le permitea să şicaneze studenţii. îmi dădea fiori. Nu te puteai aşeza foarte în spate, pentru că erai în pericol să fii întrebat una, alta. Dar nici prea în
faţă, pentru că atunci ţi se adresa direct. Isaac şi cu mine şedeam în rândul din mijlocul auditoriului. Aici puteai sta liniştit şi erai întrebat ceva doar rareori. Asta ne reducea semnificativ teama de profesorul Walden.

— Crezi că scăpăm? am şoptit, aplecându-mă peste caiet ca să par atentă. Şi eram. Tocmai scrisesem ceva despre războaiele civile şi despre problemele pe care le crease termenul „american" la începuturile literaturii.

— Nu am idee. Dar aşa sper. Nu vreau să ajung la fel de rău ca Darren, a răspuns Isaac şi a scuturat din nou pixul.

Isaac îmi semăna mult în privinţa vorbitului în public. De aceea ne împrietenisem încă de la începutul cursului. Când Darren îşi susţinuse prezentarea, cu câteva săptămâni în urmă, profesorul Walden îl întrerupsese şi îi comunicase explicit că totul decurgea foarte prost. Mă duruse de-a dreptul să văd cum Darren — de altfel, un tip cu multă încredere în sine, chiar tupeist — începuse să transpire şi să se bâlbâie. Câţiva studenţi ceruseră ca Darren să îşi termine prezentarea, iar profesorul

Walden îi scosese pe toţi afară din sală. Rândurile cursului se subţiaseră considerabil, pentru că renunţau tot mai mulţi colegi.

îmi era o teamă cumplită de omul acela. De aceea, Isaac şi cu mine eram foarte tensionaţi. Voiam să îl întrebăm, la finalul cursului, dacă putem aduce un eseu în loc să prezentăm o temă.

— De asta te-ai înţolit aşa? m-a întrebat încet Isaac, arătând cu bărbia spre părul meu.

Am ridicat o mână şi mi-am atins coada împletită, pe care mi-o prinsesem în jurul capului cu agrafe, împletisem în păr şi un soi de aranjament floral. Coafura îmi amintea de primăvară, deşi afară era încă frig.

— O să sune ridicol dacă spun că da?

A clătinat imediat din cap.

- Deloc, băi. Şi eu m-am pregătit.

A arătat spre cămaşa lui albă şi spre papionul legat peste guler - buline albe pe material negru. împreună cu ochelarii lui cu ramă maronie, hipsterească, şi cu părul ciufulit intenţionat, alcătuiau o imagine foarte atrăgătoare.

Am lăsat restul cursului să treacă peste noi şi am aşteptat să se golească sala, înainte de a ne îndrepta spre profesorul Walden.

îţi dădeai seama imediat că era un bărbat intimidant, după costumul din tweed, pe sub care purta o maletă în aceeaşi nuanţă de bej-verzui, cu modele abstracte. în jurul gâtului îi atârna o cravată coniac. Avea părul cărunt, aproape alb, şi nu prea distingeai mare lucru în partea inferioară a feţei lui din cauza bărbii stufoase. Barba era colţuroasă (nu văzusem niciodată una la fel) şi, de fiecare dată când vorbea, se mişca înainte şi înapoi. Nu îţi puteai da seama dacă zâmbea sau nu. Eu mă îndoiam că ar fi fost capabil să o facă.

— Domnule profesor Walden, a început Isaac, răguşit. Sper că nu vă deranjăm.

Nu ne-a privit, în timp ce îşi strângea documentele de pe pupitru. A făcut un gest care presupunea că putem continua.

— O prezentare este necesară ca temă de lucru pentru cursul dumneavoastră, am început. Noi am găsit însă o temă minunată, despre care considerăm că s-ar preta, mai degrabă, la un eseu, şi sperăm să ne acordaţi permisiunea de a preda un eseu de zece pagini în locul susţinerii unei prezentări.

— Profesorul Walden a clipit scurt, m-a privit în treacăt şi şi-a îndesat teancul de hârtii într-o mapă, pe care a închis-o cu un elastic. Apoi, a îndesat-o într-o servietă maro, pe care a închis-o cu un clic.De ce studiaţi? a întrebat el, brusc, privindu-ma. Faţa lui era lipsită de expresie. Sau poate că expresia îi era ascunsă sub barba proeminentă.

Nu am găsit niciun răspuns. Nu cât mă privea aşa.

Isaac mi-a sărit în ajutor.

— Pentru a învăţa, pentru a avea şansa unei cariere, pentru a munci independent...

— Nu aţi fost întrebat, deşi îmi dau seama că aţi citit broşura Universităţii Woodshill, l-a întrerupt profesorul Walden.

Isaac s-a făcut mic.

Eu am rezistat impulsului de a-l strânge de braţ.

— Vreau să fiu independentă, am început, şi o spuneam cât se poate de sincer. Vreau să dobândesc cunoştinţe despre literatură şi să înţeleg arta scrisului...

— Unde doriţi să lucraţi după ce vă încheiaţi studiile? m-a întrerupt el, cu vocea lui pătrunzătoare.

De ce îmi puneţi încă o întrebare, când oricum mă veţi întrerupe?

Am inspirat adânc.

— Mi-aş dori să lucrez într-o editură. Nu aveam de gând să îi servesc visul meu de a lucra toată ziua de acasă, purtând haine comode.

— Şi credeţi că atitudinea aceasta faţă de muncă vă va face ascensiunea mai uşoară? a întrebat el şi m-a fixat cu ochii lui cenuşii.

Nu era posibil să fi auzit bine.

— Poftiţi?

Profesorul Walden şi-a îmbrăcat paltonul şi s-a încheiat meticulos.

Credeţi că veţi reuşi să aveţi o carieră fără să vorbiţi niciodată în faţa oamenilor? Dacă nu **susţineţi** prezentarea, nu absolviţi cursul. Simplu ca bună ziua.O noub S0T40

Am văzut limpede cum a strâmbat din nas când, privindu-mă iar, a dat cu ochii de florile din părul meu.

- V-aş recomanda călduros să vă schimbaţi cursul şi să urmaţi Studiul scriitoarelor. S-ar putea să vi se potrivească mult mai bine. Şi-a luat servieta. Bună ziua.

Am închis gura cu zgomot.

Lângă mine, Isaac a tras aer în piept.

Profesorul Walden a străbătut auditoriul cu paşi apăsaţi. M-am uitat după el. Nu am idee cât timp am rămas acolo. Doar când m-a atins Isaac pe braţ, mi-am dat seama că tremuram.

Mă înţelesesem cu Allie să ne vedem la masa de prânz, după curs. La câteva săptămâni, găseam o nouă reţetă, pentru că ea dorea neapărat să înveţe să gătească foarte bine. De cele mai multe ori, căutam pe internet reţete, mergeam la cumpărături împreună şi apoi dansam în bucătărie, în timp ce tocam legume şi căleam bucăţele în cratiţe şi tigăi. Dar astăzi, nu am reuşit.

Am năvălit pe uşa locuinţei lui Allie şi am alergat în camera de zi. îmi era totuna dacă găseam sau nu pe cineva dezbrăcat acolo. I-am dat târcoale lui Allie, care apăruse în cadrul uşii.

— Nenorocitul ăsta de rahat, ticălosul de toată scârba! am spus, fără suflare.

Crezusem că drumul pe jos până aici m-ar fi putut calma, sau mi-ar fi îndulcit niţel furia — însă nu era cazul.

- Profesorul Walden a spus nu? m-a întrebat ea.

M-am învârtit în jurul cozii prin camera de zi.

- Cum poate fi cineva atât de meschin?

Allie s-a aşezat pe canapea, sub **peretele** acoperit cu fotografii, printre care se aflau şi câteva cu noi două.

— Ce s-a întâmplat?

Nu i-am putut răspunde. Nu cât eram atât de furioasă. Voiam să lovesc ceva. De exemplu, costumul din tweed al profesorului Walden. Sau nenorocita lui de barbă.

— Iubitorul ăla de tweed complet idiot!

— Cândva, insultele tale erau mai creative, Dawn, s-a auzit vocea lui Kaden de undeva, din spate.

— Pupă-mă-n fund, Kaden! am urlat, apoi am privit-o şocată pe Allie. Nu ad litteram, jur.

Ea a rânjit.

— Jur că nu am fost niciodată atât de furioasă pe o persoană! Tremur de furie. Vezi?

I-am arătat lui Allie mâinile care îmi tremurau.

Am auzit cum se deschide uşa de la camera în care lucra Kaden, cu un scârţâit uşor.

— Să-l ascund pe Spidey? Nu cumva să-l jupoi, dacă eşti atât de furioasă.

Mi-am apăsat mâinile pe piept, ca să calmez tremuratul.

— Aş prefera să îl învăţ pe Spidey cum să vâneze oameni şi apoi l-aş trimite pe urmele lui Walden. Pot?

Din camera de zi s-a auzit un hohot scurt de râs. M-am apropiat. în spatele lui Kaden, care apăruse în cadrul uşii, Spencer şedea la biroul lui imens. Cele două monitoare din faţa lui erau puternic luminate. Era cu spatele la noi şi nu s-a întors. Nu îl mai văzusem de câteva zile.

Cred că am nevoie de o pauză.

îşi luase maşina înapoi duminică la prânz, când eu încă dormeam adânc. Sawyer îi dăduse cheia, apoi el dispăruse. Sawyer mă bombardase cu întrebări despre ce se petrecuse între noi doi. Eu nu am picat în plasă, dar mă gândeam continuu la ce se întâmplase cu o noapte înainte. îmi făceam griji pentru Spencer. Mă străduiam

serios să îi respect intimitatea, dar mă tot întrebam despre ce fusese vorba, de fapt.

Ce se petrecuse în familia lui? De ce păruse tatăl iui să îl deteste? Cum fuseseră lucrurile în camera aceea? Nu îl mai văzusem niciodată atât de dărâmat ca în noaptea aceea şi voiam să ştiu ce se petrecea cu el. Voiam să fiu acolo pentru el. Voiam să fiu din nou prietena lui, dar mă temeam că el nu avea să-mi permită asta, în perioada următoare. Nu după tot ce îi aruncasem în fată.

Mi -am luat ochii de la spatele lui şi m-am uitat în podea.

- Ce a spus profesorul Walden, de te-a făcut să spumegi aşa? a întrebat Kaden.

Am inspirat adânc şi le-am povestit totul, cu vocea tremurătoare.

- Ce? a exclamat Allie, iar faţa lui Kaden şi-a schimbat expresia.

- Ce tăntălău.

- Poate că ar trebui într-adevăr să îmi schimb cursul, am spus eu, tare, şi m-am lăsat să cad lângă Allie, pe canapea.

— în niciun caz. Atunci ar câştiga el, şi noi nu vrem asta, a spus ea, luându-mi mâna într-a ei.

Am oftat şi mi-am lăsat capul pe umărul ei. îmi venea să plâng, însă nu mai vărsasem o lacrimă de luni bune. Dacă aveam să o fac iar, profesorul Walden nu era cel mai potrivit motiv.

— Ar fi în regulă să nu gătim azi? am întrebat.

— Bineînţeles. Putem comanda ceva, sau putem ieşi să mâncăm. Cum doreşti.

— Aş dori pizza. Şi îngheţată. Şi ciocolată. Şi să acopăr maşina profesorului Walden cu spumă de ras, iar la final să arunc cu ouă în ea.

— Allie a râs.în ordinea asta?

Am dat din cap.

— Precis.

— Te-ar putea mulţumi doar pizza, pentru început? a întrebat Kaden.

Am dat din cap atât de tare, că mi-au săltat florile în păr.

După o oră, şedeam pe jos, între picioarele lui Allie, pentru că mi se făcuse frecvent observaţie dacă mă scurgeam pe canapea sau băteam darabana în măsuţa de cafea. Kaden ţinea patru farfurii deodată şi a aşezat două dintre ele în faţa mea şi a lui Allie. Am simţit că îmi plouă în gură când am văzut caşcavalul topit.

— Spence, încetează să te mai ascunzi de Dawn şi mişcă-ţi fundul încoace, a strigat Kaden.

Faţa mea a căpătat imediat culoarea sosului de roşii.

— Mersi, Kaden.

— Aţi face bine să încetaţi. Războiul ăsta al Rozelor dintre voi nu ajută pe nimeni, a răspuns el, aşezându-se.

Nu ştiam la ce să mă aştept. în niciun caz la un Spencer rânjind, care să apară în camera de zi săltând de pe un picior pe celălalt. Arăta ca întotdeauna. Avea o scânteie veselă în ochi, o expresie şotioasă a gurii şi un pix in mână, pe care îl închidea şi îl deschidea la nesfârşit. Era... Spencer.

Exceptând că evita să mă privească în ochi.

S-a aşezat lângă noi şi am mâncat cu toţii. Allie a lăsat să ruleze continuarea unui serial, în care abia dacă pricepeam ce spun personajele din cauza accentului scoţian. Mă tot uitam la Spencer. Cu o precizie de invidiat, a strâns topping-ul de pe pizza, l-a vârât pe tot în gură, şi numai apoi a mâncat blatul. Discuta cu Kaden despre drumeţii şi despre nişte frontale noi de care aveau nevoie. Făcea glume şi îi făcea pe Allie şi pe Kaden să râdă. Nu

puteam să îl conectez pe acest Spencer cu omul care îmi **spusese,** cu câteva zile înainte, că nu mai eram binevenită ţn viaţa lui.

Cum reuşea?

După ce am terminat de mâncat, Spencer s-a apucat de strâns masa. Ne-a adunat farfuriile şi le-a dus în bucătărie. Allie mi-a vârât un picior în spate. Mi-am dat capul pe spate şi m-am uitat la ea. îmi făcea semn spre bucătărie.

Minunat. Până şi prietenii noştri remarcaseră că lucrurile nu erau tocmai OK.

Cu un oftat, m-am ridicat şi am adunat şerveţelele murdare. Când am intrat în bucătărie, Spencer aşeza farfuriile în maşina de spălat vase. îşi suflecase mânecile bluzei gri cu

mânecă lungă. Dintr-odată, mi-am dorit să îl ating. Aproape că am întins mâna spre el.

Am inspirat adânc, iar el a tresărit. A pus mecanic ultimele farfurii în maşină şi s-a ridicat. Am aruncat şerveţelele mototolite şi m-am sprijinit cu spatele de insula din bucătărie.

- Ce este? a întrebat el, fără să se întoarcă.

Brusc, vocea lui suna foarte rece. De parcă buna lui dispoziţie ar fi decedat în drum spre bucătărie, blocată sub un strat gros de gheaţă.

- M-am gândit că poate vrei să vorbeşti, am spus eu, atentă, iar privirea mi-a alunecat de-a lungul cusăturii bluzei pe care o purta. Materialul i se lipea de corp şi îmi puteam imagina perfect cum îi arătau muşchii spatelui.

A inspirat şi el adânc.

- Nu vreau să vorbesc.

- Spencer, voiam doar să te rog...

S-a întors spre mine.

- La naiba, Dawn! Am spus deja că nu vreau să vorbesc cu tine! De ce nu pricepi?

Mi-am muşcat buza, am făcut un pas mare spre el şi mi-am înfipt degetul în pieptul lui.

— Te-am văzut distrus, Spencer. Ai *plâns,* pentru Dumnezeu! Şi doar pentru că nu vreau să ies cu tine nu înseamnă că îmi eşti indiferent!

Mi-a dat mâna la o parte şi a trecut pe lângă mine. L-am prins de mânecă şi l-am oprit. Spencer a scos un mormăit, m-a apucat de mână şi m-a răsucit. M-am lovit cu spatele de frigider şi am simţit cum îmi iese brusc aerul din plămâni.

Spencer s-a lipit de mine, şi era mai puternic decât îmi imaginasem. Mi-a ţintuit un braţ deasupra capului. A rămas aşa pentru o clipă. Apoi, mi-a mângâiat coloana vertebrală cu cealaltă mână. în talie, şi-a desfăcut degetele şi mi-a apăsat partea inferioară a corpului de a lui. Am icnit.

— Ultimul lucru la care mă gândesc când te văd este să vorbesc cu tine, a mârâit el. Şi-a coborât gura până la urechea mea, iar respiraţia lui mi-a electrizat părul. Nu vreau să *vorbim,* Dawn.

Mi-a sărutat maxilarul şi mi s-a tăiat respiraţia. Corpul mi-a fost inundat parcă de lavă.

— Dar ce vrei? am spus, răguşită.

Şi-a împletit degetele cu ale mele, ne-a apăsat mâinile de frigider, s-a dat puţin în spate şi m-a privit.

Avea pupilele dilatate, obrajii uşor aprinşi, iar de fiecare dată când expira pieptul i se lipea de al meu.

— Nu cred că vrei să auzi tot ce aş vrea să fac cu tine, dulceaţă.

Ba voiam. Voiam să aud fiecare detaliu, pentru că trupul meu i se oferea complet. Era atât de fierbinte, că aş fi vrut să-i smulg toate hainele de pe trup. Acum, aici, fără să-mi pese că prietenii noştri erau în camera alăturată.

— Ce vrei, Spence? am şoptit. Vorbeam de parcă aş fi sărit coarda două ore, fără oprire.

O noua *an»a

S-a apropiat de mine până când vârful nasului său l-a atins pe al meu. Au trecut câteva secunde in care nu am putut respira, pentru că m-am pierdut în ochii lui.

- Aş vrea să nu îmi mai plângi de milă, şi să mă tratezi ca pe un bărbat. Mâna de pe talia mea a coborât, mi-a cuprins o fesă şi a strâns.

Am icnit iar.

- Iar dacă nu vrei să fac asta de fiecare dată când ne aflăm în aceeaşi cameră, ar trebui să mă asculţi urgent. S-a desprins de mine şi a făcut în pas în spate, cu mâinile strânse în pumni. Distanţă, Dawn. Pentru amândoi.

S-a dat înapoi şi şi-a vârât mâinile în buzunare. Apoi, m-a privit drept în ochi, aproape sperând, parcă, să îl opresc.

Dar nu puteam. Poate că nu aveam să reuşesc niciodată.

Spencer s-a răsucit pe călcâie şi a plecat. Eu am rămas lipită de frigider, respirând greu. Genunchii mei ameninţau să cedeze din clipă în clipă.Capitolul TI

Mi se părea că îmi ţin prietenii la distanţă de o veşnicie. Mai bine spus, evitam posibilele întâlniri cu Spencer. O invitam pe Allie la cămin, dar o vizitam rareori acasă. Voiam să exclud orice întâlnire accidentală cu Spencer.

încercam să nu mă gândesc prea mult la el şi să nu revăd de prea multe ori filmul acelei nopţi, în care ajunsesem să îi cunosc o parte complet nouă şi foarte vulnerabilă. Nu voiam să îmi fac griji pentru el — dar nu reuşeam. Şi mai ales nu voiam să abordez sub nicio formă lucrul acela dintre noi, care scăpase de sub control.

Am încercat să nu îmi amintesc în fiecare seară, zăcând în pat, de senzaţia mâinilor lui pe pielea mea. De corpul lui lipit de al meu, De respiraţia lui accelerată. Nu. Spencer Cosgrove trebuia eliminat din gândurile mele.

Cel puţin, până când am fost aproape să explodez, în a nouăsprezecea zi a distanţării mele de Spencer. Allie şi cu mine pregăteam spaghete bolognese când a ajuns Kaden acasă. Din fericire, neînsoţit.

- Miroase extraordinar, a spus el, intrând în bucătărie şi sărutând-o pe Allie.
- Avem suficient pentru 15 persoane, aşa că primeşti porţie dublă, i-a spus ea, rânjind.
- Câtă generozitate! Revin imediat.

M-am uitat în urma lui. A dispărut în dormitor.

- Du-te şi întreabă-l.

— **Ce? Am privit-o pe Allie, surprinsă.întreabă-l de Spencer.**

Am ezitat.

— Nu ştiu ce să zic, Allie.

— Nu l-am mai văzut nici eu de aproape două săptămâni. Se întâlnesc doar la Spencer acasă, nu aici. De fapt, îmi fac griji, a spus ea, şi a făcut iar semn în direcţia în care dispăruse Kaden.

Am inspirat adânc. Apoi m-am ridicat. Uşa dormitorului era deschisă, aşa că am intrat.

Kaden se afla în faţa dulapului, pe jumătate dezbrăcat. Din fericire, purta chiloţi.

— încep să cred că faci asta intenţionat, a spus el când m-a descoperit în cadrul uşii.

— Să nu-i spui lui Allie, sau mă bagi în bucluc, i-am răspuns sec, şi m-am sprijinit de uşă. Kaden...

— Nu, m-a întrerupt el imediat.

— Poftim? am spus, uluită.

— Am spus nu, Dawn.

— Dar nici nu ştii ce voiam să întreb.

— Poţi găti câte paste vrei, a spus Kaden, întunecându-se la faţă. Dar nu am de gând să mă las chestionat despre cel mai bun prieten al meu.

Am strâns din buze şi mi-am privit **şosetele** cu buline roz. După câteva secunde, am spus:

— îmi fac griji pentru el. Locuieşte complet singur în casa aceea imensă. Vreau doar să ştiu dacă îi pot fi de folos cumva.

Doar după ce am spus-o cu voce tare mi-am dat seama că îmi făceam cu adevărat griji pentru **Spencer.** Am simţit o durere nouă în piept.

Spencer îi făcea pe toţi să creadă că era **mereu** binedispus. Arunca glume şi replici isteţe în stânga şi[in] dreapta şi nu lăsa pe nimeni să vadă adânc **înăuntrul lui-**

Mă **întrebam** dacă naturaleţea purtării lui şi faptul că nu **permitea** prietenilor să ştie multe despre el îl făceau să se **simtă** singur. Oare nu se simţea chiar atât de grozav, cum îi făcea pe ceilalţi să creadă?

Am auzit că se apropie Kaden. Am ridicat iar privirea. îmbrăcase o bluză de trening gri. Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Spencer va termina cu toate.

— Asta ce înseamnă?

Kaden a clătinat din cap. Expresia gurii sale a rămas aspră, însă privirea i s-a înmuiat. Nu am idee cum i-a ieşit asta.

— Nu trebuie să îţi mai faci griji pentru el.

Am clătinat din cap, la rândul meu.

— Refuz să cred asta.

A ridicat o sprânceană.

— Ah, serios?

Spencer plânsese în faţa mea şi aproape că se prăbuşise complet, şi, chiar dacă nu voiam să-i spun asta lui Kaden, mă dărâma să-mi amintesc. Nici măcar atunci nu rostise un cuvânt. Nimic. în schimb, mă îndepărtase. Nu credeam că ar fi împovărat pe cineva cu problemele lui, fie că persoana se oferea sau nu să le asculte.

— Cred că Spencer nu este persoana care să ceară ajutor, am spus eu încet.

Kaden a încuviinţat încet.

— Aşa este. Dar are alergie la milă.

— Dar mie nu îmi este milă de el! am exclamat.

Colţurile gurii lui Kaden au tresărit.

Mi-am dat ochii peste cap.

— OK. Poate doar puţin. Dar numai pentru că... Doamne, Kaden! Nu i-ai cunoscut familia! Ceva nu e în regulă la el acasă.

— Ştiu.

— Şi cum poţi fi atât de indiferent?

A ridicat din umeri.

— Il ajută să nu se gândească mereu la ce nu funcţionează în viaţa lui. Eu sunt ultima persoană care să constrângă pe cineva să vorbească.

Mi-am ros buza de jos. înţelegeam ce spunea. \id eu nu aveam asemenea pretenţii. Dar asta nu schimba faptul că mă durea să îl văd pe Spencer suferind.

— Nu pot şi nu vreau să spun mai multe, Dawn. Nu îţi mai face griji. Ştie deja că suntem cu toţii aici, dacă totul devine prea mult pentru el. Kaden mi-a atins braţul, în trecere, şi m-a lăsat singură.

Nu mi-l puteam scoate pe Spencer din minte. îmi umpleam zilele cu temele şi cu scrisul, ca să-mi iau gândul de la el, însă el reuşea să mi se strecoare înapoi în fiecare noapte. Chiar dacă aşa mă sfătuise Kaden, nu mă puteam opri din a-mi face griji. Am încercat să mă îngrop în muncă, în aşa fel încât să nu mai am ni ci un minut disponibil pentru asta, însă nu a funcţionat, pentru că stăteam trează noaptea şi mă gândeam la casa imensă în care locuia Spencer, la familia lui şi la cuvintele pe care mi le murmurase, cu amărăciune.

Din păcate, nu mai aveam încredere în mine să mă întâlnesc cu el. Nu ştiam cum aş fi reacţionat în prezenţa lui. Fusese foarte explicit la ultima noastră interacţiune, şi spusese clar că nu dorea să mă mai vadă.

Ziua următoare, m-am concentrat complet pe publicarea „Ard după tine" şi am verificat ultima dată povestirea, înainte să o încarc pe platformele obişnuite.

O cititoare de test de pe forum a creat decorul perfect pentru Chelsea şi Grover. Pe copertă se vedea un tip în costum, care îmbrăţişa din spate o femeie. Unghiile ei erau date cu ojă liliachie, asortată cu fontul, iar partea de sus a feţelor nu era identificabilă, permiţând cititorului să şi-i imagineze. La fel ca în cazul fiecărei poveşti pe care o publicam, a devenit coperta mea preferată.

M-am întâlnit de câteva ori cu Isaac, să lucrăm la tema prezentării pentru profesorul Waldman. Ne lua pe amândoi cu fiori când ne gândeam la asta, dar Isaac încerca mereu să ne încurajeze.

- Nu-ţi face griji. Vom reuşi, murmura el, ca un fanatic, în timp ce îşi dădea jos ochelarii, îşi freca baza nasului cu degetul şi îşi ştergea lentilele cu poalele cămăşii. Apoi, povestea se repeta, iar propoziţiile sale erau mai mult sau mai puţin inteligibile.

Şedeam în bibliotecă. Ocupasem suprafeţele a două mese cu hârtiile noastre. Ne chinuiam de ore bune cu ultimele puncte ale prezentării. Isaac se pricepea destul de bine la softuri, din fericire. Crease câteva tabele utile, pe care le foloseam ca fir roşu. Dacă aş fi încercat doar eu, prezentarea nu ar fi arătat atât de profi, ci de-a dreptul diletant.

Voiam să îi arătăm nenorocitului de lector că eram capabili. Mie nu îmi spunea nimeni să părăsesc cursul. Nu era nici pe departe preferatul meu, dar nu acceptam să mă retrag la jumătatea lui. A doua zi aveam să stau în auditoriu şi să livrez o prezentare exemplară, cea mai bună la care asistase idiotul. Probabil scăldată în sudoare, însă îmi era indiferent. Ce conta era ca Isaac şi cu mine să funcţionăm la capacitate maximă.

în timp ce colegul meu continua să mormăie pentru sine, eu m-am concentrat din nou la prezentare. Mi-am lăsat privirea să rătăcească prin bibliotecă. Ne aflam în zona de lucru de la al doilea etaj, acolo unde puteai să şi discuţi. De partea cealaltă se aflau numeroase rafturi încărcate de volume de literatură de specialitate.

Un chicot ascuţit m-a smuls din transă, şi până şi Isaac şi-a întrerupt mormăiala.

De partea cealaltă, printre rafturi, am văzut două fete care râdeau ţinându-se cu mâinile de burtă. Făceauatâta zgomot, că ar fi trebuit deja să apară cineva care să le atenţioneze. Am vrut să le ignor, însă, dintr-odată, mi-a intrat altcineva în câmpul vizual.

Spencer.

Mi-am lăsat imediat privirea la notiţe. Scrisul albastru mi s-a înceţoşat în faţa ochilor.

Eram furioasă pe el. Foarte furioasă. Şi pe mine. Şi pe întreaga lume, dar mai ales pe el, pentru că îmi umplea toate gândurile, oricât m-aş fi împotrivit.

îl detestam pentru asta. Mai ales pentru că nu puteam să mă opresc din a-mi face griji pentru el. De când discutasem cu Kaden, situaţia nu se calmase. Dimpotrivă, îmi era dor de serile pline de râsete, de glumele proaste ale lui Spencer, la care îmi venea totuşi mereu să râd... de tot. De întregul pachet.

Mă durea să îl văd acum cu fetele acelea, atât de voios şi de lipsit de griji-

Ele au chicotit iar, şi li s-a alăturat şi un hohot masculin. Furioasă, am ridicat ochii din notiţe şi l-am văzut pe Spencer balansându-şi cărţile într-o mână, în timp ce, cu cealaltă mână, mai adăuga una deasupra lor. A spus ceva şi toată lumea a început să râdă.

De data asta, a fost prea de tot. Am pufnit. Poate prea tare, pentru că s-au uitat imediat în direcţia mea.

Spencer m-a văzut.

A început să mă furnice groaznic pielea.

Buzele lui au desenat un zâmbet viclean.

Mi s-au aprins obrajii.

Am coborât fruntea atât de repede, că aproape m-am dat cu capul de masă.

— E totul în regulă, Dawn? a întrebat Isaac.

Am mormăit ceva, iar Isaac a dat dovadă de suficient tact să nu insiste.

O noua tania

Ţineam cartonaşele în mână şi mă plimbam prin încăpere, vorbind. în punctul în care trebuia să accentuez ce spuneam, ridicam braţul. îmi făcusem marcaje colorate pe cartonaşe, corespunzător.

- Mă ameţeşti, mi-a spus Sawyer.
- Ţi-am împrumutat căştile mele, ca să mă laşi în pace, i-am răspuns eu. Rahat. Pierdusem firul. Din nou, de la început.
- Te rog, nu, m-a implorat ea, când am reluat discursul, aşezându-mi din nou cartonaşele în ordine.
- M-ai întrerupt şi am pierdut firul. Aşa că trebuie să încep iar. Este un exerciţiu bun pentru mâine, am spus, şi m-am uitat la perna pe care o îmbrăcasem într-unui dintre cardiganele

imense ale lui Sawyer, fiindcă modelul îmi amintea de maleta oribilă a profesorului Walden.

- O iei razna cu rahatul ăsta, mi-a spus ea. Avea încă pe cap căştile mele şi vorbea tare, pentru că abia dacă se putea auzi şi ea.

- M-ar înnebuni mai rău dacă nu aş învăţa textul pe de rost. Am inspirat adânc, din abdomen, şi am lăsat aerul să iasă în reprize scurte, compacte.

Sawyer s-a uitat la mine ca la o extraterestră.

- Ce dracu' faci?

Am oftat. Sawyer şi-a scos căştile.

- Fac exerciţii de respiraţie care ajută împotriva nervozităţii şi construiesc o voce puternică, i-am explicat.

A rămas cu gura căscată. S-a aşezat pe marginea patului, lăsându-şi braţele să-i atârne între picioare. Avea iPod-ul în mână.

- Serios că îţi lipseşte o doagă. S-a uitat la perna îmbrăcată în cardigan, pe care o amplasasem pe un scaun. Şi încă un importantă.

- Mersi, Sawyer. Este atât de amabil şi de folositor! Cred că te voi pomeni în următoarea sesiune de mulţumiri.

- Nu ai putea, mai degrabă, să mă transformi în următoarea protagonistă? Mi-am dorit mereu să joc rolul principal într-o dramă erotică, însă mi s-a părut tare dificil. Dar într-o carte mi-ar plăcea să apar, a spus, rânjind.

De când aflase care era secretul meu, nu mai pomenisem despre asta. Aveam senzaţia că răspunsul meu stabilea direcţia în care urma să ducem discuţiile ulterioare.

Am privit-o fix. - Bine. S-a făcut.

Sawyer a rânjit. Apoi, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre dulapul ei, care se afla în partea din spate a camerei noastre. A deschis uşile şi s-a aplecat în interior. La scurtă vreme, a scos o sticlă de votcă, pe care a ridicat-o triumfătoare în mână. Uite.

— Asta îţi va deturna gândurile de la prezentare. Am clătinat imediat din cap.

— Nu, mersi.

Votca este cea mai bună prietenă a ta, dacă trebuie să te calmezi. Haide. A făcut semn spre patul ei.

— Nu pot bea nimic acum, Sawyer. M-am uitat din nou la cartonaşe, dregându-mi vocea.

— De ce nu? Te-am văzut deja beată.

Am recitit iar şi iar primul rând, deşi l-aş fi putut spune şi trezită din somn.

— Nu vreau alcool.

a ~\E?li. Cea mai slabă mincinoasă din lume. Sincer.
hw m maP*0i în dulap şi a aşezat deasupra ei câteva haine. Hat, varsă tot.

Mi-am frecat fruntea.
— Ce anume?
A fluturat din mână, nerăbdătoare.

Adevăratul motiv al abstinenţei tale.Ani privit-o perplexă.

_ Pol să îţi citesc în ochi şi în mişcările rigide. Cred că ţi-a» dori mult să iei o duşcă. Dar ceva te împiedică, şi nu e vorba despre prezentarea aia stupidă.

Avea dreptate. Aş fi preferat să îmi amorţesc simţurile şi să uit de nelinişte. Dar nu trebuia să beau nimic înainte de prezentare. în plus, tindeam să spun prostii grave de fiecare dată când consumam alcool. îmi aminteam limpede cum îl sărutasem pe Spencer, cum se îndepărtase de mine. îmi lipsea, iar alcoolul mi-ar fi oferit scuza perfectă să îl sun şi să îmi depun grijile şi temerile la picioarele lui.

— Ah. A/î, a făcut Sawyer. E vorba despre un tip. A ridicat din sprâncene, uimită.

— Nu mai părea atât de atotştiutoare, i-am spus.

A zâmbit şi a sărit pe pat.

— Cine-ar fi crezut? Şi-a găsit naşul şi eterna abstinentă.

— Ah, ţine-ţi gura.

A lovit patul cu mâna şi s-a sprijinit de tăblie, aranjându-şi o pernă la spate.

— Haide, Dawn. Mă lipsesc de tipi de o veşnicie, sau aşa mi se pare. Am nevoie de o excepţie. A lovit din nou suprafaţa patului cu mâna, de data asta mai repede.

Am străbătut camera până la ea şi m-am aşezat pe marginea patului.

— Deci? a întrebat ea.

— Nu e nimic, am răspuns eu, mecanic.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Este alcoolic, şi de aceea nu te mai atingi de băutură?

— Ce? am întrebat, uluită. Nu!

— Are o fiică şi trebuie să te porţi cu mare discreţie?

— 133Pe asta de unde ai mai scos-o?

— A fost într-un episod din „Noră pentru mama". A zâmbit malefic, semănând cu pisica de Cheshire din „Alice în Ţara Minunilor'', aşa că am început să râd. Apoi, mi-am luat fata în mâini. Să ştii că nu trebuie să-mi spui nimic, Dawn, a continuat ea. Dar trebuie să ştii că mă pricep la ascultat, mai ales în situaţii de rahat.

— De rahat? Am zâmbit în palme şi le-am îndepărtat, ca să-mi văd colega.

A ridicat din umeri şi s-a lăsat mai adânc în perne, până când aproape s-a întins.

— Asta ştii deja.

M-am sprijinit cu spatele de perete. Sawyer şi-a ridicat picioarele, aşezându-le peste coapsele mele.

— Nu pot să beau, pentru că s-ar putea să fac o mare prostie şi să sun pe cineva care, în prezent, nu vrea să ştie de mine, am spus eu încet.

— OK. Şi din acelaşi motiv te învârţi ca o leoaică în cuşcă de săptămâni, de parcă ai lua-o razna în orice moment?

— De fapt, da. Am înghiţit în sec. M-am certat cu un prieten.

— Ce a făcut?

— Mi-as spus că vrea mai mult decât credeam eu. Şi apoi am aflat că are o groază de probleme despre care nu îmi povestise, pentru că e de părere că mi-ar fi milă de el. Dar îmi fac griji pentru el, iar el... în fine, totul merge prost.

— Tipii cu probleme sunt întotdeauna cei mai atrăgători, a oftat Sawyer, ignorându-mi îndoielile, şi s-a lăsat din nou pe perne. Vrei şi tu mai mult de la el?

M-am gândit la ultimele luni, la toate întâlnirile cu Spencer, la atingerile lui, la vocea lui şi la mâinile lui frumoase, şi...

- Nu. Nu vreau. Nu!

- Ai negat de prea multe ori. Am clătinat din cap, încăpăţânată.

- Nu vreau nimic de la Spencer!

Dintr-odată, camera s-a umplut de tăcere.

Sawyer a izbucnit într-un hohot de râs ascuţit.

Mi-am îngropat din nou faţa în mâini şi am decis să nu le mai îndepărtez vreodată. Aveau să rămână pentru totdeauna deasupra obrajilor mei care ardeau. Mai aveam nevoie doar de un tub de adeziv ca să pecetluiesc afacerea.

— Ah, Dawn. Nu-i rău să vrei pe cineva ca Spencer Cosgrove. Deşi îţi găsesc gustul la bărbaţi îndoielnic. Sawyer m-a înghiontit cu piciorul în coapsă.

— Nu vreau nimic, am mormăit. Mi-am îndepărtat mâinile de pe faţă, încet. Să te dăruieşti cuiva înseamnă mereu să suferi. Iar eu am avut parte de suferinţă destulă.

Sawyer a pufnit.

— De cât timp te-ai despărţit? De un an?

— De peste un an.

— Poate că ar fi timpul să îţi deschizi mintea şi să o aeriseşti puţin. Nu trebuie să fie marea iubire. Lasă-ţi simţurile să exploreze.

— Simţurile? am întrebat, ridicând o sprânceană.

— Da, nu eşti decât o pisică în...

Am aruncat cu o pernă în ea, însă ea se sufoca deja de râs.

în seara aceea, i-am povestit lui Sawyer cum mă făcea să mă simt situaţia cu Spencer. l-am povestit despre grijile şi despre temerile mele, şi m-am simţit tot mai uşurată. Mi-a făcut bine să pot vorbi cu o persoană care putea analiza totul la rece. După ce am terminat, am rămas o vreme tăcute.

— Şi de aceea nu mai vrei să îţi petreci timpul cu prietenii tăi?

Am încuviinţat.

— Dar nu o deloc corect! Şi mai este şi o decizie complot idioată, să ştii.

M-am foit.

— Ştiu. Dar cu Spencer am mereu senzaţia că vrea mai mult de la mine decât îi pot oferi. îmi place, iar ăsta înrăutăţeşte lucrurile. Dacă nu ar conta pentru mine, nu mi-ar păsa, dar aşa? Nu pot. Nu merge aşa, pricepi?

— Da, înţeleg, deşi sunt de părere că ar trebui să laşi pisica afară din sac. Trebuie să-ţi spun, Dawn, că nu este OK ca el să nu se împace cu situaţia, şi totuşi tu să fii cea care renunţă la timpul petrecut cu prietenii, a spus ea, decisiv.

Am oftat.

— Poate că ai dreptate.

— Dacă spui că nu eşti încă pregătită să te dăruieşti din nou cuiva, el trebuie să accepte asta, Dawn. Nu te lăsa intimidată fiindcă nu mai are răbdare.

M-jm uitat la ea. Zăcea între perne şi se uita la tavan, cu ambele mâini sub cap.

— Să ştii că eşti o persoană OK, Sawyer.

— Da, ştiu.

— Acum pot să-mi exersez mai departe prezentarea? am întrebat, plină de speranţă.

— Dacă îmi primesc înapoi cardiganul.

— Te îmbraci cu el şi pretinzi că eşti profesorul Waldman? Atunci, da.

în loc de răspuns, mi-a smuls căştile de pe noptieră, apoi şi le-a pus pe cap.

Capitolul 12

În dimineaţa aceea, majoritatea fetelor de la etajul nostru s-au ţinut departe de toaleta noastră. De la cinci dimineaţa eram lipită de closet şi vomitam tot ce mâncasem cu o seară înainte.

Îmi era îngrozitor de rău. Mai fusesem agitată, dar prezentarea de azi depăşea orice limită. Tremuram din tot corpul şi am tot vomitat până nu am mai avut ce vomita. Probabil toată lumea credea că o făcusem lată cu o seară înainte.

Duşul fierbinte m-a ajutat puţin să îmi calmez nervii. Mă simţeam proaspătă, într-o oarecare măsură. Măcar nu mai duhneam a transpiraţie de stres. Când m-am întors în cameră, Sawyer m-a primit încruntată.

— Arăţi ca naiba, Dawn.

— Mulţumesc frumos, am spus, răguşită, şi m-am aşezat la birou. Mi-am sprijinit capul de suprafaţa lui rece.

Sawyer m-a bătut pe umăr. M-am întors cu greu spre ea.

— Poftim, a spus ea şi mi-a întins palma deschisă. Le iau uneori când îmi este rău. Când se rup toate firele, ia două, trei şi te vei simţi mai bine.

M-am uitat la borcănaşul de plastic din palma ei.

— Ce e asta? am întrebat, sceptică, şi l-am luat.

— Sunt doar nişte plante pe care le-am primit de la sora mea. Te ajută să îţi revii, mi-a explicat ea.Ah. Mulţumesc, am spus, încet, şi am analizat borcănaşul. L-am deschis şi m-am uitat la frunzuliţele verzi din interior.

— Bănuiesc că nu vrei nici micul dejun, a spus Sawyer, iar eu am clătinat din cap.

Situaţia îmi spunea că n-aş fi putut înghiţi nimic prea curând. Am închis borcănaşul şi l-am vârât în rucsac.

— Pregăteşte-te. Poţi să îţi mai citeşti o dată cartonaşele. Deşi îmi va face rău, te ascult iar.

Am apreciat că se străduia, în ciuda mutrei deloc încântate.

M-am machiat şi mi-am făcut exerciţiile de respiraţie. Senzaţia de greaţă mi s-a topit încet în timp ce îmi împleteam părul. Mi-am făcut o coadă într-o parte şi mi-am trecut-o peste cap, lăsând-o să cadă pe spate, într-un soi de coc ciufulit. Aşa, nu mă deranja bretonul când treceam de la un cartonaş la altul, iar în timpul prezentării n-aş fi fost tentată nici să mă joc cu părul.

Isaac şi cu mine ne-am întâlnit în faţa cafenelei din campus, iar el şi-a mai luat o cafea. Arăta cam aşa cum mă simţeam eu. Sub ochi avea cearcăne vineţii, iar papionul îi stătea strâmb. I l-am îndreptat, în timp ce stăteam la coadă.

— Reuşim noi, i-am spus, voioasă, şi mi-am făcut de lucru cu gulerul lui. Gata, acum e totul aşa cum trebuie.

— Cred că voi muri, a spus Isaac. Cum reuşeşti să pari complet liniştită?

Eram exact pe dos. îmi tremurau mâinile şi mi se umeziseră, la fel şi axilele, iar bluza mea era, probabil, deja pătată.

Prezentările erau o porcărie.

— Mi-am vomitat şi sufletul din mine azi-dimineaţă, şi tot sunt agitată, am spus.

Fata din faţa noastră s-a întors spre noi, cu o expresie oripilată, şi m-a măsurat de sus până jos.

- Poate ar trebui să încerc şi eu, a spus Isaac. L-am apucat de umeri şi l-am scuturat.

- Nu. Te descurci de minune. Eşti cel mai bun, eşti superinteligent şi o să-i arăţi profesorului „Waldo" cum stă treaba.

Punct lovit. Colegul meu mi-a oferit un zâmbet.

Ne-am luat băuturile şi le-am consumat pe drum spre auditoriu. Conversaţia noastră a murit pe parcurs, pentru că agitaţia şi-a spus cuvântul. Nu mai reuşeam să leg propoziţiile şi mă temeam că asta mi se va întâmpla şi în timpul prezentării. Presiunea pe care o puneam chiar eu asupra mea era şi mai mare decât cea impusă de profesorul Walden. Voiam să dovedesc, cu orice preţ, că nu trebuia să îmi schimb cursul. Locul meu era la acest curs, şi, chiar dacă depuneam eforturi considerabile, aveam să livrez o prezentare fără cusur.

Chiar înainte să ajungem în sală, am vârât o mână în rucsac şi am scos borcănelul cu tablete de la Sawyer.

— Astea ce simt? a întrebat Isaac.

— Un leac pe bază de plante, pe care mi l-a oferit colega mea de cameră, împotriva stresului, am mormăit eu, deschizând capacul. Ajunsesem în punctul în care orice metodă mi se părea în regulă. Mai ales dacă mă ajuta să rezist. Am scuturat trei tablete verzui în palmă şi le-am privit. Apoi, le-am făcut să alunece pe gât, cu câteva înghiţituri de apă. Vrei şi tu? Sunt de la Sawyer, dar...

- Nu, sunt în regulă, a spus Isaac, privind borcănelul cu scepticism. Am... cafea. Cu toate că nu a fost chiar cea mai bună decizie să consum cofeină acum.

L-am atins pe umăr.

— Ne descurcăm.

A mormăit, deloc entuziasmat, şi am intrat împreună în auditoriu. Ajunsesem mai devreme, ca să putem pregăti totul, însă nu prea devreme, ca să nu ne crească anxietatea.

Curând, sala s-a umplut. Când a intrat profesorul Walden şi s-a aşezat în faţa noastră, în primul rând, l-am salutat cu prietenie şi i-am înmânat schema prezentării, pe care pregătisem punctele principale.

— Şi? Pare binedispus? m-a întrebat Isaac, când am revenit lângă el.

Am ridicat din umeri.

— Nu îmi dau seama niciodată. Barba aceea sufocă orice emoţie.

— Aşa este. Oricum nu contează. Isaac a ridicat pumnul, iar eu l-am lovit cu al meu.

Ne-am prefăcut că ne explodează mâinile, apoi am luat poziţie la pupitru. Tremuram din tot corpul. Am rezistat însă dorinţei de a începe să mă agit. Strângeam cartonaşele în mână şi le îndoiam colţurile. Aş fi preferat să o iau la fugă în jurul clădirii.

După ce s-a făcut linişte, Isaac ne-a prezentat. A făcut o scurtă introducere în romantismul american şi a precizat la ce exemple de text ne limitasem. De la primele slide-uri, profesorul Walden a scos un zgomot care l-a descurajat complet pe Isaac. A avut nevoie de timp să reia. Când şi-a regăsit cadenţa, profesorul Walden a pufnit iar. Isaac a înghiţit în sec. Părea că îi ies aburi de sub guler şi şi-a slăbit papionul.

Am preluat ultima parte a slide-ului, care ducea spre un tabel în care Isaac menţionase toţi scriitorii importanţi ai epocii, alături de operele lor. Am descris fiecare operă în două, trei propoziţii. De obicei, în timpul prezentărilor eram complet crispată şi nu reuşeam să scot o vorbă, însă astăzi s-a întâmplat exact pe dos. Vorbeam liber şi nu mă puteam opri. Când am făcut clic pe următorul slide, lectorul nostru şi-a dres vocea. M-am uitat la el.

Ridicase din sprâncenele stufoase şi se aşezase picior peste picior, sprijinindu-se în cot pe un genunchi. Îşi mângâia barba cu degetele mare şi arătător. Cu o mină descurajantă, citea punctele principale de pe slide, clătina încet din cap şi îşi nota câte ceva în carneţel._ Probleme, domnule profesor? am întrebat eu,
tare.

Toţi cei prezenţi la curs au părut să îţi ţină **respiraţia,** până şi Isaac, care a scos un sunet ca un gâlgâit şi mi-a vârât un cot în coaste.

- Tabelul vostru este incomplet, a răspuns lectorul, netulburat, mângâindu-şi mai departe barba.

- Dacă sunteţi de părere că lipsesc Whitman şi Hawthorne, vă rog să aşteptaţi să ne încheiem prezentarea, am spus eu, amabilă.

Cineva din ultimul rând a râs uşor.

Profesorul Walden a mişcat din mână, de parcă ar fi alungat o insectă.

— Continuaţi.

Isaac părea pe cale să aibă un infarct. Avea faţa stacojie. Cu vocea încărcată de emoţii, a continuat şi'a prezentat primul exemplu de text.

— Este un punct foarte prost ales, l-a întrerupt profesorul Walden, după câteva momente. Cred că ar fi mai bine să continuaţi cu un alt exemplu.

Cartonaşele lui Isaac au căzut pe jos. Ne-am aplecat amândoi simultan să le ridicăm.

— Mersi, a murmurat el şi a apucat teancul pe care îl strânsesem eu.

— Nu-i pro..., am început, însă a doua silabă a cuvântului mi-a rămas în gât, pentru că m-am clătinat într-o parte. L-am lovit cu umărul pe Isaac, iar el şi-a pierdut echilibrul. Şi-a revenit însă repede, s-a ridicat şi m-a apucat de sub braţ, ca să mă ridice.

— E totul OK cu tine? a şoptit el, iar eu **am** încuviinţat.

Nu părea concluzia corectă, pentru că pereţii se roteau în jurul meu, iar eu vedeam scântei multicolore. Aproape că îmi venea să râd, pentru că mă simţeam foarte uşoară, iar culorile mi se păreau încântătoare.Profesorul Walden m-a smuls brusc din reverie.

— Cred că am terminat cu voi. Următoarea grupă poate prezenta de unde aţi rămas.

Cuvintele lui au ajuns la mine, iar punctele din câmpul meu vizual s-au colorat într-o nuanţă intensă de roşu.

— Poftim? Vocea mea îmi răsuna în urechi, atât de tare pusesem întrebarea.

— Cred că mi-a ajuns. Aţi oferit cel mai bun exemplu de prezentare insuficientă, a spus profesorul Walden. Reveniţi anul viitor. Poate veţi fi pregătiţi pentru cursul meu.

Isaac şi cu mine ne-am uitat lung la el.

Nu am primit şansa de a continua. S-a ridicat următorul grup şi s-a îndreptat spre noi, mormăind scuze şi aruncându-ne priviri pline de milă.

Cu feţele roşii ca focul, ne-am strâns lucrurile şi am alergat afară. Acolo, a trebuit să mă sprijin de un perete şi să respir adânc.

— Rahat, am murmurat eu, frecându-mi faţa.

— E în regulă, a spus Isaac.

— Nu. A mers îngrozitor. Eu... Doamne, am vrut să-i arăt eu lui. Iar acum am stricat totul. îmi pare foarte rău, Isaac.

— Nu trebuie să îţi ceri scuze. Am fost la fel de vinovat, am lăsat totul baltă şi i-am permis să mă întrerupă. Adică..., a continuat el să vorbească, însă eu nu îl mai ascultam.

Am tras de gulerul bluzei, pentru că simţeam că mă strânge de gât. Isaac continua să vorbească despre posibilităţile pe care le aveam. Voia să meargă de îndată cu mine la consilier şi să solicite o schimbare la un alt curs. Abia dacă îl înţelegeam. Eram pe punctul să vomit iar. Am icnit după aer.

— Dawn?

M-am uitat la Isaac. Se proţăpise în faţa mea şi mă privea îngrijorat. Din colţul ochiului am văzut cum se adunau tot mai multe persoane în jurul nostru. Holul s-a umplut, iar aerul a devenit tot mai apăsător.

— E totul OK?

Am putut doar să scutur din cap. Punctele din câmpul meu vizual se măreau continuu. Apoi, nu am mai văzut nimic.

Următoarele minute au trecut între letargie şi zgomot asurzitor. Mi-am dat seama că vorbea cineva lângă mine, şi că era Isaac. Dar vocea lui era atât de ascuţită şi de agitată, că am crezut că era vorba despre o fată, la început.

— La ce ţi-a fost mintea, Sawyer? a şuierat cineva lângă urechea mea.

S-a auzit un răspuns. Am clipit de câteva ori, ca lumea să nu se mai învârtească, şi am decis că eram cărată pe coridor, cu paşi repezi.

— Cred că fac infarct, a sâsâit Jasper.

— Ar fi trebuit să iei şi tu. Am şi pentru tine, dacă vrei.

— Nu îi dai *nimic* lui Grant, Sawyer, a şuierat persoana care mă ducea.

Chiar dacă mi se părea că am capul înfăşurat în vată, eram 90% sigură că era Harry Styles cel care mă salvase şi care mă purta afară. Cea mai bună zi din toate timpurile.

Am inspirat aer proaspăt. Mi-am lipit nasul de gâtul salvatorului meu. Mirosea a piele proaspăt spălată şi a after-shave plăcut. Doream să rămân aşa.

Dintr-odată, m-am desprins. Am clipit de câteva ori şi mi-am dat seama că eram într-o maşină. Mi-a căzu capul într-o parte. O mână mi s-a strecurat sub ceata şi m-a stabilizat

.Am deschis pleoapele grele şi uscate.

Era un vis extraordinar.

în loc de Ham' Styles, în faţa mea se afla Spencer — ceea ce nu era deloc rău. Mă privea încruntat de pe scaunul şoferului.

— Bună, am spus. Limba mi se lipea de cerul gurii, iar cuvântul mi-a ieşit din gură ca într-o buclă temporală.

Spencer a privit peste umăr.

— Cat i-ai dat?

— I-am recomandat aceeaşi doză pe care o iau de obicei.

— A luat trei tablete, l-am auzit pe Isaac spunând.

— Trei? Eşti nebun? a şuierat Spencer.

— Nu m-am gândit că este atât de mică.

Sawyer mi-a pătruns în câmpul vizual. Se juca în păr cu ambele mâini.

— Eşti bine, Dawn?

— Minunat... Nu îmi mai puteam controla limba. Parcă aveam cinci ani şi îmi pierdusem toţi dinţii, aşa că nu puteam decât să vorbesc peltic.

— Cred că ar trebui să mergem la medic, a spus Isaac. Se afla lângă Sawyer şi se ţinea de portieră. Cred că o folosea pe post de stabilizator. Mi s-a părut atât de amuzant, că am chicotit. Capul meu a amenintat că va cădea iar, însă Spencer l-a susţinut. Degetul lui mare mi-a mângâiat gâtul, iar ameţeala s-a mai diminuat.

— Sunt doar plante. Dar doza a fost prea mare. Trebuie să doarmă şi îi va trece, a spus colega mea de cameră.

Spencer a icnit.

— Mă abţin cu greu să te strâng de gât.

- Sawyer a râs.Da, sigur. Tu pe mine. Pentru că eu sunt cea care o tratează ca pe o paria.

- Nu am nicio idee despre ce vorbeşti, a mârâit el.

- Oameni buni, eu cred..., a încercat Isaac să se amestece.

Sawyer i-a aruncat o privire furioasă, care l-a făcut să se bâlbâie. Cel puţin, aşa mi s-a părut, pentru că vedeam dublu, dintr-odată. De câte ori clipeam, era mai rău.

- Mi-a povestit totul, Spencer. Nu mi se pare că e cazul să te agiţi, când tu eşti motivul pentru care...

Nu am mai auzit restul. Am încercat să rămân trează, dar corpul meu era de altă părere. Am alunecat pe tetieră şi m-am scufundat în beznă.

Aveam pleoapele grele, dar le-am deschis oricum.

Cunoşteam casa asta. Pereţii cenuşii, canapeaua uriaşă în colţul căreia mă ghemuisem — îmi erau cunoscute. M-am ridicat încetişor. Totul se învârtea.

— Cum te simţi?

M-am uitat la Spencer, care şedea lângă mine. Era scăldat într-o lumină aurie, părând o apariţie divină. M-am uitat la mâna lui întinsă. Mâna lui. Mâna lui frumoasă, mare şi puternică.

— Mâinile tale sunt fantastice. Mi-am întins degetele şi mi le-am trecut peste dosul palmei lui. I-am atins pielea caldă şi m-am bucurat de furnicăturile care mă străbăteau. Ai cele mai frumoase mâini pe care le-am văzut la un bărbat, şi am văzut multe.

— Cred că asta-i ce primesc ca răspuns, a murmurat el şi s-a lăsat pe spate. Şi-a încrucişat braţele la piept.

A/i. I-am mângâiat din priviri braţele dezvelite. În mintea mea se succedau foarte repede gândurile.

— Uneori, îmi doresc să pot fi Chelsea a ta, am spus eu, încet. Cred că ai fi un Grover excelent. Mi te imaginam pe tine când am scris scena de la duş.

Colţurile gurii lui Spencer s-au ridicat.

— Nu înţeleg nici jumătate din ce îmi spui, dar, fie.

— Poate că ar fi trebuit să te las să îmi arăţi baia. De atunci, nu m-am putut gândi la altceva decât la tine, sub

duş. Dar nu pot să fiu Chelsea pentru tine, am spus eu, hotărâtă, clătinând din cap.

— Eşti tare adorabilă, a spus el. Buzele lui au format un zâmbet frumos.

Nu îmi dădeam seama cum era posibil ca o faţă cu muchii atât de colţuroase se putea topi într-o expresie atât de blândă. Eram sigură că nu văzusem niciodată băiat mai frumos. Lumea mi se părea mai transparentă ca niciodată. Mi s-a părut că descoperise scopul vieţii.

Am ridicat mâna şi i-am atins colţurile gurii. Zâmbetul i s-a lărgit, iar eu m-am topit pe loc.

— Nu te opri, am murmurat şi am ridicat a doua mână, ca să-i separ buzele.

Spencer m-a luat de mâini şi mi le-a îndepărtat de faţa lui. Apoi, m-a tras de braţe, iar eu am alunecat în faţă, cu obrazul lipit de pieptul lui.

— Cum ar fi să tragem un pui de somn? M-a mângâiat pe păr, apoi pe ceafă.

M-am relaxat imediat, i-am înconjurat stomacul cu braţul şi mi-am trecut un picior peste al lui. A râs încet, iar sunetul mi-a dat fiori.

— îmi pare rău, Spence, am murmurat eu, la pieptul lui.

— Pentru ce?

Am înghiţit cu greu.

— Că sunt aşa cum sunt.

Şi-a sprijinit bărbia de capul meu cnntm *] mângâie ceafa. F Ui contl ™ and să îmi

- Pentru asta nu trebuie să te c dulceaţă. Niciodată. SCUZ1 niciodată,

Am închis ochii şi am alunecat m k . , cu un oftat adânc. * m bra* ele somnului, Capitolul 13

Spencer dormea.

Eram sigură că nu se preface, de data asta. Capul mi se ridica uşor, de fiecare dată când inspira, şi îmi cobora când expira — totul într-un ritm potolit.

Avea chipul relaxat. Arăta ca o versiune masculină a Frumoasei adormite. Cu excepţia gurii întredeschise.

Pentru prima dată, mi-am permis să îl privesc *cu adevărat.*

Am început cu părul lui şi am coborât spre frunte. Sprâncenele lui aveau aceeaşi textură întunecată, iar stânga era mai subţire, uşor ridicată. Avea gene lungi şi dese, cu siguranţă moştenite de la mama lui. Un lucru deloc corect — ale mele arătau complet lipsite de viaţă, fără rimei.

Obrajii şi bărbia lui erau acoperite de fire scurte; probabil nu se bărbierise de una, două zile. Barba nu îi creştea regulat. Firele m-au gâdilat degetele, dar am continuat să îi mângâi gâtul, în direcţia în care firele cedau şi pielea lui era complet catifelată. Sub bărbie am găsit o cicatrice, pe partea dreaptă, care nu părea rezultatul unei căzături, ci mai degrabă al unei tăieturi cu un ciob. Era strâmbă şi îi strângea pielea într-o semilună.

Privirea mi-a coborât spre braţul lui, aruncat peste al meu. Avea câteva aluniţe presărate deasupra muşchilor antebraţului, cu venele sale proeminente. S-a agitat şi m-a strâns mai tare.

Am simţit o durere ascuţită scobindu-mi pieptul, iar fluturii mi-au decolat simultan în stomac.

După aproape trei săptămâni şi jumătate, lumea îşi recăpătase echilibrul. Era atât de greşit! Nu ar fi trebuit să-mi doresc asta şi nici să mă simt atât de bine în braţele lui Spencer.

Respiraţia lui Spencer s-a oprit pentru o secundă, iar el s-a mişcat. L-am privit deschizând încet ochii şi găsindu-mă alene. Gura i s-a răsucit într-un zâmbet somnoros.

— Mi-ar plăcea să mă trezesc mai des aşa.

într-o clipă, poziţia mea relaxată s-a strâns într-o autoîmbrăţişare convulsivă. M-am ridicat şi m-am agăţat de spătarul canapelei. îmi era foarte frig şi mă simţeam ameţită, brusc. Spencer a oftat şi s-a ridicat şi el în capul oaselor.

— Mi-ar plăcea să pot minţi că nu asta intenţionasem să îţi spun.

Mi-am dres vocea şi m-am dat înapoi, până când am rămas înghesuită într-un colţ de canapea. Am privit în jurul meu, nedumerită. Eram în camera de zi a lui Spencer şi nu aveam nicio idee cum ajunsesem aici.

— Nu este un vis ciudat, nu? am întrebat, încercând să-mi amintesc în timp ce Spencer s-a întins după o sticlă de

apă de pe măsuţa de cafea. A deschis încet dopul şi mi-a întins-o.

— Bea nişte apă.

Eram derutată şi m-am uitat lung la sticla de plastic, apoi am întins mâna după ea şi am luat câteva guri. Doar atunci mi-am dat seama cât de uscat îmi era gâtul. Am lăsat jos sticla, inspirând, apoi am mai luat câteva înghiţituri lacome.

— încetişor, a spus el, întinzând o mână spre mine.

I-am înapoiat indecisă sticla şi m-am şters la gură cu dosul palmei. Mă trezeam încetişor. Creierul meu încetoşat încerca să se detaşeze, şi dintr-odată amintirea dimineţii s-a rostogolit peste mine. Isaac. Prezentarea **noastră.** Profesorul Walden. Toate lucrurile pe care i le spusesem lui Spencer.

— Nu, am gemut şi m-am lăsat din nou pe spate. Sunt o proastă.

— Deloc. Doar că ai luat nişte calmante şi ai fost dată afară de la curs.

Mi-am îngustat ochii, în timp ce amintirile mi se derulau în minte ca un film horror prost.

— La naiba, nu ar fi trebuit să iau pastilele! încă îmi tremurau mâinile.

— Sawyer nu ar fi trebuit să ţi le dea.

Am ridicat o sprânceană şi l-am privit.

— De unde ştii ce s-a întâmplat? Cum de erai acolo?

— Aveam un seminar vizavi şi te-am văzut leşinând în braţele lui Isaac...

Am căscat ochii.

— Am căzut în braţele lui Isaac?

A încuviinţat încet.

— Sawyer era acolo. Venea să te ia, după seminar. Te-am dus cât de repede am putut la maşina mea, pentru ca Walden să nu mai născocească vreun motiv de mustrare pentru posesia de substanţe interzise.

Eram extraordinar de frustrată de cea mai proastă zi din toate timpurile.

— Cred că mă vor da afară. Ar trebui să îmi strâng lucrurile, am murmurat.

— Termină cu tâmpeniile, a răspuns Spencer, luând o gură de apă. Nu ţi-ai atacat lectorul - sau ceva de genul.

Am înghiţit.

Nu, dar am dat-o în bară. Am vrut să ţin cea mai tare prezentare, şi... acum merg la un curs in minus

.Mi-am masai templele cu degetele. Sărmanul haac, liste numai vina mea,

— Părea să li suferii o cădere nervoasă. Sawyer i-a oferit şi lui calmante.

— îmi aduc vag aminte, am oftat. Pot să mai iau o gură de apă?

Mi-a întins imediat sticla deschisă. încetişor, circulaţia mea a părut să redevină funcţională.

— M-ai adus aici, am spus, după o vreme, şi l-am privit iar. Am încercat să îmi dau seama de ce începuse brusc să îi pese. în ultimele câteva săptămâni, reuşise să se ţină departe de mine şi îmi demonstrase că se simţea perfect în absenţa mea. Şi vorbeşti din nou cu mine. Există vreun motiv?

— Mi-a făcut Sawyer un duş rece, a spus el, amuzat.

— Serios? am remarcat, sceptică.

S-a întins după sticlă şi a golit-o dintr-o duşcă. A pus dopul înapoi şi a aşezat-o pe măsuţă.

— Cred că îţi datorez scuze.

Am deschis şi am închis gura la loc. Nu mă aşteptam la asta.

— M-am purtat ca un ticălos. Adevărul este că am probleme de familie mari. Şi nu îmi place deloc să vorbesc despre asta, înţelegi? m-a întrebat, frecându-şi bărbia. M-ai prins pe picior greşit şi... am fost un idiot.

Aveam nevoie să diger informaţia. M-am tras de şosetele cu buline.

— Şi mie îmi pare rău. Nu am vrut să te presez, Spence.

— Ştiu. Ai vrut doar să fii acolo pentru mine, aşa cum... S-a oprit să îşi dreagă glasul. Aşa cum fac prietenii. Iar eu nu ţi-am permis, pentru că prefer să păstrez anumite lucruri doar pentru mine.

Am ridicat privirea.

- Să ştii că sunt aici pentru tine dacă ai nevoie Hă te duc undeva, sau dacă vrei să vorbeşti cu cineva, să te descarci. S-a încruntat, şi am ridicat mâinile. Dar înţeleg şi dacă nu vrei. Să vorbeşti despre lucrurile care te apasă e oricum demodat. Dacă vrei, am putea să fim... prieteni. Din nou.

Doamne! Probabil cea mai idioată frază din istorie! Nu mă mai făcusem de râs în aşa hal.

- Eu nu am încetat să fiu prietenul tău, Dawn, a spus Spencer, încet.

- Aşa mi s-a părut, am mormăit eu.

- Ştiu. Pot doar să spun că îmi pare rău. Din toată inima.

Mi s-au încălzit obrajii, când mi-am amintit cum mă lipise de frigider.

- Dacă suntem din nou prieteni, nu poţi... să mai faci asemenea lucruri, am spus.

Părea să îşi dea seama despre ce vorbeam. A oftat.

- Ştiu. Uneori nu mă pot controla când eşti în preajma mea.

Am pufnit dispreţuitoare.

- Serios, Dawn. Nu am fost eu, a fost monstrul care trăieşte în interiorul meu şi iese uneori afară, că vreau sau că nu vreau.

- Ai vrut să faci lucruri perverse cu mine pentru că eşti Hulk?

A rânjit larg.

- Tocmai. însă doar cel din Avengers, pentru că aproape că pune mâna pe Black Widow în filme. M-a privit, iar ochii i s-au agăţat în părul meu. Ştiam ce urmează. Şi Black Widow este roşcată. Şi-a lăsat capul într-o parte, iar rânjetul lui era acelaşi dintotdeauna, doar că părea uşor precaut.

— Nu mai trebuie să ne batem capul cu costumele de Haloween anul ăsta, am remarcat. Pe tine te vopsim verde, iar eu îmi iau o salopetă neagră.

— A fost o greşeală să spui asta. Acum n-o să mă pot gândi la altceva decât la tine într-unui dintre costumele acelea mulate, până în octombrie. S-a oprit, încleştându-şi maxilarul. E în regulă? a întrebat brusc.

Am tresărit de uşurare, pentru că mi se părea totul aproape normal.

— Sinceră să fiu, mi-au lipsit glumele tale.

Colţurile gurii i s-au ridicat iar.

— Şi tu mi-ai lipsit.

Ne-am petrecut restul zilei privind *Incredibilul Hulk,* comandând şi consumând mâncare asiatică şi redescoperindu-ne prietenia. în timp ce mă ducea cu maşina acasă, după lăsarea serii, m-am simţit de parcă nu ne-am fi certat. Totul era ca înainte, iar eu simţeam că mi se luase o povară imensă de pe umeri. **Capitolul 14**

Mă jucam agitată cu şnurul rucsacului, când uşa grea a biroului consilierei pentru studenţi s-a deschis. Am cuprins imediat rucsacul plin ochi cu braţele şi m-am îndreptat. Mi se uscase gâtul, mâinile mele erau lipicioase, şi am început să transpir. Eram extraordinar de agitată şi de speriată.

— Domnişoară Edwards, m-a salutat ea călduros, conducându-mă să mă aşez.

Am înghiţit.

— Să vedeţi, doamnă... Am căutat un ecuson, dar mi-a luat-o înainte.

— Perkins, a completat ea.

— Doamnă Perkins. Am încercat să zâmbesc. Ce s-a întâmplat la cursul profesorului Walden a fost o greşeală cauzată de stres. Nu mi-aş dori să repet cursul. Exersasem propoziţiile de dimineaţă, în faţa oglinzii din baie, până când o fată intrase de pe hol şi mă surprinsese vorbind cu propria mea reflexie.

— Este regretabil, domnişoară Edwards, dar aşa va fi. Remuşcările dumitale nu te ajută în situaţia de faţă. Profesorul Walden a spus răspicat că nu mai are loc pentru dumneata la cursul lui. Ştii că există o listă de aşteptare pentru el?

Am simţit un nod în gât.

— Nu ştiam, am recunoscut, prosteşte. Ce pot să fac acum? Să adun credite?

Doamna Perkins şi-a împins ochelarii pe nas. S-a întors spre ecranul de pe birou şi a făcut câteva clicuri.

— Am verificat cursurile cu care ai putea să îl înlocuieşti pe acesta. A urmat o pauză scurtă, timp în care, probabil, a căutat în diverse registre numărul de participanţi. Mai sunt încă locuri la *Studiul scriitoarelor.*

— Nu. Am rostit cuvântul atât de repede, încât doar prin minune nu rn-am înecat.

Doamna Perkins m-a cântărit din priviri, peste marginea ochelarilor ei roşii.

— Voiam să îl fac semestrul următor, i-am explicat. Mi-ar părea rău să ratez începutul unui curs atât de promiţător.

Scăpasem.

Consiliera a făcut din nou câteva clicuri.

— Mai am doar două cursuri practice. *Atelier de scris: Uneltele măiestriei* şi *Poezia, arta cuvintelor.*

Dacă mai existau locuri libere după înregistrare, motivul era întemeiat. Era vorba ori despre lector, ori despre cantitatea de teme. Mă opuneam organic unui curs despre poezie — detestasem cu pasiune subiectul în liceu, şi mă descurcasem foarte prost. Iar faptul că mai erau locuri libere la Atelierul de scris trebuia să fie motivat de ceva. Alesesem în mod deliberat cursuri la care se notau doar temele scrise. Cu siguranţă ar fi trebuit să îmi împărtăşesc creaţiile cu ceilalţi, la Atelierul de scris. Să citesc din ce scriam în faţa unei săli de curs pline ochi era de parcă aş fi făcut striptease. îmi era cumplit de teamă de o asemenea situaţie, dar dacă trebuia să aleg între cele două cursuri, nu prea aveam altă soluţie.

— Atelierul de scris sună minunat, am spus, obligându-mă să zâmbesc.

— Perfect! a spus doamna Perkins, încântată, şi după alte câteva clicuri am auzit imprimanta trezindu-se în spatele ei. S-a răsucit cu scaunul şi mi-a înmânat două exemplare din documentul printat. Ai orarul aici, şi o hârtie pentru profesorul Gates, pe care să i-o dai când ajungi prima dată la cursul lui.

Am luat hârtiile şi m-am uitat la ele. Am icnit.

— Dar este astăzi!

Doamna Perkins a privit ceasul de deasupra uşii.

— Dacă te grăbeşti, ajungi la tanc.

Am alergat ca o nebună, cu rucsacul în spate, lovindu-mi-se de coccis la fiecare pas săltat. Cărţile din el nu erau tocmai moi. Am mai pomenit că am picioare scurte şi niciun fel de condiţie fizică? Eram pasionată de scris, de citit şi de zăcut pe canapea cu prietenii, uitându-ne la filme. Eram complet sedentară şi mă mândream cu asta.

Dar nu şi azi.

în timp ce alergam, am ridicat hârtia şi am remarcat că depăşisem deja destinaţia. M-am oprit brusc, m-am întors pe călcâie şi am început să alerg în direcţia opusă. Am ajuns în sală transpirată. Aveam nevoie de o clipă să pot respira din

nou — apoi am bătut timid la uşă. Când nu am auzit niciun răspuns, am deschis-o încetişor şi m-am strecurat cât mai subtil înăuntru. M-am întors.

Mă fixau cinci perechi de ochi.

Nu ştiu cine era mai surprins. Probabil eu, pentru că studenţii se aflau cu toţii *pe mese* şi mă priveau de sus. Tipul care stătea în picioare — şi despre care am presupus că ar fi profesorul Gates — era cu spatele la mine. În loc să se întoarcă, s-a aplecat şi s-a uitat la mine printre picioare, cu capul în jos.

— Bună, a spus el. Franjurii fularului pe care îl purta i-au intrat în gură, iar el i-a scuipat afară, cu zgomot. Cine eşti?

Situaţia era atât de stranie, încât nici măcar nu m-am mai gândit să îmi fie ruşine de răspuns.

— Dawn Edwards. Vin de la consiliera studenţilor, care m-a îndrumat spre cursul dumneavoastră. Mi-am înclinat capul într-o parte, să mă poată vedea măcar pe jumătate. Asta dacă sunteţi profesorul Gates.

Bărbatul a sâsâit, amintindu-mi de un vampir care atinge un căţel de usturoi. Am clipit de câteva ori, ca să mă asigură că nu sufeream de halucinaţii.

Profesorul Gates s-a ridicat, cu o mişcare bruscă, şi s-a îndreptat spre mine.

— Copii, cum mă numesc?

M-am uitat la studenţii de la mese. Doi dintre ei au expirat cu putere.

— Noian, au spus toţi, în cor.

Profesorul Gates şi-a desfăcut braţele.

— Bine ai venit la Atelierul de scris!

L-am privit lung. M-a izbit părul lui blond, de lungime medie, care se ondula într-o coadă prinsă la ceafă. Câteva şuviţe i se desprinseseră şi erau atrase de fularul lui, încărcat cu electricitate, aşa că se mişcau de la sine, fără nicio adiere. Arăta ca o Meduză masculină, doar că adoptase stilul ceapă şi îmbrăcase mai multe straturi de haine decât s-ar fi potrivit rolului. Haina lui cenuşie îi ajungea până la genunchi, pe dedesubt purta un cardigan verde, iar ultimul strat era un tricou galben, pe care se putea citi cuvântul „Virgin", frumos

caligrafiat. Privirea mi s-a oprit la el puţin prea mult şi m-am abţinut cu greu să nu râd. Doar după ce l-am privit în faţă, mi-am dat seama că era destul de tânăr să fie lector. Nu cred că avea nici treizeci de ani.

Avea trăsături fine şi ochi cenuşii, plăcuţi, cu riduri la colţuri.

— Nu sta aşa, treci la o masă, a spus profesorul Gates, arătând spre mesele libere.

L-am ascultat, timidă, şi m-am uitat la ceilalţi studenţi. Cu mine, eram şase. Una dintre cele două fete avea o tunsoare bob şi mi-a zâmbit încurajator, iar cealaltă îşi încrucişase braţele la piept şi privea în tavan. Doi dintre băieţi păreau timizi şi îşi priveau vârfurile pantofilor, iar al treilea se juca pe telefon.

încă respirând cu dificultate, am străbătut rândurile înguste şi mi-am aşezat lucrurile lângă ale fetei cu părul negru.

Era cel mai straniu seminar la care participasem vreodată. Nu eram de nici cinci minute în sală, şi totuşi puteam afirma asta fără îndoială.

— Cine îi poate spune lui Dawn la ce lucrăm? a întrebat profesorul Gates. Blake, te rog să pui deoparte mobilul, sau ţi-l iau, o sun pe maică-ta şi o conving să facem sex prin telefon în faţa tuturor. Gates a întins mâna, cu palma deschisă. Pe speaker.

Blake a pălit şi şi-a îndesat telefonul în buzunarul de la spatele blugilor cu talie joasă.

— Scuze, Noian.

— Salut-o pe mama ta din partea mea şi spune-i lui Dawn cum stau lucrurile, ca să putem pleca, a răspuns lectorul nostru, pocnind din degete.

M-am întors spre Blake, zâmbind încurajator.

— Săptămâna trecută, Noian ne-a spus să luăm notiţe despre un rol din perspectiva căruia trebuia să scriem un scurt monolog. Blake şi-a dres glasul şi s-a aplecat să îşi ia caietul de pe masă. Acum, citim ce am scris, rând cu rând, şi la final dăm de la unul la altul şi fiecare scrie dedesubt despre ce rol crede că ar fi vorba.

— Vârstă, gen şi profesie, a completat fata cu tunsoare bob.

— Mersi, Everly, a spus profesorul Gates, apoi a bătut din palme. Cine vrea să înceapă?

Mi-ar fi plăcut să o întreb pe Everly de ce trebuia să stăm aşa la mese, însă cursul era atât de puţin frecventat, încât nicio încercare nu ar fi fost trecută cu vederea.

Tipul din dreapta lui Blake şi-a dres glasul, şi-a deschis caietul şi l-a privit întrebător pe profesorul Gates. Acesta a bătut iar din palme şi a rânjit larg.

— Astăzi, mama mi-a pregătit un sandviş cu unt de arahide, a început tipul, pe un ton obişnuit.

Se părea că exerciţiul presupunea să ghicim rolurile numai pe baza frazelor.

— în pauză, am făcut schimb cu Kyle. Avea ton, care nu îi plăcea deloc. Nici mie nu îmi place tonul, dar Kyle este atât de drăguţ. M-am prefăcut că îl mănânc, dar l-am ascuns în rucsac. Acum miroase a peşte, iar Molly mi-a spus „Peştoaica". A fost urât din partea ei. Dar, la ora de sport, eu am reuşit să mă rotesc la bara mare, iar ea, nu. Kyle m-a văzut şi mi-a făcut cu mâna. Acum mă simt mai bine, a încheiat el, cu un semn scurt din cap, şi toţi au râs politicos.

Din ce scrisese, mi-a dat impresia unei şcolăriţe de opt ani.

— Foarte frumos, Jamie, l-a lăudat profesorul Gates. Acum e rândul tău, Everly.

Ea a încuviinţat şi a deschis un carneţel sclipicios, care mi-a atras imediat atenţia. Şi-a dres vocea şi a citit:

— Sunt obosit, şi nu doar fizic, ci, mai ales, psihic. Mă răsucesc în pat, noaptea, şi remarc cât este de rece jumătatea cealaltă. Visez şi vreau să îi povestesc, dar ea nu mai este acolo. După toţi aceşti ani, a plecat, iar eu nu ştiu dacă o voi mai revedea vreodată. Le spun tuturor că îmi este bine, dar nu e adevărat. Doar mi se pare, pentru că nu am timp să mă gândesc la asta. îmi umplu timpul cu lucruri care mi se par dintr-odată frivole. Totuşi, depind de ele, pentru că altfel nu m-aş putea gândi decât la cum să o urmez în locul în care se află acum.

Woiv. Mi s-au înfiorat braţele. Folosise cuvinte atât de simple, şi totuşi mă pătrunseseră până la os. Eram sigură că

era vorba despre un bărbat care rămăsese văduv, însă îmi era greu să îmi dau seama de vârsta lui. Exprimarea nu mă ducea cu gândul la un pensionar, ci mai degrabă la un bărbat de vârstă mijlocie.

- Excelent, Everly, a spus profesorul Gates, şi a făcut semn următorului student să îşi scoată însemnările.

Am ascultat toate monologurile, pe rând, apoi ni s-a permis să ne aşezăm pe scaune. După ce şezusem pe masă atâta vreme, mi s-a părut ciudat să mă aşez normal. Restul seminarului a trecut cu evaluarea lecturilor şi cu discuţii pe marginea lor. Am disecat fiecare text, divizându-l şi discutând indiciile care sugerau vârsta, genul şi ocupaţia, între timp, profesorul Gates şedea pe masa lui, bâţâind din picioare. Dacă se spunea un lucru cu care nu era de acord, îl discuta până când oponentul nu mai avea argumente, sau până când el însuşi nu mai avea nimic de spus şi doar încuviinţat, gânditor. A fost o oră foarte interesantă, chiar dacă gândul că trebuia să stau la masa asta şi să îmi citesc tema îmi crea un gol în stomac.

După ce s-a terminat seminarul, mi-am strâns lucrurile şi am vrut să îi urmez pe Everly şi pe ceilalţi afară, dar profesorul Gates m-a reţinut. Everly mi-a zâmbit peste umăr şi a format nişte cuvinte pe care nu le-am înţeles. I-a urmat pe Jamie şi pe ceilalţi şi a închis uşa după ea.

Cu paşi precauţi, m-am apropiat de masa profesorului Gates, de pe care îşi bălăngănea în continuare picioarele încălţate cu bascheţi roşii.

- Da, domnule Gates?
- Noian, m-a corectat el şi a făcut un semn spre masa din primul rând. M-am întrebat dacă se aştepta să mă aşez pe ea. Am decis că nu şi m-am sprijinit de marginea ei, imitându-l cu excepţia bâţâielii din picioare. Ţi-a plăcut cursul? m-a întrebat, iar privirea lui cenuşie era plină de sinceritate, care contrasta puternic cu aspectul lui exterior.
- Mi s-a părut mişto, am spus, fără să mă pot abţine.

— *Ce curs ai schimbat? m-a întrebat.Literatura americană de la începuturi până în 1865.*

— Şi de ce, dacă îmi permiţi?

— Am făcut ceva... nepotrivit, am răspuns. Nu eram prea mândră de termenii vagi.

— Ascultă, Dawn. La cursul meu se vorbeşte pe şleau şi fiecare spune ce gândeşte, OK? A aşteptat să încuviinţez, înainte să continue: Bun. Deci, de ce ai schimbat cursul?

Am inspirat adânc şi am vrut să îi explic, dar nu am reuşit. După doar o oră, nu îl puteam evalua pe profesor, cu atât mai puţin, să-l înţeleg. Ce ştiam era că nu părea tocmai complet lucid.

— Am avut o divergenţă de opinii cu lectorul, am început.

Gates a încuviinţat, încurajator.

— Deja e mai bine. Despre ce a fost vorba?

A trebuit să mai inspir adânc, de câteva ori, pentru că retrăiam deja situaţia în care mă aflasem cu profesorul Walden. Şi dacă mi se păruse rău atunci, nu aveam idee cât de adânci erau urmele lăsate de cuvintele lui. îmi pătrunseseră în trup ca nişte spini. Pentru că îmi era greu să vorbesc, profesorul Gates a aşteptat răbdător.

— îmi este greu să vorbesc în faţa oamenilor, am spus, încet.

— Iar Atticus te-a obligat să o faci. Am înţeles, a murmurat Gates, mângâindu-şi bărbia.

— Atticus? am întrebat, perplexă.

— Profesorul Walden.

Ah, avea sens.

— Numele i se potriveşte perfect, mi-a scăpat. Mi-am remarcat imediat greşeala şi mi-am privit noul lector.

El a zâmbit,

- Aşa cum ¿im spun, totul rAmAiw între mv^li patru pereţi. Tot ce aflăm nici şl tonte lucrurile de*pre care vorbim sunt doar pentru noi, Am avui deja < Aţlvn studenţi care au schimbat curHul şi n trebuit *n&* **nflu** de ce. **Să** ştii că mereu reuşim Hă **îl** ajutăm tyi **înfrângă** timiditatea, şi va fi la fel pentru tine. A nării de pe mană 91 s-a întors spre foile risipite pe ea, scotocind printre cărţi, Eu respect dorinţele studenţilor mei, Dnwn, Dacă nu vrei să vorbeşti, nu vorbeşti la

curs. Ducă vrei să acrii, *м г|*, Dacă simţi brusc nevoia să îţi vopseşti părul in verde y nu îţi place, voi încuraja pe toată lumea să te imite, Dacă reuşesc să îi conving, nu ştiu, dar fac tot posibilul.

A luat o hârtie şi s-a îndreptat spre mine. Mi-a întins-o.

- Aici ai toate temele pe care le-am făcut până acum. Pentru săptămâna viitoare, ar fi drăguţ să faci una, două, ca exerciţii. Mi le poţi trimite prin e-mail dacă nu te simţi confortabil să citeşti în faţa celorlalţi. Pe spate ai o listă cu bibliografia de specialitate, ordonată alfabetic. Toate titlurile sunt disponibile la bibliotecă. Am uitat ceva?

S-a încruntat, privind spre tavan.

- Dacă sunt probleme sau ai întrebări, te rog să mă contactezi. Altfel, mă bucur de orice chip nou de la cursul meu. Mi-a luat mâna, luându-mă prin surprindere. A prins-o şi cu cealaltă mână, apoi mi-a strâns-o cu putere. Treaba cu profesorul Walden va fi curând doar o amintire. Pe cuvânt.

- Mulţumesc, domnule Gates, am murmurat.

Noian. Mi-a dat drumul mâinii şi s-a întors spre masă, cu haina fluturând. Părea atât de preocupat de notiţele lui, că am presupus că puteam să plec.Capitolul 15

Temele pe care mi le dăduse profesorul Gates erau atât de bune, încât am ajuns să fac ciriei dintre ele în săptămânile următoare. Mi s-au părut foarte interesante şi nu doar datorită impresiei favorabile pe care mi-o făcuse lectorul cel nou. Simţisem că temele îmi stimulau creativitatea.

Am lansat în sfârşit *Hot for You.* Am încărcat povestirea miercuri seara, iar joi după-amiază era deja disponibilă. Primele cititoare mi-au scris pe Twitter, iar două bloggeriţe m-au contactat pentru a obţine un exemplar digital pentru eReader-ele lor, pe care le-am trimis bucuroasă. Nu mi-aş fi închipuit că atât de multe persoane vor dori să citească poveştile pe care le scriam ca să mă amuz.

Sawyer îmi păstrase secretul. Uneori, făcea comentarii cu dublu sens când foloseam laptopul, dar, altfel, se abţinea onorabil. Mormăise chiar şi un *scuze* mohorât, când îi înapoiasem pastilele. Eram bucuroasă că ne depăşisem condiţia de colocatare. Dar nu am prea văzut-o în următoarea săptămână, pentru că m-am împărţit între publicarea povestirii şi ziua de naştere a lui Allie, care se apropia.

Ne întâlneam cu toţii azi, la Monica şi la Ethan, pentru a pune la cale petrecerea-surpriză pentru Allie. Stăteam pe un fotoliu mare, din piele, şi tocmai le povesteam Monicăi şi lui Scott despre noul meu curs, în timp ce aşteptam să ajungă întârziaţii.

- Am auzit şi eu despre el, a spus Scott, dându-şi părul blond pe spate, deşi arăta deja perfect.

— Eu încă nu, a comentat Monica. Dar pare un stil interesant de predare, să stai pe mese.

— E atât de amabil. Şi complet sonat, dar... Am ridicat din umeri, neajutorată, pentru că nu ştiam cum să îl descriu pe profesorul Gates. Era atât de colorat şi de uluitor, încât îmi era dificil să îl prezint cum trebuie prietenilor mei.

— Dar e şi supersexy? a Întrebat Scott, plin de speranţă.

— Dacă eşti fan stilul *ceapă* şi păr Jung, atunci da.

— Poţi face chestii grozave cu părul lung. Scott a oftat, visător, şi s-a lăsat pe canapea.

— Cum de poţi face orice subiect de conversaţie să pară pervers? a întrebat Monica.

— Am o imaginaţie înfloritoare. Şi poţi apuca de minune părul lung, când faci sex...

— Opreşte-te! am strigat, acoperindu-mi urechile cu mâinile. Nu vreau să ascult, Scottie, serios, sau la următorul curs n-o să-l pot privi in ochi fără să mă înroşesc.

Scott a spus ceva ce nu am înţeles, pentru că aveam încă mâinile la urechi. Şi-a dat ochii peste cap şi a făcut un gest cu mâna, comunicându-mi că eram în siguranţă.

— Strici totul, a spus el. Măcar fă-i o poză data viitoare, ca să pot avea fantezii cu el.

— Nu cred că Micah ar fi de acord, a comentat Monica, jucându-se cu părul. Era imposibil să numeri pe degetele de la o mână toate culorile din coada ei.

— Niţică fantezie nu a stricat nimănui, a ridicat din umeri Scott.

Am auzit uşa deschizându-se şi închizându-se în spatele meu. M-am întors şi i-am văzut pe Ethan, pe Kaden şi pe Spencer. Spencer vorbea la telefon, zâmbind, şi ne-a făcut tuturor un semn din mâna liberă. în timp ce
Scott continua să ne prezinte avantajele bărbaţilor cu păr lung, am ascultat ce spunea Spencer.

- în regulă. Data viitoare arunc o privire mai atentă la Jeremy ăsta, spunea el. A urmat o pauză scurtă, apoi a rânjit, privindu-şi pantofii. S-a întors şi a făcut câţiva paşi prin încăpere. N-o să te fac de râs, Livvy, promit. Sunt mai discret ca un ninja. O să-i cer numărul şi o să-i transmit că mi se pare ***mie*** drăguţ.

La celălalt capăt al firului, cineva a început să îl certe cu indignare. Puteam auzi fără probleme.

- Da, sigur, am înţeles. Trebuie să te las. Punem la cale petrecerea-surpriză pentru Allie. Aha. Sigur că te sun mâine. Imediat după ce termin. Şi eu. Salut-o pe mama din partea mea. Pe curând. A închis şi s-a întors spre noi, zâmbind. „Livvy" trebuie să fi fost numele de alint pentru Olivia. Dar zâmbetul lui şi privirea călduroasă îmi spuneau că totul era în regulă. Părea de-a dreptul fericit.

Asta mi-a luat o piatră de pe inimă. M-am simţit uşurată.

- Salut, a spus el către grup.
- Salut, Al Doilea întârziat, a spus Scott.
- Ai spune că am întârziat ore bune! Am ratat ceva?
- în afară de faptul că Dawn are un nou profesor, şi că e supersexy? Nimic. Zâmbetul lui Scott a devenit malefic.
- Te-ai înscris la un curs al profesorului Thornton? a întrebat Spencer, vrând să se aşeze pe braţul fotoliului meu.

M-am ridicat şi i-am lăsat locul meu. A clipit, perplex. Fără comentarii, m-am aşezat pe podea şi m-am sprijinit de fotoliu.

- Cine e profesorul Thornton? a întrebat Scott.

Un tip atât de atrăgător, că mă face uneori să îmi pun la îndoială orientarea sexuală, a spus Spencer, dinspatele meu. Fotoliul a scrâşnit sub greutatea lui, când s-a aşezat.

— Trebuie să-i faci şi tu nişte poze, ca să-l putem compara lui lectorul lui Dawn, a sugerat Scott, rânjind larg.

— Eu n-o să-i fac poze lui Noian doar ca să te holbezi tu la ele, am spus eu ferm, clătinând din cap.

Scott mi-a înfipt un deget sub nas.

— Ha!

M-am încruntat.

— Ce-i?

— I-ai spus deja pe numele mic! Doamne, dacă-i spun lui Allie...

— Nu-i spui nimic lui Allie! Am simţit că mă înroşesc.

— Cine ar fi crezut că tocmai tu, dintre toţi, ai râvni la un profesor? Scott a ridicat din sprâncene, voios. Era dus cu pluta.

Fotoliul a scrâşnit iar sub greutatea lui Spencer, când şi-a întins picioarele pe podea, de o parte şi de alta a corpului meu.

— Ştim cu toţii că Dawn nu pofteşte la nimeni, ci se păstrează pentru mine, a anunţat el, cu voce sonoră, punându-şi mâinile pe umerii mei. Nu-i aşa, Dawn?

Mi-am dat ochii peste cap, iritată.

— Aţi înnebunit cu toţii.

— Cine se aseamănă, se adună, a afirmat Scott, ducându-şi braţele la ceafă. Acum însă ar trebui să ne apucăm de plănuit ziua de naştere a prietenei noastre. Kaden, ai spus în mesaj că vrei să discuţi cu noi despre cadou.

Kaden a încuviinţat. Şedea pe jos, în faţa mea. Din păcate, Monica şi Ethan nu prea aveau spaţiu în apartamentul lor micuţ, de două camere.

— în primul rând, Dawn şi cu mine? am decis, cu câteva luni în urmă, să organizăm o petrecere-surpriză. în al doilea rând, da, voiam să fac o sugestie despre cadou.

— Continuă, a spus Monica, pe un ton amabil, făcând un semn elegant din mână, de parcă ar fi vorbit cu un supus din imperiul pe care îl conducea.

Rânjind, Kaden a clătinat din cap, trecându-şi scurt mâna prin cap. Aproape că părea stânjenit.

— Ştiţi că Allie nu are niciun interes pentru obiecte. Şi, pentru că sunt cel mai priceput din lume la cadouri, are deja tot ce îşi doreşte. M-am gândit că ar fi o idee bună să facem o excursie, să petrecem timp împreună.

— Dacă te gândeşti la o drumeţie pe unul dintre cele mai înalte vârfuri din America, eu spun pas, a zis Monica. Ethan a râs scurt. Serios, i-a avertizat ea pe Kaden, Ethan şi Spencer. Voi trei rn-aţi făcut să nu mai vreau să urc vreodată pe munte.

— Nici măcar n-a pomenit de aşa ceva, dragă. Lasă-l să vorbească, a murmurat Ethan, împletindu-şi degetele cu ale ei. Monica a părut mai liniştită.

— Am vrut doar să vă anunţ, a spus ea.

— Allie îşi doreşte de ceva vreme să meargă de-a lungul coastei, dar cumva nu am apucat, a continuat Kaden. S-a uitat la Spencer şi i-a făcut un semn din cap.

— Kaden şi cu mine am fost într-o excursie scurtă, acum câţiva ani, a preluat Spencer, iar eu m-am întors să mă uit la el. îşi luase mâinile de pe umerii mei şi se uita la cei de pe canapea. M-am interesat şi am aflat că, dacă punem cu toţii bani să închiriem o casă de vacanţă acolo, ieşim destul de ieftin. Ne-am gândit că ar fi simpatic să mai ieşim din casă şi să închiriem ceva pentru un weekend.

— Ce idee grozavă! am spus, iar Spencer s-a uitat la mine, zâmbind.

Crezi?Am dat din cap atât de energic, cât îmi permitea poziţia şi capul înclinat pe spate.

- Ideea mea a fost validată de cea mai bună prietenă a sărbătoritei, a spus Spencer, ridicând pumnul în aer, triumfător.

- Şi mie mi se pare o idee minunată, a fost de acord Scott.

- Ne băgăm şi noi, nu-i aşa, iubi? a întrebat Monica, iar Ethan a încuviinţat.

- îmi poţi împrumuta laptopul tău? l-a întrebat Kaden pe Ethan' Dacă este în regulă, aş vrea să rezervăm deja. Vă pot arăta şi destinaţia.

Kaden era tare simpatic, încercând să nu pară prea entuziasmat. De fapt, în ciuda aiurii lui de băiat dur, făcea totul pentru Allie. Am simţit că mi se strânge inima.

— Sigur, omule. Ţi-l aduc acum, a spus Ethan, şi a dispărut în dormitor. S-a întors aproape imediat, cu laptopul, şi l-a aşezat în faţa lui Kaden, pe măsuţa din camera de zi.

— Aici e. Kaden a împins laptopul spre Scott şi Monica.

— Este minunat, a spus ea, în timp ce Scott încuviinţa aprobator.

Ethan a înconjurat măsuţa şi s-a aplecat spre ecran.

— O idee super, oameni buni.

Kaden ne-a mai povestit câte ceva despre loc, despre aspectul general şi despre camere, iar când mi-a venit rândul să mă uit şi eu la ecran, m-am târât până la măsuţă şi am rămas uluită.

Casa era absolut superbă. Se afla pe coasta Coos Bay, iar preţul pentru un weekend era acceptabil dacă îl suportam toţi împreună. Două dintre cele patru camere aveau vedere la mare. Probabil adormeai legănat de zgomotul valurilor, în fiecare noapte. Deja mă imaginam scriind cu marea sub ochi, şi i-am zâmbit lui Kaden.

- Cred că va fi cel mai mişto cadou din toate timpurile, am spus eu, euforică, şi am împin* iaptopyl înapoi spre Kaden.

- Pun pariu că va începe să plângă, a *pu* d, Juând laptopul cu un zâmbet mulţumit.

- Şi eu, am fost de acord.

- Atunci, rezerv chiar acum. Kaden a propui, câteva date şi a aşteptat să cădem cu toţii de acord. A durat o

vreme, dar, într-un final, ne-am hotărât pentru weekendul de după ziua lui Allie. În timp ce Kaden tasta cu spor, am plănuit restul petrecerii.

- Kaden nu poate face cumpărăturile ca bă W ducă în frigiderul lor, a spus Monica. Mă tem că frigiderul nostru e prea mic.
- La fel şi al meu, am încuviinţat.
- Cumpăr eu totul şi depozitez la mine, a spus Spencer, brusc. Altceva?

Am făcut o bifă pe listă şi am scris numele iui Spencer în dreptul „cumpărături".

- Cine o distrage? a întrebat Scott.
- Dawn, fireşte. Cine altcineva? Spencer a vorbit de parcă era un lucru evident, iar eu l-am privit peste umăr. Mi-a făcut cu ochiul. Era încă aplecat in fotoliu, cu mâinile atârnând între picioare.
- Cred că mă pot ocupa, am spus, cu o uşoară întârziere, şi mi-am întors privirea.
- Totul trebuie planificat 1a milimetru Nu te poţi îmbrăca frumos. Cel mai bine ar fi să-ţi iei nişte pantaloni de trening şi să-i spui că vrei să aveţi o seară de leneveală, ca între fete, a spus Scott.
- Nici nu ar părea dubios, in special cu o seară înainte de ziua ei, a comentat Spencer.

M-am uitat la el. Avea dreptate.

— Aşa e. Aş putea să ies la cină cu ea, sau să mergem la spa să ne facem manichiura — ceva de genul, m-am gândit cu voce tare.

— Da, a fost de acord Kaden, arătând cu degetul spre mine, cu ochii încă lipiţi de ecran.

— Atunci, am lămurit şi asta. Am bifat următorul element de pe listă. Cine invită ceilalţi oameni şi le spune să păstreze secretul? Scott?

Am ridicat privirea spre el, iar el şi-a scos de pe cap o pălărie imaginară.

— La ordine.

— Monica? Vrei să te ocupi de decor?

— Cu plăcere.

— Aş vrea să ajut şi eu, dar cred că nu pot, dacă trebuie să o distrag, am spus, necăjită. Dar am ghirlande şi beculeţe pe care le pot aduce.

Kaden a încuviinţat bucuros.

— Absolut. Apartamentul trebuie să arate de parcă ar fi trecut pe acolo un clovn furibund. Crezi că există pălării de petrecere pentru pisici?

Am râs.

— Pot căuta ordine. Dar mă îndoiesc că Spidey s-ar lăsa convins să poarte aşa ceva.

El a ridicat din umeri.

— Dacă îl rog frumos, poate va fi de acord.

— Un coleg de la cursul profesorului Thornton lucrează la o firmă de petreceri. Nu au pălării în miniatură, dar cred că au baloane cu heliu şi alte chestii similare, a spus Spencer.

— Este o idee fabuloasă! am spus, încântată, şi am bătut din palme. Ştiam cât de mult îi plăceau lucrurile astea lui Allie. Spune-i să nu includă şi baloane roz, pentru că nu îi plac. Ar fi *cool* să aibă modele cu Spiderman, sau

*m*măcar Marvel. Nu sunt sigură dacă au cu „20" — mai ales argintii, care s-ar potrivi cel mai bine cu elementele pe care le am la cămin. Ah, sau poate...

Spencer a început să râdă tare.

— Ce este?

A rânjit spre mine.

— Dacă ştiam cât de încântată eşti de baloane, ţi-aş fi luat unul mai devreme.

— Nu există nimic mai *cool* decât baloanele cu heliu, Spence.

Ne-am privit scurt, şi tot ce mă înconjura a pălit. A rămas doar scânteia din ochii lui, iar ochii mei s-au lipit de buzele lui. Zâmbetul lui era strâmb, dar sincer — rar îţi zâmbea cineva aşa.

Cum reuşea? Avea o povară imensă pe umeri; îmi spusese chiar el. Şi totuşi, era aici şi arăta ca una dintre cele mai fericite persoane din lume. Părea să nu aibă nicio grijă pe lume. Dar eu ştiam că realitatea era diferită. Mi se părea de admirat, şi totuşi mă îngrijora, felul în care se purta. Nici măcar nu părea să se prefacă.

Spencer nu minţea când era fericit, iar acum era fericit. Voiam să înţeleg ce se petrecea înăuntrul lui. Când am ridicat din nou privirea, scânteia din ochii lui fusese înlocuită de altceva. Mi s-a uscat gâtul şi mi s-a format un ghem în stomac.

Scott şi-a dres vocea şi ne-a întrerupt, iar eu m-am întors repede la lista mea, să bifez punctele rămase. îmi cădea părul pe faţă şi speram că ascundea şi roşeaţa care îmi aprinsese obrajii.

Capitolul 16

- Blake, stai în mâini. Profesorul Gates a indicat peretele, cu un gest larg.
- Mă tem că nu pot, Noian, a răspuns colegul meu.
- Mă tem că va trebui să încerci, i-a zis Noian, de neclintit. A arătat din nou spre perete. Te poţi sprijini de perete.

Blake s-a ridicat cu greu şi s-a apropiat de perete. A încercat de trei ori până a reuşit un stând-în-mâini pe jumătate, deloc aspectuos. Doar apoi Noian a încuviinţat şi i-a permis lui Blake să se aşeze din nou lângă noi, într-un cerc, pe podea.

Statul în mâini era pedeapsa pentru o temă neterminată. Era al treilea curs al profesorului Gates la care participam, şi mi se părea că încep să îmi înţeleg mai bine lectorul. Asta nu însemna că nu credeam mai departe că era complet nebun. Aşa era el.

Astăzi purta din nou haina lui cenuşie, lungă, sub care se vedea un tricou cu chipul lui Justin Bieber. Nu era versiunea tatuată, supersexy, la 22 de ani, ci versiunea cu şase ani mai tânără şi cu o frizură castron.

Sub faţa lui scria *Justin Bieber este iubitul meu.* Nu am putut rezista şi am izbucnit în râs când a intrat în sala de curs. Şocată, mi-am dus mâna la gură, dar Noian mă observase şi părea mulţumit. Nu ştiu care fusese lecţia din spatele intrării sale spectaculoase.

Blake se aşezase şi părea contrariat. Pedeapsa funcţionase. Noian a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

La curs, am făcut un exerciţiu pe care Noian l-a numit „telefonul literar". Trebuia să scriem un text de vreo jumătate de pagină, pe care să îl pasăm colegului din stânga noastră. Textul primit urma să fie rescris fără sens, pe un ton plictisitor. Am procedat aşa până când fiecare a reintrat în posesia propriului text, apoi am citit primul şi ultimul paragraf şi am analizat ce se schimbase în urma editării.

Mă dezgheţasem şi îndrăzneam deja să citesc cu voce tare ce scriam. Ajutase mult şi că Noian ne aşezase în cerc,

confortabil. Eram doar şase, adică un număr de oameni rezonabil, cu care mă înţelegeam binişor — mai ales cu Everly, fata cu tunsoare bob şi ochi albaştri, cu care hotărâsem deja să ies la cafea.

La finalul cursului, Noian s-a aşezat cu noi pe podea, cu mâinile în poală.

— Ce aţi învăţat astăzi?

Nu a durat mult şi Jamie i-a dat un răspuns.

— Cred că textele trebuie să fie echilibrate. Ne-ai spus să scriem cum dorim primul paragraf, iar toate au fost supraîncărcate cu adjective.

Noian a încuviinţat, zâmbind.

— Aşa este. Altceva?

— Adjectivele nu sunt întotdeauna duşmanul, şi cred că ar trebui folosite pentru a sublinia o impresie. Ultimele câteva paragrafe citite au fost destul de monotone şi poate nu atât de potrivite ca texte creative, am spus eu, cu grijă, simţind că inima îmi bătea mai repede. Doamne, spusesem ceva! Era cazul să mă retrag.

— Exact! Foarte bine, Dawn. Noian a bătut din palme şi şi-a dat părul la o parte de pe faţă. I s-au desprins alte şuviţe din coada scurtă.

Am mai vorbit puţin despre descrieri, despre diferenţele dintre persoane şi obiecte, şi, înainte să îmi dau seama, al treilea seminar al Atelierului de scris se terminase deja.

— Dawn, aş vrea să îţi spun ceva, a zis Noian, când ne-am ridicat şi am strâns păturile pe care şezusem.

Am început imediat să transpir, iar inima să îmi bată cu putere. Ştiam că omul nu îmi voia răul, şi totuşi simţeam că îmi era şi cald şi frig, simultan. Nici măcar exerciţiile mele de respiraţie, pe care le foloseam cu asemenea ocazii, nu mă ajutau.

Ceilalţi au părăsit sala pe rând, iar eu m-am apropiat de catedră, strângând în mână marginea rucsacului.

— Da, domnule profesor Gates? am îngăimat, cu o voce pierită. Mi-am dres repede glasul şi m-am corectat automat: Noian.

înţelegeam acum de ce colegii mei ajunseseră să i se adreseze foarte repede pe numele mic. Era foarte iritant să fii corectat mereu.

— Ah, iată-le, a spus el, luând bucuros câteva hârtii din haosul de pe catedră. Am citit eseurile tale.

Am ascultat, în timp ce aşteptam răbdătoare să sortez teancul şi să mă privească iar. S-a sprijinit de spătar şi şi-a atins bărbia rasă cu mâna.

— Textele astea, a spus el, ridicând iar teancul, sunt foarte bune. Eşti foarte talentată, Dawn.

— Ce? am croncănit.

Noian a răsfoit textele şi a scos ultima temă pe care i-o trimisesem pe e-mail.

— Ai un stil de scriere foarte plăcut, pitoresc. M-a mişcat mai ales textul cu tema „Trădare".

îmi simţeam pulsul zbătându-se în urechi şi mi-am dorit brusc să mă aşez. M-am sprijinit de masa pe care stătusem în timpul ultimei noastre discuţii.

— Serios?

— Noian a pus foile pe catedră şi s-a lăsat pe spate, cu braţele încrucişate.Bineînţeles. Ai livrat conţinut de mare calitate şi simt că trebuie onorat. Ştii ce vrei să faci după absolvire?

Eram prea uluită să îi pot răspunde la întrebare, darămite să înţeleg la ce se referea. Noian a aşteptat cu răbdare până mi-am revenit. Mi-am ros o unghie, stânjenită.

— Mi-ar plăcea să scriu. în fiecare zi. Şi să trăiesc din asta, am spus — pentru prima oară cu voce tare. Am ridicat din umeri. Dar ştiu că, pentru mulţi, este doar un vis, aproape imposibil, aşa că...

— Nu îţi mai sufoca propriile dorinţe, m-a întrerupt el, cu blândeţe, dar ferm. Deci vrei să trăieşti din scris. Ştii deja ce vrei să scrii? Proză? Young Adult? Literatură pentru adulţi?

Pentru că nu îi putea dezvăluit că scriam deja povestiri erotice, am ezitat şi mi-am privit picioarele.

— Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să citesc mai mult din ce scrii, Dawn. Ţi-am lăsat comentarii despre cum poţi procesa următoarele teme pentru a-ţi îmbunătăţi stilul. Dar tot am fost foarte încântat, a spus Noian, întinzându-mi foile. Ţine-o tot aşa, a adăugat, şi apoi s-a întors la haosul de pe catedră.

Complet uluită, am alunecat de lângă masă şi m-am îndreptat spre uşă. M-am întors spre el, dar „mulţumesc" mi s-a blocat în gât. încă îmi bătea inima cu putere, însă de bucurie.

— Cât mă bucur! mi-a spus Allie, luându-mi mâinile într-ale ei. Deci toată drama cu profesorul Walden a dus la un lucru bun.

— Cu plăcere, s-a auzit din celălalt colţ al camerei. Sawyer îşi îndesa acolo lucruri în rucsac.

— De ce? am întrebat, amuzată.

— Doar datorită pastilelor mele ai ajuns la Atelierul de scris. Aşadar, am contribuit indirect. Cred că îmi eşti datoare.

- Ai înnebunit, am spus, dar am zâmbit.

Sawyer mi-a întors zâmbetul şi s-a îmbrăcat cu geaca de piele.

- Plec până mâine-seară. Poţi să aduci liniştită pe cineva şi să faceţi zgomot.

- Poate că îţi voi urma sfatul. Dar îţi dai seama ce ratezi?

Sawyer a ridicat o sprânceană.

- Asta mă face să îmi doresc să ajung mai devreme mâine. Ştii, nu?

Nu mi-a mai aşteptat răspunsul. Şi-a aruncat rucsacul pe umăr şi a dispărut. Eu şi Allie am rămas să ne uităm una la cealaltă.

Era seara petrecerii-surpriză pentru Allie, iar până atunci misiunea mea era să o distrag. Kaden şi cu mine stabilisem ca el să îi trimită un mesaj de îndată ce era totul pregătit, în care să îi spună că motanul lor, Spidey, nu se simţea bine, şi că trebuia să venim imediat şi să-l ducem la veterinar. Nu era deloc o tactică fairplay, dar cum altfel să îndepărtezi gândurile cuiva de la o posibilă surpriză?

- Nu am primit niciodată o asemenea apreciere de la un profesor, i-am mărturisit eu lui Allie, în timp ce ne făceam comode în patul meu. Cu puţin timp în urmă, ne înghesuiserăm în acelaşi pat şi vorbiserăm cu orele, pentru că nu putea să adoarmă din cauza problemelor în dragoste.

- Eu sunt convinsă că ai făcut o treabă minunată, şi mă bucur că a recunoscut şi el asta. Meriţi toată recunoaşterea, a spus ea atât de hotărâtă, că am tresărit.

M-am întrebat dacă ar gândi la fel şi dacă ar şti ce fel de poveşti erau cele care îmi aduceau banii de buzunar.

Ne-am petrecut orele următoare răsfăţându-ne. I-am aranjat părul, i-am făcut bucle şi ne-am pregătit amândouă măşti faciale pe bază de zer. Apoi, ne-am machiat şi am încercat câteva cosmetice noi, pe care şi le cumpărase Allie. Ne-am uitat la câteva episoade din *The Flash.* Cunoşteam actorul din *Glee* şi am pus coloana sonoră după serial. Am dansat şi ne-am prostit până când am obosit. La un moment dat, Allie s-a aruncat pe pat, cu respiraţia tăiată. în timp ce căutam alte melodii vesele, mi-a apărut un e-mail în căsuţă. Am aruncat o privire şi am văzut că era o nouă recenzie la *Hot for You*. Primisem mult feedback pozitiv în ultimele două săptămâni, şi am deschis entuziasmată e-mailul.

Mi s-a evaporat toată euforia când am citit mesajul.

Ieftin. Tot mai ieftin, D. Lilly

Am înghiţit. Ştiam că nu trebuia să citesc mai departe, dar nu m-am putut abţine. Am trecut peste următoarele rânduri parcă de la sine, şi m-a cuprins o durere surdă.

Eu nu scriu recenzii, dar nu m-am putut abţine. Aş dori să avertizez omenirea să nu arunce banii şi nu pot să nu remarc stilul de scriere foarte slab.

Este fascinant cum fiecare gospodină aspirantă simte nevoia să scrie literatură de duzină. Stilul lui D. Lily lasă mult de dorit, iar personajele transpiră clişee. Scenele de sex sunt ieftine şi prost descrise, aproape imposibile din punct de vedere anatomic. Slavă Domnului că rateul ăsta nu e disponibil şi în format tipărit, pentru că sigur ar fi ajuns hârtie de împachetat peştele.

— Dulceaţă, e totul OK? a întrebat Allie, ridicându-se.

Mi-am muşcat interiorul obrazului, ca să nu trag o salvă de înjurături. Am avut nevoie de câteva respiraţii ca să îmi revin.

— Da, e totul minunat.

Prietena mea s-a încruntat.

— Nu mi se pare.

Era seara lui Allie. La asta trebuia să mă concentrez, nu la recenzia negativă, de o răutate intenţionată. Durea să citesc aşa ceva, mai ales după ce depusesem atâta efort. Poate că era mai bine să mă bucur de seara cu prietenii mei, de petrecerea-surpriză. De prietena mea şi de seara ei.

- Mi-am şters playlist-ul, din greşeală, am spus, privind spre Watson.

- Ah. Allie nu a părut convinsă, dar nu a insistat, iar eu i-am fost recunoscătoare. Din fericire, mârâitul telefonului a distras-o. L-a luat din buzunar şi a deschis mesajul. A fost groaznic să o văd pălind brusc. Aş fi preferat să îi spun adevărul, dar Kaden şi Spencer mă obligaseră să păstrez secretul. Dacă nu reuşeam, le datoram câte 20 de dolari fiecăruia; pariaseră cu mine. Nu voiam să pierd. Trebuie să plec imediat, a spus Allie şi a sărit de pe pat, dar s-a împiedicat, pentru că avea încă privirea lipită de ecran.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat şi mi-am luat imediat geanta, în timp ce ea străbătea camera să se încalţe.

- Ceva nu e în regulă cu Spidey. Kaden mi-a scris că nu mănâncă şi că s-a vârât sub canapea, după ce l-a scuipat. Nu face asta niciodată, a spus ea, agitată, şi pe obraji i s-au întins pete roşii. Ochii îi sclipeau, aproape în lacrimi, iar eu am simţit că meritǎm cu toţii câteva perechi de palme.

Cum de am crezut noi, chiar şi pentru o clipă, că era o idee bună să o păcălim pe Allie aşa?!

- Totul va fi bine. Pisicile scuipă uneori fire de păr, i-am spus, punându-i o mână pe braţ. Nu-ţi face griji, Allie. Sunt convinsă că Spidey este OK. Dă-mi cheia. Conduc eu.

Allie a încuviintat şi şi-a dat părul la o parte de pe faţă.

Dacă ar fi ştiut... Capitolul 17

Am ajuns la apartamentul lor mai repede ca niciodată. Prietena mea îşi scosese centura înainte să pot termina parcarea.

Cu atâtea drumeţii în compania lui Kaden, Allie era în formă şi a ţâşnit înainte, în timp ce eu am urmat-o foarte lent. Pe casa scărilor a sărit câte două trepte şi deja ajunsese sus când eu abia atacam penultimul rând de scări. Uitasem complet că aveam cheia, aşa că a tras de câteva ori de clanţă. Abia ce ajunsesem pe hol, când i-a deschis Kaden uşa. îl ţinea pe Spidey în braţe şi îl scărpina sub bărbie. Motanul purta un coif de petrecere.

— Ce mama..., a început Allie, dar cei care se aflau deja în apartament au strigat „Surpriză!".

Nu a fost ca în filme şi nici sincron, dar şi-a atins scopul. Allie a început să plângă.

Am alergat la ea şi am cuprins-o cu braţele, din spate.

— Surpriză, am spus şi eu şi am strâns-o tare, în timp ce mă strângea de mâini cu putere.

— Poate doriţi să intraţi? a întrebat Kaden, rânjind mulţumit.

Allie a scos un râset ascuţit, iar eu i-am dat drumul din îmbrăţişare, ca să poată intra. A fost înconjurată imediat de prietenii noştri, pe care i-a luat în braţe. Printre toate chipurile cunoscute se aflau şi câteva pe care nu le mai văzusem niciodată.

Monica făcuse o treabă excepţională. Camera de zi era decorată cu ghirlande, lampioane şi luminiţe. Deasupra mesei masive se aflau nenumărate baloane, dintre care ieşea în evidenţă unul uriaş, de forma numărului 20.

Muzica umplea camera de zi, iar pe masă am descoperit pizza şi gustări. Mi-au lăsat gura apă, pentru că îmi era o foame cumplită. Nu mâncasem încă şi m-am îndreptat spre oferta generoasă, când m-a prins cineva de umăr.

— Petrecerea-surpriză a fost ideea lui Dawn, a spus Spencer şi m-a împins spre Allie (şi departe de mâncare).

Inima mea plângea după pizza, şi aş fi preferat să îi îndepărtez mâna, cu un gest dramatic.

— Ah, a fost şi ideea ta şi a lui Kaden, i-am răspuns eu şi i-am întors lui Allie zâmbetul larg.

— Mulţumesc, oameni buni. Chiar nu era necesar, a spus ea, suflându-şi nasul cu zgomot într-un şerveţel. Se sprijinea de Kaden, înconjurându-l cu braţele. El s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o apăsat pe frunte.

— Ba era foarte necesar. Aşteaptă numai să primeşti cadoul, a spus el încet, iar buzele i s-au deschis într-un zâmbet, încă lipite de fruntea ei.

— Credeam că petrecerea e cadoul, a spus Allie.

— Ah, Bubbles. Kaden s-a uitat la mine. Aşa-i că-i simpatică?

— Şi încă cum! Cea mai drăguţă aproape-sărbătorită din întregul Univers, am spus, şi mi-am îmbrăţişat din nou prietena.

Ne-am dus la baie, ca Allie să îşi dreagă machiajul. Folosea mereu produse rezistente la apă, dar tot i-am mai pudrat o dată obrajii şi i-am şters dungile negre de sub ochi.

— Nu îmi vine să cred că aţi organizat petrecerea pe ascuns, a spus ea, după ce s-a liniştit.

- A meritat să îţi văd expresia, deşi aproape că ne-am dat de gol când ai primit mesajul lui Kaden, i-am spus, încruntată.

- Spidey este bine, aşa că mă simt uşurată. A oftat. Dar ce am făcut să vă merit? întrebarea fusese rostită încet, dar eu am auzit-o.

Am mângâiat-o pe cap.

- Meriţi tot ce e mai bun pe lume, Allie Harper. Nu există nicio îndoială. Ochii ei păreau să se umezească iar, aşa că am ridicat un deget ameninţător. Să nu începi iar să plângi!

A încuviinţat, cu buzele strânse, şi a început să-şi facă vânt cu mâinile. După alte câteva minute, am ieşit din baie şi ne-am întors la ceilalţi. în următoarea oră, locuinţa a continuat să se umple, iar câţiva prieteni comuni ai lui Kaden şi Allie au început să discute cu ei, în timp ce mă îndreptam spre mâncare.

Deşi petrecerea era cool, iar eu mă simţeam bine, mă gândeam numai la recenzia negativă. Profesorul Gates îmi făcuse două complimente pentru stilul de scriere, însă vocea neplăcută din mintea mea era mai puternică. Mintea mea nu prea putea înţelege de unde se iscase o asemenea

divergenţă, mai ales că opinia profesorului meu era bazată pe o experienţă solidă. Din păcate, nu puteam controla situaţia. Expresia „de duzină" îmi revenea mereu în gânduri, unde s-a instalat şi a avut grijă să pună totul la îndoială.

Tocmai din acest motiv nu povestisem nimănui despre secretul meu: îmi era teamă că toţi îmi vor privi munca aşa, şi că nu vor mai vrea să fie prietenii mei.

— Pssst.

— Am ridicat capul şi m-am uitat înjur. L-am descoperit pe Spencer în uşa biroului lui Kaden. Mi-a făcut semn să vin la el, iar eu m-am ridicat. Când am ajuns, m-a prins de mână şi m-a tras spre el, şi în aceeaşi mişcare a închis uşa după noi.Trebuie să semnezi, a spus el, arătând spre biroul lui Kaden. în faţa celor două monitoare care se aflau acolo era o vedere frumoasă, cu o privelişte din Coos Bay. Scria, cu litere îngroşate, că Allie nu trebuia să îşi facă planuri weekend-ul următor, pentru că voiam să mergem cu ea pe coastă.

— E o vedere foarte frumoasă, am spus eu şi am căutat un pix.

Spencer s-a apropiat de mine şi mi-a întins pixul argintiu cu care semnaseră şi ceilalţi.

— Ethan s-a ocupat de asta. Mama lui locuieşte în apropiere.

Am semnat şi am desenat o inimioară. La final, am suflat de câteva ori deasupra şi am pus vederea jos.

— Gata. M-am ridicat zâmbind. A fost o idee grozavă, Spence.

Mi-a întors zâmbetul.

— Aşa-i? Facem echipă bună.

înainte să pot spune ceva, a ridicat mâna.

— Am ceva şi pentru tine.

M-am încruntat.

— Dar nu e ziua mea.

— Ştiu. Nu e nimic important. S-a răsucit spre dulapul care se afla lângă peretele de vizavi, apoi din nou spre mine. închide ochii.

M-am strâmbat.

— Altfel nu primeşti surpriza.

Cu un oftat, i-am îndeplinit dorinţa şi am închis ochii. Am auzit cum se deschide uşa dulapului, apoi câteva zgomote. Uşa s-a închis la loc, iar el s-a apropiat de mine.

— Deschide ochii, a spus el, şi l-am ascultat.

Spencer ţinea un balon imens cu băieţii de la One Direction. Pentru o secundă, m-am speriat. Apoi, am început

să râd. M-a privit de după balon, cu un zâmbet larg, care îi scobea gropiţe în obraji.

- M-am gândit că nu este corect să primească doar Allie baloane, iar fata mea să rămână cu mâna goală, mi-a explicat el şi mi-a întins balonul.

Am luat şnurul albastru şi am coborât privirea. Ah, nu.

Nu, nu, nu.

Am strâns din ochi şi mi-am muşcat limba. Nu o să plâng. Luni întregi, ochii mei fuseseră uscaţi. Nu aveam de gând să îi las să se umezească acum, după un gest drăguţ. Am avut nevoie de o clipă să mă adun, să respir... şi să îl privesc iar pe Spencer.

— Allie va fi invidioasă. Am tras de câteva ori de şnur, iar balonul a ţopăit prin aer. Mulţumesc.

— Oricând, a răspuns el. Zâmbetul i se ştersese niţel, dar nu a lăsat să se observe. Cred că ar trebui să ne întoarcem în camera de zi. Să nu creadă cineva că am vreo treabă cu tine.

Obrajii mi s-au aprins şi am îngustat ochii. El a râs şi s-a îndreptat spre uşă.

— După dumneavoastră, milady, a spus, făcând o plecăciune.

- De ce? Ca să te poţi holba la fundul meu? am întrebat.

S-a îndreptat.

- Să nu subestimezi puterea posteriorului tău, Dawn.

înainte să îl pot lovi, ieşise deja pe uşă, în camera de zi. L-am auzit râzând, deşi se afla în mijlocul unor oameni pe care nu îi cunoşteam.

Scott a încercat să mă convingă să beau, însă am rezistat. îl văzusem pe Spencer cu o bere în mână. O golise deja pe jumătate când a lăsat-o şi a trecut la apă. Acum, că mă gândeam mai bine, mi-am dat seama că Spencer bea foarte rar, iar când o făcea, nu îşi termina niciodată berea.

M-am întrebat iar ce se petrecea în familia lui, însă am încercat să renunţ. în ultimele săptămâni, mă tot gândisem la subiect, dar trebuia să încetez — cel puţin în seara asta.

Venea ziua lui Allie şi voiam să mă concentrez la asta. Nu la Spencer.

M-a surprins urmărindu-l de câteva ori. O dată, discuta cu un tip pe care nu îl cunoşteam. A doua oară, se afla într-un pâlc de fete, pe care le făcea să râdă.

A treia oară, vorbea cu Kaden în timp ce îşi desfăcea nasturele de la mâncă, pregătindu-se să şi-o ruleze deasupra cotului. A făcut asta încet, şi mi-am dat seama că mă urmărea doar după ce a terminat, iar eu l-am privit iar în ochi. îşi înclinase capul şi m-a privit cu un zâmbet. Mi-am coborât repede privirea înapoi la Cola.

La nici un minut, basche**ț**ii lui gri mi-au intrat în câmpul vizual, iar el s-a lăsat să cadă pe canapea, lângă mine.

— Te-ai uitat toată seara la mine, a spus el, încet.

— Aşa am făcut?

— Sunt convins, da.

— Poate m-am uitat la oamenii cu care vorbeai.

M-a împuns cu umărul.

înseamnă că te-ai uitat la Kaden ca la o bucată de carne crudă, pe care aştepţi să o mănânci după ce se prăjeşte.M-am înecat şi am luat repede o gură de Cola, ca să nu trebuiască să răspund. Privirea mea a circulat prin cameră şi a rămas la Allie. Chiar în clipa aceea, îşi trecea un braţ pe după gâtul lui Kaden şi îl săruta. Doamne, şi **eu voiam să sărut pe cineva! Şi nu doar asta. Când fusese oare ultima dată?**

Pentru o secundă, m-am gândit când fusese ultima dată când făcusem sex cu Nate. în orice caz, nu mai avusesem contact fizic de secole. Tuturor tipilor care îmi ceruseră întâlniri le dădusem cu tifla. Mă închisesem în mine pentru că, dacă mă deschideam, îmi era teamă că aş fi lăsat din nou vreun tip să se apropie. Dar acum îmi doream serios să rup cercul — pentru prima dată. Nu la nivel emoţional. Dar fizic? Desigur.

— **Arăţi de parcă te-ai gândi serios să îl înşfaci pe Kaden, să îl tragi în camera alăturată şi să faci cu el ce a făcut Chelsea cu Grover în Capitolul opt din *Hot for You,* a spus Spencer, în şoaptă, dar eu am clătinat din cap, în timp ce prietenii noştri se sărutau.**

— **Scena de pe birou este în Capitolul şapte, am mormăit eu, pierdută în gânduri.**

Mi-a luat o clipă să îmi dau seama ce spusese. M-a lovit ca un fulger şi am încremenit. Doar după ce mi s-a părut o eternitate m-am întors încet spre el.

— **Dawn Lily Edwards... ştiam eu, a spus el, şi a râs, plin de sine. Sunt un detectiv dat naibii.**

Nu era posibil. Ziua asta nu se putea încheia aşa. Nu tocmai astăzi. L-am privit pe Spencer cu ochii mari.

Zâmbetul lui s-a diluat când a văzut cât de îngrozită părea.

— **Dawn, dar...**

M-am ridicat brusc. Cu paşi mecanici, am străbătut camera de zi şi am ajuns în bucătărie. M-am sprijinit de blatul de lucru şi am inspirat adânc. Simţeam că mă lovise un pumn imens şi îmi scosese tot aerul din plămâni.

— **Când eram la mine, ai spus câteva lucruri pe care nu le-am înţeles, a răsunat vocea lui Spencer din spatele meu.**

M-arn întors spre el şi nu s-a tăiat respiraţia ttu* detestam corpul pentru că îşi pierdea cvHttroiut atăt sW repede.

— Nu aveai niciun drept am spus.

— Niciun drept să ce? Să caut pe Google tmroeie Chelsea şi Grover, pentru că eram curios? Spetxvc a tăcut un pas spre mine, iar eu m-am dat înapoi autwut

— Nu.

— Bine. A ridicat mâinile, împăciuitor. Voiam doar să spun că mi se pare cooi ce tacL Atat.

— Nu ai spus nimănui, da? am întrebat eu, panicată, cu o mână la piept. Nu îl auzeam bine. Hram convinsă că îmi va sări inima din piept.

Spencer s-a încruntat, iar privirea t s-a întunecat

— O să mă prefac că nu am auzit întrebarea.

— Am putea... am putea, te rog, să nu vorbim despre asta? am întrebat eu.

— Dar de ce nu? Arăta de parcă nu mai pricepea ce se petrece.

— Pentru că este viaţa mea personală. Nu vreau ca alţii să aibă vreo putere de decizie şi să mă judece. Am scrâşnit din dinţi şi mi-am încleştat gura. Seara asta nu trebuia să se încheie cu un striptease sufletesc în faţa lut Spencer, pentru că el aflase ce făceam în timpul liber.

A făcut un pas lent spre mine. Voiam să mă îndepărtez, dar nu am putut. Ceva din privirea lui mă ţinea pe loc.

— Par eu să te judec? m-a întrebat, încet dar insistent.

Nu, dar... Mi s-a blocat vocea. Mă simţeam copleşită şi îmi era ruşine. în povestiri indusesem şi fantezii avute cu Spencer — iar acum le citise? Era cel mai urât şi mai dureros lucru care mi se întâmplase

— .Dacă ai şti tot ce mi-a trecut prin cap în timp ce citeam, nu m-ai privi aşa, mi-a spus el, făcând un ultim pas spre mine. Mi-am dat capul pe spate ca să mă uit la el.

— Cred că nu vreau să ştiu, am spus.

— Nu prea cred, a spus, cu un zâmbet tot mai larg. Dar, dacă m-ai lăsa, ţi-aş face toate lucrurile pe care i le-a făcut Grover lui Chelsea, începând cu scena de la duş.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Scena aceea e la final.

— întotdeauna mi-a plăcut să fac lucrurile pe dos. A ridicat din umeri.

Ne-am privit pentru câteva clipe, iar respiraţia mi s-a liniştit.

— Ce te face să îţi fie ruşine cu ce scrii? a întrebat Spencer, brusc.

— Toată lumea are lucruri despre care nu vrea să vorbească. Tu ar trebui să ştii.

A clipit, perplex.

— Au.

Am strâns din buze, înainte să mai spun ceva pe care să îl regret apoi.

— OK, am meritat-o, a murmurat el, frecându-şi ceafa.

Am tăcut o vreme.

Cum reuşea să îmi facă una dintre cele mai mari temeri să se topească, de parcă ar fi fost cel mai de înţeles lucru de pe lume? De ce trebuia să facă să-mi fi atât de greu să mă ţin departe de el?

îl urmărisem întreaga seară şi îmi stăpânisem mâinile ca să nu îl ating. Era tot mai rău. Nu era vorba doar despre curiozitate şi despre nevoia mea de a pătrunde dincolo de faţada lui, dar şi de atracţie, care sporea şi ameninţa să se reverse.

- Suntem la petrecerea lui Allie, am spus, iar vocea mea suna ciudat. M-am întors şi am ieşit din bucătărie, evitând restul conversaţiei şi tot ce părea inevitabil, cum ar fi fost să îl înconjor cu braţele şi să mă agăţ de el, până când nu mai aveam aer nici unul, nici altul.

— Zece, nouă, opt, şapte, şase...

Allie ţopăia pe loc şi îmi înfigea degetele în braţ, dureros. Reuşeam însă să zâmbesc. Bucuria ei era molipsitoare, iar eu mi-am permis să mă înec în ea, câtă vreme mă ţinea departe de toate celelalte.

-...cinci, patru, trei, doi, unu... La mulţi ani!

Au urmat strigăte şi aplauze, în timp ce eu mi-am îmbrăţişat cea mai bună prietenă. Ne-am legănat împreună şi am sărutat-o pe obraz, înainte să fie înconjurată de ceilalţi. A durat ceva până când toţi i-au urat fericire şi noroc. După aceea, Monica i-a întins lui Allie vederea din Coos Bay. Am privit încordaţi cum deschidea plicul şi citea textul. A făcut ochii mari, apoi a ridicat capul şi s-a uitat la noi, emoţionată.

— Mergem pe coastă?

— Da, a răspuns Monica. Chiar la finalul săptămânii viitoare, dacă poţi, şi...

Allie i-a sărit Monicăi de gât. Apoi, s-a îmbrăţişat cu toată lumea, până când a ajuns din nou la Kaden, şi l-a sărutat timp de ce a părut o oră. Doar după aceea a acceptat cadourile celorlalţi, iar eu am făcut un pas în spate. Nu mai puteam rezista nicio secundă în aceeaşi cameră cu Spencer.

Teama îmi revenise şi mă împingea să fug. Voiam, dar nu puteam. Era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei şi asta înrăutăţea lucrurile. Ştiam că îl supără ceva şi voiam să aflu ce, dar, în acelaşi timp, mă temeam de urmări. Ce se întâmpla dacă... simţeam mai mult pentru el? Nu ora posibil. I><Kir gândul ăsta şi m~a făcut să mă îngrozesc, până când m-am simţit copleşită. Ştiam deja cum m-aş fi simţit dacă Spencer m-ar fi rănit, aşa ca Nate. Nu aş fi supravieţuit, de data asta.

Aveam nevoie de un moment doar pentru mine, aşa că m-am îmbrăcat. M-am strecurat spre casa scărilor. Din câte îmi aminteam, accesul pe acoperiş era deschis. M-am îndreptat spre uşa grea, care ducea spre acoperişul clădirii.

După ce am ajuns afară, am inspirat adânc. Am închis ochii pentru o clipă şi am străbătut acoperişul. Era răcoare, iar terenul întunecat sclipea în fâşii, acolo unde ajungea lumina de la felinarul de deasupra uşii metalice. Am hotărât că privelişte a muntelui Wilson era cea mai frumoasă. Se vedea parcul, care străjuia grupul rezidenţial, şi distingeam colţurile munţilor chiar şi în noapte.

Pierdută în gânduri, m-am aşezat pe marginea unei ridicături de la capătul acoperişului. Ecouri ale muzicii de jos se strecurau până la mine.

Mi se făcuse frig. Dar nu voiam să mă mişc şi să cobor iar.

După o vreme, am auzit uşa metalică scârţâind. Nu era nevoie să mă întorc ca să ştiu cine mă urmărise. Paşii lui s-au apropiat încet, până când zgomotul lor a încetat.

- Te rog să nu sari.
- Nu intenţionam, am chiţăit. Aici, sus, era atâta linişte, că vocea mea a răsunat ca o tulburare a liniştii.
- îmi pare rău dacă am părut ameninţător. Nu am intenţionat, a spus Spencer, încet.

Am mârâit.

- Nu trebuie să vorbim, dacă nu vrei.

Am mârâit iar. Nu eram în stare de altceva.

— **Dawn?Da?**

— întoarce-te, ca să te pot privi şi să îmi dau seama dacă totul este într-adevăr în ordine, m-a rugat, pe un ton care mi-a trimis fiori pe şira spinării.

M-am întors încet spre Spencer. îşi ţinuse respiraţia, şi a lăsat să-i scape un oftat de uşurare. Apoi, a făcut un pas hotărât spre mine şi s-a lăsat pe vine în faţa mea. M-a privit pe sub genele sale lungi şi dese. Am rămas aşa pentru o clipă foarte lungă.

— Am făcut o greşeală, a murmurat el, într-un târziu.

Mi-am permis ochilor să îi cerceteze faţa.

— Ce vrei să spui?

— Te-am invitat la întâlniri luni la rând, pentru că aşa credeam că e bine. Dar nu trebuie să ieşi cu mine, dacă nu eşti pregătită. Nu îmi pasă.

— Nu poţi spune asta, am croncănit.

— Dar aşa stau lucrurile. Te vreau în toate modurile posibile, Dawn, a şoptit el.

Am clătinat din cap.

— Dar nu pot, Spence.

— De ce nu? a spus el. S-a apropiat, iar eu mi-am dorit să alunec şi să cad, dar, în acelaşi timp, voiam să îl îmbrăţişez şi să nu îi mai dau drumul niciodată.

— Pentru că o să mă faci să sufăr, am şoptit.

Acum, el a clătinat din cap. A ridicat foarte încet mâinile şi m-a atins. Le-am simţit căldura pe coapse. Mă treceau fiori şi înăuntru meu am simţit că se topeşte ceva.

— Ce facem de luni de zile, joaca asta de-a v-aţi ascunselea, distanţa asta impusă... totul doare.

Era adevărat. De fiecare dată când ne vedeam, mă costa mai mult efort să îi evit privirea. Să nu îl mai privesc. Să nu îl ating. Să mă ţin la distanţă de el, fără
să mă îndepărtez prea mult, pentru că eram prieteni, in fond. Era foarte obositor.

- Nu te voi face să suferi. Nu pot să te fac să suferi, pentru că nu îmi vei da nicio putere asupra ta - înţelegi? a şoptit el, trecându-şi mâinile peste coapsele mele şi prinzându-mă de talie, pe sub geacă, până mi s-a tăiat respiraţia. Am încuviinţat încet. Nu i-aş fi permis niciodată să ajungă atât de departe cum ajunsese Nate. Poţi face tot ce vrei cu mine, a spus el, încet, trecându-şi degetele peste

coastele mele. Apoi, dintr-odată, m-a apucat mai strâns şi m-a tras spre el. Dar dacă nu faci ceva, şi încă repede, nu cred că mai suport. A scrâşnit din dinţi, iar eu am simţit că voia să spună mai multe. Dar se reţinea şi îmi permitea mie să aleg cum se va încheia seara.

Nu puteam respira, dar nu avea nimic de-a face cu teama. Nevoia de a-l acapara creştea. Nu mă puteam păcăli şi nu îl puteam păcăli nici pe el. Iar în noaptea asta, o singură dată, voiam să obţin ce îmi doream. Ce ne doream ***amândoi.***

M-am aplecat în faţă şi mi-am apropiat faţa de a lui. Am simţit că ghemul de căldură din stomac mi se răspândeşte în toate direcţiile, în corp. Ochii lui Spencer s-au mărit, iar el şi-a ţinut respiraţia. Am redus şi mai mult distanţa dintre noi, iar buzele mele le-au atins uşor pe ale lui.

— Ai băut? a mormăit el.

Nu am reuşit să clatin din cap, pentru că Spencer a parcurs şi ultimii milimetri care ne mai separau şi m-a sărutat. Buzele lui erau calde şi ademenitoare, şi totuşi grijulii. Braţele lui s-au închis în jurul meu. Mi-am agăţat mâinile de ceafa lui şi l-am tras mai aproape de mine. Spencer a gemut adânc, iar eu i-am prins buza de jos între dinţi şi am muşcat-o uşor, ca să nu se mai abţină.

Atât i-a trebuit.

M-a tras mai aproape şi mi-a luat capul în mâini. Limbile noastre s-au întâlnit, şi acum eu am fost cea care a gemut.

Spencer şi-a trecut mâinile peste spatele meu, m-a mângâiat pe gât, de parcă ar fi fost ceva preţios, apoi şi-a îngropat degetele în părul meu. M-a tras mai aproape de el şi ne-a adâncit şi mai mult sărutul. Apoi, a rămas doar el: buzele lui, limba lui, dinţii lui. Tot ce avea el şi tot ce aveam eu.

— Exact aşa trebuia să fie primul nostru sărut. A rostit cuvintele cu buzele lipite de ale mele, iar asta m-a făcut să râd. Doamne, chiar fusese minunat.

M-am desprins de el puţin.

— Noaptea, sub stele?

A rânjit.

— Nu mi-am dorit ceva atât de specific, însă a fost un bonus plăcut.

Mi se risipiseră teama şi reticenţa. Atracţia câştigase, îl atingeam pentru prima dată aşa cum îmi dorisem, şi îl priveam aşa cum voiam, l-am atins umerii, pe care i-am strâns scurt, simţindu-le fermitatea. I-am atins pieptul, iar Spencer şi-a închis palma peste a mea.

— Simţi? a spus.

Inima lui mi se zbătea sub palmă, iar zâmbetul mi s-a lăţit şi mai tare. Mă miram că nu mă durea încă gura.

— Ca o inimă de şoarece, am spus, desenându-i o linie pe piept.

Ochii i-au scânteiat periculos. Pupilele i se dilataseră, şi i-am simţit respiraţia pe buze.

Nu ştiu cine a început, de data asta. I-am simţit doar buzele pe ale mele, i-am simţit trupul şi vibraţia când mi-am deschis buzele sub atingerea limbii lui. Primul nostru sărut trecuse prea repede; pe acesta l-am savurat.

M-am înecat în el.M-a sărutat concentrat şi cu o asemenea intensitate, încât am crezut că nu mă voi mai putea ridica vreodată, pentru că mi se înmuiaseră genunchii. M-a atins peste tot unde avea acces. Mi-a mângâiat gâtul şi părul, dându-mi-l la o parte de pe faţă. Buzele lui îmi ştergeau toate gândurile. Aveam spaţiu în interior doar pentru ce mă făcea să simt, şi trupul mi-a fost cuprins de o căldură arzătoare. M-a pătruns, mi-a făcut trupul să toarcă, şi simţeam că nu mă pot sătura.

A trecut o eternitate, dar nu ne-am oprit. Spencer mă săruta blând, dar profund. Mă atingea cu mâini fierbinţi, însă grija lui aproape că mă făcea să lăcrimez. Nu avusesem niciodată parte de un sărut atât de intens. M-a făcut să mă cutremur şi mi-a luat o clipă să îmi revin, să mă conving că niciunul dintre noi nu suferea un atac de inimă.

I-am atins obrajii. Avea pielea rece. L-am privit atentă. Avea ochii întunecaţi de dorinţă, şi respira la fel de întretăiat ca mine.

— Ce e? m-a întrebat.

— Nu ai geacă.

— Gecile primesc prea multă atenţie.

— Nu îţi e frig?

M-a tras mai aproape.

— Acum, nu.

— Spence.

— Ştiu ce vei spune, Dawn. Dar nu m-ar putea smulge nici zece cai de pe acoperişul ăsta, câtă vreme se întâmplă ce s-a întâmplat până acum. în niciun caz, a spus el, hotărât, şi mi-a sărutat gâtul.

— Am putea merge undeva unde nu vom fi întrerupţi. Şi unde este mai cald, am precizat.

Buzele lui îmi rătăceau prin păr. S-a desprins brusc de mine şi m-a privit entuziasmat.

— La naiba, da. M-a prins de braţe şi m-a ridicat, de parcă aş fi cântărit cât Spidey. înconjoară-mă cu picioarele, dulceaţă.

I-am îndeplinit dorinţa, cu obrajii în flăcări, şi mi-am încrucişat picioarele la spatele său.

— Minunat. Aşa mai vii de-acasă, a comentat el şi m-a ridicat.

Văzându-i expresia încântată, am simţit nevoia de a-l săruta iar. Voiam să îi acaparez gura, să îl gust şi să descopăr cum era când îşi pierdea controlul. Voiam să îl fac să geamă şi să ofteze, şi să păstrez emoţiile incredibile pe care mi le provoca.

Nu mă mai simţisem atât de vie de foarte multă vreme

.Capitolul 18

Drumul până la Spencer mi s-a părut infinit, deşi a durat doar zece minute. A fost nevoie de toată tăria mea de caracter să nu mă gândesc mai bine la ce se întâmplase pe acoperiş. Nu voiam asta. Când l-am urmat pe Spencer în casă, totul mi s-a părut normal. Aveam încredere în el. Părea şi el să se simtă confortabil. Şi-a scos geaca şi tenişii, aşezându-le în dulap. I-am urmărit mişcările şi am uitat complet să mă dezbrac şi eu. Când m-a tras de braţ, nerăbdător, mi-am dat seama că arătam ca o idioată, stând în mijlocul holului şi uitându-mă cum se dezbrăca, în timp ce eu eram încă înfofolită.

Am vrut să mă deschei şi eu, însă fermoarul mi s-a înţepenit în franjurii fularului, iar eu am înjurat încetişor. Am încercat să îl smulg cu forţa şi s-a auzit un zgomot urât.

Spencer m-a apucat strâns de mâini. Am simţit iar căldura aceea în stomac, care mi s-a răspândit spre gât şi spre obraji. Ce Dumnezeu făceam?

- Dawn, uită-te la mine.

Am ridicat capul, împotriva voinţe mele.

Spencer m-a privit cu ochii lui albaştri, adânci, care scânteiau cu atâta încredere, că mâinile mele s-au relaxat automat.

- Hei, a spus el, iar colţurile gurii i s-au ridicat uşor.
- Hei, l-am imitat eu, şi mi-a ieşit foarte pleoştit.
- Pot să te ajut? a întrebat, arătând spre fermoar.

Am încuviinţat

.Zâmbind, mi-a dat drumul mâinilor. în câteva secunde deschisese geaca. Apoi, mi-a făcut-o să alunece uşor în jos pe braţe şi m-a privit iar în ochi, în timp ce îmi dezbrăca materialul de pe umeri.

Sfinte. Sisoe.

Mi se uscase gâtul şi mi s-a accelerat şi pulsul, la fel cum se întâmplase pe acoperiş. Chiar şi ghemul de foc din stomac revenise.

Spencer mi-a agăţat geaca în cuier, în timp ce eu mă descălţam. L-am urmat în camera de zi.

— Vrei să bei ceva? Am suc, şi... cred că atât, a spus el, făcându-şi drum prin bucătărie.

— Sucul e foarte bun.

Spencer a umplut două pahare pentru noi şi a făcut semn în direcţia canapelei din camera de zi. M-am aşezat într-un colţ, poziţie pe care o alegeam de fiecare dată, iar el a luat loc de partea cealaltă, cu spatele sprijinit de spătarul lateral. Am stat vizavi şi ne-am privit. Spencer urmărea conturul paharului său cu degetul, o dată în sensul acelor de ceasornic, o dată invers, apoi de la capăt. Privirea mea i s-a oprit în păr, care era ciufulit, pentru că îmi trecusem degetele prin el de atâtea ori, sărutându-l. Era un semn pe care i-l lăsasem şi a trebuit să mă uit din nou la pahar, ca să nu mă înroşesc complet. Din păcate, nici asta nu a ajutat. Ştiam acum cum se simt mâinile lui pe corpul meu şi nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la cum i-aş lua paharul şi cum i le-aş pune din nou pe pielea mea dezvelită.

Doamne... chiar mă gândisem la asta?

Am încercat să mă gândesc la altceva. Am luat telecomanda de pe măsuţa de lângă canapea şi am deschis televizorul. Am zapat printre programe până când m-am oprit la un episod din *Totul despre sex*.

Canapeaua s-a afundat sub Spencer, când el a alunecat spre mine. Am întors capul şi l-am privit. S-a iţwpiat până când şi-a sprijinit braţele de o parte şi de **alta a** corpului meu.

- Ştii, în mod normal, rn-aş uita la orice cu tine, Dawrv a tors el, cu privirea lipită de buzele mele. Dar astăzi a continuat, luându-mi telecomanda, aş prefera să lăsăm asta deoparte.

Avea vocea răguşită şi profundă, pătrunzătoare. Era atât de aproape de mine, că îi simţeam tonul vibrându-mi în piept, şi ar

fi fost nevoie de un elefant pe role să îmi distragă atenţia de la el.

Fără să-şi ia privirea de la mine, a închis televizorul şi a pus telecomanda înapoi pe masa din camera de zi. Înainte să îmi poată lipsi căldura şi apropierea lor, m-au copleşit din nou. O mână m-a cuprins din spate, iar el m-a tras în jos. Capul meu era sprijinit de canapea, iar genunchiul lui Spencer se afla între picioarele mele.

— Nu-i aşa că e mult mai bine? a întrebat el, încet, cu un zâmbet pe buze.

— Ba da. Am ridicat mâna şi i-am atins colţurile gurii. Era atât de frumos, încât aproape că am oftat.

Mi-a luat mâna de pe faţa lui şi mi-a apăsat-o în jos, împletindu-ne degetele.

— Vreau să te sărut de luni de zile, Dawn. Acum, când mi-ai permis în sfârşit, nu mă pot gândi la altceva.

— în noaptea asta poţi să mă săruţi cât pofteşti, am şoptit eu.

— Am sperat să spui asta, a murmurat el, lipindu-şi buzele de ale mele.

M-am împins în el şi mi-am strecurat limba în gura lui. Orice limită dispăruse, împreună cu peretele separator subţire, pe care îl construisem între noi în timp oe veneam încoace. Era din nou ca pe acoperiş. Nu mai coma altceva decât noi.

Spencer mi-a cuprins şoldul cu cealaltă mână, m-a apucat strâns şi m-a sărutat mai profund. Era uimitor ce
putea să îmi transmită din doar câteva mişcări! Mai întâi, mă simţisem preţuită, apoi incredibil de vie, iar acum mă simţeam pur şi simplu dorită.

Mi-a ronţăit buza de jos, iar eu am icnit. Corpul meu acţiona de la sine, când el se purta cu mine aşa. Nu era suficient. Mi-am sprijinit un picior de spatele lui, ca să-l trag mai aproape de mine. în acelaşi timp, m-am împins în bazinul lui. Spencer a scos un icnet adânc, din piept.

Cu mâna liberă l-am mângâiat pe spate, simţind muşchii cu degetele, şi am urcat încet spre umăr. Sărutul nostru a devenit febril, şi tot ce fusese blocat între noi în ultimele luni s-a dezlănţuit ca un animal sălbatic.

Mi-am lăsat degetele să avanseze sub cămaşa lui. Avea pielea fierbinte şi îi simţeam muşchii jucând sub ea. Spencer a icnit din nou, iar eu eram convinsă că nu mai auzisem niciodată un sunet mai erotic.

M-a prins de piciorul pe care mi-l trecusem peste el, cu degetele înfipte adânc în coapsa mea, iar eu am simţit că nu mai aveam aer. în clipa următoare, s-a apăsat deasupra mea, iar eu i-am simţit erecţia prin materialul blugilor.

Aveam să mor. Atunci, pe loc, în braţele lui. O moarte fericită şi glorioasă.

Mi-a sărutat maxilarul pe un traseu de foc, apoi a continuat pe gât. Şi-a apăsat buzele în spatele urechii mele, atingându-mi pielea cu limba.

— Spence, am chiţăit, prinzându-mă de el. M-am împins iar în bazinul lui, ca să îl simt. Instinctele mele au preluat conducerea. Nu mai eram stăpână pe corpul meu — mă stăpânea el, complet.

— Nu mă pot opri, a mormăit el, pe pielea mea, şi a continuat să mă sărute.

— Ba da. Altfel te lovesc, şi încă tare, am reuşit să spun, uluită de cum mi se tăiase respiraţia.

— O ameninţare cumplită, a spus el, înainte să îmi dea la o parte materialul bluzei, ca să aibă acces la decolteul meu. La naiba, ai un corp fantastic!

Mi s-a oprit respiraţia când l-am auzit. Mi-a eliberat cealaltă mână şi mi-am îngropat-o imediat în părul lui, pentru a-l trage mai aproape de mine. Spencer mi-a sărutat decolteul, în timp ce mâinile lui mă ţineau foarte strâns. De parcă nu le-ar fi permis să se abată către zone nepermise.

Dar nu mai existau interdicţii.

L-am împins scurt şi m-am ridicat în capul oaselor. Pentru o secundă, a părut panicat, dar când mi-am ridicat mâna să îi mângâi obrazul, dorinţa şi-a făcut imediat simţită prezenţa. Fără să-mi iau ochii de la el, mi-am tras bluza peste cap. A inspirat scurt.

— Ce faci?

Am lăsat materialul să alunece pe podea.

— Te ajut?

A expirat printre dinţi.

— Văd. La naiba, văd. M-a privit flămând, apoi ochii i-au alunecat pentru o secundă la sutienul meu. Privindu-mă iar în ochi, mi-a spus: O să mă ucizi, Dawn Edwards.

— Şi tu pe mine. Măcar vom muri fericiţi.

Nu aveam nicio idee ce se petrecea, dar mă simţeam minunat.

— Exhibiţionisto, a rânjit el, şi mi-a privit din nou corpul.

Am remarcat că îşi încleştase maxilarul.

— Vino aici şi nu te mai holba aşa.

— Nu ar fi trebuit să te dezbraci, a spus el.

— Ochii tăi par să fi ieşit din orbite. Ca în desene animate.Poate că aşa se va întâmpla, dacă mă uit suficient. Spencer mi-a cuprins trupul cu privirea, iar ochii i s-au întunecat mai mult. A clătinat din cap. La naiba, Dawn. Cu ambele mâini, m-a împins uşor, iar eu am alunecat iar. S-a aplecat deasupra mea.

Spencer mi-a acoperit stomacul cu sărutări. M-a muşcat uşor, iar eu am icnit. O căldură cumplită s-a răspândit prin trupul meu. Amesteca perfect săruturile cu atingerile delicate ale limbii, iar când degetele i-au ajuns sub banda elastică a blugilor mei, m-am înfiorat. A remarcat şi şi-a ridicat mâinile până sub sânii mei. Mi-a mângâiat coastele şi mi-a desenat liniile trupului cu o precizie parcă venită din ani de studiu. Limba lui mi-a alunecat în buric, iar eu m-am zbătut sub atingerea lui. Aveam nevoie de el; de mult mai mult din el.

Mi-am strecurat mâinile pe sub braţele lui şi l-am dezbrăcat. A dat curs rugăminţii mele nerostite şi mi-a parcurs pieptul cu buzele. Mi-a prins bărbia între degete şi mi-a dat capul pe spate, ca să mă sărute fără limite. Ni s-au întâlnit limbile, iar eu am suspinat în interiorul gurii lui. Trupul meu s-a arcuit spre el şi am apucat placheta de nasturi a cămăşii lui. Am încercat să îi deschei primul nasture, dar nu am reuşit, pentru că îmi tremurau îngrozitor mâinile.

— Lasă-mă pe mine, a şoptit el, ridicându-se. A îngenuncheat între picioarele mele şi şi-a dus mâinile la gulerul cămăşii. Spre deosebire de mine, el nu tremura deloc. S-a descheiat cu mişcări calme şi coordonate, nasture după nasture, fără să îşi ia privirea arzătoare de la mine.

După ce s-a descheiat, a trecut la mâneci. Aveam ochii lipiţi de mâinile lui abile. Era cel mai interesant lucru pe care îl văzusem vreodată. Magic Mike nici nu se compara cu Spencer descheindu-şi nasturii.

— Cred că îmi salivezi pe canapea, mi-a spus, după ce a terminat. îi priveam muşchii abdominali. M-am ridicat şi am spus:

— Taci.

Mi-am strecurat mâinile pe sub cămaşa lui şi l-am mângâiat de la umeri în jos, atingând fiecare bucată de piele la care ajungeam. Cămaşa lui s-a alăturat bluzei mele, pe podea. Apoi, nu am mai avut ochi decât pentru el.

Spencer avea o constituţie atletică. Avea pielea netedă, bronzată şi catifelată la atingere. Pectoralii erau puternici şi abdomenul lui tare se încorda sub ochii mei. I-am urmărit dunga de păr întunecat care îi dispărea sub blugi şi am înghiţit în sec.

Era perfect. Nu era deloc corect faţă de ceilalţi tipi din lume.

I-am atins pieptul, timidă, în locul în care îi bătea inima. Spencer m-a apucat de şolduri şi m-a tras în poala lui. M-am aplecat peste el şi l-am sărutat pe gât, pe claviculă, bucurându-mă de efectul săruturilor mele asupra respiraţiei lui.

— Te doresc de atâta vreme. Mi-a cuprins talia cu un braţ, iar cu celălalt mi-a mângâiat omoplaţii şi m-a împins uşor, lipindu-mă de pieptul lui fierbinte. Nu vreau să stric ceva, aşa că... A tăcut.

I-am luat faţa în mâini şi l-am privit drept în ochi. Ce facem mi se pare tocmai invers. M-a aplecat iar spre el şi i-am sărutat colţul gurii.

— Mă simt minunat, am şoptit, şi i-am sărutat maxilarul. Şi acum. I-am atins buzele cu ale mele şi m-am bucurat de presiunea pe care mi-o oferea, chiar dacă eu controlam sărutul.

Când ne-am separat, ochii lui deveniseră aproape negri de dorinţă. Controlul lui atârna de un fir de aţă.

Voiam să tai acel fir.

M-am aplecat încet şi i-am muşcat încet lobul urechii.

— Te vreau, Spence.

Nu a emis nicio obiecţie. Şi-a îngropat mâna în părul meu, m-a tras aproape şi m-a sărutat profund. M-a ridicat în braţe, iar eu i-am înconjurat talia cu picioarele. Ne-am întrerupt doar când Spencer s-a lovit de o lampă, care a căzut cu zgomot, şi s-a împleticit. Am râs, cu faţa îngropată în gâtul lui, şi l-am mângâiat pe spate.

M-a purtat pe hol, apoi pe scările care duceau la etaj. Inima îmi bătea necontrolat şi am avut nevoie de tot controlul pentru a nu-l săruta şi a nu-l atinge, făcându-l să se rostogolească pe scări, cu mine în braţe. Noaptea s-ar fi încheiat brusc dacă am fi ajuns amândoi împrăştiaţi pe podea, cu braţele şi picioarele rupte.

Când am ajuns în dormitor, i-am dat drumul şi am alunecat în jos, pe lângă trupul lui. Nu-mi păsa de cameră — toate atenţia mea era îndreptată spre Spencer.

Mâinile lui îmi rămăseseră pe talie, iar în ochi i se citea o foame insaţiabilă. I-am atins mâna dreaptă şi i-am aşezat-o peste sutien.

— Ai de gând să mă omori, a reuşit să îngaime.

— Credeam că te voi face fericit, i-am răspuns, trecându-mi din nou mâinile peste stomacul lui. Nu îmi venea să cred că Spencer avea un asemenea trup. Că pielea mea ar reacţiona la atingerea lui în aşa fel şi că o singură atingere ar fi fost suficientă să îmi crească pulsul.

Mi-a descheiat sutienul cu o mână şi mi-a atins urechea cu buzele.

— Nici nu ai idee.

în clipa următoare, mi-a coborât bretelele pe umeri. Sfârcurile mele au reacţionat imediat, şi mi-am ţinut respiraţia. Mâinile lui şi-au croit drum peste trupul meu, şi mi s-a părut că tremurau înainte să îmi cuprindă sânii cu ele. A icnit şi m-a privit, înainte să înceapă să mă mângâie. Aveam sânii destul de mari, mai ales de când începusem să iau anticoncepţionale, însă şi mâinile luiSpencer erau mari, şi după felul în care respira îi plăcea ce simţea.

Mi-a prins un sfârc între degete şi l-a masat uşor. Am gemut, străbătută de un fior de dorinţă. M-am agăţat de el, în timp ce continua tortura deliberată. I-am simţit limba pe gât şi abia dacă m-am mai putut ţine pe picioare. Am privit înjur, ameţită, şi i-am descoperit patul, la câţiva metri de noi.

Purtată de o dorinţă orbitoare, l-am condus prin cameră până când am atins marginea patului cu spatele genunchilor. I-am apăsat umerii, iar el mi-a urmat îndemnul tăcut şi s-a aşezat, fără să îşi ia mâinile de pe sânii mei. Cu un rânjet periculos şi plin de dorinţă, m-a privit.

— Sper că eşti conştientă că nu îţi mai dau drumul.

— De acord, am răspuns, răguşită. Mi-am coborât mâinile spre blugi. Am deschis capsa şi fermoarul şi mi i-am scos.

Spencer a continuat să mă privească în ochi şi m-am simţit uşurată pentru că nu s-a uitat cu atenţie la picioarele mele. Acolo aveam cicatrici la care nu voiam să mă gândesc acum. Dar Spencer mi-a susţinut privirea chiar şi când şi-a agăţat degetele de elasticul chiloţilor mei.

Aproape că mi se părea că ar aştepta momentul în care l-aş fi oprit. Dar nu l-am oprit. Şi-a strecurat mâinile pe sub material şi i-a tras în jos, încet. Am luat foc.

— Aştept încă să spui nu, mi-a şoptit el, aspru, cuprinzându-mi coapsele în mâini.

— Eu stau dezbrăcată în faţa ta şi tu crezi că mă răzgândesc? l-am întrebat.

I-am atins braţele şi umerii, vrând să îi simt căldura şi să i-o absorb prin piele.

Trebuie să ştii că ai de ales, dacă nu îţi mai doreşti asta, da? a spus el. Poţi să îmi ceri oricând să o luăm mai încet. Poţi să...Nu l-am lăsat să continue, ci m-am aplecat şi l-am amuţit cu buzele mele. Am pipăit după cureaua lui şi i-am descheiat catarama.

— Bun răspuns, a murmurat el, pe buzele mele.

S-a ridicat şi l-am ajutat să îşi descheie blugii. Foşnetul materialului care aluneca pe podea m-a făcut să mă înfior în aşteptare. L-am prins de fund şi l-am tras spre mine. Râsul care i-a scuturat trupul era contagios şi m-a făcut să zâmbesc şi eu. Cerule, de ce eram atât de fericită?

Spencer m-a ridicat din nou fără niciun efort şi m-a purtat spre pat. I-am simţit erecţia prin materialul subţire al boxerilor şi m-am frecat de ea. I s-a desprins un sunet gâtuit de pe buze.

— Fă din nou asta, a spus el, aspru.

M-am împins din nou în el, în locurile potrivite pentru a-mi creşte tensiunea care îmi cuprinsese abdomenul. Era atât de bine — totul despre el era minunat. Ni s-au întâlnit buzele într-un sărut intens. Ni s-au ciocnit dinţii, iar limbile ne-au dansat împreună. Mi-am trecut mâinile peste trupul lui, am simţit cum i se încordează muşchii şi m-am agăţat de el. Era minunat, şi totuşi nu destul.

I-am cuprins erecţia prin materialul boxerilor. Spencer a inspirat brusc, lipindu-şi fruntea de a ea. Am continuat să îl mângâi şi l-am privit. Mi-am trecut mâna peste elasticul boxerilor şi i-am tras în jos. A expirat icnit şi s-a rostogolit, să şi-i scoată. S-a întors cu spatele spre mine şi a deschis sertarul noptierei. Am auzit un foşnet slab, în timp ce îl mângâiam pe spate. S-a întors la mine şi nu au mai existat întrebări. Greutatea lui m-a apăsat confortabil între aşternuturi. M-a privit în ochi, mi-a dat părul la o parte cu o mână şi mi-a şoptit:

— Totul e în regulă?

L-am sărutat.

— Mai mult decât atât.

Am simţit că mă înfierbânt.

Cu pulsul alergând, i-am luat penisul şi m-am apăsat spre el. Fără să îşi mute privirea de la mine, Spencer m-a pătruns. În ciuda dorinţei arzătoare din ochii lui, a făcut-o încet, aproape cu grijă. Era mare şi mi-a luat o clipă să pot respira din nou. Parcă

citindu-mi şi înţelegându-mi trupul, a aşteptat să respir iar ca să continue. A rămas tăcut o clipă, după ce m-a penetrat până la capăt. A expirat încet ***şi*** s-a mişcat puţin, apoi a gemut.

Cu faţa îngropată în clavicula mea, mi-a lins arcuirea gâtului şi mi-a prins pielea între dinţi. Mi-am înfipt ***călcâiele în saltea şi*** mi-am împins bazinul în sus. Penisul lui a atins un punct foarte special din interiorul meu, şi am gemut.

Simţeam că am trupul făcut din furnicături de plăcere şi o imensă acumulare de energie la interior.

Era atât de bine. Atât ***de bine.***

— Ştiam eu, a şoptit Spencer, brusc. S-a sprijinit într-o mână şi m-a privit în ochi. S-a retras puţin şi imediat i-am simţit lipsa.

— Ce? am şoptit, cu mâinile trecându-i peste spate, până la omoplaţii în care mi-am înfipt ferm degetele.

Spencer m-a pătruns din nou, de data asta mai tare. Mi-am dat capul pe spate.

— Că va fi minunat, l-am auzit spunând. Mi-a atins scurt gâtul cu buzele. Tu şi cu mine.

Să-l aud spunând asta cu o asemenea certitudine mi-a oferit tot ce mai aveam nevoie. L-am înconjurat cu un picior şi l-am tras de păr spre mine. I-am înăbuşit geamătul cu buzele şi i-am întâmpinat următoarea mişcare, trăgându-l şi mai adânc în mine. Spencer a creat un ritm susţinut, iar eu m-am mişcat după cum îmi impunea. Mi-am trecut mâna peste pieptul şi stomacul lui şi mi-am înfipt unghiile în braţele lui. Muşchii îi tresăreau sub atingerea mea şi m-a pătruns tot mai tare.

— Doamne, Spence, am gemut.

Când i-am spus numele, mişcările lui au **devenit** frenetice, iar respiraţia, neregulată. M-am întins spre el şi l-am sărutat pe gât.

Nu ştiusem cât de mult îmi doream asta, până să se întâmple. Acum îmi dădeam seama. îl voiam pe Spencer cu o intensitate care îmi tăia respiraţia. Chiar dacă în mine şi mă ţinea în braţe, tot nu îmi era de ajuns.

Mi-am îngropat degetele în spatele lui în aceeaşi clipă în care m-a muşcat de umăr. Am gemut şi mi-am lăsat mâinile să îi alunece pe fundul lui. Eram lacomă şi dezinhibată, dar nici nu mă simţisem vreodată mai bine. În mine creştea ceva imens. Mi-

am arcuit spatele. Cu sânii striviţi de trupul lui, i-am auzit geamătul adânc, care a umplu încăperea.

A continuat tot mai repede, iar următorul lui sărut a fost umed şi fără niciun control. Să simt cum îşi pierdea controlul îmi depăşea orice fantezie. M-am agăţat de el, iar muşchii mei s-au încleştat în jurul penisului său. Totul s-a dizolvat în jurul meu, am dispărut şi eu, iar lumea s-a înceţoşat într-o frenezie de culori.

— Dawn... Dawn...

Mi-a spus numele ca pe o rugăciune, dar a sunat ca un blestem. S-a împins adânc în mine, strivindu-şi gemetele de gâtul meu. L-am ţinut foarte strâns, în timp ce tremura. Şoldurile lui s-au lovit pentru ultima oară de mine, apoi s-a prăbuşit peste mine. îmi ţinea capul strâns, iar părul mi se înnodase în jurul degetelor lui.

I-am simţit inima bătând nebuneşte, şi nu mai ştiam unde începea pulsul lui şi unde se termina al meu. Nu mai ştiam de mine. Aveam creierul complet înceţoşat.

— Uau, am şoptit. L-am mângâiat mai departe pe spatele transpirat, pe care se întipărise numele nostru.

— S-a sprijinit în coate şi a ridicat capul. Obrajii lui erau roşii, iar buzele, umflate. Dacă era posibil, arăta chiar mai bine decât înainte.Ar fi trebuit să facem asta mult mai devreme, a spus el, iar colţurile gurii i s-au ridicat într-un rânjet.

— Poate că ai dreptate. I-am atins uşor buza de jos. Când am ridicat privirea, albastrul ochilor i se întunecase deja.

— Poate că ar trebui să rămân unde sunt, ca să nu irosim timpul, a spus el, răguşit, mişcându-şi uşor şoldurile.

Sunetul care mi s-a desprins de pe buze era un amestec de râs şi geamăt. Deşi aş fi preferat să îl înconjor din nou cu piciorul şi să îl trag spre mine, l-am împins uşurel în piept.

— Dispari.

— Mă întorc imediat, a spus el, ridicându-se. Nu te mişca.

Dar nu a dat niciun semn că s-ar mişca. În schimb, s-a uitat la trupul meu gol, până când am simţit că mă cuprinde iar fierbinţeala.

— Doamne, a murmurat el.

M-am acoperit repede cu pătura. Spencer se uita în continuare la mine.

— Dacă aş fi Jack, iar tu ai fi Rose, aş vrea să te pictez acum. Aşa cum eşti, a spus, ridicând o mână, cu degetul mare şi cel arătător răsfirate. Şi-a îngustat ochii. Din păcate, nu mă pricep atât de bine la nuduri. Ani de zile am făcut doar benzi desenate, aşa că ai sfârşit ca o supereroină dezbrăcată.

— Du-te şi aruncă prezervativul, Spence.

A lăsat capul în jos şi a râs. Era un râs din inimă, care mi-a trimis un fior plăcut prin braţe şi mi-a făcut interiorul abdomenul să se strângă. Cine s-ar fi gândit că abia dacă ne rezistam unul celuilalt?

S-a întors şi i-am privit fundul, în timp ce se îndrepta spre baie. A revenit mai târziu şi l-am lăsat să intre subpătură, lângă mine. Eram unul lângă celălalt, dezbrăcaţi, transpiraţi şi foarte *vii.*

— M-ai făcut foarte fericit, mi-a spus.

— Ştiam eu că vaginul meu e folositor la ceva. A zâmbit.

— Vaginul tău este minunat, dar nu la asta mă refeream. M-am apropiat de el, să îi simt căldura.

— Ştiu.

— Mulţumesc. M-a sărutat pe frunte. Somn uşor, iubito. Cuvintele lui m-au trezit la realitate.

Capitolul 19

Se crăpa deja de ziuă când am coborât, în vârful picioarelor, să îmi adun lucrurile. îmi tremurau mâinile în timp ce îmi îmbrăcam bluza. Mă simţeam îngrozitor. Parcă mi se înnodaseră organele, iar membrele îmi atârnau atât de grele, încât parcă nici nu îmi mai aparţineau.

Experienţa pe care o avusesem cu Spencer fusese extraordinară. Indiscutabil.

Somn uşor, iubito.

Mi se părea ironic că doar trei cuvinte fuseseră suficiente să mă catapulteze înapoi. Durerea îmi vibra prin piele, din interior spre exterior. O privire spre interiorul coapsei mele a fost suficientă să mă cuprindă un val violent de greaţă. Fusesem o idioată să cred că mi-aş putea lăsa vreodată în urmă trecutul.

Somn uşor, iubito.

Cum era posibil? Cum era posibil să fi folosit aceleaşi cuvinte pe care le folosise cândva Nate, seară de seară, când mergeam la culcare? Cum de reuşise să mă teleporteze în trecut cu un simplu sărut pe frunte?

Nu era posibil ca Spencer să ştie ce iscase în mine. Nu putea şti cât de brusc mă trezise la realitate.

Spencer îşi dorea o relaţie; îşi dorea ceva adevărat. Pentru mine, era cel mai groaznic lucru care mi se putea întâmpla. Să adorm în braţele lui, să îmi petrec noaptea la el, iar a doua zi să mă trezesc alături de el — nu eram nicidecum dispusă emoţional pentru asta. Ameninţa să se transforme în *mai mult,* iar eu nu puteam suporta presiunea.

Mă păcălisem singură. Oricât de frumoasă ar fi fost noaptea trecută, nu mă puteam implica serios într-o relaţie. Nu voiam să mai am relaţii serioase niciodată Teama de a nu fi rănită era

prea mare. Nu eram pregătită. Nu voiam să mai cred vreodată că nu aş putea exista singură şi să dau cuiva puterea să mă distrugă. Exact asta făcuse Nate.

Mi-am găsit geanta pe insula din bucătărie şi m-am întors pe hol. Mi-am strecurat pantofii în picioare, mi-am răsucit fularul în jurul gâtului şi mi-am pus geaca, fără să o închei. Voiam doar să plec. Am făcut câţiva paşi şi am încremenit.

Spencer. Cu braţele încrucişate, se sprijinea de uşa de la intrare. Avea părul ciufulit, ca după somn.

— Ce mama dracului, Dawn?

Am simţit un nod în gât. Am înghiţit iar şi iar, dar mi s-a părut doar că se face mai mare. Am strâns pumnii spasmodic. Trebuia să plec, înainte să mă desfac în bucăţi.

— îmi pare rău, am spus, fermă, făcând un pas spre uşă.

Spencer s-a apropiat de mine. Mi s-a pus în cale şi m-a forţat să îl privesc.

— Pentru ce îţi pare rău? a întrebat el, încet.

Am simţit o sudoare rece la ceafă şi un gol în stomac. Mi-am îngropat unghiile în palme, ca să mă străpungă durerea. Trebuia să mă concentrez la usturimea din palme şi nu la arsura din ochi.

— îţi pare rău pentru că ai vrut să te strecori afară imediat după ce ne-am culcat împreună? a continuat Spencer, de data asta pe un ton supărat. Sau pentru că mă tratezi de parcă aş fi doar o aventură ieftină de o noapte?

Mi-am privit vârfurile pantofilor. Mi s-a înceţoşat privirea. Am clipit de câteva ori, dar arsura era încă prezentă.

— Te rog să mă laşi să plec, am spus.Dulceaţă, uită-te la mine.

Am clătinat din cap şi am strâns din ochi. Nici când m-a prins de bărbie şi m-a ridicat capul, nu i-am deschis. Nu îl puteam privi în ochi. Mi-ar fi fost prea ruşine.

Şi-a pus mâna pe obrazul meu. Aveam senzaţia că voi intra în pământ, din clipă în clipă. Mă ardeau ochii, mă durea tot corpul, şi abia dacă mai aveam aer. Voiam doar să izbucnesc în plâns.

— Dawn, *eu* sunt. Poţi vorbi cu mine. Dacă vrei să mergi acasă, îmi spui, şi te duc eu. La fel ca întotdeauna. Nu trebuie să fie aşa între noi. Nu ai mers acasă la vreun tip dubios, ci la *mine*.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am sughiţat puternic. Eram praf.

Fără cuvinte, Spencer m-a tras spre el. Mi-a ignorat protestele, m-a înconjurat cu braţele şi m-a ţinut strâns. Chiar dacă nu voiam, armura mea atent lucrată s-a spart în mii de bucăţi în braţele lui. Lacrimi fierbinţi mi-au curs pe obraji şi i-au aterizat pe piele.

Nu mai plânsesem ca lumea de câteva luni. Iar acum, că mă pornisem, nu mă mai puteam opri. Am scos sunete de parcă aş fi avut un atac incurabil de sughiţ. Mi-a curs şi nasul, o privelişte deloc plăcută, dacă stăm să ne gândim că Spencer mă ţinea la pieptul lui şi nu purta decât o pereche de boxeri. îmi curgeau mucii pe pieptul lui, şi totuşi m-a ţinut strâns şi m-a mângâiat continuu pe spate. Braţele lui nu s-au clintit, sigure, puternice. Mi se părea că vrea să lipească la loc ce se spărsese. M-a aşezat pe canapea, în colţul meu, şi a dispărut scurt în bucătărie. A revenit cu un pahar cu apă şi cu nişte şerveţele.

— Dacă pierzi atât de mult lichid, trebuie să bei ceva, mi-a spus el şi s-a aşezat din nou lângă mine.

Am luat cutia cu şerveţele şi mi-am şters ochii, apoi mi-am suflat nasul. Nu păream să mă pot opri din plâns. Mă simţeam ca un furtun de apă stricat.

Spencer mi-a întins paharul, a aşteptat să iau câteva înghiţituri şi l-a pus înapoi. Apoi, s-a ridicat şi a luat pătura de lână din celălalt capăt al canapelei. M-a acoperit cu ea.

Pentru că era atât de drăguţ, am plâns cu mai mult spor. Nu voiam asta! Probabil că ochii mei aveau o scurgere. A durat o veşnicie până când m-am liniştit puţin. Mă usturau ochii

îngrozitor, pielea mea era întinsă din cauza lacrimilor uscate, şi nu mă părăsea sughiţul.

— Vrei să mergi acasă? a întrebat Spencer, după o vreme. Şi-a făcut de lucru cu franjurii păturii: i-a rulat între degete şi i-a înnodat între ei. Apoi, i-a lăsat şi s-a apucat de următorul şir. Era o reacţie atât de tipică lui, încât aproape că am uitat că mă simţisem atât de mizerabil. L-am privit şi am clătinat din cap. A zâmbit. Părea încă îngrijorat, dar cumva mai uşurat, pentru că nu mai voiam să dispar.

Ne-am privit câteva minute, iar eu am avut impresia tot mai clară că mă purtam ca o nebună. Era Spencer. Spencer al meu. Nu trebuia să fug de el, doar pentru că spusese ceva care ar fi putut ieşi din gura lui Nate. Spencer nu era Nate.

Eu îl băteam mereu la cap să discute cu mine despre problemele cu familia lui, şi iată-mă purtându-mă de parcă sufeream de vreo alienare. Trebuia să fiu sinceră, pentru că merita adevărul. Nu merita pe cineva care să îi dea cu tifla, fără un cuvânt.

— Mi-ai spus „iubito". Vocea mea scârţâia pe ton nazal — probabil ar fi pus pe fugă orice alt bărbat.

Dar Spencer m-a privit răbdător şi a aşteptat să mă adun.

— Nate... Nate îmi spunea mereu aşa şi mă săruta pe frunte, înainte de culcare.

Privirea lui s-a întunecat.

— Dulceaţă...Ştiu că nu eşti Na te. Chiar ştiu. Dar... M-a rănit atât de tare, încât rn-am spart în bucăţi. Şi nu spun asta doar aşa, ci pentru că aşa stau lucrurile. Am luat un şerveţel şi mi l-am apăsat pe nasul umed.

— Nu mi-ai povestit niciodată ce s-a petrecut de fapt între voi, a spus el, după o vreme.

— Nici măcar AII ie nu ştie toată povestea.

— Cum aşa?

Am ridicat din umeri.

— Pentru că nu este o poveste frumoasă. Am vrut să las trecutul în urmă şi să nu mi se plângă de milă.

A încuviinţat încet, iar privirea i s-a luminat, pentru o clipă. Arăta de parcă şi-ar fi amintit ceva. Apoi, a clipit şi m-a privit iar.

— Să laşi trecutul în urmă nu funcţionează foarte bine dacă îl îngropi adânc înăuntrul tău, a spus el. S-a sprijinit cu ceafa de spătar, cu privirea lipită de pătură.

Trecutul are obiceiul de a nu te lăsa în pace, dacă nu închei socotelile cu el.

— E foarte înţelept ce spui, Spence.

Şi-a întors capul într-o parte, ca să mă privească.

— Asta ar trebui să te încurajeze să vorbeşti cu mine.

— Cred că niciunul dintre noi nu a tras lozul câştigător la discuţii despre sentimente.

— Eu cred că mai există speranţă.

— Mi-am sprijinit şi eu capul de spătar. Stăteam unul în faţa celuilalt, in aceeaşi poziţie. în clipa aceea, între noi nu se mai afla nimic — nici ce făcusem împreună, nici faptul că eram complet distrusă în urma unei relaţii. Eram doi prieteni într-o bulă protejată, în care nu se putea amesteca nimeni. Un spaţiu sigur, protejat. în care totul era posibil, mai puţin lucrurile rele.Am fost căsătoriţi. Acestea erau cele trei **cuvinte** care alcătuiau adevărul, pe care nu îl încredinţasem până acum niciunuia dintre prietenii mei din Woodshill.

Spencer a rămas tăcut. Nu ştiam dacă aştepta să continui să vorbesc, sau trebuia să proceseze ceea ce tocmai spusesem.

— Ne-am căsătorit la o jumătate de an după ce am terminat liceul. Am făcut o petrecere restrânsă, cu rudele noastre şi cu o mână de prieteni.

Degetele lui Spencer au alunecat din nou spre franjurii păturii. Parcă mă invitau să continui.

— Economiseam pentru o casă şi am început planificarea familială imediat după nuntă. Nate avea un post bun la compania mamei lui vitrege, aşa că am... încercat să rămân însărcinată. Studiile nu mai erau în planul meu. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? l-am întrebat, clătinând din cap. Voiam să trăiesc din scris şi să renunţ la jobul din atelierul tatei, imediat ce scrisul mi-ar fi adus suficienţi bani. Nate şi cu mine eram un cuplu de la 13 ani. Ne-am căsătorit devreme, voiam să avem repede copii şi să ne întemeiem o familie. Era visul nostru, de când eram copii. Acum, nu îmi pot imagina asta, însă atunci... eram atât de fericită! Totul era aşa cum îmi dorisem dintotdeauna. Mi-am ros partea interioară a obrazului şi mi-am şters lacrimile din ochi. La o săptămână după nuntă, am plecat într-o excursie cu tata. Cu toate pregătirile de nuntă şi mutarea în prima noastră locuinţă comună, fusesem stresată multă vreme şi nu prea avusesem timp să stau cu tata, aşa că voiam să facem excursia să merite. Din păcate, cu trei zile înainte de întoarcere a început furtuna, aşa că tata m-a adus acasă. Se înserase şi ploua torenţial — îmi amintesc foarte bine. I-am făcut tatei cu mâna până când nu am mai văzut farurile din spate ale maşinii. Am intrat, cărându-mi geamantanul, şi am auzit brusc ţipete dinspre dormitor. Cu telefonul în mână, pregătită să sun la Urgenţe, am alergat spre dormitor, în timp ce ţipetele au devenit suspine. îmi amintesc fiecare pas pe care l-am făcut până în cameră. îmi amintesc perfect cum m-am oprit în cadrul

uşii şi l-am văzut in pat. Cu altă femeie. Dezbrăcaţi. El... Am clipit de câteva ori ca să alung imaginile care îmi umpluseră capul. Era *vecina* noastră, în patul nostru matrimonial. La câteva săptămâni după nuntă. Cu toate că încercam să ne întemeiem o familie.

— Ce rahat incredibil, a spus Spencer. Apucase pătura cu ambele mâini şi o frământa între degete, încheieturile i se albiseră.

— Nu m-au observat, am continuat eu, încet. Suferinţa mă copleşea şi a trebuit să îmi duc o mână la piept şi să încerc să domolesc arsura. Eu am stat şi i-am privit. Nu mă puteam mişca — cred că nici măcar nu am clipit. Câteva luni mai târziu, scena mi se derula în continuare în faţa ochilor. Nu îţi poţi imagina cum a fost! Mă simţeam prizonieră în propriul corp şi îi priveam făcând sex. Ea era atât de zgomotoasă, încât lumea a părut să se oprească atunci când a avut orgasm.

Spencer a mai dat drumul unui şir de înjurături.

— Am reuşit să fug în baie, iar Nate m-a găsit vomitând în closet. Era dezbrăcat, iar eu nu reuşeam să mă opresc din vărsat. O trimisese pe Rebecca acasă şi schimbase aşternuturile. M-am întors în dormitor şi am dat cu ochii de el. Eram atât de furioasă pe el, Spencer. L-am... l-am lovit, orbită de furie.

— Merita mai mult decât o mamă de bătaie, a mârâit el.

— Nu înţelegi. L-am lovit atât de tare, că i-am crăpat buza. Dacă nu m-ar fi oprit, cine ştie... Mi-am apăsat buzele laolaltă şi m-am împiedicat să continui povestea.

Spencer a mişcat mâinile cu grijă, până când aproape că au ajuns să mi se odihnească în poală. I-am refuzat din nou oferta mută. Nu puteam să îl ating.

Nate mi-a povestit că relaţia dintre el şi Rebecca dura deja de câteva luni. Mi s-a făcut din nou rău, pentru că noi... cu toate astea... Am schiţat un gest neajutorat.El a inspirat scurt.

— Primul meu gând a fost să mă întreb dacă nu cumva luasem vreo BTS. Al doilea, dacă era posibil să fiu deja însărcinată, pentru că îmi era atât de râu. Am râs fără urmă de veselie. Când l-am întrebat de ce se purtase aşa, chiar dacă aveam o relaţie fericită, el a ridicat din umeri. Nu îmi putea oferi ni ci un răspuns. Totul fusese distrus in doar câteva ore.

Îmi apăruseră din nou lacrimi pe obraji.

Nu mai vorbisem cu nimeni despre asta. Fireşte că le povestisem lui Allie şi lui Scott despre infidelitatea lui Nate, şi despre faptul că fusese motivul pentru care dispărusem urgent din Portland. Dar nu spusesem nimănui întregul adevăr. Ce făcuse Nate. Că îl lovisem. Că fusesem căsătoriţi. Durea atât de tare să vorbesc despre asta! Iubisem pe cineva atât de mult, îi dăruisem *totul,* de la primul meu sărut, la virginitatea mea, la promisiunea de a-mi petrece viaţa alături de el — şi nu fusese suficient. Că se părea că era imposibil să fiu iubită. îmi era ruşine şi sufeream, şi totuşi eram foarte furioasă tocmai pe ruşinea şi suferinţa mea.

Cu toate astea, m-am simţit uşurată după ce i-am povestit totul lui Spencer. Speram doar să înţeleagă ceva mai bine acum de ce mă purtam aşa cum mă purtam.

— îmi pare foarte râu pentru ce ţi-a făcut, dulceaţă. Şi-a sprijinit din nou capul de spătarul canapelei. Mi-a şters lacrimile de pe obraji cu vârful degetelor. Trebuie să iţi fi fost tare greu să iţi revii.

Am încuviinţat.

— Cred că am fost in şoc. Nu am simţit nimic, şi totuşi m-a durut atât de tare, încât simţeam uneori că nu mai am aer şi că în interiorul meu s-a distrus orice urmă de viaţă. Nu am mai putut să dorm în camera aceea, aşa că mi-am luat o cameră la hotel. Nu puteam să merg la tata, câtă vreme mă simţeam aşa.

— Sper că tatăl tău l-a cotonogit pe Nate.

L-am privit în ochi.

— Nu. Tata nu ştie nimic despre asta. Şi aşa va rămâne.

A tresărit puternic.

— Poftim?

— Tata crede că ne-am despărţit în termeni amiabili. Nu am vrut să îşi facă griji pentru mine.

— Dar nu este deloc corect, Dawn, a spus el, uluit.

— Este mai bine aşa. Crede-mă. Tata este prieten cu familia Duffy de ani de zile, iar eu nu am vrut să stric asta, spunându-i că ginerele lui este un ticălos.

L-am văzut cum rumega informaţia. Părea să aibă nevoie de timp să înţeleagă ce îi împărtăşisem.

— Dar... pe tine nu te mai cheamă „Duffy", a spus el, după o vreme.

Am încuviinţat încetişor.

— Nu mă mai cheamă aşa. M-a costat un mare efort să rostesc cuvintele. Abia dacă am reuşit să le formez. Faptul că purtasem timp de trei luni numele blestemat aparţinea unui trecut despre care nu vorbeam niciodată.

— OK, a spus Spencer, brusc, şi s-a holbat la mâna mea, încercând parcă să caute indicii că aş fi purtat vreodată verighetă.

— Am vrut să anulez căsătoria, dar legea din Oregon o permite doar dacă ai sub 18 ani sau dintr-un motiv foarte serios, cum ar fi o un mariaj forţat. Nu a fost cazul, am continuat eu, încet.

Spencer a mârâit:

— Am auzit deja asta de multe ori.

— De la părinţii tăi? am întrebat.

— Da, vorbesc cu plăcere despre munca lor. Aşa aflu multe.

Mi-am muşcat buza de jos. îmi fusese foarte greu *să* îi împărtăşesc totul, însă mă şi bucuram că reuşisem. Aşa putea înţelege că nu îl respinsesem în mod repetat doar fiindcă eram mofturoasă.

— Când te-am cunoscut, trecuseră patru luni de la divorţ.

A clipit, iar eu a trebuit să-mi dreg glasul.

— Ştiam că nu mă voi mai putea dărui cuiva — nu aşa. Şi iată-te acolo, cu părul tău superb, cu cămaşa ta cool, rânjindu-mi fără pic de ruşine... Deloc corect!

Colţurile gurii lui s-au mişcat niţel, însă nu s-a putut convinge să zâmbească. Nu era de mirare.

— În ziua când l-am prins pe Nate, am pierdut o parte din mine pe care nu am mai regăsit-o. Nu mai cred nici în iubire, nici în finaluri fericite. Cel puţin nu în ceea ce mă priveşte. Am avut parte de ele, înţelegi? Nate şi cu mine ne iubeam, şi uite că totuşi s-a întâmplat aşa. Acum... nu mai am încredere în nimeni.

— De aceea voiai să pleci.

I-am mângâiat dosul palmelor. Pe mâna stângă, între degetul arătător şi cel mijlociu, avea o aluniţă. Am atins-o, apoi l-am strâns de mână.

— îmi pare rău. Am fost... Cuvintele tale mi-au amintit de Nate, iar amintirea a fost ca un duş cu apă rece.

Spencer şi-a răsucit mâna şi şi-a împletit degetele cu ale mele.

— îl mai iubeşti? a întrebat el, încet.

— Nu, am spus, hotărâtă. Am clătinat cu putere din cap şi l-am privit în ochi, ca să priceapă. Dar povestea a lăsat urme. Lunile de după despărţire au fost cele mai urâte din viaţa mea. Nu mai puteam mânca, eram complet lipsită de chef şi de emoţii... Numai scrisul m-a ţinut în viaţă. Când scriam, simţeam. Când nu, eram ca un zombi. Ziua, îmi sufocam emoţiile, iar noaptea mă trezeam scăldată de sudoare şi fără aer.

— Cerule, ar fi trebuit să vorbeşti cu cineva! M-a strâns puternic de mână.

— Cu cine? Nate şi cu mine aveam un cerc de prieteni comuni. Fireşte că au observat cu toţii cât de rău mă simţeam, şi la început le-a părut rău pentru mine. Apoi au început să se îndepărteze şi să graviteze spre noul cuplu, format din Nate şi Rebecca. Aşa că am ajuns să mă izolez complet. Mă puteam lipsi fără probleme de asemenea persoane. Cel mai bun prieten al lui Nate, Benji, ştia de multă vreme că Nate mă înşela. Am petrecut trei săptămâni la hotel, înainte să mă adun şi să mă întorc acasă, la tata. I-am spus că Nate şi cu mine ne-am despărţit. Nu i-a venit să creadă. Dar când i-am spus că nu funcţiona, că ne căsătorisem prea devreme şi că nunta noastră fusese o mare greşeală, m-a crezut. Nici lui nu îi mersese cu mama, iar eu ştiam şi m-am folosit de asta. M-am mutat înapoi la el acasă. Am căutat, împreună cu familia Duffy, un avocat specializat în divorţuri. îmi aduc aminte foarte vag ce a trebuit să discutăm şi să semnăm. Mi-am lipit un zâmbet pe faţă, am repetat aceleaşi cuvinte de fiecare dată şi mi-am exersat povestea. Nate şi-a jucat rolul cu multă sârguinţă. Fireşte că îi convenea să ţină secret adevăratul motiv al separării noastre, şi să pretindă că eram cei mai buni prieteni, care făcuseră o greşeală stupidă şi voiau doar să îşi reia vieţile. Acordul de divorţ a funcţionat foarte bine, iar procedurile au fost chiar accelerate, pentru că nu împărţeam nicio proprietate imobiliară şi nu aveam... nu aveam copii. Cuvintele au ţâşnit pur şi simplu afară. Nu le-am putut împiedica.

Spencer m-a strâns uşor de mână.

— Nu erai însărcinată?

— Nu, nu eram.

— Cum ai reuşit să te descurci? a întrebat el.

Am înghiţit în sec, cu privirea lipită de mâinile noastre.

Nu am reuşit. Perioada de după despărţire a fost îngrozitoare. Nu mai aveam niciun control asupravieţii mele, asupra viitorului meu. Chiar şi cu o diplomă de absolvire a liceului în buzunar, nu aveam nido perspectivă. Viaţa mea era complet distrusă şi nu ştiam... Mi s-au umezit din nou ochii. Nu ştiam dacă voi mai fi vreodată normală. Cuvintele mi s-au înţepenit în gât, şi mi-am pus mâna liberă pe coapsă. Acolo, sub material, se aflau cicatricile pe care mi le făcusem cândva. într-o seară, mi-am făcut rău.

Expresia lui Spencer a paralizat.

— Dawn...

— O singură dată, am spus, repede. O singură dată am făcut-o. Trebuia să ştiu... că eram încă ***eu.***

Nu îl puteam privi în ochi. Uneori, nu puteam să îmi suport imaginea din oglindă, când ieşeam de la duş şi îmi vedeam coapsa acoperită de cicatrici.

— Dawn, a şoptit Spencer din nou. Toate emoţiile lui păreau să răzbată din cele patru litere care îmi compuneau cuvintele.

— îmi este foarte ruşine de ce am făcut.

Părea să îşi dorească să îmi fi fost alături, pentru a mă putea împiedica să fac această greşeală.

— Când privesc înapoi, acum, aş vrea să îmi dau două palme. Când îmi dau seama ce am făcut... am uitat de mine. Nu am fost deloc puternică, am şoptit eu.

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine, Dawn. Doar să îmi promiţi că, dacă va exista o dată viitoare când te vei simţi aşa, vei merge să vorbeşti cu cineva. Vino la mine sau discută cu AI lie. Dacă vrei, îţi pot da numărul terapeutei mele.

A rostit rugămintea de parcă nu ar fi fost nimic special. Am înghiţit cu greu. Spencer îmi dădea senzaţia că nu trebuia să îmi fie ruşine. Că reacţia mea la infidelitatea lui Nate şi la divorţ fusese perfect normală.

— Nu voi mai face niciodată aşa ceva. Vederea sângelui m-a trezit la realitate. Am fost catapultată cu viteză înapoi şi mi-am dat seama că era cazul să schimb ceva în viaţa mea.

- Aşa că ai venit la Woodshill.

- întocmai. Am rămas încă trei luni în Portland şi apoi m-am mutat aici. Aşa am avut timp să îmi revin puţin.

- Eşti o persoană puternică, Dawn Edwards. Privirea lui părea uimită, şi m-am întrebat dacă meritam admiraţia lui. Spencer şedea în faţa mea şi îmi spunea că fusesem puternică, chiar dacă lucrurile stăteau exact pe dos.

M-am apropiat puţin de el şi am văzut cum i s-a înfiorat pielea de pe braţe, când l-am atins. M-am întins peste pătura cu care mă acoperise şi am tras-o şi peste el. Am păstrat distanţa, dar mi s-a părut că sub pătură ne aflam într-un soi de bulă protectoare.

- Mulţumesc. Colţurile gurii lui s-au mişcat, însă foarte vag, iar surâsul nu i-a atins şi ochii.

- Nu pot să mă mai ofer aşa niciunei alte persoane, am spus eu, încet. Mi-am ales cuvintele cu mare grijă, însă nu doream să îndulcesc adevărul. Nu vreau să mai trec încă o dată prin experienţa aceea.

Spencer a dat din cap. Mi-a atins faţa cu mâna şi mi-a şters din nou lacrimile de pe obraji. Era de mirare că nu mă vestejisem ca o plantă.

- Sunt un mare idiot, a spus el, brusc. Te-am presat îngrozitor, şi era ultimul lucru de care aveai nevoie. Probabil că ţi-am creat o mare anxietate.

- Nu eşti niciun fel de idiot, Spence. Nu spune una ca asta.

- Tipic.

- Ce? Nu mai înţelegeam nimic.

- Sunt regele gafelor. Cum m-ai putut suporta luni întregi fără să-mi tragi una?

— A făcut-o Kaden, am glumit eu. îmi aminteam prea bine de ochiul vânăt al lui Spencer şi de mâna mea, pe care mi-o învineţisem lovindu-l, la rândul meu, pe Kaden.

în cercul nostru de prieteni exista multă agresivitate.

— îmi pare foarte rău, Dawn. Dacă aş fi ştiut, nu aş fí... A făcut o grimasă, frecându-şi ceafa. Doamne, nu mă pricep deloc la asta!

— Nici eu.

— Asta îmi ia o piatră de pe inimă.

— Dar ce voiai să spui? l-am încurajat.

— Voiam să spun... A înghiţit cu greu. înainte de tine, nu mi-am dorit niciodată să am o iubită stabilă. M-am implicat doar

în relaţii cu fete care nu aveau aşteptări. Dar, după ce te-am cunoscut... A ridicat din umeri. Am vrut să fac totul ca la carte. Am vrut să îţi fac curte, să te scot în oraş — tot ce e în manualul de întâlniri. Nu am mai avut niciodată o relaţie şi nu mă pricep deloc.

— Nu ştiam că nu ai mai fost niciodată într-o relaţie, am spus, cu grijă.

— Nu am avut niciodată o relaţie mai lungă de o noapte.

— Eşti un Casanova! Ne mergea mai bine în glumă decât în serios.

— Nu am avut nici timp, nici răbdare pentru mai mult. Cu tine mi-am dorit pentru prima dată ca lucrurile să fie diferite. Să fac totul altfel decât de obicei.

— Se pare că ţi-ai atins ţinta mai repede decât te aşteptai, am spus.

S-a încruntat scurt şi a urmat o pauză, în care ne-am putut aduna gândurile.

Regreţi ce am făcut noaptea asta? m-a întrebat, direct.Poate părea o nebunie, dar, pentru o clipă, uitasem că ne culcasem împreună. Cumva, actul fusese spălat de lacrimi şi îngropat în adevăruri dificile.

Acum, că mă uitam în ochii lui şi citeam neliniştea în albastrul lor închis, mi-am adus aminte. Am căutat adânc în mine un răspuns sincer.

— în niciun caz, am spus, după o vreme.

Spencer a răsuflat uşurat.

— Am crezut că vei spune că da.

A surâs, şi am încercat să îi întorc zâmbetul. Dar mă durea faţa. Ştiam acum de ce evitasem atâta vreme să bocesc.

— Nici nu mi-ar trece prin cap.

Mi-a dat la o parte bretonul din ochi şi a încercat să mi-l aşeze după ureche, dar era prea scurt. Părul mi-a căzut aproape imediat înapoi pe frunte. Spencer aranja şuviţele concentrat, cu o cută între sprâncenele sale închise la culoare. Expresia lui mi se părea, pentru prima dată, gânditoare.

— Am vorbit foarte serios când am spus că te vreau în orice fel pe care mi-l permiţi, Dawn.

Mi se uscase complet gâtul. Cuvintele lui îmi răpiseră darul vorbirii. Tocmai îi spusesem cât de zdruncinată eram, iar el îmi spunea aşa ceva!

— Eşti una dintre cele mai bune prietene ale mele. Nu vreau ca tot ce s-a întâmplat în noaptea asta să schimbe ceva, a continuat el.

Degetele lui erau tot în părul meu. A rostogolit o şuviţă între vârfurile lor. îmi auzeam părul scârţâind.

— Nici eu nu vreau, am şoptit.

A lăsat mâna jos, îndreptându-şi din nou privirea spre mine.

— Bun, *a* spus, cu o expresie posomorâtă. A încuviinţat încet, însă nu mi s-a părut că gestul mi-ar fi adresat. Bun, a repetat.

— Bun, am spus şi eu. Aşadar, suntem prieteni?

— Suntem tot ce doreşti.

— Poftim?

S-ar părea că expresia feţei mele îl îngrijorase, pentru că Spencer s-a uitat din nou în ochii mei, cu o sinceritate deloc caracteristică.

— Nu vreau să îţi faci prea multe gânduri despre ce este între noi. Pentru că ***există*** ceva între noi, şi nu mai poţi nega asta, mi-a spus, cu o limpezime tipică lui. Ştiu că te temi şi îmi dau seama cât de greu îţi este să nu te gândeşti ce se va întâmpla în viitor. Dar cred că ar fi mai bine să încetezi şi să faci aşa ca mine.

— Şi cum arată metoda asta a ta?

— Când mă gândesc la viitor, şi mie îmi este frică. Cui nu îi este?

— Anxietatea faţă de viitor este cea mai cumplită din câte există, am murmurat eu. îmi aduceam aminte prea bine cum mă apăsase povara unui viitor necunoscut, după despărţire — atât de tare, că simţeam că mă sufocam.

— De aceea prefer să iau zilele aşa cum vin. Fiecare dimineaţă îmi oferă şansa de a o lua de la capăt. O folosesc. Cred că ar trebui să procedăm şi noi aşa.

— Deci vrei să ne purtăm de parcă nu am fi...?

— Ai înnebunit? Evident că nu, a răspuns el, energic. Ce vreau să spun este că nu e cazul să îţi faci gânduri, să te încarci. Dar nu ar trebui nici să îţi baţi capul şi să te întrebi când se va întâmpla iar.

Ah. ***Ah.***

Am înghiţit în sec şi am simţit că mi se înroşesc obrajii.

— Pentru că s-ar putea întâmpla, a continuat el, încet. De data asta, privirea lui nu era plină de milă, ci de altceva. Ceva mai profund, plin de promisiuni şi de amintiri din noaptea trecută. Ceva care mi-a trimis un fior prin stomac. De parcă ar fi fost posibil după atâta distrugere!

Am rămas o vreme în tăcere. Oferta lui indirectă atârna greu între noi, iar eu m-am întrebat ce puteam face. Obrajii îmi ardeau, iar asta nu mă ajuta deloc să iau o decizie. Spencer a remarcat şi a vrut să îşi desprindă mâna de faţa mea.

Nu l-am lăsat, ci i-am apăsat palma pe obrazul meu. Era o senzaţie plăcută şi voiam să o reţin acolo.

— Mulţumesc că m-ai ascultat, am şoptit. Şi că mă înţelegi.

Degetul lui mare mi-a urmărit conturul pometelui. Mi s-a părut că simţeam încă urme de lacrimi pe piele — o dâră uscată de sare.

— Mulţumesc pentru că mi-ai spus totul. Voi şti să preţuiesc tot ce am aflat, mai mult decât crezi.

Am mai rămas o vreme pe canapea, împreună, sub pătură. Aerul era greu de grija lui Spencer, de nesiguranţa mea şi de propunerea lui nerostită.

Capitolul 20

Mi s-a părut tare ciudat să mă întorc acasă. în mine se purta o bătălie. Eram incredibil de obosită — nu doar pentru că făcusem sex cu Spencer, ci mai degrabă ca urmare a crizei mele de plâns. Cred că folosisem toată rezerva de lacrimi pentru următorii cinci ani. O privire în oglinda dușului de la cămin mi-a confirmat presupunerea că faţa mea arăta ca un balon roşu, dezumflat.

Sub duş, am încercat să îmi reconectez sinapsele. Aveam nevoie de timp să procesez noaptea trecută. Am rămas în picioare până când apa s-a răcit. Apoi, m-am strecurat în pijama şi am încercat să iau telefonul şi să citesc cele cinci SMS-uri de la Allie, care îmi scrisese în timpul nopţii şi mă întrebase unde dispărusem şi de ce nu îmi luasem la revedere. Emoticon plângăreţ.

I-am scris că fusese înconjurată de atâţia oameni, că mi-ar fi fost imposibil să ajung din nou la ea. Era o scuză jalnică, dar nu eram capabilă de ceva mai creativ. Aveam mare nevoie de somn.

Când eram mică, tata îmi spunea mereu că, după câteva ore de somn, lumea arăta diferit — era genul de încurajare care funcţiona mereu. M-am rostogolit în pătură ca într-o clătită şi am închis ochii. Nu m-am mai gândit, nu am mai simţit şi am cedat liniştii şi greutăţii pe care o simţeam în membre.

M-am trezit când s-a întors Sawyer. Şi-a aruncat cizmele din picioare şi s-au izbit cu zgomot de comodă. Zgomotul surd m-a trezit din somnul adânc.

— Ah, sorrv. Nu ştiam că dormi, a spus ea, când m-am ridicat şi m-am frecat la ochi.

— E în regulă, am răspuns, şi am căscat larg. Cât e ceasul?

— A trecut de şapte, a răspuns ea, scoţându-şi geaca de piele.

Dormisem toată ziua şi mă simţeam mult mai calmă şi cu mintea mai limpede ca atunci când Spencer mă adusese acasă.

Sawyer m-a privit cu atenţie. M-a măsurat cu fruntea încruntată.

— Ai făcut sex, a spus ea, brusc.

Am încremenit.

— Ce?

— Ai făcut sex, a repetat ea, încrucişându-şi braţele la piept.

— De unde naiba ţi-ai putea da seama de aşa ceva? am răspuns, morocănoasă.

Sawyer a rânjit.

— Simt vibraţiile. Să nu încerci să negi, pentru că acum sunt sigură. Şi-a luat rucsacul de pe podea şi l-a pus pe pat. Şi-a scos aparatul foto şi apoi cârdul de memorie, pe care l-a strecurat apoi cu atenţie în slotul dedicat din laptopul ei. A fost bine?

Am înghiţit în sec. Chiar trebuia să pună întrebările astea acum? Nu voiam să mă gândesc la asta? Dacă o făceam...

Imagini cu Spencer mi-au trecut prin minte. Cum se întinsese trupul lui peste al meu, mâna lui, vârâtă adânc în părul meu...

— Doamne, am oftat, şi mi-am îngropat faţa în mâini. Am căzut pe spate, în pat.

Nu te îngrijora, Dawn. Prima dată după o pauză lungă nu e niciodată grozavă, a spus Sawyer.Pulsul îmi crescuse Îngrijorător şi m-am străduit mai departe să nu văd trupul dezbrăcat şi transpirat al lui Spencer în faţa mea. Mi-am luat mâinile de pe faţă şi am clipit de câteva ori, ca să alung imaginile acelea. Cu cât mă străduiam mai tare, cu atât se înrăutăţea situaţia. Mi se întipărise în minte şi în trup.

— Nu a fost rău, am murmurat eu.

— Hm?

M-am uitat la tavan, pe care lipisem o hartă multicoloră a lumii, care lumina pe întuneric.

— Am spus că nu a fost rău.

Patul lui Sawyer a scârţâit când ea s-a *ridicat* şi a ajuns din câţiva paşi la mine. S-a lăsat să cadă pe patul meu, s-a sprijinit cu spatele de perete şi s-a aşezat turceşte,

— Atunci, povesteşte.

— Cine spune că vreau? am întrebat şi am privit-o.

Purta aceleaşi haine ca in ziua anterioară: colanţi rupţi şi un top foarte decoltat într-o parte, care li lăsa la vedere tatuajele. Cred că arătam ca o stafie îmbrăcată in pijamale boţite, dar Sawyer arăta ca un star *rock*.

— Ăsta e avantajul când ai o colegă de apartament, nu?

— Care? Că putem să ne împărtăşim vieţile sexuale? am întrebat eu, perplexă.

Sawyer a încuviinţat scurt.

— Şi eu îţi spun tot ce fac în domeniul ăsta.

— Dar nu pentru că aş vrea asta, am murmurat eu, abia auzit. Asta mi-a adus o lovitură în picior. Au!

— Ai meritat-o. Acum scuipă tot.

Am tăcut, încercând să controlez căldura care îmi cuprinsese zona abdomenului. Nu eram pregătită să vorbesc despre asta. Voiam mai întâi să procesez totul.

Din păcate, pe Sawyer nu o interesa.

— A fost tipul ăla care aproape c-a dat colţul când prezentarea voastră s-a dus pe copcă? a întrebat ea. Mi s-a părut că face pe studiosul numai ca să atragă fetele.

— Cine, Isaac? Doamne, nu!

M-a privit iscoditoare.

— Nu spune că a fost Spencer.

Mi-am îndreptat iute privirea spre un colţ al păturii.

Sawyer a scos un hohot surprins.

— Serios? Credeam că nu vrei să îi cedezi. Că avansurile lui te-au îndepărtat. Nu suna deloc a reproş, ci a surpriză.

— De fapt, aşa a fost. Dar apoi... s-a întâmplat. Ne-am sărutat, apoi nu ne-am mai putut abţine, am spus, încet.

— Acum sunteţi un soi de prieteni cu beneficii? a întrebat ea, mirată. Sau el vrea mai mult?

Scriam povestiri erotice de ani buni şi descriam scule groase, cu vene proeminente, în scene de sex cu multe detalii — şi totuşi, cuvintele ***prieteni cu beneficii*** mi-au făcut obrajii să ardă. Ce naiba se petrecea cu mine?

— Dacă e să mă iau după expresia ta, te-a lovit rău în aripă.

— Nu e deloc aşa, am răspuns eu.

— Atunci? Nu avea un ton aluziv. Părea să îşi dorească sincer să înţeleagă ce se întâmpla cu mine. Nu aveam idee de ce.

— Cred că a sugerat să începem o relaţie fără obligaţii, am spus, răguşită. Dar nu în mod direct.

— Ce a spus, mai precis?

— Că nu ar trebui să îmi bat capul dacă se va mai întâmpla ceva între noi. Că nu ar trebui să îmi fac gânduri despre viitor, dacă asta îmi creează anxietate.

A încuviinţat lent.

— Dar asta şi vrei, nu?

M-am rostogolit pe burtă şi mi-am sprijinit bărbia în mâini.

— Ştiu că nu vreau niciun soi de relaţie. Şi el ştie. Dar... Nu poate funcţiona aşa.

— De ce nu?

Am ridicat din umeri.

— Cum poţi reuşi aşa ceva?

Şi-a încreţit nasul, sceptică.

— Există nişte legi nescrise, sau...? Poţi face sex fără să aştepţi nimic în schimb?

Dintr-odată, a părut să înţeleagă.

— Dacă un tip aşteaptă ceva de la tine în schimbul sexului, nu te culci cu el. S-a lăsat să alunece mai jos şi şi-a sprijinit capul de perete. Doar pentru că începi o relaţie fără constrângeri nu înseamnă că te obligi la ceva. Mie mi se pare că Spencer încearcă doar să se bucure de moment, împreună cu

tine, pentru că ştie că nu eşti pregătită de o relaţie. Aşa că ia tot ce poate.

Te vreau în orice fel pe care mi-l penniţi.

Poate că Sawyer avea dreptate.

— Ai fost atâta vreme într-o relaţie, încât nu ştii care sunt posibilităţile, Dawn, a spus Sawyer, zâmbind. Legăturile fără obligaţii sunt foarte benefice. De exemplu...

Apoi, mi-a povestit, în detaliu, ce făcuse noaptea trecută. Se părea că pusese punct celibatului şi ieşise iar la vânătoare.

Mai târziu, Sawyer s-a întors în faţa laptopului, iar eu l-am scos pe Watson din geantă. Trebuia să îmi limpezesc mintea, iar scrisul mă ajuta, de regulă, să îmi revin, când totul se încâlcea fără ieşire.După ce citisem recenzia maliţioasă, evitasem să mă uit pe forum şi închisesem conexiunea la reţea. În schimb, am deschis un document nou, o pagină nouă, goală, şi am scris tot ce îmi venea în minte. Gândurile, sentimentele - toată amestecătura încurcată din capul meu. Am scris şi am scris, ascultând muzică la căşti. Am lăsat totul să iasă. După câteva mii de cuvinte, m-am oprit.

Se născuse o nouă poveste

.Capitolul 21

Noian şi-a răsucit părul într-un nod şi l-a prins cu două creioane furate din penarul lui Blake.

— Deja e mult mai bine, a spus el, scuturându-şi mâinile. Aşa. Am citit temele pe care mi le-aţi trimis. Jamie, pentru că nu ai trimis nimic, ne eşti dator tuturor cu câte o cafea. Noian şi-a vârât mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor şi a scos un portofel. Nu-ţi face griji/ mă ocup eu. Oameni buni, spuneţi-i lui Jamie ce doriţi.

Blake şi Everly au ţipat imediat că ar dori câte un latte, iar eu am ales cu modestie o ciocolată caldă. Mă obişnuisem deja cu atmosfera aparte de la curs. îmi plăcea — chiar dacă încă eram scăldată de sudoare de fiecare dată când trebuia să citesc ceva în faţa tuturor.

Jamie a luat câteva bancnote de la profesorul nostru şi s-a îndreptat, cu o grimasă, spre cafenea. Intre timp, Noian a scos din mapa lui temele noastre imprimate.

— Dacă mulţi dintre voi visează să lucreze în edituri sau în alte companii din domeniul artelor liberale, eu ştiu că există şi

unii care şi-ar dori să trăiască din scris, a început el şi s-a apropiat de cercul nostru de mese.

Da, cerc de mese. Astăzi ne spusese că vrea să ne aşezăm turceşte pe mesele dispuse în cerc.

— Dacă doriţi într-adevăr asta, trebuie să învăţaţi să înfruntaţi critica. Astăzi v-am sfâşiat. Ad litteram, a spus el, înmânându-i tema lui Blake. Apoi i-a întins lui Paige, a treia fată de la curs, următoarea foaie.

Ochii ei albaştri, apoşi, s-au mărit când a văzut semnele roşii de pe textul ei.

— O bucată bună din cariera voastră va consta în reacţii la critica nedreaptă. I-a înapoiat tema şi lui Everly.

Imediat ce a dat cu ochii de primele rânduri, surâsul i s-a stins, iar buzele i-au devenit o linie apăsată, palidă. A înghiţit în sec şi au început să îi tremure mâinile.

Eu mă distrasem cu tema. îmi plăcea că Noian ne sfătuia să scriem lucruri care aveau semnificaţie pentru noi, aşa că dăruisem mult din mine în text. Semnele roşii de pe foaie m-au şocat, la fel ca recenziile maliţioase pe care le primisem online.

Şi totuşi, am început să citesc fiecare comentariu în parte. Formulările mele erau prea încâlcite, stilul — deloc credibil, iar comparaţiile, proaste.

Am înghiţit. Era o critică severă. Severă, şi nu prea constructivă, mi-am dat eu seama. Noian părea să îşi fi bazat toate observaţiile exclusiv pe gustul personal.

Mi-am frecat fruntea, însă am citit până la ultima propoziţie. Apoi, am răsuflat uşurată:

Data viitoare să nu mai foloseşti atât de multe propoziţii secundare. în rest, este bine. Continuă[1].

Ne păcălise. Am ridicat o sprânceană şi am privit spre pupitru. Colţurile gurii lui Noian tremurau. I se părea extraordinar de amuzant să ne provoace anxietate şi groază.

Am auzit un suspin lângă mine. M-am întors spre Everly şi am văzut că îşi ştergea lacrimile de pe obraji.

— Hei, am spus eu încet şi i-am aşezat o mână pe braţ. Citeşte până la ultima propoziţie.
A clipit de câteva ori şi i s-a mai rostogolit o lacrimă pe obraz, care a căzut pe foaia înroşită. Apoi, a continuat să citească. Trăsăturile i s-au luminat imediat. A ridicat imediat privirea şi aproape că ne-a sufocat profesorul cu ea

— .Aţi terminat? a întrebat Noian, bătând din palme.

Dinspre cercul nostru s-a ridicat un murmur general afirmativ.

— Doare serios, omule, a mârâit Blake. îşi lăsase picioarele să atârne şi ţinea foaia între ele. M-am supărat grav.

— Asta a fost şi intenţia, a răspuns Noian, chiar când Jamie se întorcea cu băuturile noastre.

Aveam mare nevoie de ele. Mi-am luat paharul de hârtie, cu un surâs recunoscător.

— Cum v-aţi simţit cât aţi citit comentariile? ne-a întrebat profesorul nostru, pe rând. S-a ridicat de la pupitru şi a venit lângă noi, aşezându-se pe mama lui Everly.

— Cred că se vede cum m-am simţit pe faţa mea, a spus ea, evitându-i privirea.

El i-a aşezat scurt mâna pe umăr, strângând uşor.

Era un gest prietenesc. Uneori, mi se părea că nu era profesorul nostru, ci un prieten care ne îndruma.

— Şi tu, Dawn? a întrebat el, întorcându-se spre mine.

Mi s-a uscat gura când toate privirile s-au întors spre mine. M-am jucat cu marginea paharului meu cu ciocolată caldă şi am înghiţit de câteva ori.

— Nu prea am fost de acord cu majoritatea observaţiilor. De obicei, mă împac bine cu critica şi încerc să o transform în ceva constructiv.

Noian m-a arătat cu degetul.

— Dawn a înţeles ideea.

— Super lecţia, Noian, a mârâit iar Blake.

— V-am scris doar comentarii inutile pe margine, intenţionat. Nu veţi putea fermeca toţi cititorii cu ceea ce scrieţi. Unii vor detesta operele voastre, indiferent câtă muncă aţi depus pentru ele. Aş dori să învăţaţi să deosebiţi critica constructivă de preferinţele personale. Nu este uşor să primeşti critici. Mai ales când scrierile voastre izvorăsc din inimă. Ideea este să puteţi cerne aspecte pozitive din cele mai dure cuvinte şi să nu puneţi restul la inimă. Citiţi, de exemplu, recenziile cărţilor voastre preferate.

— Am făcut asta deja, a spus Jamie. Porcărie totală. Tot ce mi se pare mie bun a fost făcut praf de critici.

— Ce învăţăm din asta? a întrebat Noian.

— Nu ştiu, omule. Că până şi autorii noştri favoriţi primesc critici negative şi că nu putem mulţumi pe toată lumea? Blake l-a privit cu precauţie pe Noian.

— întocmai.

Gândurile la recenzia negativă de săptămâna trecută m-au copleşit. Pentru prima dată, am privit-o cu alţi ochi. Fiecare cuvânt m-a străbătut din nou, şi le-am putut analiza din poziţia mea curentă.

Nu puteam să îi mulţumesc pe toţi. Era imposibil, omeneşte vorbind. Durea să citesc asemenea cuvinte, dar nici nu îmi erau de vreun folos. Nu puteam face nimic cu ele.

— Mulţumesc, Noian, am spus, imediat.

M-a luat de mână şi a ridicat-o.

— A priceput! Ura pentru Dawn, şi pentru că mi-a spus, în sfârşit, pe nume!

Colegii mei au rânjit şi au ridicat paharele de cafea în cinstea mea.

Cursul ăsta era pur şi simplu minunat.

între timp, reuşisem să creez un arsenal bogat în ingrediente şi condimente în bucătăria lui Allie, mai bogat decât în bucătăria căminului, de unde dispărea mereu totul, în circumstanţe misterioase.

Astăzi pregăteam fajitas cu guacamole, iar la desert, sufleu de ciocolată cu miez lichid. Nu era tocmai cea mai fericită combinaţie, însă Allie voia neapărat să înveţe să facă sufleu, pentru că era leşinată după el. îi explicasem cu răbdare că îmi luase ani de exerciţiu să îmi iasă un sufleu ca lumea, însă nu s-a lăsat descurajată.

învăţasem repede să gătesc, pentru că tata era adesea prea ocupat. Atelierul îi mânca tot timpul, de dimineaţă până seara. Şi chiar dacă unele dintre cele mai frumoase amintiri ale mele mă înfăţişau stând pe o masă de lucru şi legănându-mi picioarele, gata să înfulec nişte pizza, îl rugasem pe tata să îmi arate cum se foloseşte aragazul. Cred că aveam 10,11 ani. Tata nu avea nicio idee despre gătit, aşa că am învăţat împreună. Am cumpărat cărţi de bucate cu cele mai simple reţete şi am încercat toate paginile. Am înţeles că repetiţia este mama învăţăturii. Pentru noi, gătitul era cea mai plăcută activitate de timp liber. Apoi, pentru că a venit o perioadă dificilă la atelier, iar tata a fost nevoie să concedieze doi muncitori, am devenit singura responsabilă cu hrănirea familiei. De obicei, nu prea aveam bani, aşa că am învăţat repede să mă descurc cu puţin, şi totuşi să ne hrănesc consistent. Spre deosebire de mulţi prieteni, aveam un avantaj. Nu locuisem cu adevărat

pe cont propriu, însă ştiam cum să îmi împart bugetul ca să nu sufăr de foame.

— Cum poţi să ţii minte toate astea? Eu am uitat deja jumătate, a oftat Allie, în timp ce aşezam masa.

— Ţi se întipăresc în minte. Cel puţin mie, am spus şi m-am întors în bucătărie, să sting cuptorul.

Turtele se încălziseră, legumele pentru umplutură erau deja pe masă. O frunză de salată căzuse pe podea, iar Spidey o adulmeca sceptic, cu botul lui roz. M-am aplecat spre el şi l-am mângâiat pe căpşor. A început să toarcă imediat, iar eu am zâmbit.

Mai târziu, m-am întors în camera de zi şi am aşezat farfuriile cu turte pe masă. Allie s-a îndreptat spre staţia lui Kaden şi a dat muzica mai încet. Soundtrack-ul de azi era ultimul album al lui Justin Bieber. îndrăzneam să-l ascultăm numai când Kaden şi Spencer erau plecaţi.

M-am aşezat la masă, iar când Allie a venit să mi se alăture şi s-a uitat la mâncare, a rânjit larg.

Pe de o parte, mâncarea o încânta, dar pe de altă parte, o întrista. Ştiam că mama ei o obligase, de mic copil, să nu mănânce nimic sănătos, şi că îi numărase caloriile. De fiecare dată când mă gândeam la asta, instinctul meu matern ieşea la suprafaţă şi simţeam o nevoie stringentă de a o hrăni pe Allie până când nu se mai putea ridica de jos. De aceea, când ne întâlneam ca să gătim, pregăteam porţii uriaşe.

— Te-a sunat mama ta? am întrebat. Am împins spre ea bolul cu guacamole, iar ea l-a luat, mulţumindu-mi din priviri.

— Da. Le-am spus ei şi tatei despre excursia-surpriză. M-a întrebat dacă am patru ani şi a comentat că i s-ar fi părut mai potrivită o recepţie cu şampanie, a spus ea, dându-şi ochii peste cap.

— De fiecare dată când vorbim despre mama ta simt nevoia să îi adresez insulte violente. Apoi îmi amintesc că este, totuşi, mama ta, şi că nu ar fi frumos din partea mea, am spus eu, îndesându-mi cu generozitate turta.

— Nu te abţine, te rog.

— OK. Mama ta este o capră obtuză, şi detest faptul că e rudă cu tine. Ar trebui să se aşeze pe un cactus.

Allie a clătinat din cap, zâmbind.

— Aş da orice să te văd cum i-o spui în faţă. Cred că ar face o criză de isterie.

— Dacă vrei, putem încerca. Aş putea să curăţ după aceea. Mi-am frecat mâinile şi am adoptat o expresie diabolică.

Mai degrabă nu. Relaţia noastră s-a **îmbunătăţit** mult, în ultimele luni. Suntem încă departe de o relaţie mamă-fiică normală, dar cred că am bătut o cale lungă.Privirea lui Allie s-a întunecat pentru o clipă. A clătinat din cap, de parcă ar fi vrut să îşi risipească gândurile negative. Mulţumesc încă o dată pentru excursia grozavă. A fost cea mai frumoasă aniversare din câte am avut.

Am zâmbit. De sâmbăta trecută, Allie trebuie să-mi fi mulţumit de vreo sută de ori. Cu siguranţă, şi celorlalţi. Fusesem foarte ocupată toată săptămâna şi mă ascunsesem în cameră, ca să scriu. Pe de o parte, nu puteam da drumul noii mele povestiri; iar pe de altă parte, îl evitam pe Spencer.

Spencer.

Cu care mă culcasem. Eram sigură că, dacă l-aş fi văzut, aş fi suferit o combustie spontană, sau aş fi căzut moartă. Una din două.

— Nu îmi vine să cred că plecăm mâine. Nici măcar nu am idee ce să iau cu mine, a continuat Allie.

— Nimic complex. Lucruri impermeabile, bocanci solizi, o geacă de ploaie şi lenjerie frumoasă, în cazul în care tu şi Kaden veţi fi ocupaţi o jumătate de noapte.

— Vorbeşti de parcă n-am face altceva decât dragoste, toată ziua şi toată noaptea. Allie şi-a rulat turta.

— Eu mi-am luat dopuri pentru urechi. îmi sunteţi dragi, însă un weekend întreg înconjurată de trei cupluri mă umple de groază.

— Ce porcărie! Tu şi cu mine dormim într-o cameră, iar Kaden doarme cu Spencer. Nu va fi nevoie de nici un dop, a spus Allie, cu o mină furioasă, şi a muşcat din turtă. A făcut imediat o mutră încântată.

Justin Bieber tocmai cânta despre scuze prezentate prea târziu, când s-a deschis uşa. Am auzit un râs uşor şi am ştiut imediat că era Kaden.

Rahat. Rahat, rahat, rahat.

Kaden şi Spencer au intrat în camera de zi. Erau uzi leoarcă.

— Bună, a spus Kaden. A început să plouă, aşa că am scurtat plimbarea.

— Ce păcat, a spus Allie. Până acum a fost frumos. Dar sper că va fi la fel şi în weekend.

— Vii doar dacă te simţi în stare. Spence şi cu mine avem un ritm impus, iar dacă nu te poţi plia, nu facem rabat.

Nu există bonus pentru prietene. întreab-o pe Monica. Apoi, s-a oprit şi a ascultat. Care dintre voi a pus porcăria asta?

— Ah, stai cuminte. îl adori pe JB.

— Bubbles, dacă nu închizi rahatul ăla, încep să-mi sângereze urechile.

Nu le luam în seamă discuţia. Privirea mea era lipită de Spencer, care îşi scutura cu ambele mâini părul ud de pe faţă. Arăta ca un personaj dintr-o reclamă. Perle de apă îi alunecau pe faţă, tricoul i se lipea de corp, la fel şi blugii, iar eu am simţit dorinţa bruscă de a-i linge apa de pe piele.

Dumnezeule.

Nu era corect. Nu voiam să simt căldura care mi se răspândea cu iuţeală în abdomen, dar nu am putut-o împiedica. L-am văzut imediat în faţa mea şi am simţit săruturile lui fierbinţi pe buzele mele. Am simţit că îmi lasă gura apă, şi nu avea nicio legătură cu turta.

— Mor de foame, a spus el. A adulmecat şi a oftat adânc. Aţi gătit din nou?

— Dawn a gătit. La desert avem sufleu, a spus Allie, mândră.

— Dawn ştie întotdeauna cum să facă un bărbat fericit, a spus Spencer, şi mi-a zâmbit.

Am înghiţit cu greutate.

— A mai rămas ceva? Dacă da, ne schimbăm repede şi venim şi noi. Kaden a sărutat-o pe Allie pe cap şi m-a privit plin de speranţă.

— Omule, face mereu o tonă de mâncare, fiindcă ştie ce apetit ai. Spencer s-a aplecat şi şi-a vârât degetele în guacamole.

Fantezia mea s-a risipit.

— Hei! Nimeni nu-şi bagă degetele în mâncarea mea! I-am luat bolul de sub nas, supărată.

A rânjit larg.

— Dacă vrei să ştii, pot să fac o mulţime de alte lucruri cu degetele. Apoi, şi le-a lins. încet, şi cu o expresie atât de murdară pe faţă, că am rămas cu gura căscată.

Am simţit că mi se întăresc sfârcurile pe sub tricou, îmi ardeau obrajii atât de tare, încât nu mai era nevoie să băgăm turtele la cuptor — era suficient să mi le lipesc câteva secunde de faţă ca să le încălzesc.

— Este numai vina ta că îi livrezi mereu oportunităţi, a spus Kaden. L-a prins pe Spencer de umăr şi l-a tras spre dormitor, unde speram că se va schimba în haine uscate.

Spencer mi-a aruncat o privire peste umăr, cu un zâmbet mulţumit pe buze. M-am bucurat când s-a închis uşa

în urma lui. Mi s-a părut că aerul din încăpere devine mai puţin sufocant.

— Arăţi de parcă ar fi prima dată când spune aşa ceva, a comentat Allie şi s-a servit cu o altă turtă.

— Din păcate, nu cred că voi deveni vreodată imună, am murmurat eu, cu mai mult patos decât intenţionasem.

Spencer se purta perfect normal, aşa cum promisese. Doar că, între timp, aflasem cum erau ameninţările lui puse în practică, şi îmi doream, în secret, să se întâmple iar.

Capitolul 22

Casa de vacanţă se afla pe coastă. Era din lemn şi avea două etaje, ambele cu frontoane largi cu ferestre. Dădeau direct spre stâncile abrupte. La etajul superior se întindea un balcon de-a lungul faţadei, iar în partea stângă se ridica o copertină deasupra etajului inferior. Dedesubtul ei se afla o terasă, pe care erau o bancă şi un set de scaune care înconjurau o masă.

Pe drumul spre Coos Bay, căscasem gura aproape non-stop. Vremea era extraordinară; soarele strălucea şi se oglindea în mare. Woodshill era minunat, cu lacul şi văile sale, dar coasta era deja la alt nivel. Apa se agita în valuri imense, înspumate, lovindu-se de ieşiturile ascuţite de stâncă, iar priveliştea coastei care continua în faţa noastră nu îi făcea dreptate felicitării pe care i-o dăruisem lui Allie. Aerul era proaspăt şi răcoros, vântul mă ciupea de nas, şi cu fiecare respiraţie mă simţeam eliberată. Abia dacă petrecusem un sfert de oră aici.

Călătorisem cu Allie şi Kaden, în jeepul lor. Spencer îi luase pe Monica şi pe Ethan în Hatchback-ul său, iar Scott şi Micah soseau mai târziu. Am descoperit-o pe Monica în camera de zi imensă. Avea mâna streaşină la ochi, pe care şi-i apăra de soare, şi ne făcea cu mâna energic.

Am coborât din maşină şi am văzu t-o pe Allie ştergându-se la ochi. M-am dus la ea şi i-am cuprins talia cu braţele.

— Este atât de frumos aici, a spus ea, sprijinindu-şi bărbia de capul meu.

— îţi taie respiraţia, am fost eu de acord. Am rămas împreună lângă casă. Nu ne mai puteam desprinde privirea de Pacific.

— Haideţi odată înăuntru, să ne împărţim **camerele!** a strigat Monica, de pe terasă.

Allie şi cu mine ne-am răsucit şi am văzut-o pe prietena noastră ţopăind pe loc. Şuviţele ei multicolore săreau în toate părţile. Din depărtare, îl auzeam pe Ethan încercând să o calmeze, şi am rânjit pentru mine. Am vârât capul în portbagajul jeepului lui Kaden, care era atât de mare că ar fi putut încăpea în el o grămadă de cadavre, şi mi-am scos

valijoara. Nu era dificil de găsit, pentru că era acoperită cu un model floral.

Am străbătut împreună peluza, în care valiza mea s-a mai blocat din când în când, dar am reuşit să o târăsc până la uşă. Odată ajunşi, Monica ne-a deschis uşa, entuziasmată.

— Bine aţi venit în casa aniversară a lui Allie! Şi-a desfăcut larg braţele.

Ethan a apărut în spatele ei.

— Salut, oameni buni.

— Avem veşti bune şi veşti proaste, a continuat Monica, în timp ce noi am intrat, în şir, în holul larg.

— întâi cele proaste, a spus Allie, încruntându-se.

— Scott şi Micah nu mai vin. Micah a prins o răceală şi zace în pat, cu febră. Scott nu vrea să îl lase singur. Monica şi-a pus câte un braţ în jurul umerilor mei şi ai lui Allie. Dar vestea bună este că avem o cameră în plus!

— Unde e Spence? a întrebat Kaden, din spatele nostru.

Plin de solicitudine, s-a dus la supermarket, ca să nu murim astăzi de foame. Haideţi înăuntru. Vreau să ştiu ce cameră îşi alege Allie, ca să ne putem duce lucrurile sus.Monica ne-a dat mie şi lui Allie câte un ghiont uşor în direcţia scărilor. Am aruncat o privire scurtă în bucătărie şi în camera de zi, care se întindeau pe aproape întreaga suprafaţă a parterului.

— Există o cameră la parter, însă priveliştea nu e atât de frumoasă de acolo, pentru că are geam lateral şi nu spre apă. Spencer şi-a dus deja lucrurile în camera cu pricina, a spus Monica, în timp ce urcam scările. Acum că Micah şi Scott nu mai vin, ne-am gândit că Spence şi Dawn pot avea camere individuale, pentru că... Na, ştiţi voi. Să fie mai romantic pentru tine şi pentru Kaden.

Allie s-a răsucit spre mine şi m-a privit întrebătoare.

— Mi se pare corect, am spus eu, zâmbind. Mi-am notat în gând să le furnizez o grămadă de poze lui Scott şi lui Micah, pentru că nu mai puteau veni.

Odată ajunse sus, Monica ne-a condus în prima cameră.

— Asta de aici şi cea de lângă ea sunt camerele cu balcon. Sunt foarte asemănătoare, doar că cealaltă are două paturi single, care trebuie unite.

— Foarte frumos, a murmurat Allie şi a rânjit, văzând patul imens.

— O vrei? a întrebat Monica.

— Dacă este în regulă pentru voi, atunci da. S-a dus la fereastra care dădea în balcon. Wow! Cred că nu mă pot sătura de peisaj!

— Exact aşa i-am spus şi eu lui Ethan. Acum, noi ne aducem lucrurile sus, dacă este OK pentru tine, Dawn, să iei camera cu anexă. Monica m-a privit întrebătoare, iar eu am încuviinţat rapid.

— Sigur. Aduceţi-vă lucrurile, iar eu vor lua camera rămasă.

A bătut din palme, bucuroasă, şi a dansat prin încăpere. Am auzit-o apoi strigând spre Ethan, din capul scărilor.

— Aşadar, avem cu toţii camera dorită. Eu mă duc să-mi inspectez regatul, i-am spus lui Allie. Ne revedem jos?

A încuviinţat, zâmbind. Apoi, s-a aruncat pe spate în patul uriaş şi a mişcat braţele de parcă ar fi vrut să facă un înger de zăpadă. Am râs şi am ieşit din cameră, şi aproape că am dat peste Kaden pe hol.

Am arătat cu degetul mare peste umăr.

— Aceea este camera voastră.

— Cool. A târât valiza spre uşă, apoi s-a întors iar spre mine. Mulţumesc că mă laşi să dorm în cameră cu ea, a spus încet.

— îmi rămâi dator.

— Bineînţeles.

— Atunci, la întoarcere ascultăm din nou Justin Bieber.

— Peste cadavrul meu. Cu acele cuvinte, a intrat în cameră şi a închis uşa după el, înainte să mai pot spune ceva.

Rânjind, am târât valijoara după mine pe hol, până la ultima uşă. Am intrat încetişor şi am rămas uluită în cadrul uşii.

Nebunie!

Nişa pe care o forma anexa era folosită pentru un pat dublu. Camera era mai mică decât celelalte două şi nu avea balcon, dar nu conta. M-am apropiat să las valiza lângă pat. Din alcov vedeam o privelişte superbă. Era exact cum mi-o imaginasem. Din fericire, îl luasem pe Watson cu mine. Nu îmi doream decât să mă îngrop aici trei zile şi să scriu.

Am despachetat lucrurile cele mai necesare şi m-am aranjat puţin. Apoi, mi-am pus o bluză de trening şi am coborât să inspectez temeinic camera de zi şi bucătăria. Vizavi de scară se afla o baie mică, cu duş. Holul ducea direct la camera de zi. Aici, totul era deschis şi aerisit. Am remarcat mobila veche şi scaunele cu pernuţe cu model. Şi de aici privelişte era superbă. Nu mai conta că podeaua scârţâia la fiecare pas şi că mă înconjurase un miros uşor stătut.

Am mai cercetat puţin încăperea din ochi şi am văzut cărţile aflate pe un raft de lângă televizor. Alături se găseau câteva DVD-uri. Am avansat şi am deschis uşa care dădea spre bucătărie.

Mi-a scăpat un „Oh" uşor.

Spencer revenise de la cumpărături şi umplea frigiderul cu alimente. Când am intrat, s-a răsucit scurt spre mine şi mi-a zâmbit larg.

— Salut, a spus, suflecându-şi mânecile jachetei.

— Salut, am răspuns, şi m-am enervat de cât de afectată îmi suna vocea. Era Spencer, atât. Totul era sub control. Ne purtam normal.

Normal. De parcă ar fi existat vreodată între noi o asemenea relaţie.

— Ți-e foame? Am cumpărat ciocolată. Și mere. Și alte chestii pe care mi le-a notat Monica pe o listă, dar trebuie pregătite, a spus el repede, aproape fără suflare — așa cum mă simțeam eu.

— Nu pot refuza ciocolata. M-am apropiat de el și am aruncat o privire sacoșei de cumpărături, pe care o golea. Chiar la fund am văzut un pachet imens de Reese's. Ah, drept la țintă! Ești cel mai tare.

Am înșfăcat punga și am rupt-o. Am scos repede una dintre cupele cu unt de arahide și am smuls ambalajul. Am mușcat din ea și am oftat de plăcere. Reese's erau o invenție divină, cu siguranță. Voiam să îi arunc o privire recunoscătoare lui Spencer, dar el mă privea de parcă aș fi avut ceva pe față.

Ai primit o cameră frumoasă? a întrebat el, răguşit, şi a luat următorul obiect din sacoşa de cumpărături.Am vârât restul cupei în gură, am mestecat-o scurt şi l-am ajutat să aranjeze şi restul cumpărăturilor.

— Am camera cu anexă. Este supercool nişa aceea pentru pat, am spus eu.

— Mă gândeam eu că îţi va plăcea. A luat roşiile pe care i le întindeam. Degetele noastre s-au atins scurt, iar el şi-a ţinut respiraţia.

— Tu nu ai vrut să stai într-una din camerele de sus? am întrebat, ignorându-mi reacţia la contactul fugar.

Spencer a ridicat din umeri şi a vârât legumele într-unui dintre sertare.

— Nu.

— De ce nu? am întrebat, scoţând o căpăţână de salată din sacoşă. Spencer părea să fi cumpărat mâncare sănătoasă, cu excepţia ciocolatei şi a pizzei congelate.

— Este ziua lui Allie. Monica s-a îndrăgostit imediat de prima cameră, iar tu nu ai mai fost niciodată pe coastă. M-am gândit să vă las să alegeţi. A spus asta ca şi cum nu ar fi fost nimic deosebit, cu toate că era. A băgat şi căpăţâna de salată lângă celelalte legume, în frigider. Nu a părut mulţumit de ordine, aşa că a scos câteva alimente şi le-a rearanjat. Şi-a încordat scurt maxilarul.

— Te rog să nu te uiţi aşa la mine, a murmurat el, după o vreme, fără să-şi ia privirea de la interiorul frigiderului.

— Aşa, cum?

A ridicat capul. Privirea lui mi-a trecut peste faţă şi mi-a rămas agăţată de buze, înainte de a mi se întoarce în ochi. A ridicat sprâncenele.

— De parcă aş fi un soi de sfânt. Nu sunt.

— Mi-ai adus ciocolată şi ai avut grijă să am parte de cea mai frumoasă cameră. Mie mi se pare opera unui sfânt, am răspuns ei, urcându-mă pe insula de bucătărie.

Spencer a îndesat şi ultimele lucruri în frigider şi a închis uşa, cu zgomot. L-am privit cu ochii mari. S-a sprijinit cu spatele de uşă şi a închis ochii. A inspirat şi a expirat de câteva ori.

— Spence? am întrebat încet. E totul în regulă?

Şi-a masat fruntea cu ambele mâini. Voiam să sar de pe insulă, când s-a întors spre mine, cu un zâmbet fals întins pe chip.

— Totul e în regulă. Nu am dormit suficient.

M-a izbit tonul care se simţea în cuvintele lui.

— Ai fost acasă?

Vocea mea era doar o şoaptă. îmi aduceam aminte foarte bine cum reacţionase ultima dată când încercasem să vorbesc cu el despre familia lui.

M-a privit liniştit câteva secunde. Apoi, a încuviinţat încet.

Am alunecat de pe insulă şi rn-am apropiat de el. L-am luat de braţ şi i-am mângâiat pielea cu degetul mare.

— Chiar e totul în regulă? am şoptit.

A clătinat din cap. Apoi, a încuviinţat, de parcă nici măcar el nu ar fi ştiut răspunsul corect la întrebare. Avea ceva întunecat şi adânc în priviri, pe care nu îl mai remarcasem la el.

Fără să mă gândesc, l-am înconjurat cu braţul. Am uitat de orice întrebare sau curiozitate. Voiam doar să îi şterg expresia tristă de pe faţă, pentru că locul ei nu era acolo. A durat o clipă până să mă îmbrăţişeze şi el. Braţele lui s-au închis în jurul meu. M-a ţinut strâns şi şi-a îngropat faţa în umărul meu. Respira întretăiat, deşi se străduia să înghită guri de aer controlate. L-a străbătut un fior, iar strânsoarea din jurul taliei mele a devenit mai puternică. Mi-a scos aerul din plămâni, dar eu nu rn-am desprins. Conta numai să îi fie lui mai bine.

— **Mulţumesc, a murmurat el, în scobitura gâtului meu. Cuvintele lui mi-au gâdilat pielea.**

Mi-am lăsat mâinile să îi rătăcească pe spate, cu mişcări egale, liniştite.

— Ştiam eu că pot face mai multe pentru tine.

— Este mai mult decât merit. Se părea că nu voia să vorbească despre asta; îl înţelegeam perfect.

Am vrut să îl întreb ce voia să spună, dar s-a desprins brusc de mine. O clipă mai târziu, am auzit paşi apropiindu-se. Spencer a adoptat imediat o expresie veselă.

Kaden a apărut în cadrul uşii, împreună cu Allie.

— Ai chef de State Park? a întrebat el.

— Sigur, omule. Lasă-mă un minut, să-mi iau geaca, a spus Spencer şi a fugit din bucătărie, cu paşi lungi şi iuţi.

Am rămas cu o grămadă de întrebări nerostite şi cu senzaţia că mi se lichefia stomacul.

Eram înconjuraţi de nenumărate flori, în mijlocul grădinii botanice din Shore Acre State Park. Un parfum plăcut, dar apăsător, se simţea în aer şi îmi gâdila nasul. Oriunde întorceai capul, vedeai cele mai diverse culori.

Ne plimbam prin parc de vreo oră. Allie se lupta cu harta, în timp ce Kaden şi Spencer râdeau de ea şi o luau mereu înainte. Monica se străduia să fotografieze totul, iar Ethan îi ţinea poşeta. Eu atingeam fiecare plantă din parc, pentru că nu îmi venea să cred că ar putea exista ceva atât de frumos.

— Dawn, zâmbeşte, mi-a strigat Monica.

- M-am răsucit în faţă şi am zâmbit spre obiectiv. Câteva clicuri mai târziu, Monica a alergat în faţă şi a încercat să îi convingă pe Kaden şi pe Spencer să pozeze în faţa unei fântâni. Eu am continuat să fac poze cu telefonul mobil, pe care să li le trimit lui Scott şi lui Micah, dar şi lui Sawyer. Sawyer mi-a răspuns ceva mai târziu, ca să mă întrebe dacă îmi luasem prezervative. Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am îndesat telefonul înapoi în buzunar.Dawn, du-te lângă Allie, a strigat Monica, iar eu m-am apropiat de prietenii mei, care pozaseră în continuu lângă fântână.

- Lasă naibii aparatul şi bucură-te de peisaj Monica. Kaden a făcut o grimasă, cu mâinile la ceafă.

- Dacă zâmbeşti măcar într-o poză, mă mai gândesc.

M-am aşezat între Allie şi Spencer şi am zâmbit la încercările Monicăi de a-l face pe Kaden să râdă într-o fotografie. Era o încercare sortită eşecului - nimeni nu reuşea să îl facă să pozeze; nici măcar Allie. în schimb, a ridicat degetul mijlociu.

- Fermecător, Kaden, am mormăit eu.

Spencer mi-a înconjurat umerii cu braţul, Allie m-a cuprins de talie, iar eu am făcut la fel cu ei.

în timp ce prietena mea cea mai bună încerca mai departe să îl prindă şi pe Kaden de braţ, m-am uitat la Spencer. Zâmbea larg spre aparat. Cu câteva ore în urmă, în bucătărie, arătase de parcă noaptea anterioară ar fi fost cea mai cumplită din viaţa lui. N-ai fi crezut.

Mi-a surprins privirea şi şi-a înclinat capul spre mine.

- Priveşte în obiectiv. Altfel, Monica nu ne va lăsa în pace.

Voiam să înţeleg ce se întâmpla cu el. Ştiam că se închidea adânc în sine şi că nu voia să destăinuie nimic. Dar nu puteam să îl las să continue aşa. Trebuia să ştiu ce se petrecea. Cum de părea atât de trist acum, iar peste o clipă îşi punea din nou masca. Pentru lume. Pentru prietenii lui.

Spencer şi-a apropiat gura de urechea mea.

- Nu trebuie să mă priveşti atât de intens, dulceaţă. Monica va crede că umflătura din blugii mei este urmarea festivalului de fotografie.

— Ah, dar mi se pare că e o dovadă excelentă.

Rânjetul lui s-a lăţit, iar eu m-am simţit cuprinsă de căldura satisfacţiei. Cel puţin, puteam să îl fac să surâdă.

Monica a meşterit o vreme în jurul trepiedului şi i-a făcut semn lui Ethan să vină spre noi. A acţionat declanşatorul automat, iar eu mi-am afişat cel mai bun zâmbet.

— Kaden, renunţă la degetul mijlociu.

— Nu.

— Kaden!

— Ce-o să faci? Doar nu... N-a terminat. Allie s-a desprins de mine şi l-a lovit pe Kaden în piept cu ambele mâini. S-a clătinat în spate, s-a prins de geaca lui Allie, şi au aterizat amândoi pe spate, în fântână. Apa ne-a stropit de sus până jos, iar eu am ţipat. Fusesem făcută ciuciulete — la fel şi ceilalţi.

— Aţi înnebunit cu toţii! a strigat Monica, din rărunchi. Ethan, să nu îndrăzneşti...

— Scuze, iubito. A înconjurat-o cu braţul şi a aruncat-o fără niciun efort peste Allie şi Kaden, în apă.

Când s-a ridicat, a ameninţat scuipând:

— Te ucid, Ethan.

Imediat, iubitul ei a sărit şi el în apă. N-am putut decât să râd. Monica arăta pe cale să explodeze, din minut în minut. Avea faţa stacojie. Voiam să mă întorc şi să iau aparatul, când Spencer m-a prins de cot.

— Nu vrem să stricăm cheful oamenilor, nu? a întrebat el, cu o lucire diavolească în ochi.

— Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva, Spence? am răspuns, şi am vrut să-mi continui gestul.

Spencer m-a tras spre el şi m-a înconjurat cu braţele. Brusc, m-a ridicat în aer.

— Lasă-mă jos, imediat. Te muşc, te zgârii...

- Sunt nişte ameninţări foarte plăcute, Dawn, a spus el, netulburat, şi a păşit, cu mine în braţe, spre prietenii noştri aflaţi în apă.

l-am înconjurat şoldurile cu picioarele, ca să nu calc în apă. M-am prins strâns de umerii lui.

- Lasă-mă jos!

- Aş face asta, dar tu eşti cea care se agaţă de mine, a spus Spencer, iar eu mi-am mai relaxat puţin strânsoarea.

- Adică *lângă* fântână!

- Nu te mai pisici! a strigat Allie.

Tocmai Allie! Trădătoarea!

- Am o singură pereche de încălţări, nebunilor!

Nici nu îmi trecea prin minte să îi dau drumul lui Spencer. Era colacul meu de salvare în marea asta de nebuni.

- Bine... Dacă altfel nu ai vrut, a spus el, apoi s-a lăsat să cadă pe spate.

Nu mă gândisem că va face asta. în clipa următoare, am aterizat amândoi în apă. Capul meu a rămas la suprafaţă, dar mă scufundasem în balta verzuie până la şolduri. Spencer a apărut la câteva clipe şi a scuturat din cap.

Am strâns din ochi, şi totuşi mi-au ajuns câteva picături pe faţă.

- Cred că eşti complet dus cu pluta.

A râs şi şi-a şters faţa udă. Apoi, a pocnit suprafaţa apei cu ambele palme, ca un copil şotios. Ochii îi sclipeau amuzaţi, în timp ce eu mă străduiam să îmi şterg apa de pe obraji şi nu făceam decât să înrăutăţesc lucrurile. De nicăieri, am simţit o dorinţă acută să îl sărut. Ar fi trebuit doar să mă aplec puţin. N-ar fi fost necesar un alt efort.

Cred că Dawn nu este suficient de udă, a răsunat vocea Monicăi, din spatele nostru, smulgându-mă din reverie.O nouă salvă de apă m-a lovit din spate. Super. Acum **şi partea superioară a corpului meu era fleaşcă.**

- Nu cred că putem lăsa lucrurile aşa, nu, Dawn? a spus Spencer, cu un rânjet şi mai larg.

Orice grijă dispăruse din privirea lui, iar eu am înţeles că nu purta nicio mască. Orice l-ar fi apăsat, uita, dacă petreceam timp împreună. Dacă de asta avea nevoie, atunci aveam să fac tot ce îmi stătea în puteri să îl ajut. Asta făceau prietenii unii pentru ceilalţi, nu-i aşa?

M-am sprijinit de o margine de pământ şi m-am ridicat.

— Văd. I-am întins o mână şi l-am ajutat să se ridice şi el.

Câteva clipe mai târziu, eram implicaţi într-o bătaie cu apă, care a degenerat şi ne-a făcut să fim daţi afară din grădina botanică şi să primim arest la domiciliu.

Capitolul 23

Noua mea povestire se numea *About Us,* pentru că nu-mi venise în minte un titlu mai potrivit. între timp, mă obişnuisem, iar acum mi se părea cool, pentru că era scurt şi de impact.

Spencer inspirase *About Us.* Proiectul era diferit de povestirile mele anterioare. De obicei, tot ce scriam era ficţiune pură. Povestirea asta era... altfel. Mai puţin sexy. Mai profundă. Mai sinceră. îmi reflecta sentimentele şi aproape că îmi servea ca jurnal.

Era despre Mackenzie, o studentă la Literatură, şi cel mai bun prieten al ei, Tristan, artist freelance. Povestea lor se întindea pe un deceniu, iar în tot acel timp prietenia lor era supusă la tot felul de încercări. în cele din urmă, relaţia dintre ei s-a transformat în ceva mai mult, dar a durat o vreme până când Mackenzie a permis scânteii dintre ea şi Tristan să devină foc. Se temea de apăsarea trecutului, care o învăţase să nu se încreadă în oameni — asta până când Tristan o învăţase, cu răbdare, să îl accepte.

Am dăruit mult din mine lui Mackenzie, în temerile şi în luptele ei. Iar Tristan îi semăna atât de bine lui Spencer! Era aproape dureros. Un tip vesel, dar dispus la sacrificiu şi serios în multe situaţii care o cereau.

Să nu am internet în casa de vacanţă mi-a prins bine. De obicei, îmi informam constant cititorii legat de ceea ce lucram, dar acum era diferit. Mă simţeam minunat scriind, asta şi pentru că vocea povestitoarei era complet diferită de ce publicasem înainte. Nu ştiam încă dacă
voiam să public povestirea; simţeam că vreau să ii păstre/ cât mai mult pentru mine pe Mackenzie şi pe Tristan. Nu mai trăisem o senzaţie asemănătoare.

De aceea am avut încredere să îl scot pe Watson doar după ce ieşiseră toţi ceilalţi din cameră. La un moment dat, laptopul meu s-a încălzit de la prea multă utilizare.

Un zgomot puternic m-a smuls din fluxul creaţiei. Am ciulit cu urechile. A răsunat iar. îmi amintea de ţârâitul unui telefon vechi. L-am pus pe Watson pe masa din camera de zi. M-am uitat în jur, ca să-mi dau seama din ce direcţie venea zgomotul.

Pe comoda pe care îşi lăsase Ethan lucrurile s-a luminat ecranul unui telefon. Lumina albăstruie a fost proiectată pe perete. Am ridicat geaca lui Ethan şi am privit telefonul, care suna prea tare. Nu aveam idee cum să îl opresc, aşa că am apăsat pe ecran şi... am preluat apelul.

— Alo? a răsunat o voce.

— Rahat, am şoptit, şi am dus telefonul la ureche. Ăă... alo?

— Cine e la telefon? a întrebat o voce de femeie, care îmi suna cumva cunoscută. Pe fundal s-a auzit un zăngănit puternic.

în secunda următoare, cineva mi-a smuls telefonul din mână. Aproape că am făcut infarct de spaimă.

Spencer m-a privit furios, apoi a inspirat adânc şi a dus telefonul la ureche.

— Mamă?

Doamna Cosgrove, bineînţeles. De aceea îmi era oarecum cunoscută vocea ei.

— Să vin?

— Mama lui a vorbit repede, cu o voce ascuţită, pe care o puteam auzi chiar dacă Spencer să îndepărtase mai mult de mine, în direcţia ferestrei din camera de zi.OK. Rámái pe speaker. Pune telefonul undeva în apropiere. Avea o voce autoritară. Suna de parcă ar mai fi făcut asta de nenumărate ori. Avea spatele încordat şi umerii rigizi. Purta doar nişte boxeri, iar părul lui ciufulit îmi spunea că tocmai se trezise. Nu, e bine. Mi-a aruncat o privire peste umăr. O privire chinuită. S-a uitat repede în altă parte. Bună, micuţă Olive. Acum vorbea mai încet. Aşa cum vorbeşti cu un animal speriat. Blând, cu voce gravă, cu căldură.

Am auzit din nou scrâşnete în telefon. A răsunat o altă voce, dar nu am înţeles nimic in afara unor ţipete ascuţite.

— Olivia, calmează-te. Nu trebuie să spui nimic. Uşurel. Tonul lui Spencer era convingător. întregul lui trup era mai departe încordat, şi nu ştiam ce trebuia să fac. Am rămas lângă comodă, neajutorată şi lipsită de idei. Să dispar? Să merg la el? Asta doream. Voiam să îl opresc şi să îl ajut să scape de tensiunea din corp. Nu mai ştii? Ţi-am povestit ieri că weekendul ăsta voi fi plecat. Sunt în Coos Bay, cu prietenii mei. Am făcut astăzi o drumeţie în State Park, dar la sfârşit am fost daţi afară. Vrei să îţi povestesc din ce motiv?

De data asta, nu am mai auzit nimic de la celălalt capăt. Aşa că Spencer a început să povestească despre drumul până aici şi despre Monica şi Ethan, care se giugiuliseră pe bancheta din spate, lucru pe care l-a subliniat cu zgomote îngreţoşate. A povestit despre casă, pe care a descris-o în detaliu. I-a spus ce cameră a primit. Apoi, despre excursie.

— Apoi, am vrut să o arunc pe Dawn in apă, dar ea s-a speriat. M-a privit peste umăr. Nu, nu cred că este laşă.

Daca ar fi ştiut.

— Dar îmi dau seama că nu voia să ajungă în apă. Era verde şi scârboasă. Când am făcut duş, din păr mi-au alunecat alge mici. S-a scuturat şi am putut prinde o frântură din vocea Oliviei.

Nu am înţeles ce a spus.

— Cândva, te voi aduce aici şi îţi voi arăta fântâna. Şi florile. Erau atât de multe culori, că nu Ie puteai deosebi cu ochiul liber.

A urmat o pauză, în care Spencer a aşteptat răbdător. I-am auzit doar respiraţia profundă, egală.

— Nu. Pe tata îl lăsăm acasă. A râs, dar nu mi s-a părut sincer. Mama mi-a trimis o poză cu ce ai desenat la şcoală. Ţi-a ieşit super.

I s-au încordat şi mai mult umerii, iar eu nu am mai suportat. M-am îndreptat încet spre el. Am ezitat un moment, dar apoi l-am înconjurat cu braţele, din spate. Mi-am apăsat obrazul pe muşchii spatelui său şi am inspirat adânc. Mirosea a somn şi păstra o urmă vagă a mirosurilor din grădina botanică.

Nu şi-a schimbat poziţia, dar, după o vreme, şi-a pus mâna liberă peste braţele mele încrucişate şi m-a ţinut strâns.

Acum, percepeam vocea Oliviei. Vorbea rar şi făcea multe pauze. Mi se părea incredibil de mică.

— Sigur că te sun mâine. Dar numai dacă te duci acum la culcare şi nu te mai certi cu mama.

Olivia a părut să fie de acord, pentru că Spencer a murmurat:

— Noapte bună, micuţo, şi a închis.

Şi-a lăsat braţul să cadă. Niciunul dintre noi nu s-a mişcat. Doar după o clipă foarte lungă s-a desprins din îmbrăţişarea mea şi s-a întors spre mine. Avea privirea întunecată. în contrast cu vocea lui blândă, ochii lui priveau dur.

— Vrei să fii singur? am întrebat, abia auzit.

A clătinat încet din cap.

— OK.

Privirea i s-a îndreptat spre gura mea şi s-a întunecat mai tare. M-am ridicat instinctiv pe vârfuri, i-am atins obrajii cu mâinile şi i-am mângâiat cu degetele mari. Spencer şi-a lipit fruntea de a mea şi a închis ochii. Am stat aşa până când a început din nou să respire ritmic. Cu grijă, m-am aplecat în faţă şi i-am atins colţul gurii cu buzele. Spencer mi-a cuprins şoldurile. I-am sărutat cealaltă parte a gurii, înainte ca buzele mele să se lipească de ale lui. Doar scurt, abia simţit. Când am vrut să mă desprind de el, a mârâit uşor, cu degetele înfipte în pielea mea. M-a tras spre el. Limba lui şi-a croit drum în interiorul gurii mele, deloc timidă. Şi-a vârât ambele mâini sub bluza mea subţire şi mi-a atins pielea, oftând.

Nu voia nici să fie singur, nici să vorbească. Voia să îşi uşureze conştiinţa. Iar eu eram în regulă cu asta.

M-am desprins de el şi l-am luat de mână. Am ajuns la camera lui, unde l-am lăsat să intre înaintea mea şi am închis uşa după noi. M-am sprijinit cu spatele de ea. Era întuneric. Am avut nevoie de o clipă să mă obişnuiesc. Am început să intuiesc, de la o clipă la alta, conturul lui Spencer, în faţa mea. Nu m-am mai gândit la ce făceam, ci mi-am scos bluza şi am lăsat-o să cadă pe podea. El mi-a ridicat braţele deasupra capului. S-a apăsat în mine, lipindu-şi pieptul tare de pielea mea. Sfârcurile mele s-au întărit în câteva fracţiuni de secunde. A mârâit şi şi-a lipit buzele de gâtul meu. M-am aplecat să îl sărut pe piept. Mi-am trecut dinţii peste clavicula lui şi i-am prins pielea cu buzele. Avea gust de proaspăt şi de cald.

Spencer mi-a dat drumul mâinilor, îngropându-şi degetele în părul meu. Mi-a înclinat capul ca să mă sărute mai adânc. În fiecare mişcare îi simţeam disperarea. Simţeam ce i se întâmplă fără să îmi spună un cuvânt. Fiecare sărut îmi spunea povestea lui. îi simţeam suferinţa şi îngrijorarea.

I-am atins stomacul, am tras de elasticul boxerilor, apoi mi-am strecurat mâinile pe sub material şi i-am cuprins erecţia fierbinte.S-a desprins brusc de mine. Cu pieptul lipit de al meu, îi simţeam fiecare răsuflare.

— Dawn, nu pot gândi limpede acum. Dacă mergi mai departe... A tresărit când mi-am lăsat mâna să îl mângâie pe toată lungimea.

— Eu vreau să te fac să uiţi totul, am şoptit eu.

Un suspin adânc i s-a desprins de pe buze.

— Sună foarte bine.

S-a sprijinit cu o mână de uşă. Şi-a lipit bazinul de mine. Am continuat să-mi mişc mâna până când şi-a stins un geamăt în scobitura gâtului meu. În clipa următoare, i-am tras jos boxerii. A păşit peste material şi m-a tras spre el. Ne-am împleticit împreună spre pat. Spencer şi-a luat portmoneul de pe noptieră, a pescuit un prezervativ din interior şi s-a întors imediat. Pantalonaşii mei au alunecat pe podea, iar el m-a tras deasupra lui.

— Te vreau aşa, a murmurat el.

în momentul acela, mi-ar fi putut cere orice şi i l-aş fi dat. Mi-a mângâiat intrarea în vagin cu vârful penisului, iar mie mi s-a oprit respiraţia. îl doream — cu atât mai mult cu cât se vedea limpede cât de multă nevoie avea de mine. Am alunecat uşor în jos, fără să-mi iau privirea de la el. îi vedeam ochii strălucind chiar şi pe întuneric. Spencer m-a înconjurat cu un braţ, iar cealaltă mână mi-a atins sânii. Am scos un scâncet şi i-am tras şoldurile spre mine. A început să îmi mângâie şi apoi să îmi frământe sânii. Am reacţionat instinctiv, retrăgându-mă uşor şi lăsându-mă să alunec iar. Era atât de adânc în mine, că abia dacă mai puteam respira.

Spencer şi-a înfipt degetele în şoldurile mele şi m-a ajutat să îmi găsesc ritmul. Cu fiecare mişcare îşi împingea mai tare bazinul, până când a atins un punct absolut divin.

- Doamne. Mi-am apăsat buzele pe umărul lui, ca să înăbuş orice zgomot.

M-a prins imediat de păr şi mi-a tras capul pe spate, uşor.

- Nu. Vreau să te aud, a spus el. Din voce îi dispăruse orice urmă de blândeţe.

Ca răspuns la tonul lui poruncitor, muşchii mei l-au prins ca într-o menghină.

I s-a tăiat respiraţia.

— Futu-i, Dawn.

L-am tras mai adânc în mine. De data asta, nu m-am reţinut, ci l-am lăsat să audă ce reacţii îmi provoca. Spencer mi-a înconjurat talia cu degetele şi mi-a ghidat mişcările. M-am dăruit total. Am uitat de toate. înăuntrul meu s-a acumulat o tensiune atât de puternică, încât am văzut stele. Abia dacă mai aveam aer, pentru că senzaţiile deveneau tot mai aglomerate. M-a ciupit de sfârcuri şi a continuat să îşi mişte bazinul ca înainte. Am explodat.

M-am agăţat de el, mi-am înfipt mâinile în umerii lui, iar interiorul mi s-a umplut de lumină. Spencer tremura sub mine; şi-a apăsat faţa pe trupul meu şi mi-a şoptit numele.

I-am mângâiat părul. I-am atins gâtul cu cealaltă mână şi i-am simţit pulsul năucitor de rapid. Am trăit din plin momentul, liniştindu-mă şi ţinându-l înăuntrul meu. Nu exista nimic greşit în asta. Nimic ciudat. Era Spencer. Spencer al meu.

Mi-am lipit buzele de părul lui. Apoi, l-am sărutat pe ambii obraji şi i-am dat capul pe spate, ca să îl sărut şi pe gură. Sărutul a fost lung şi apăsat. Orice tensiune dispăruse din purtarea lui Spencer — orice urmă de disperare. Cel puţin, deocamdată.

Nu am vorbit. Nici când Spencer s-a lăsat să cadă pe spate şi m-a tras după el. Nici când m-a înconjurat cu braţele şi m-a ţinut strâns. Nici când ne-am sărutat din nou, iar gesturile molatice s-au transformat într-o furtună de membre încâlcite. Nu am vorbit când ne-am atins din nou frenetic; nici când Spencer m-a întors şi m-a posedat de la spate. Singurele sunete din cameră erau respiraţiile noastre, zgomotele făcute de corpurile noastre şi gemetele mele, pe care trebuia să le înăbuş în pernă, ca să nu trezesc toată casa.

După aceea, ne-am întins unul lângă celălalt, în tăcere. Nu era o tăcere apăsătoare. Spencer îmi desena modele pe spate, urmărindu-mi conturul corpului. Mi se părea că îmi picta un tablou pe piele. Degetele lui erau pensule moi, iar eu eram o pânză, care, în urma atingerii lor, se colora în nuanţe de grădină botanică.

Nu ne-am spus nimic nici când m-am ridicat şi m-am îmbrăcat, la un moment dat. Spencer s-a ridicat şi m-a tras spre el, ultima dată. S-a jucat cu şuviţele mele de păr, pe care şi le împletise printre degete. Am vrut să spun ceva, dar

Spencer a clătinat din cap şi m-a sărutat cu blândeţe. Apoi, am ieşit din camera lui şi am intrat în a mea.

Restul sfârşitului de săptămână a trecut pe lângă mine ca un fum. A doua zi, ne-am distrat şi am mers atât de mult, că Allie a trebuit să mă care în spate ultimii cincizeci de metri din drumul spre cabană, pentru că altfel m-aş fi rostogolit pe stradă sau m-aş fi târât ca o focă până la uşă.

Monica, Ethan şi cu mine am gătit cu schimbul. Kaden şi Allie se purtau ca două turturele, şi mai că mi-ar fi venit rău, dacă n-aş fi ţinut atât de mult la amândoi. Iar Spencer... era Spencer. Furia şi disperarea lui dispăruseră de parcă nu ar fi existat. Se purta la fel ca întotdeauna. Făcea glume şi îi făcea pe toţi să râdă. Am învăţat să accept asta, pentru că aveam impresia că aşa se simţea mai bine, decât dacă s-ar fi gândit permanent la situaţia de acasă.Când prietenii noştri erau de faţă, nu era nimic diferit între noi. Cel puţin aşa le dădeam impresia. încercam din răsputeri să ignorăm tensiunea; dar, imediat ce dispăreau ceilalţi, iar noi rămâneam singuri intr-o cameră, nu mai aveam nicio şansă.

În ultima seară l-am scos pe Watson şi m-am aşezat pe canapeaua din camera de zi. Toţi ceilalţi urcaseră. L-am auzit pe Spencer vorbind la telefon din camera lui, de data asta mult mai voios decât cu o zi înainte. După ce a terminat, a venit la mine.

Când s-a postat în spatele meu şi şi-a sprijinit palmele de umerii mei, am închis repede documentul.

— Eşti atât de secretoasă, a murmurat el, aplecându-se spre mine.

Mi-am dat capul pe spate şi am ridicat privirea spre el. Ochii îi scânteiau, iar în jurul colţurilor gurii îi apăruseră riduri fine. Părea fericit. Inima mi-a sărit o bătaie, când s-a apropiat şi mai mult şi mi-a atins buzele cu ale lui.

L-am prins cu mâna de ceafă, ca să mă sărute cum trebuia, însă nu a mers aşa cum mi-aş fi dorit, pentru că lui i-a venit să râdă şi dinţii noştri s-au ciocnit. Nu era tocmai grozav, dar m-am bucurat de râsul lui.

Mi-a sărutat obrazul şi mi-a mângâiat cu buzele linia pometelui. Am simţit un fior care îmi străbătea trupului.

Am închis laptopul şi l-am tras pe locul liber de lângă mine.

— Spence?

— Mhm. Era foarte ocupat să mă sărute pe gât.

— Aici, jos, există o sală de baie mică. Lângă camera ta.

I-am simţit dinţii pe piele.

— Îmi place când îmi spui lucruri murdare.

— Era doar o afirmaţie.

— Şi mie îmi place să îmi încep conversaţiile cu disponibilitatea instalaţiilor sanitare. Sparge gheaţa imediat Sincer, fac asta con...

I am lovit in umăr

— .Eşti un idiot.

A rânjit şi mi-a luat faţa intre mâinile sale. M-a sărutai in chipul cel mai pervers de care avusesem parte, îmi era imposibil să mă mai gândesc vreodată la altceva decât la gura lui pe a mea.

în clipa următoare, m-a prins de mâini, dar, pentru că nu am sărit suficient de repede de pe canapea, m-a ridicat în braţe fără să stea pe gânduri- A încercat să mă pipăie şi să mă dezbrace în acelaşi timp, pe drumul spre baie. Mi-am înăbuşit chicotelile în părul lui. Coordonarea lui era uluitoare. S-a împiedicat doar o dată.

Numai după ce am ajuns în baie m-a lăsat jos şi a închis uşa după noi. Cu ochii scânteind, s-a răsucit din nou spre mine. Când mă privea aşa, aproape că mi se tăia respiraţia.

— Duşul este minuscul, am spus. Eram pe punctul să-mi pierd controlul.

— îmi plac provocările, a răspuns el. Apoi, mâinile lui m-au acaparat.

Printre săruturile febrile, apa caldă şi dorinţa de nestăvilit, mi-am dorit ca momentul acela să nu se termine niciodată. Chiar dacă ştiam că, la fel ca în ziua anterioară, aveam să mă întorc în patul meu, din cămăruţa mea de la etajul superior.

Capitolul 24

Bungaloul nostru micuţ din Beaverton fusese mereu „acasă". De când aveam amintiri, căsuţa cenuşie, cu lambriuri albe, fusese refugiul meu. Asta se schimbase când încheiasem relaţia cu Nate. Era în continuare „acasă" — asta nu se putea schimba. Dar o percepeam diferit. Pereţii roz păreau să-şi râdă de mine, la fel şi fotografiile cu mine şi cu Nate, de care umplusem panourile de plută. Trecusem ca o tornadă prin camera mea şi le smulsesem pe toate. Tot ce avea legătură cu Nate aterizase într-o grămadă imensă, căreia îmi doream să îi dau foc. Dar, pentru a păstra aparenţele în faţa tatei, am aruncat totul când nu era atent. Fireşte că înţelegea dacă doream să mă distanţez de trecutul meu împreună cu Nate, însă un rug aprins ar fi ridicat întrebări serioase.

Le înlocuisem cu fotografii cu prietenii mei din Woodshill pe ambele panouri din plută. Am comandat rame noi, pe care le-am vopsit verde mentă şi le-am decorat cu buline

sclipitoare. Am imprimat o parte din fotografiile din excursie şi le-am prins cu piuneze în culori pastel.

Mi-am analizat opera, mulţumită. Prietenii mei şi cu mine păream foarte fericiţi în poze. M-a cuprins un val de recunoştinţă. Nu mă aşteptasem să îmi creez atât de repede o conexiune cu un grup.

Excursia noastră a fost un succes total deşi m-am ales cu crampe musculare — din cauza lui Kaden, care îşi ratase cariera de antrenor motivaţional. Era genul neînduplecat, care strigă la tine când nu mai poţi. Nu era o experienţă pe care să îmi doresc să o repet prea curând.Dar poate că mă dureau muşchii şi după tot ce făcusem cu Spencer. Chiar dacă păstram ***distanța ir*** timpul zilei, noaptea ne năpusteam unul ***asupra celuilalt*** de parcă nu mai tăcuserăm sex de ani de zile. La început, fusesem sceptică in privinţa unei relaţii de genul ***„priete***r-i cu beneficii", dar iată că funcţiona. Chiar foarte bine. Mar mult decât bine. Spencer era... un vis.

— Arată foarte bine, am auzit vocea tatei, în *spatele* meu, şi am tresărit.

Nu avea de unde să ştie ia ce mă gândeam, ***dar mi*** s-a părut că aveam numele lui Spencer scris pe frunte, ai litere stacojii.

— Mersi, am croncănit.

— Nu te-ai mai ocupat de mult de un proiect decorativ, a continuat t***aia,*** cu privirea ***la*** fotografii. Zâmbea.

— Aşa e. Nu mă gândisem niciodată serios la ***asta.*** înainte, decoram totul. Cheful de lucruri vesele şi colorate îmi pierise după divorţ. De fiecare dată când luam o foarfecă sau o bucată de carton în mână, mă gândeam la cartolinele de mulţumire, pe care îe făcusem cu ***mana*** mea pentru cadourile primite ia nuntă.

Tata mi-a înconjurat umerii cu braţul, parcă citindu-mi gândurile. Am Intrat împreună în camera de zi.

— Dawnv, vreau să îţi spun ceva. Sper să nu ***te calce*** râu pe coadă.

— Doamne, ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui că eşti bolnav!

— De fapt. doar... Şi-a dres glasul. Am cunoscut pe cineva.

Am răsuflat uşurată şi l-am înghiontit in coaste.

— Tată, astea sunt nişte veşti grozave! ***Zî-mî toate*** detaliile! Cum a fost prima voastră întâlnire, de când aveţi relaţia, cum se numeşte şi când o pot cunoaşte şi eu? Am mitraliat cuvintele, cuprinsă de entuziasm.

2r0în ciuda circumstanţelor mereu potrivnice, sperasem întotdeauna să capăt o mamă vitregă. Tata şi cu mine făceam

o echipă grozavă, însă mi se părea că familia noastră ar fi avut nevoie de ceva mai multă voinţă feminină.

— Ai pus multe întrebări deodată. Hai, stai jos, a spus el, făcând semn spre canapeaua din camera de zi. Mi-a dat să gust din limonada făcută chiar de el şi s-a aşezat lângă mine.

— De unde vă cunoaşteţi? am întrebat iar. Şi cum se numeşte?

— Maureen. Am cunoscut-o la atelier.

Am fluierat. De obicei, tata avea reguli foarte stricte în privinţa contactului cu clienţii.

— Comandase un dulap încastrat, iar când am luat măsurătorile... s-a întâmplat. Obrajii lui au căpătat o nuanţă de roşu.

Ce drăguţ!

— De când durează?

— De vreo lună şi jumătate. Voiam să îţi povestesc despre asta doar după ce eram sigur că este ceva serios.

Am zâmbit larg.

— Ah, tată. Mă bucur atât de mult pentru tine. Acum, povesteşte-mi despre Maureen. Vreau să ştiu toate detaliile.

Tata a luat o gură de limonadă.

— M-am gândit că ar fi mai interesant să o întrebi chiar tu. Astăzi ne întâlnim cu ea şi cu fiica ei, la masă.

— Ce? am strigat eu. Tată!

— îmi pare rău, s-a grăbit el să se scuze. A pus din nou paharul pe masă şi m-a privit încruntat. Nu am ştiut ce să îţi spun la telefon, aşa că am tot amânat şi apoi am cam uitat, iar acum... iată că a venit momentul.

_ Cerule, tată! Nu poţi sl faci asemenea planor râră să mă avertizezi. Nici măcar nu sunt îmbrăcată frumos f sunt înecată in sclipici, am spus. privindu**-mă.**

Era adevărul. Luasem ce nimerisem dm ¿u-k-p şi eram presărată din cap pana în picioare cu scLipîd, după ce meşterisem la noile panouri. Era *zi* de spâîaL Purtam deci colanţi şi o cămaşa supradimensionară. îmi răsucisem părul într-o coadă din care mi se desprinseserl deja şuviţe. Eram nemachiată şi transpirată, pentru, că luasem un autobuz fără aer condiţionat., iar în timpul călătoriei mă lovisem de ceilalţi oameni ca tnir-un foc de popice. Erau circumstanţele perfecte să nm cunosc viitoarea mamă vitregă.

Ca un făcut, fix atunci am auzit soneria, far eu am tresărit. De fapt, venisem în Portland pentru că mi se anulaseră nişte cursuri şi îmi închipuisem că tas şi cu mine ne-am putea bucura de o zi de Ienevealâ-

Tata s-a ridicat.

— Te rog să te porţi frumos cu ea şi cu fiica eL

— Nu îmi vine să cred că nu m-ai avertiza L L~îfcă-te numai cu ce sunt îmbrăcată, am spus, iritată, şi am arătat spre hainele mele.

— Arăţi minunat, draga mea. Sciipiciiil de pe nas e mortal. S-a grăbit apoi spre uşă, lăsându-mă singură în camera de zi.

Tipic tata. Nu făcea diferenţa dintre o zână şi un trol. Mi-am şters faţa cu o mişcare bruscă şi am sperat că n-am făcut mai rău.

Am auzit cum se deschide uşa, apoi voci feminirie- M-am ridicat când i-am auzit apropiindu-se pe cei trei Tata a intrat în camera de zi, urmat de o femeie superbă, cu părul brunet tuns scurt.

Cred că tu eşti Dawn, a spus ea. cu un zâmbet cald, şi s-a îndreptat spre mine

.— Iar tu, noua mea mamă, am răspuns, amuzată, şi rn-am speriat imediat. Cineva care nu îmi înţelegea umorul ar fi putut înţelege greşit.

Din fericire, Maureen a râs din toată inima. M-a îmbrăţişat aproape instantaneu. Doar după ce m-am desprins de ea i-am văzut şi fiica.

Staţi aşa.

— Everly?

Semăna izbitor cu Maureen. Părul ei negru era tuns bob, până la bărbie, avea sprâncene bine conturate şi un ten aproape elfic.

— Ah, slavă Cerului. Tremuram de moarte, a spus ea, traversând repede camera. M-a îmbrăţişat.

— Staţi puţin. Voi două vă cunoaşteţi? a întrebat tata. Era mai emoţionat ca niciodată.

— Da. Suntem colege de curs, i-am răspuns.

— Lumea este cu adevărat foarte mică. Maureen a privit de la una la cealaltă.

— Aveţi binecuvântarea mea, a spus Everly.

Maureen i-a aruncat tatei un zâmbet fermecător, pe care el i l-a întors bucuros, şi am ştiut imediat că nu îmi va fi deloc greu să o plac.

Am mers la un restaurant, unde am organizat un bufet cu mâncare asiatică. între Wan-Tan şi furnici în aluat am aflat totul despre Maureen şi Everlv. Maureen lucra la o editură de non-ficţiune, iar Everly dorea să îi calce pe urme, pentru că şi ea, la fel ca mine, îşi dorea să trăiască din scris. Conversaţia era relaxată şi păream să ne cunoaştem de când lumea. îi aruncam câte o privire tatei, când şi când. Pentru el era ceva neobişnuit să se vadă mai mult de o dată cu o femeie, dar se descurca foarte bine; mai ales că, de obicei, era înconjurat doar de colegii lui de la atelier.

— Cred că se potrivesc foarte bine, mi-a şoptii Everlv când tata şi Maureen se îndepărtaseră puţin.

— Mi separe în regulă. Tata nu a mai avut o iubită de o veşnicie. Încerc de ani buni să îl combin, şi niciodată n-a ieşit bine.

Everly a râs. Şi-a dat părul după ureche.

— Da, ştiu ce zici. M-aş bucura dacă ar rămâne împreună o vreme. Suntem ciudate fiindcă ne bucurăm pentru părinţii noştri? a spus, cu voce tare. în filme, copiii sunt mai tot timpul împotrivă.

— Asta se întâmplă, cred eu, dacă ai avut părinţii naturali în apropiere, înainte. Dar nu este cazul meu. Toată viaţa mea l-am avut doar pe tata, şi mi-aş dori să aibă parte de un strop de fericire.

— La fel şi în cazul meu, a spus Everly. Cred că ne-am descurcat binişor.

I-am întors zâmbetul şi m-am uitat la tata şi la Maureen, care se aflau încă lângă bufet. Privirea mea le-a trecut peste capete şi s-a agăţat de un mop de păr castaniu.

Am încremenit. înăuntrul meu a îngheţat totul, iar inima mi s-a oprit, pentru o secundă.

— Dawn? E totul OK?

Nu o mai auzeam pe Everly. Privirea mea era aţintită la Rebecca — râdea din toată inima.

Apoi l-am văzut pe Nate.

Am simţit-o ca pe o lovitură în stomac: dureroasă, puternică, aproape copleşitoare. Aerul mi-a ieşit brusc din plămâni, iar să respir mi s-a părut brusc imposibil. Lumea s-a oprit şi m-am simţit din nou ca acum peste un an, când îi descoperisem împreună. La fel ca atunci, nu m-am mai putut mişca.

Nate avea un zâmbet strălucitor, iar ochii i se îngustaseră cât râdea. Avusese norocul să nu poarte aparat dentar, aşa că dinţii lui erau la întotdeauna frumoşi, drepţi şi albi în fotografiile noastre de când aveam 14 şi 15 ani. Eu purtam aparat şi mă simţeam ca răţuşca cea urâtă, lângă el.

De parcă mi-ar fi simţit privirea, a întors capul şi râsul i-a îngheţat pe buze.

Am făcut ce am ştiut mai bine: m-am strecurat iute sub masă, dar m-am lovit la frunte şi, pentru o clipă, am văzut numai scântei negre.

Rahat. Rahat cu trei arome diferite.

— Ce faci acolo? a şuierat Everly.

Eram în şoc. Nate mă văzuse. Dacă venea?

Mă durea îngrozitor să mă gândesc la el ca fiind în aceeaşi cameră cu mine. Nu mai aveam aer. Voiam să ies de acolo.

— Nu ştiu ce are. Este... Everly s-a îndreptat spre tata.

în clipa următoare, tata s-a târât după mine sub masă, în patru labe. L-am privit cu ochii mari. Mă durea fruntea îngrozitor şi nu mai vedeam limpede.

— Dawny. M-a prins de mână şi m-a strâns scurt. Vrei să mergem acasă?

Am reuşit să dau din cap. Cu ajutorul tatei, m-am târât de sub masă, fără să văd nimic. Mă concentram doar să fac un pas după celălalt, cu braţul tatei în jurul umerilor. Everly şi Maureen îmi strânseseră lucrurile în grabă şi fugiseră după noi din restaurant.

Ceva mai târziu, ne aflam în maşină şi ne întorceam acasă. Maureen şi tata discutau pe diverse subiecte. Ea îi povestea despre un proiect nou la care lucra. Everlv scria foarte animat pe telefonul mobil, amestecându-se din când în când în discuţie. Nimeni nu îmi dădea impresia că aş fi reacţionat exagerat.

Cumva, asta a înrăutăţit lucrurile.Zăcând în pat, priveam tavanul. Era în jur de ora opt când ne întorsesem de Ja cina catastrofală. Mă scuzasem faţă de Everly şi de Maureen şi mă târâsem în camera mea. Acolo, mă uitam la ecranul telefonului de un sfert de oră. Numele lui Spencer se lumina iar şi iar, şi degetele mele pluteau deasupra tastei de apelare. Pe de o parte, nu voiam să vorbesc. Pe de altă parte, aveam nevoie de ceva care să mă facă să mă simt din nou întreagă. Prietenii mei, şi mai ales Spencer, reuşeau mereu să îmi ofere asta.

După ce am inspirat adânc, am apelat numărul. A sunat o vreme, şi tocmai voiam să închid, când a răspuns.

— Salut, a spus el, cu răsuflarea tăiată.

— Te deranjez? am întrebat imediat.

— Nu. Am ieşit la alergat. Ce s-a întâmplat?

Am închis ochii şi i-am auzit paşii pe asfalt. O rafală de vânt a atins receptorul, iar eu mi l-am imaginat alergând — numai ca să îmi iau gândul de la orice altceva.

— Nimic, am spus, cu întârziere.

Paşii lui au încetinit.

— Ce s-a întâmplat? a repetat el, cu blândeţe.

— Cred că nu vreau să vorbesc despre asta. Vocea niea suna defensiv. Detestam faptul că nu mă părăsea imaginea lui Nate. Puterea pe care o avea încă asupra mea. Nu îl mai iubeam — fără nicio îndoială — şi totuşi, o simplă întâlnire cu el şi cu Rebecca mă adusese înapoi în starea mizerabilă în care mă aflasem după despărţire.

— OK. Hai să vorbim despre altceva. Vrei să îţi povestesc ce proiect fac acum la facultate? m-a întrebat el, iar vocea lui a căpătat un ton detaşat.

— Da, te rog.

Lucrăm la sculpturi. Am făcut primele schiţe. Trebuiau aprobate, iar eu am avut noroc. Miles, nu atât de mult, pentru că şi-a dorit să sculpteze fundul lui Kim Kardashian, iar profesoara noastră nu a fost tocmaientuziasmată de idee. Aşa cá acum este íri urrná, pentru cá noi, ceilalţi, am început deja sá creăm baza astăzi, din sármá şi ţevi din PVC

Am rás.

— Îmi pare râu pentru MiJes. Lumea avea mare nevoie de sculptura lui.

Spencer a ras încet.

— Aşa crede şi eJ. Am precizat cá dorea sá ÍJ sculpteze ín mărime naturală? Când a pronunţat cuvintele, profesoara s-a înroşit şi l-a lovit cu caietul peste ceafă.

Acum a trebuit să rád şi eu.

— Sculptura ta cum arată?

— Este surpriză. Când o termin, iţi arát.

— Sper cá nu este un model detaliat al fundului meu.

— Nu îmi da speranţe deşarte, dulceaţă. Vântul a şuierat din nou in telefon. Ah. Ar fi foarte nepotrivit sá iţi spun că acum îmi imaginez fundul tău gol?

Am zâmbit iar. Am uitat de seara aceea şi de toate. Spencer reuşea sá spulbere tot ce má făcea nefericitá.

— Tata mi-a prezentat-o astăzi pe noua lui iubită.

— Aha, a spus Spencer. şi?

— Este minunată. Amuzant este cá sunt colegă cu fiica ei, Everly.

— Ce coincidenţă!

Arn inspirat adânc.

— M-am făcut de rahat, Spencer.

A aşteptat răbdător sá vorbesc rnai departe. Unul dintre lucrurile care îmi plăceau foarte mult la el era că nu punea niciodată întrebări. Îmi dădea timp. întotdeauna.

Arn ieşit la ciná, şi... Rebecca şi Nate erau in acelaşi restaurant.A şuierat în receptor un „lᶦulu-i".

rixji l. Am avut o reacţie nasoală. M-am băgat sub masă. I -ani făcut do tot rahatul pe tata, am murmurat, cu mâna la m lii. Lumina slabă a aplicei îmi rănea ochii. Cel puţin, aşa mi-am spus, că mă dureau din cauza ei.

— Nu cred aşa ceva. Tatăl tău te cunoaşte, Dawn. Ştii' cât de dificilă a fost despărţirea pentru tine, chiar dacă le-ai prefăcut că a fost totul în ordine. Vrei să-ţi spun părerea mea sinceră?

— Vreau să fii mereu sincer cu mine, i-am răspuns imediat.

— OK. Cred că ar trebui să îi spui adevărul tatălui tău. Ce s-a întâmplat este o mare porcărie. Ai o relaţie foarte apropiată cu el. Dacă îi ascunzi un lucru care te-a apăsat atât de tare în ultimul an, în viitor acest gol va rămâne între voi. Nu are importanţă cum îi va afecta sau nu relaţia cu familia Dursley.

— Duffy, l-am corectat, într-un târziu.

— Pot să se numească şi Sulă.

Am zâmbit din nou, ca o idioată.

— Mi se pare atât de amuzant când vorbeşti urât.

— Dacă asta mă face atât de irezistibil în ochii tăi, voi continua. Ce-ai spune dacă aş urla „găoază" cât mă ţin plămânii?

— Ar fi supersexy.

A urlat cuvântul atât de tare, că mi-au ţiuit urechile.

— Cum a fost?

— Am crezut că eşti pe stradă.

— Sunt. A leşinat o femeie, un om aproape că a intrat în mine, iar toţi copiii din jurul meu, pe o rază de zece kilometri, şi-au adăugat un nou cuvânt în vocabularul încă nedezvoltat. La noapte, părinţii lor mă vor vâna cu furci şi cu topoare.Eşti un erou.

— Fac şi eu ce pot, a răspuns el, iar eu i-am simţit rânjetul din voce. Când vrei să te întorci acasă?

— Voiam să vin în seara asta.

— Ne vedem mâine? a întrebat Spencer.

Inima mi-a sărit o bătaie.

— Cu drag.

— Cool.

— Aşa cred şi eu.

— Dacă e OK pentru tine, aş dori sa îmi continui alergarea. Femeia leşinată m-a luat în vizor, iar eu nu mai suport ruşinea.

— Sigur. Scuze că te-am ţinut atât de mult.

— Nu vorbi prostii. Dawn. Poţi să mă suni oricând ai ceva pe suflet. Sau daca te trezeşti în miez de noapte si ai o pofta bruscă de sex prin telefon.

— Spence!

— Era doar o sugestie. A rânjit.

Nu îl vedeam, însă îl puteam auzi şi. cumva, simţi. Am simţit că mi se răspândeşte căldura în piept, iar inima mea a început să bată cu putere.

— Pe mâine, dulceaţă.

Am înghiţit în sec.

— Pe mâine.

După ce am închis, lumea nu mi s-a mai părut atât de sufocantă.

Capitolul 25

Dragii Dawn,

Cred că ai ataşat documentul greşit. în locul temei pe care v-am cerut să o scrieţi, mi-ai trimis prinţul capitol dintr-un roman de dragoste. Nu era pentru mine, nu-i aşa?

Am aruncat, totuşi, o privire. Ai o aplecare deosebită spre dialoguri incitante şi redai bine tensiunea dintre protagonişti. Supa ! Dacă dorești, pot să îți dau feedback şi pentru exprimare sau perspectiva narativă. Altfel, m-aş bucura să primesc documentul corect.

Cu drag,

Noian

Nu. Nu era posibil!

Cu o viteză incredibilă, mi-am parcurs fluxul de mesaje electronice şi am găsit e-mailul trimis după-amiază lui Noian.

De fapt...

De fapt, chiar îi trimisesem primele trei capitole din *About Us.* Cititoarei mele de test îi trimisesem, în schimb, tema destinată lui Noian. Nu era posibil.

Inii doream să mă trăsnească. Sau să mă calce o maşină în trombă. Sau ambele, deodată. M-am lovit cu capul de bar şi am înjurat, pentru că m-a durut rău.

_ Ce s-a mai întâmplat? a întrebat Sawyer.

O vizitam la noul ei loc de muncă: *Steakhouse.* Sawyer fusese de două ori în probă acolo şi până la urmă obţinuse slujba. Astăzi, servea băuturi clienţilor şi curăţa barul — probabil a cincea oară.

— I-am trimis profesorului meu un document greşit, i-am explicat, apucând paharul.

— Erau nuduri? a întrebat Sawyer şi a început să lustruiască un pahar.

Nu tocmai. Doar o scenă sexy, în care Tristan şi Mackenzie dansau împreună, iar el îi şoptea lucruri murdare la ureche. Erau gândite ca o glumă, dar...

Ai o aplecare deosebită spre dialoguri incitante şi redai bine tensiunea dintre protagonişti. Superi

Super? Doamne, nu voiam să-mi mai arăt faţa la Atelierul de scris! Nu puteam nici să mai pun piciorul în universitate. Voiam să mă transfer. Cel mai bine, înapoi în Portland, unde aş fi avut ocazia să dau nas în nas cu Rebecca şi cu Na te în fiecare zi.

— Ahhh. M-am dat din nou cu capul de bar.

— Nu te mai purta ca o idioată şi arată-mi, a spus Sawyer.

înainte să o pot opri, l-a înşfăcat pe Watson şi l-a răsucit spre ea. Am vrut să îl apuc imediat, dar ea îşi proptise zdravăn mâinile pe carcasă.

A rânjit larg.

— OK, îţi înţeleg disperarea. Dar... A trecut repede prin testul de lectură, iar eu am lăsat-o. Învăţasem să nu mă mai feresc de ea. Până acum, fusese încântată că scriam literatură erotică. Citise deja două dintre povestirile mele şi îmi spusese că i se păruse atât de sexy unul dintre protagonişti, încât se excitase. Era ceva complet diferit de ceea ce citeam de obicei în mesajele şi recenziile postate în reţea. În viata reală m-amO nouo sansa înroşit ca o sfeclă, dar m-am şi bucurat nespus. În plus începusem să o îndrăgesc pe Sawyer. F.ra coot.

— Dar nici măcar n-ai o scenă de sex aici, Dawn. Nu te ambala, a spus ea, şi mi l-a împins pe Watson înapoi pe bar.

r

— Dar dansează împreună, foarte aproape. Iar el îi spune chestii murdare. Noian ştie acum şi el că eu...

— Bla, bla, bla, m-a întrerupt Sawyer, făcând o mişcare din mână ca să mă amuţească. Ascultă-te doar

cum spui că lucrurile pe care le scrii sunt „murdare". Dacă mai spui aşa ceva, îţi ascund ouă crude în pat şi îţi fac poze când te tăvăleşti prin ele.

Mi-am lipit strâns buzele ca să nu zâmbesc.

— Bine. Scuze.

— Data viitoare, ai grijă cui şi ce trimiţi. S-a rezolvat. Dar... Profesorul tău e sexy?

— Ce legătură are?

Sawyer a ridicat o sprânceană.

— Ai multe de învăţat, Dawn. Nu ar trebui să întrebi, ţinând cont că eşti o persoană activă sexual.

Mi-am pus paharul pe bar.

— Activă sexual? Ai şaizeci de ani, sau ce?

Sawyer a rânjit.

— Nu te vezi cu Spencer pentru asta? Spune-

mi tu cum se numeşte, atunci.

M-am înroşit instantaneu.

— Sawyer! Gătim împreună, atât.

— Aha, *gătiţi*- Mi-a aruncat o privire care mi-a menţinut roşeaţa din obraji.

— Eşti imposibilă!

A râs şi s-a întors să salute nişte clienţi care tocma, intraseră

— . Sper că tu şi bucătăria ta sunteţi pregătiţi! am spus eu, pe post de salut, când Spencer mi-a deschis uşa, după-amiază.

Purta un tricou alb, care îi făcea pielea să pară mai întunecată, şi o pereche de blugi închişi la culoare, plini de praf alb. Probabil că lucra la sculptura lui. M-a măsurat din cap până în picioare, iar când a ajuns la numeroasele sacoşe de cumpărături din braţele mele a rânjit larg.

— Şi încă cum. S-a dat la o parte, iar eu am trecut pe lângă el, mergând aţă în bucătărie, unde am aşezat sacoşele pe blatul de lucru.

Apoi, mi-am scos haina şi mi-am agăţat-o în cuier. Când m-am întors, Spencer se apucase să scoată cumpărăturile din sacoşă.

— Ce pregătim?

— Spaghete Verdura, i-am răspuns, apropiindu-mă.

— Sună sexy.

— Ce dracu' găseşti sexy la spaghete Verdura?

M-a privit scurt, apoi s-a uitat iar la cumpărături, mustăcind.

— Felul în care pronunţi tu cuvintele. Foarte sexy.

Nu ştiam ce să îi răspund, aşa că am clătinat din cap şi i-am încredinţat dovleceii şi vinetele. Am pus la fiert apa pentru paste şi m-am apucat de ceapă şi usturoi.

Cât se călea ceapa în tigaie, am privit peste umărul lui Spencer.

— Ai putea să tai legumele cubuleţe, în loc de felii?

— Sigur, nicio problemă.

M-am apropiat de el şi i-am analizat rezultatele.

— Vinetele niţel mai late, dacă nu te superi.

M-a salutat cu cuţitul.

Da, să trăiţi

.Spencer era un ajutor de bucătar de nădejde. îmi dădea ustensilele la care nu ajungeam direct şi nu îmi stătea în cale. Din când în când, mai adăugam ingrediente la sos. Am lăsat legumele să se călească, apoi am pus roşiile. Nu mă gândisem la condimente, însă. Nu avea nimic în casă, în afară de sare şi piper.

— în mod normal, s-ar adăuga o mulţime de condimente şi de verdeţuri proaspete, am mormăit, adăugând un praf de sare în tigaie.

— Mă voi asigura că am un stoc de verdeţuri proaspete şi condimente în casă, pentru cazul în care vii aici mai des şi simţi nevoia bruscă de a-mi maltrata bucătăria, mi-a spus el.

— Aragazul ăsta e aici ca să se gătească pe el. Altfel, ar fi o risipă.

Am pus sarea înapoi în dulăpior. M-am uitat prin celelalte recipiente mici care se mai aflau în jurul ei, ridicându-mă pe vârfuri. Am descoperit o cutiuţă maronie, care conţinea tablete. înainte să o ating, m-au înconjurat braţele lui Spencer. Se sprijinea cu palmele de suprafaţa de lucru, de o parte şi de alta a mea.

— Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat, respirându-mi în ceafă.

M-am lăsat din nou pe călcâie.

— Cred că mă descurc, mulţumesc.

Respiraţia lui mă gâdila în continuare. Firicelele de păr de pe braţele mele se ridicaseră, parcă electrizate. Ce îmi făcea apropierea lui era incredibil. Trebuia doar să reducă distanţa dintre noi şi lăsam jos toate scuturile. Nu era nevoie să mă atingă.

— Spence. Aveam vocea întretăiată. Când era atât de aproape de mine, îmi pierdeam controlul.

— Da? a făcut el, aproape în urechea mea. Buzele lui mi-au atins gâtul.

— Sosul, am chiţăit.

— Da. Mi-a prins pielea între dinţi, iar eu am oftat. Apoi, mi-a sărutat locul de sub ureche.

Cerule.

— Ne oprim.

— Pfff. A mârâit doar, şi am simţit negaţia pe piele.

— Opreşte-te. Am venit aici să gătim împreună, nu să mă las distrasă.

Zâmbetul lui mi-a gâdilat gâtul.

— Dar îmi face plăcere să te distrag.

— Cât de altruist din partea ta.

El a încuviinţat, iar părul lui mi-a atins obrazul.

— Aşa sunt eu. Sunt altruist şi gata de sacrificiu.

Am râs. M-am răsucit spre el. Mă ţinea mai departe captivă între braţele lui. I se întunecaseră ochii şi i-am citit o dorinţă aprinsă în ei.

— Nu te uita aşa la mine, am şoptit.

I-au tresărit colţurile gurii, dar a închis ochii.

— Bine.

Mâinile lui s-au ridicat de pe suprafaţa de lucru. Şi-a trecut degetele mari peste coastele mele, chiar sub sâni. S-a aplecat şi s-a lipit de mine cu tot corpul.

Sosul sau Spencer, am cântărit eu, febril. Spencer sau sosul. în timp ce trupul lui îl apăsa pe al meu şi totul se topea în mine, decizia nu mi s-a mai părut atât de $rea.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat. Spencer m-a prins cu mâna de ceafă şi m-a tras aproape de ol. Limba lui mi s-a strecura in gură şi a atins-o po a mea. Mi-a amuţit geamătul cu buzele. IWea să îmi dirije/o simţurile cu mâinile. Putea face orice dorea cu mine — nu eram in stare să mă împotrivesc. Deşi fusesem chiar eu cea care iniţiase sărutul, el era cel care preluase conducere

aCu o mână lipită de ceafa mea, Spencer m-a prins de mijloc cu cealaltă. Căldura mi-a inundat trupul şi m-am simţit străbătută de un fior.

S-a desprins de mine, însă a rămas aproape. Mi-a sărutat bărbia. M-am bucurat de atingerile lui până când un miros neplăcut de ars mi-a inundat nările.

- Rahat!

M -am smuls de lângă el şi am alergat la aragaz. L-am închis imediat şi am luat tigaia de pe plită. Am amestecat sosul şi am evaluat dimensiunea catastrofei. Legumele se prinseseră de suprafaţa tigăii în câteva locuri. Am turnat sosul utilizabil într-un bol, în timp ce Spencer strecura pastele. Mă supărasem pentru că stricasem mâncarea, dar Spencer m-a asigurat că nu am de ce să îmi fac griji şi că gustul avea să fie cu siguranţă mai bun decât al porţiilor de lasagna congelate pe care le avea puse deoparte. Asta m-a mai liniştit puţin.

De data asta, am mâncat la masă, şi nu pe canapeaua
lui.

- Divin. De-a dreptul divin, a spus Spencer, cu gura plină, arătând cu furculiţa spre mine. Eşti o zeiţă, Dawn Edwards.

L-am privit mâncând şi am clătinat din cap. Eram sigură că spunea asta de dragul meu, şi nu pentru că sosul avea un gust atât de bun.

Am discutat despre universitate şi despre cursurile noastre. Spencer mi-a povestit că voia să plece într-o drumeţie cu Kaden, la vară, pentru câteva zile. De data asta, avea să fie o excursie în toată regula, cu camping inclus.

După masă, am strâns împreună. Voiam să ajut la spălat, însă Spencer nu m-a lăsat să mă apropii de chiuvetă. Mi-a arătat unul dintre scaunele de lângă insula din bucătărie şi a spus:

Cine găteşte nu trebuie să spele. Poţi să-mi mai ţii companie o vreme.Moi ici Kur.lon

Mi-a plăcut regula lui, aşa că i-am povestit despre ***Sfeakhouse,*** despre cât de mult îmi plăcea şi despre faptul că Sawyer lucra acum acolo. I-am spus că îi ţinusem companie în timpul turei, la prânz, şi despre Noian şi ruşinea îndurată, chiar dacă mi-am îngropat faţa roşie în palme, iar Spencer s-a scuturat atât de tare de râs, că şi-a udat tricoul cu peria de curăţat. A vrut neapărat să audă cum sunase mailul de la Noian şi nu m-a lăsat în pace până nu mi-am scos telefonul, să îi citesc textul exact.

Când mi-am deschis mailul, au apărut câteva mesaje noi — printre altele, o nouă recenzie, pe care, curioasă din fire, am vrut să o citesc imediat.

Am deschis mailul şi m-am descurajat de la prima propoziţie. Am simţit că mă posomorăsc brusc.

Ar fi trebuit să închid imediat telefonul, să îl las deoparte şi să uit cuvintele maliţioase pe care tocmai le citisem. Dar nu a funcţionat. Nu mi-am putut desprinde privirea de ecran. Eram încremenită.

— Ce ai păţit? a întrebat Spencer. Mi-am dat seama vag că încetaseră zgomotele din chiuvetă.

Am inspirat adânc, pentru a-mi calma pulsul şi a încerca să controlez senzaţia oribilă care mă cuprindea. Cu un zâmbet forţat, l-am privit în ochi.

— Ah, nimic. Totul e în regulă.

Dar nu îl puteam păcăli pe Spencer. S-a apropiat de mine.

Am ridicat din umeri.

— Am primit o recenzie răutăcioasă. Atât.

— Ce înseamnă „răutăcios"? S-a aplecat, **sprijinindU**-se de scaun şi trăgând telefonul spre el. A început sa **citeascâ.** E ***aproape ca un atac fizic,*** a murmurat el, lipsit de **expresie.** ***Groaznic... literatură de doi bani... fineţi-vă departe.*** **Spencer s**-a holbat la ecran. A înghiţit de câteva ori. întregul trup i se încordase.

Spence? am spus eu, încet.Spencer *a* inspirat adânc.

Apoi, s-a ridicat şi a ieşit din bucătărie, fără un cuvânt.

— Spence? am repetat.

Mi-a aruncat o privire peste umăr şi mi-a făcut semn din mână să îl urmez.

A urcat în grabă scările, câte două trepte odată, la etaj, şi a intrat direct în camera lui, unde s-a aşezat la birou şi a pornit PC-ul.

Nu aveam nicio idee ce se petrecea. Am rămas în cadrul uşii.

— Ce facem aici?

Mi-a făcut semn să mă apropii, fără să mă privească.

— Vino.

Am străbătut încet camera. Când intrasem ultima dată aici, avusesem ochi doar pentru Spencer, nu şi pentru ce se afla în interior. Camera arăta ca un câmp de luptă pentru designeri: pereţi de un albastru-fumuriu, perdele măslinii, parchet întunecat pe care se afla un covor în nuanţe nisipii.

Cadrul patului său era făcut din lemn închis la culoare. Sprijinite de căpătâiul curbat se aflau câteva perne, iar de-a curmezişul, o pătură în carouri albastre-cenuşii. Deasupra se aflau câteva fotografii alb-negru. Erau imagini din Portland, pe care le-am recunoscut imediat.

Am ajuns lângă el şi m-am sprijinit de tăblia biroului, în timp ce PC-ul lui se deschidea, mi-am lăsat privirea să rătăcească şi am înregistrat blocul pentru schiţe şi foile răspândite pe toată suprafaţa biroului.

Mi-a sărit în ochi o fotografie cu el şi familia lui. Am văzut-o pentru prima dată pe Olivia. Părea simpatică, şi deşi era o poză mai veche şi era încă mică — poate 7-8 ani - am remarcat asemănarea dintre ea şi fratele ei. Avea acelaşi păr negru şi aceleaşi gropiţe adânci în obraji care

2tt9îi apăreau şi lui Spencer, când râdea. în fotografie, el arăta ca un rebel, cu o expresie iritată pe faţă, blugi tăiaţi şi un tricou supradimensionat cu Johnny Cash. Era evident că ar fi preferat să se afle oriunde altundeva în acel moment, şi să nu aibă nimic în comun cu oamenii care se aflau lângă el.

— D. Lily reuşeşte, cu scriitura ei plină de umor, nu doar să ne aducă zâmbete pe chipuri, ci şi să ne facă să ne dorim, de fiecare dată, să ne căsătorim cu unul dintre protagoniştii din povestirile sale, m-a smuls Spencer din reverie.

— Ce...

— Cu opera asta, autoarea a reuşit să mă arunce într-o lume a tuturor posibilităţilor, a citit el mai departe, netulburat. Trec printr-o perioadă dificilă, iar povestirile ei — mai ales *Tame Me* — m-au ajutat mult să mă detaşez. De aceea, vreau să îi mulţumesc mult lui D. Lily, dacă va citi.

încet, mi-am dat seama ce intenţiona.

— Spencer, încetează, am şoptit.

— Domnişoară Lily, unde găsesc eu un tip ca Grover? Sunt dispusă să plătesc! Spencer s-a întors spre mine, rânjind. M-a privit nerăbdător, arătând spre poala lui.

Pentru că nu am dat niciun semn că aş dori să îi accept invitaţia, m-a apucat de încheietură şi m-a tras între picioarele lui. Nu mi-a rămas decât să mă aşez pe coapsa lui. S-a răsucit din nou spre computer.

Vezi asta? a întrebat el, arătând cu degetul spre câmpul în care se afla evaluarea medie pentru o poveste. Platforma permitea un număr maxim de cinci inimioare. Eu primisem o medie solidă de patru, dacă socoteai toate recenziile. Cititorii ăştia... Dawn, ce faci tu înseamnă ceva pentru ei. Le oferi ceva pe care să se baze/e. Ceva care lo dă putere să meargă mai departe, în fiecare A. 1 o arăţi că pot fi şi ei grozavi.Am înghiţit in sec. **Au** început s**,1** mă usture ochii şi rni-um coborât ochii spre tastatură.

— Cine a scris rahaturile acelea răutăcioase nu ar trebui să le descurajeze, a continuat el. M a sărutat pe gât şi a mai spus; Sunt atâţia alţii care te admiră, iar asta mă face foarte mândru.

M-am uitat la el, am deschis gura şi am vrut să ii răspund. Dar nu îmi găseam cuvintele.

Am reuşit doar să îl înconjor cu braţele şi să îmi îngrop faţa în scobitura gâtului său.Capitolul 26

Era seară. întregul grup se strânsese la Allie şi la Kaden acasă. Ne-am uitat la noul film din seria Răzbunătorii pe DVD, am comandat pizza şi am organizat un turneu de Mário Kart. Mama lui Kaden îi trimisese consola Nintendo 64 veche, iar eu m-am bucurat de senzaţia de nostalgie pe care mi-o oferea jocul. Chiar am câştigat împotriva lui Allie, deşi ea jucase deja câteva runde de probă. Victoria mea se datora, cu siguranţă, antrenamentelor cu tata şi cu prietenii lui. Pe vremea aceea, îi învingeam pe toţi.

S-a dovedit că Spencer era mult mai priceput la a se purta de parcă între noi nu s-ar fi schimbat nimic. Eu, pe de altă parte, îl devoram din priviri, când mi se părea că nu se uită nimeni. De când se purtase cu atâta grijă, situaţia devenise şi mai complicată. Cu cât îmi interziceam mai aprig să îl doresc, cu atât mai puternic devenea impulsul de a sări pe el. Parcă eram la dietă: cu cât mă abţineam mai mult de la dulciuri, cu atât mai puternică devenea pofta.

Nu îmi puteam lua privirea de la el şi nu mai auzeam dacă îmi vorbea cineva. Eram atât de fascinată de braţele lui Spencer, care se încordau când apăsa pe butoane; de râsul lui, când se angaja într-o depăşire deosebit de îndrăzneaţă. Mă înţepau degetele, atât de puternică era dorinţa de a-l atinge. Iar când privirile ni se întâlneau,

Spencer rânjea, de parcă ar fi ştiut precis ce se petrecea cu mine.

A fost o seară foarte lungă.

Când am terminat şi ultima rundă, Spencer s-a oferit să ne ducă acasă pe mine şi pe Scott. La un moment dat, m-am oprit din a mai ţine socoteala tuturor dăţilor în care privirile ni s-au încrucişat în oglinda retrovizoare.

Când ne-am oprit la adresa lui Scott, am coborât împreună cu el şi ne-am luat rămas-bun cu o îmbrăţişare. M-a privit atent, apoi s-a uitat la Spencer, care se afla încă la volan.

— E totul în regulă? a şoptit el.

Am încuviinţat, deşi nu era aşa.

— Da.

A ridicat o sprânceană şi i-am citit o întrebare nerostită în priviri. Am clătinat din cap.

— Să nu faci nimic din ce nu aş face eu, a spus el, apoi m-a îmbrăţişat iar şi s-a îndreptat spre locuinţa lui.

Ce porcărie. Scott adulmeca imediat lucrurile pe care oamenii voiau să i le ascundă. Dacă îşi dăduse seama ce se petrecea între mine şi Spencer, atunci trebuia să fiu mult mai atentă. Lucrurile erau OK aşa cum erau, între noi. Funcţiona. Nu voiam să schimb totul împărtăşind cu lumea.

Când am urcat iar în maşină, am surprins privirea lui Spencer.

— Totul bine? m-a întrebat el.

Dacă mă întrebau asta doi oameni diferiţi, într-un timp atât de scurt, probabil că arătam tare ciudat.

— Super, i-am spus şi am privit pe geam.

Drumul spre cămin a durat cât o melodie a lui James Morrison. Maşina s-a oprit, iar eu abia dacă am îndrăznit să îl privesc pe Spencer.

— Mulţumesc că m-ai adus, am murmurat, dând să mă ridic.

înainte să pot atinge mânerul portierei, însă, m-a prins de braţ. Am inspirat adânc şi am ridicat privirea.

M-a cercetat cu atenţie.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt doar obosită.

— Raliat, a mormăit el. Ce te frământă, de fapt?

Doamne. De ce trebuia să fie atât de atrăgător? Ori de câte ori mă privea aşa, cu ochii întunecaţi, neînduplecaţi, în stomacul meu se pornea un dans obscen.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, ca să te pot ajuta. îmi desena cercuri moi cu degetele pe braţ.

Mi-am coborât privirea spre mâna lui. Nu puteam vorbi cât timp privirea lui intensă zăbovea la mine. Era prea de tot.

— M-ai putea ajuta dacă..., am scârţâit.

Să scriu despre asta n-ar fi fost deloc o problemă, dar să vorbesc şi să spun că îl doresc? Imposibil!

Am ridicat privirea. Chipul lui s-a luminat de înţelegere. S-a relaxat, iar ridurile de pe frunte i-au dispărut.

— Dawn..., a spus el. Atât. Numele meu, rostit încet. Apoi m-a tras spre el.

Cum, necum, am aterizat în poala lui. M-atn lovit de plafon, dar nu conta, pentru că buzele lui le acaparaseră pe ale mele. Nici nu simţeam durerea. Eram în sfârşit acolo unde îmi dorisem să fiu întreaga seară.
Mi-am înfipt degetele în părul lui, iar geamătul lui mi-a străbătut trupul. Mâinile lui mi-au cutreierat corpul. M-a prins de fund şi m-a tras mai aproape de el. Am icnit. Nu mai puteam gândit coerent. Tot ce îmi doream era să mă mişc odată cu el. M-am fâţâit în poala lui, cuprinsă de o tensiune divină la interior

.Ştiam ce îi plăcea lui Spencer, deja, aşa că m-am folosit de asta. Când i-am muşcat lobul urechii, i s-a oprit respiraţia. M-a strâns mai tare când mi-am plimbat buzele peste clavicula lui. L-am tras uşor de păr, iar sărutul lui a devenit mai flămând A gemut adânc, iar eu m-nm mi^at şi mai repede.

Săruturile noastre erau atât de febrile, încât am uitat să respir. M-am sprijinit cu fruntea de tetiera scaunului şi am sorbit aerul. Am ridicat degetele şi i-am atins uşurel buzele umflate. Respira la fel de repede ca mine.

— Mă înnebuneşti, am şoptit eu.

Mi-a muşcat degetele.

— Asta e bine. îmi plac fetele duse cu pluta.

Am zâmbit.

— Ai vrea...

1-a vibrat penisul.

în acelaşi timp, a şi sunat. Tare.

Am privit iritată în jos. Prin materialul blugilor îi vedeam ecranul telefonului, care se luminase.

înainte să îmi dau seama, eram din nou pe scaunul din dreapta. M-am dat cu capul de portiera. Spencer a înjurat şi şi-a schimbat poziţia, ca să ajungă la telefonul din buzunar.

Cunoşteam tonul de apel. Îl auzisem cu doar câteva zile în urmă, la cabană. Era un ton de apel pe care nu îl puteai ignora şi care nu prevestea nimic bun.

— Da? Spencer a strâns din buze. De câtă vreme?

Am dat să îl prind de mână, dar înainte să îl pot atinge, şi-a retras-o. Mi s-a oprit inima pentru o clipă foarte lungă.

— Da. Nu e o problemă. Am pornit. A închis, cu o expresie împietrită. A rămas o vreme nemişcat. Apoi, a apucat volanul cu mâna liberă şi s-a sprijinit cu fruntea de el. A început să respire lent, regulat.

Să stau aşa lângă el şi să nu pot decât să îl privesc mi-a dat o senzaţie de neajutorare. Nu aveam nicio idee ce aş fi putut să fac, pentru a-l mai despovăra. Pur şi simplu nu ştiam.

— Ieşi afară, a spus el, brusc. S-a îndreptat, şi-a vârât telefonul înapoi în buzunar şi a pornit motorul.

— Dar...

— Ieşi din maşină, Dawn.

Nu mă privea. Avea ochii la drum. Faţa lui devenise dură, lipsită de expresie. Era încă îmbujorat, dar nu îmi mai amintea defel de bărbatul care mă săruta cu doar câteva minute în urmă.

— Spence...

— Te rog să pleci, Dawn! Şi-a întors capul şi m-a privit furios.

— Nu vreau să te las să conduci singur, i-am răspuns.

Ne-am privit cu încăpăţânare, timp de câteva secunde apăsătoare.

în cele din urmă, Spencer a strâns din ochi.

— Fie. A călcat ambreiajul cu atâta forţă că au scârţâit cauciucurile.

Din reflex, m-am prins de portieră. Spencer a gonit ca un nebun pe străzile din Woodshill, iar eu mi-am dorit

să fi reacţionat mai repede şi să îi fi luat nenorocita de cheie.

Nu a scos un cuvânt cât a durat drumul. Nu a dat curs încercărilor mele de a porni o conversaţie, aşa că am renunţat. Nu am încercat nici să îl ating. Am rămas nemişcată şi tăcută. Altceva nu mi-a permis să fac.

Lui Spencer i-au trebuit o oră şi jumătate pentru un drum de două ore. Când am ajuns pe aleea casei părinţilor lui, m-am bucurat că eram în viaţă.
Nu mi-a aruncat nici măcar o privire pe drumul spre casă. Am înţeles că nu era vorba despre mine, ci despre ce îl aştepta înăuntru. Şi totuşi, m-a durut. Durerea s-a topit într-o furie îndreptată împotriva lui

.L-am urmat prin foaier, trecând pe lângă statuile abstracte, mobilierul scump, şi urcând la etaj. De data asta nu se mai auzea niciun sunet; casa era cufundată in tăcere. Era seara târziu şi holul era bine luminat. La fel ca ultima dată, paşii lui Spencer erau iuţi şi siguri, aşa că abia mă puteam ţine după el. S-a oprit în faţa uşii de la camera Oliviei şi a dispărut înăuntru, fără să mă privească nici măcar o dată. Se purta de parcă nici măcar nu existam.

Am rămas pe hol, ca trăsnită. Au ajuns câteva murmure la mine. Am recunoscut imediat vocea mamei lui Spencer. L-am deosebit şi pe tatăl lui. Apoi am auzit o voce abia perceptibilă, care îi aparţinea cu siguranţă Oliviei.

La fel ca data trecută, m-am sprijinit de peretele de lângă uşa camerei. M-am lăsat să alunec, cu spatele lipit de perete, la podea. Acolo, am stat şi am ascultat murmurul vocilor, pe care nu îl înţelegeam. Nu a durat mult şi părinţii lui Spencer au ieşit din cameră. Domnul Cosgrove m-a măsurat de sus, cu o expresie amară.

— Salut, Dawn, a spus doamna Cosgrove, iar eu mi-am desprins privirea de la mina severă a soţului ei.

Spre deosebire de el, ea mă privea cu multă căldură. Deşi era machiată puternic, sub ochi îi distingeam cearcănele adânci.

— Ai dori să cobori?

Am înghiţit în sec şi am încercat să zâmbesc, pentru că habar nu aveam ce se petrecerea acolo. Nu mă simţisem niciodată în viaţa mea mai puţin binevenită.

— Dacă este în regulă, aş prefera să rămân aici, am spus încet.

Cu spatele lipit de peretele dincolo de care se afla Spencer, mă simţea cumva... mai sigură, dacă avea sens. Voiam să fiu alături de el. Cât de aproape îmi permitea să fiu. Chiar dacă asta însemna să fim separaţi de un perete.

— Sigur că da. Să ne spui dacă ai nevoie de ceva, a răspuns doamna Cosgrove. Apoi, şi-a luat soţul de mână şi l-a condus pe hol în direcţia scării.

I or Kf Am'auzit vocea lui Spencer şi suspinele Oliviei. Mi-am ridicat genunchii la piept şi i-am înconjurat cu braţele. La un moment dat, doaVnna Cosgrove a revenit la etaj şi mi•a adus o cană plină cu ciocolată caldă. I-am zâmbit recunoscătoare, deşi aveam impresia că ea avea nevoie mai mare de tratatie decât mine.

- Mulţumesc că ai venit aici cu el, a spus ea atingandu-mă scurt pe umăr. Nu va spune asta niciodată^ dar eu cred că îi face bine să aibă pe cineva cu care să poată vorbi despre asta.

Apoi m-a lăsat pe coridor şi a plecat. M-am uitat la frişca din cană şi am clătinat din cap.

Dacă ar fi ştiut.

Spencer discuta cu mine, însă nu despre familia lui. Discutam orice — doar nu despre Olivia. în ultimele săptămâni îmi interzisesem să îl mai bat la cap. Aveam o înţelegere nerostită în privinţa subiectului.

Am băut ciocolata caldă şi am simţit cum mă încălzeşte. Mi-au amorţit picioarele şi a început să mă doară fundul, pentru că stăteam pe podea de multă vreme. Tot ce conta era însă ca Spencer să nu trebuiască să se întoarcă singur acasă. îmi aminteam foarte bine cât de afectat fusese ultima dată, şi cât de puternică fusese suferinţa pe care o trezise înăuntrul meu.

Târziu, în noapte, s-a deschis uşa de la camera Oliviei. Picioarele lui Spencer mi-au apărut în faţa ochilor. Am ridicat privirea, nesigură dacă avea sau nu nevoie de mine.

- Eşti încă aici, a spus el, încet. Avea ochii întunecaţi Şi părea extraordinar de obosit. Acolo unde se vedea, de obicei, chiar şi numai fantoma unui zâmbet... **nu** era nimic. Părea învins, de parcă toată energia î-ar ti tost aspirată în ultimele ore.

- Te-am aşteptat, am **şoptit** eu, **temându**-mă să nu o trezesc pe Olivia.

Spencer m-a privit, apoi a străbătut holul, fără un cuvânt. M-am ridicat repede să alerg după el. A coborât

scările în salon, să-şi ia la revedere de la părinţi. între el şi tatăl lui era o mare de răceală. Tensiunea plutea în aer, iar mama lui se străduia să o aplaneze. Mi-am dat seama cât de mult îi semăna Spencer. Când prietenii noştri se certau, el era cel care încerca mereu să evite agravarea situaţiei. Recunoşteam multe trăsături ale mamei sale în el.

Doamna Cosgrove m-a luat şi pe mine în braţe, când ne-am despărţit. Toate astea s-au petrecut ca prin ceaţă. După ce am ieşit pe uşă, Spencer şi-a dus mâinile la ceafă şi a rămas câteva minute bune pe marginea drumului. Avea ochii închişi şi respira regulat, l-am privit pieptul ridicându-se şi coborând.

Pe drumul înapoi, nu l-am lăsat să conducă. M-am aşezat în faţa portierei şoferului, cu braţele încrucişate. Probabil nu mai avea forţă să se certe cu mine, aşa că mi-a dat cheia. A închis ochii şi de data asta, cât a durat drumul înapoi. Nu ştiam dacă dormea sau nu, însă îmi era totuna. Cel mai important era să aibă puţină linişte.

Am condus încet înapoi spre Woodshill şi mi-a luat două ore şi jumătate. Era aproape ora trei când am intrat pe strada lui Spencer şi am parcat maşina. Voiam să îl trezesc, când s-a foit.

— Poţi lua maşina, să mergi la cămin, a spus el. O iau eu mâine sau poimâine.

Am scos cheia din contact şi am scuturat din cap.

— Nu vreau să te las singur acum.

Spencer a deschis gura şi a închis-o iar. Evitându-mi privirea, şi-a dres glasul.

— Aş prefera să te duci acasă.

— Iar eu aş prefera să încetezi să mă ţii la distanţă. M-am aplecat peste consola din mijloc şi nu i-am lăsat nicio cale de scăpare. I-am atins obrazul cu mâna şi l-am **obligat** să mă privească în ochi. în privirea lui am intuit un şuvoi de sentimente, pe care le ţinea ascunse, ca de obicei. Nu poţi mereu doar să dăruieşti, Spence. Eu sunt aici şi nu plec nicăieri, până când nu te văd că eşti mai bine, am spus încet, dar cu convingere.

A înghiţit cu greu.

— Dar nu am nevoie de tine.

— Suntem prieteni. Prietenii îşi oferă reciproc încredere în momentele grele.

— Nu e nevoie sd îmi ţii predici despre prietenie. Furia revenise.

Bun. Preferam furia înfrângerii, în locul unui Spencer care dorea să fugă de mine.

— Se pare că este, câta vreme nu pricepi că nu vreau să te las singur în starea asta.

— Vreau să fiu lăsat în pace. Aşa de greu e de înţeles? a spus el, cu răceală.

— De ce?

— Pentru că *nu merit* încrederea ta, Dnwn.

— De ce repeţi mereu lucrul ăsta? am întrebat, uluită.

— Chiar nu pricepi.

— Nu. Chiar nu. Am deschis portiera, am înconjurat maşina şi m-am îndreptat spre casa lui, fără să mă uit dacă venea după mine. Am descuiat uşa şi am intrat pe hol. Nu am apucat însă nici să îmi scot geaca. Spencer m-a apucat de umeri şi m-a răsucit spre el.

— Pleacă, Dawn, a spus el, pe un ton ameninţător. M-a prins de mâini şi m-a împiedicat să îmi deschei geaca.

— La dracu', am zis că rămân.

— Încetează să mai fii atât de încăpăţânată, l a tresărit un muşchi al maxilarului.

Doar dacă nu te mai comporţi ca un copil care nu ᵛrea să accepte ajutorul

— .Dar *nu am nevoie* de ajutor! a strigat el.

Am tresărit violent. Spencer şi-a luat imediat mâinile de pe mine. S-a dat în spate, până când s-a lovit cu spatele de comoda de pe hol. S-a zgâlţâit cu putere. Şi-a dus mâinile la faţă, iar umerii au început să i se zguduie.

îmi era complet indiferent dacă încerca să mă îndepărteze iar. Din câţiva paşi, am ajuns la el şi l-am apucat de mâini. I le-am îndepărtat de faţă, ca să mă privească. Am pus tot ce aveam în felul în care l-am privit: nu doar compasiune şi grijă, ci totul. Speram să înţeleagă că poate să aibă încredere în mine. Că eram acolo pentru el şi că nu trebuia să mă îndepărteze.

— Te rog să mă laşi să rămân, am şoptit.

Am recunoscut momentul în care a cedat. Ceva din privirea lui s-a rupt, iar asta i s-a reflectat şi în limbajul trupului. Spencer Cosgrove, care era mereu acolo când aveai nevoie de el, scara salvatoare care cobora spre prietenii săi într-un incendiu; Spencer, care îi molipsea pe toţi cu pofta lui de viaţă şi care oferea mai mult decât primea, s-a prăbuşit în braţele mele, în bucăţi.

Capitolul 27

M -am sprijinit cu spatele de căpătâiul patului şi l-am ţinut strâns. Era întins deasupra mea, mă ţinea cu o mână de talie şi avea capul îngropat în spaţiul dintre abdomenul şi braţul meu. încercam să îl ţin cât de aproape posibil, să fac din trupul meu o pătură care să îl acopere. Il mângâiam pe umeri şi pe spate. Deodată, a murmurat ceva, însă cuvintele i s-au pierdut în îndoitura braţului meu.

— Dacă mi te adresezi, ai face bine să vorbeşti ceva mai tare, l-am avertizat. Dar dacă ai vorbit cu braţul meu, atunci ai procedat corect, am murmurat eu.

Şi-a răsucit uşor capul.

— Braţul tău mă ascultă foarte bine, a spus el.

— Să nu-i spui asta spatelui genunchiului meu, sau va fi foarte gelos.

Corpul i s-a zguduit scurt. Speram că de râs. Toate celelalte îmi făceau prea mult rău. Învăţasem ceva în noaptea asta: durerea proprie era incomparabilă cu durerea pe care o încercam când vedeam suferind pe cineva drag. Era mult mai rău.

— Cândva, eram un ticălos.

Asta da, schimbare de subiect. L-am mângâiat între omoplaţi, pentru a-l îndemna să vorbească mai departe.

— A început când aveam 15 ani. Mă săturasem să fiu un băiat model şi îmi petreceam timpul într-un anturaj nepotrivit, cu care fumam iarbă.

La 15 ani?Spenccr s-a întors pe spate şi a ridicat privirea spr* mine. Avea capul în poala mea. Obrajii îi erau pătaţi cu roşu, iar privirea, îngreunată de amintiri.

— Tata mă urăşte. M-a urât mereu, chiar şi atunci când lucrurile nu erau atât de rele ca acum. Nu am fost niciodată suficient de bun pentru el, iar el mi-a comunicat asta de când era mic. El... A privit în tavan, de parcă i-ar fi fost mai uşor să vorbească aşa despre trecutul lui. M-a făcut să sufăr. Aveam nevoie de ceva care să mă distragă.

Mi-am trecut mâna prin părul lui. A închis ochii.

— Olivia avea opt ani. Spre deosebire de mine, tata o idolatriza. A fost dintotdeauna prinţesa lui. De la naştere, a favorizat-o şi i-a oferit tot ce şi-a dorit. La întâlnirile de familie şi în faţa prietenilor s-a lăudat mereu cu ea, în timp ce despre mine vorbea de parcă aş fi fost oaia neagră. Iar eu... l-am urât pentru asta. A spus ultimele cuvinte atât de repede, că abia l-am înţeles. A strâns din ochi şi între sprâncene i-au apărut riduri.

Am continuat să îl mângâi pe cap. Celălalt braţ mi se odihnea pe stomacul lui.

— M-am băgat în multe situaţii nasoale, a continuat el. La un moment dat, nu doar că am cumpărat iarbă, ci am fost şi dealer. Nu pentru că aş fi avut nevoie de bani, ci de dragul adrenalinei. Mama a observat că ceva nu era în regulă şi a încercat cu obstinaţie să mă implice în activităţi de familie. îşi dorea să fac lucruri împreună cu Olivia, însă noi nu ne suportam unul pe celălalt. Ei nu îi plăcea cum mă purtam şi că îi supăram pe părinţii noştri. Câteodată, mă simţeam ca un intrus, când ajungeam seara acasă, iar ei stăteau la masă, împreună. Fără mine. Aşa că am decis să mă comport ca un idiot răsfăţat.

— Toată lumea face tâmpenii la pubertate, Spence, am spus eu, cu blândeţe.

Spencer a tăcut o vreme. Nu voiam să îl grăbesc, aşa că am continuat să îl mângâi pe cap şi să aştept.

— Eu sunt răspunzător pentru ce i s-a întâmplat Oliviei, Dawn, a spus Spencer, într-un târziu.

— Dar ce s-a întâmplat?

A deschis ochii, iar durerea din ei m-a izbit drept în inimă.

— Trebuia să am grijă de ea, pentru că bona era bolnavă, iar părinţii mei se aflau la un eveniment important. Aveam o întâlnire planificată şi a trebuit să anulez. Eram tare supărat. M-am dus cu Olivia la locul de joacă şi am tras un joint, ca să mă calmez. Privirea i s-a limpezit şi s-a

îndreptat spre mine. Mă enerva îngrozitor, încerca mereu să îmi atragă atenţia şi ţinea morţiş să mă uit cum se caţără. Dar eu mă jucam pe telefon şi o ignoram. Până când a ţipat.

Am inspirat scurt, iar privirea lui s-a îndreptat iar spre mine.

— în filme, scenele de genul se petrec cu încetinitorul, însă îţi jur că s-a întâmplat totul într-o fracţiune de secundă. A ţipat, am ridicat privirea, dar ea era deja pe jos. I-am auzit capul spărgându-se.

Mi-am dus mâna la gură.

— Am crezut că a murit. Părea complet lipsită de viaţă. Auzeam iar şi iar în minte felul în care îi trosnise capul. Nu prea îmi aduc aminte ce s-a întâmplat mai departe. Nu ştiu cum am alergat la ea, cum am atins-o şi cum mi s-au umplut mâinile de sânge. Apoi, a ajuns ambulanţa. Am mers la cel mai apropiat spital. Au venit părinţii mei. Tata m-a lovit.

Simţeam cum îmi alunecau lacrimile pe obraji. L-am apucat de mână şi mi-am împletit degetele cu ale lui. Avea pielea uimitor de rece.

— A fost prima dată când a ridicat mâna asupra mea. Când a văzut cât eram de şocat, m-a lovit iar. M-a ţinut cu ambele mâini şi m-a scuturat. A ţipat la mine. Aş fi putut să mă apăr, dar nu am făcut-o. Eram traumatizat. Şi-a dres glasul, pentru că răguşise. A fost operată, după ce i se indusese coma artificială. îmi amintesc perfect cum arăta după operaţie. Tata nu a vrut să intru în rezervă, aşa că am aşteptat afară, privind printr-un gemuleţ. Zăcea pe pat, cu un furtun ieşind din gură şi cu perfuzii înfipte în braţele ei mici. Părea lipsită de viaţă, albă ca varul. Din cauza mea. Şi-a ferit ochii de mine, cu mâna liberă.

L-am strâns mai tare de cealaltă mână.

— Parcă mi-ar fi turnat cineva o găleată de apă rece în cap. M-am trezit brusc. Avea să dureze până ce se trezea Olivia, şi nu era sigur care puteau fi consecinţele, dar a supravieţuit. Atunci mi s-a schimbat complet viaţa.

— Cum a fost după accident? am şoptit eu.

— A fost cel mai dificil an din viaţa familiei noastre. Olivia suferise un traumatism cerebral puternic, iar o parte a creierului îi fusese afectată. O parte a feţei i-a paralizat, după accident, şi a devenit afazică. Asta înseamnă că şi-a pierdut capacitatea de a se exprima în cuvinte. Părinţii mei au apelat la cel mai costisitori medici din ţară ca ea să beneficieze de o terapie logopedică ideală. Un an de zile nu

a rostit niciun cuvânt şi a trebuit să înveţe totul de la început. Să vorbească, să scrie, să se mişte singură. Nu mai înţelegea nicio conexiune. Frustrant era că totul arăta la fel ca înainte în mintea ei. Voia să ne spună lucruri, dar nu putea, pentru că gura şi limba ei refuzau.

Cât de nasol trebuie să fi fost să ai un trup care nu voia să te asculte.

— Cum ai trecut prin asta?

A avut nevoie de un moment ca să răspundă. Respira neregulat şi mi-am dat seama că încerca să îşi găsească cuvintele.

Am fost în rahat. La modul cel mai serios. Sufeream de şoc posttraumatic, aveam atacuri de panică şi insomnii. Când încercat să adorm, auzeam ţipătul Oliviei. Nu puteam să încetez să mă gândesc că aş fi putut împiedica totul. Eram scăldat de sudoare şi nu mai puteam respira. Mama m-a trimis la terapie. Am primit şi medicamente anxiolitice.Îmi aminteam că, la un moment dat, mă trimisese la terapeuta lui. Mi-am amintit de cutiuţa cu tablete maronie din dulapul lui pentru condimente.

— A ajutat?

— Clar. Am reuşit din nou să adorm. Nici nu iţi dai seama ce preţios devine somnul pentru cineva care nu a reuşit să doarmă multe luni la rând. în plus... trebuia să mă adun, de dragul familiei. Aveam multe de îndreptate. Voiam să devin fratele pe care îl merita Livvy. O persoană care îşi ţinea familia laolaltă, in loc să o distrugă.

— Spence, am şoptit eu. L-am luat de mână şi i-am indepărtat-o din faţa ochilor. Voiam să ***mă*** privească şi să ***mă*** vadă când rosteam cuvintele. Nu vreau să înfrumuseţez lucrurile. Cum te-ai purtat cândva nu a fost în regulă, dar nu este vina ta pentru ce a păţit Olivia.

5-a întunecat la faţă, insă eu nu l-am lăsat să-mi scape. Nu înainte să termin.

— Dacă nu ai fi fumat, ai fi fost acolo să o prinzi? am întrebat, insistentă.

El a pufnit

— Ţi-ai fi lăsat telefonul deoparte ca să o priveşti cum *se* caţără? Ai fi ajuns la timp lângă ea ca să o prinzi?

— Nu înţelegi. Acum, şase ani mai târziu, opţiunile ei sunt incă limitate, şi toată lumea ***crede că*** are un retard, pentru că nu mai poate vorbi corect şi faţa ei este paralizată. Nu merita asta, Dawn. Merita o viaţă mai bună. Din cauza greşelii mele, nu are parte de viaţa asta.

I-am apucat faţa cu ambele mâini şi m-am aplecat deasupra lui, ca ***să*** nu-mi poată evita privirea insistentă.

— Nu te mai învinui.

— Dar *eu* am,.,

— Dacă mai foloseşti cuvântul „a merita", te lovesc.

— A tăcutTe cunosc, Spencer Cosgrove. Te cunosc şi ştiu că îţi iubeşti familia mai mult decât orice. Ai face orice pentru ei. E suficient.

— Sacrificiul de sine nu îndreaptă o viaţă distrusă, a răspuns el.

Dacă îşi spusese asta în ultimii şase ani, aveam nevoie de mai mult de o noapte să îi schimb părerea. I-am mângâiat obrazul cu degetul mare şi l-am privit în ochi. Ducea o povară grea pe umeri, care îl trăgea în jos. Am ştiut însă că o împărţea cu mine, de acum înainte. îl puteam ajuta.

— După accident, relaţia ta cu familia s-a schimbat? am întrebat eu.

Spencer a clipit, surprins de schimbarea subiectului. S-a gândit o vreme.

— Da, a răspuns. Sută la sută.

— În ce fel?

— Nu m-am mişcat de lângă Olivia. Nici măcar când încerca să mă îndepărteze nu i-am făcut pe plac. O dată, m-am legat cu bandă izolatoare de pat. Tata părea să-şi dorească să mă lovească, de fiecare dată, însă asistentele mi-au ignorat prezenţa şi am rămas zi şi noapte lângă Liwy. Notele mele s-au dus naibii, însă puţin îmi păsa. Cred că mama m-a iertat. La un moment dat, când lucrurile stăteau rău de tot, m-am apucat de pictat. Terapia lui Liwy m-a convins să continui serios cu arta. Mi se părea fascinant cum reuşea să comunice folosind culorile. începusem să ne înţelegem folosind blocuri de schiţe. Când te confrunţi cu pierderea capacităţii **vorbirii,** trebuie să ai răbdare. Liwy era foarte iritabilă şi trecea prin schimbări emoţionale puternice. încă mai păţeşte asta şi acum.

— De aceea pleci atât de des acasă?

A încuviinţat.

— Eu sunt singurul punct stabil. De aceea au cumpărat casa părinţii mei. Când am venit eu în Woodshill, au vrut să se mute şi ei aici, cât mai repede, însă au posibilităţi mult mai reduse aici decât în Portland. Mutarea mea a înrăutăţit starea Oliviei. Sunt aici doar pentru că mama m-a obligat să mă înscriu la facultate. Dacă ar fi fost după mine, aş fi rămas lângă Olivia. Să o apăr de tata.

— Ce vrei să spui cu asta?

— El nu ştie cum să se poarte cu ea. Când are un acces de furie, ţipă şi el. Nu are deloc răbdare cu ea. Se poartă de parcă i-ar fi o povară. Iar când ii vorbeşte, o face de parcă ai fi la grădiniţă. Dar ea înţelege fiecare cuvânt şi

îşi dă seama, din tonul vocii, când cineva ii vorbeşte de sus. Uneori, e prea mult pentru ea, şi are accese de furie. De când nu mai locuiesc acolo, e tot mai rău. Nu mai sunt acolo, să-l ţin la distanţă pe tata.

Am tresărit când am auzit cuvântul „distanţă"'. M-am întrebat dacă Spencer servise drept tampon in comunicarea din familia sa după accident. Asta m-a supărat.

— Dar îi merge mai bine, nu? am întreba

— Da. Merge la şcoală şi vrea să se înscrie la liceu. Dar va fi dificil. Când eşti afazic, lumea consideră că ai un retard, sau se poartă cu tine ca şi cum ai fi copil mic. Aşa va fi toată viaţa. Nu poate nici măcar să comande mâncare la restaurant, pentru că nu are încredere că poate pronunţa cuvintele din meniu. Dar face terapie şi se întăreşte. Sunt sigur că va reuşi tot ce şi-ar propune. Iar eu vreau să o ajut.

Răspândea o asemenea hotărâre, încât am amuţit, pentru moment

— Cum reuşeşti?

— Hm? M-a privit întrebător.

Am înghiţit în sec şi i-am trasat un contur pe tâmplă, cu vârfurile degetelor.

— Eşti mereu atât de plin de viaţă şi de încrezător, că mă întreb cum reuşeşti.

— Ţi-am povestit deja despre filosofia mea de viaţă. A ridicat colţul buzelor, dar nu era un zâmbet bucuros, ci unul care părea apăsat de aceeaşi povară care îi atârna pe umeri. Fiecare zi îmi oferă şansa de a o lua de la capăt şi de a fi un om mai bun. Fiecare dimineaţă este un nou început. Nu uit ce am făcut deja, însă încerc să trăiesc cu asta şi să fiu persoana care merită iubirea familiei şi timpul petrecut cu prietenii. Mi-a luat mâna şi mi-a dus-o la buze. Şi atingerea unei fete care este mult prea bună pentru mine.

M-a străbătut un fior dureros.

Cum putea spune aşa ceva? Cum putea crede că nu ar fi suficient de bun pentru familia lui — pentru mine — când făcea tot ceea ce făcea?

— Nu vreau să spui aşa ceva. Vocea mea era gâtuită, şi mi-am dat seama doar atunci că aveam lacrimi în ochi.

Spencer s-a ridicat şi m-a privit, şocat.

— Dawn...

— Când m-am mutat aici, nu am crezut niciodată că ar fi posibil să fiu atât de fericită într-un timp atât de scurt. Nu m-am aşteptat să râd cu lacrimi sau să dansez relaxată. Să

mă simt *vie*. L-am lovit în joacă — nu tare, însă cu intenţia să înţeleagă ce îi comunicam. Eşti unul dintre cei mai puternici bărbaţi pe care îi cunosc. Aşa că încetează să mai spui asemenea lucruri.

Expresia lui şocată a dispărut, iar trăsăturile i s-au îmblânzit.

— Dulceaţă...

— Dacă mai spui ceva rău la adresa ta, să ştii că îmi astup urechile. Mi-am pus ameninţarea în practică şi am început să mormăi un cântecel.

A deschis gura, însă nu l-am auzit. Cu o atingere blândă, dar fermă, mi-a îndepărtat mâinile de lângă faţă.

- Este una dintre melodiile preferate ale lui Livvy, a spus el.Nici măcar nu aveam idee ce am fredonat, am spus eu, încet.

- Dacă nu mă înşel, era un cântec din prima parte din *Highschool Musical.*

- Ah.

A rânjit. Pe bune. Cu gura, cu ochii - cu toată faţa.

- Fată nebună, a murmurat el, şi m-a strâns la piept.

Ne -am afundat în perne, cu braţele împletite şi cu bărbia lui Spencer sprijinită de capul meu.

Am închis ochii şi am inspirat mirosul lui familiar.

- Povesteşte-mi despre Livvy.

- Este ca orice altă fată de 14 ani. îi plac filmele kitsch. Preferatul ei este *Pitch Perfect*, în perioada asta. îi plac mult trupele de băieţi, mai mult decât ţie chiar, şi de aceea cunosc aproape toate melodiile de pe iPod-ul tău. în timpul recuperării, îi fredonam ca să acopăr zgomotele, iar ea m-a obligat să învăţ pe de rost toate albumele de la One Direction. A fost foarte supărată când a plecat Zayn şi a început o carieră solo, însă îi place albumul lui şi vrea să îl asculte mai departe. Ah, şi îi place mult un tip de ojă din care aplici două straturi, iar al doilea se crapă.

Am început să râd.

- Săptămâna asta am început să adun idei pentru ziua ei de naştere.

Am ridicat privirea spre el.

Când este?

- în două săptămâni. N-am nicio idee despre fetele de 15 ani. 15 pare cumva... mult mai în vârstă. Puteam trăi cu 14, pentru că pari încă o fetiţă, dar la 15... A clătinat din cap. Nu ştiu. A crescut. Cândva, mă va privi doar ca pe fratele mai mare, care o calcă pe nervi.

- Mă îndoiesc, Spence. Ce idei de cadouri ai?

Ochii i-au sclipit amuzaţi.

___Mi-ar plăcea să îi cumpăr bilete la un concert, însă mama nu e chiar încântată de idee. Şi mie mi-a permis să merg doar de la 16 aru.

— Mi-aş dori să fi avut şi eu un frate care să mă ducă la concerte.

— Poţi să mergi cu mine la concerte, a spus el, iar eu am zâmbit în tricoul lui.

— Nu. Olivia ar fi geloasă.

— Am putea aştepta să împlinească 16 ani şi apoi să mergem toţi trei.

— Bine. S-a făcut.

în următoarea oră mi-a povestit mai multe despre sora lui, şi în fiecare detaliu pe care mi l-a împărtăşit despre ea am recunoscut o dragoste fără margini pentru ea. A vorbit tot mai uşor, şi i-a făcut bine să îşi dezgroape secretele, să se facă înţeles.

Când a început să se liniştească, s-a frecat cu o mână la ochi.

— Sunt obosit.

L-am mângâiat pe burtă.

— Dormi.

A clătinat din cap.

- Nu ar trebui să mergi singură acasă.

A urmat o pauză lungă, în care i-am ascultat bătăile inimii. Nu mai simţeam nici teamă, nici îndoială - doar căldură.

- Vreau să rămân cu tine, am şoptit eu.

Pentru o vreme, nu s-a mişcat. Mişcările pieptului său şi-au încetinit ritmul. Apoi, ca şi cum ar fi înţeles ce îi spusesem şi-a strâns braţul mai tare în jurul meu şi şi-a îngropat faţa în părul meu.

Capitolul 28

Eram o încâlceală de braţe şi picioare. Nu îmi dădeam seama cui îi aparţinea fiecare picior, pentru că erau complet amestecate. Ne dezbrăcasem în timpul nopţii, pentru că ni se făcuse cald, iar acum simţeam pielea lui Spencer lipită de a mea. îşi aruncase un'braţ peste mine, iar mâna i se odihnea pe fâşia de piele peste care mi se ridicase tricoul. Celălalt braţ se afla sub capul meu. Mi-am trecut mâna peste antebraţul lui, până când am ajuns la degetele lui lungi şi subţiri. I-am atins încheietura puternică şi i-am urmat liniile din palmă. S-a trezit. Am simţit cum i se tensionează trupul.

— Am dormit bine, am murmurat şi m-am jucat mai departe cu degetele lui. I-am desenat contururile din palmă şi fiecare dungă de pe deget.

— Am un pat grozav, nu-i aşa? Avea o voce complet adormită.

M-am întors pe spate şi l-am privit. Părea obosit, dar suferinţa îi dispăruse din priviri. Mi-a mângâiat fâşia de piele dezvelită de pe abdomen. Mi s-a tăiat respiraţia.

S-a aplecat peste mine şi mi-a şoptit un „Mulţumesc" scurt, apoi şi-a apăsat buzele pe ale mele.

Sărutul lui exprima mult mai mult decât simpla recunoştinţă. Gura lui îmi transmitea legătura pe care o creaseră între noi noaptea trecută şi lunile dinaintea ei. Mi-am desfăcut buzele pentru el, iar când limba lui a atins-o pe a mea a trezit ceva înăuntrul meu, ceva pe care îl crezusem pierdut.Mi-ii ridicat foarte Încet tricoul, pAnA la nAni. M-a mângâiat cu degetul mare am Icnit. Apoi, a continuat Jtva lungul abdomenului, coborAiul pAnA la eluKticul chiloţilor. Şi-a lAnat mAna **nA hc** plimln* până pe coapsa mea, dar, cAnd a vrut sA îi atingA Interiorul, i-am prin» mâna, din reflex.

— Nu.

Spencer H-a rontogolit de deanupra mea. Mi-a dat la o parte pArul de pe frunte şi m-a privit cu atenţie. **MA** simţeam de/brAcatA — de parcă ar fi putut vedea înăuntrul meu.

— Kşti perfect A, Dawn. M-a sărutat uşor. Nu trebuie să te ascunzi de mine. Mi-a atinw obrazul cu buzele, apoi gâtul, urechea şi locul de sub ea. Eu am avut încredere în tine, şi acum eşti în sufletul meu.

Inima îmi bătea cu putere. Eram pe marginea prApastiei. Bum. Bum. Bum.

— Te rog să nu mă faci să sufăr, am şoptit eu.

Şi-a lipit fruntea de a mea. Pentru o vreme, am rămas aşa. îi simţeam greutatea deasupra mea, şi căldura care mă înconjura şi mă învelea.

— Nu intenţionez.

L-am tras de ceafă în jos, spre mine. Spencer a scos un icnet scurt şi s-a pierdut în sărutul nostru. Mi-am lipit trupul de al lui. Voiam să îi simt căldura până înăuntru, să o păstrez şi să i-o întorc îndoit. Merita atât de multe şi încercam să i-o arăt cu trupul meu. Cu fiecare gest, cu fiecare atingere.

Mi-a prins buza de jos între dinţi. M-a muşcat ferm, dar i-am simţit şi limba, care îmi alina durerea. ***Cerule!*** Doar un tip ca Spencer m-ar fi putut săruta atât de nebunesc şi de dulce, în acelaşi timp.

l-am atins coloana cu mâinile. I-am tras uşor tricoul peste cap. Al meu a urmat la scurtă vreme şi i-am simţit pielea caldă pe a mea.I mCon?Urat cu Pi«or şi l-am tras mai S Lиam ^ tare şi fierbinte prin materialul boxerilor şi am alunecat ceva mai jos, ca să îl simt acolo unde aveam nevoie de el. Spencer respira greu, iar aerul cald îmi mangâia gâtul.

I-am sărutat pieptul, apoi gâtul. Spencer s-a rostogolit pe o parte şi m-a tras după el, cu piciorul încă in jurul lui. Un mârâit i-a vibrat în piept. Eram înnebunită după zgomotul ăsta, mai ales când trupurile noastre erau lipite.

Şi-a vârât mâna în chiloţii mei, din spate, şi m-a apucat de fund. Nu aveam idee ce făcea, însă dominaţia asta, amestecată cu tandreţe, îmi ofereau totul. A tras materialul în jos, iar eu mi-am aruncat chiloţii peste marginea patului. Mi-a mângâiat interiorul coapsei şi m-a privit. Degetele lui lăsau o urmă de furnicături pe pielea mea. A continuat tot mai sus, peste şirul de cicatrici, dar nimic din expresia lui nu s-a schimbat. Mă privea la fel de încântat ca înainte. Nu s-a oprit şi nici nu a zăbovit. Mi-a tratat cicatricile ca pe o parte a trupului — ca pe o parte din mine.

A continuat, până când mâna i-a ajuns între picioarele mele. Fără să-şi ia ochii de la mine, m-a pătruns cu un deget. Privirea lui mă ţintuia, ca o provocare pe care voiam să o accept. I-au scânteiat ochii şi m-a pătruns cu două degete, lent. De parcă ar fi vrut să îşi lase amprenta pe şi în mine; deşi asta făcuse de multă vreme.

Şi-a retras puţin degetele şi le-a introdus iar, construind un ritm şi observându-mi reacţiile. Fiecare tresărire şi fiecare icnet îi spuneau cât de multă plăcere îmi producea. Când m-a adus într-un punct divin, iar muşchii mi s-au încleştat în jurul lui, a gemut adânc. Mi-am arcuit spatele şi m-am apăsat mai tare spre atingerea lui, cu trupul străbătut de un fior.

- Eliberează-te, Dawn, a şoptit el, răguşit.

Apoi m-a atins cu degetul mare. O cel mai sensibil punct, încă o alunecare a degetelor u^
îndoita. şi miim pierdut în braţele lui. Cel mai probabil, i-am gemut numele. Tare.

Mi-a ţinut strâns coapsa, care îi înconjura încă şoldul. Degetul Svlu maro şi-a continuat cercurile înnebunitoare, iar trupul meu s-a cutremurat îndelung. Şi, deşi tocmai avusesem orgasm, nu era suficient. îl voiam. Aveam *ttewie* de el.

— Spencer. Nu mi-am recunoscut vocea, atât de încercata de emoţie era.

M-a scrutat prelung şi profund. în mine ardea un foc neostoit, l-am îndepărtat materialul de pe şolduri. Voiam să dispară. Să-i arunc la capătul lumii.

— La naiba, da, mi-a murmurat el, apăsându-şi corpul gol de al meu.

— Prezervativ, i-am răspuns eu.

— Bună idee.

îmi plăcea că lucrurile stăteau aşa. Că ne pierdeam complet, asfixiaţi de dorinţă, dar că rămâneam *noi*. Eram duşi cu pluta, mereu puşi pe glume şi totuşi nebuni unul după celălalt.

Mi-a desfăcut picioarele cu genunchiul şi s-a urcat deasupra mea, iar greutatea lui m-a apăsat pe salteaua moale. Nu exista niciun loc în care să îmi doresc mai mult să mă aflu. Eram dedesubtul lui, înconjurată de braţele lui puternice, cu ochii lui aţintiţi la mine, scânteind şi căutându-mi privirea.

L-am înconjurat cu picioarele. Cu o lentoare asasină, a pătruns în mine, fără să-şi ia privirea din ochii mei. Centimetru cu centimetru, l-am simţit până în vârful degetelor, în fiecare tremur al trupului meu.

— Eşti perfectă, Dawn Edwards, a spus el.

— Şi tu, Spencer Cosgrove.

Zâmbind, mi-a dat părul la o parte de pe frunte şi s-a sprijinit într-un cot. I-am atins colţul gurii. Era atât de frumos.A alunecat afară şi m-a pătruns iar, lent, preţuind fiecare moment la fel de mult ca mine. A repetat mişcările în mod controlat, până când înăuntrul meu s-a strâns o căldură copleşitoare.

M-am ridicat şi l-am sărutat pe piept. I-am lins stratul subţire de sudoare de pe gât. A gemut şi mi s-a părut atât de sexy, încât muşchii dinăuntrul meu s-au încleştat în jurul lui. A tras aer în piept, brusc, şi l-am simţit pulsând adânc în mine. L-am mângâiat pe umeri, m-am agăţat de bicepşii lui şi mi-am împins bazinul în sus, pentru a-l simţi mai bine. Spencer a reacţionat imediat. A alunecat mai adânc în mine, iar eu l-am lăsat. Buzele lui le-au mângâiat pe ale mele, iar eu mi-am arcuit spatele. Corpul meu devenea complet independent, când eram atât de aproape de el. Să doresc pe cineva aşa cum îl doream pe el ar fi fost îngrijorător, dacă nu s-ar fi simţit atât de minunat. Era înspăimântător, incitant, minunat — era totul.

Spencer era totul.

I-am cuprins fața în mâini, iar ritmul nostru a devenit febril. Trupurile noastre și-au pierdut controlul. Privirea i s-a întunecat, buzele lui erau umflate, iar obrajii i se înroșiseră. Tensiunea a crescut în așa hal încât îmi era dificil să îi mai susțin privirea. Dar voiam să vadă. Voiam să înțeleagă ce făcea din mine. îmi doream să priceapă odată că merita mai mult; cu mult mai mult.

Capitolul 29

Stăteam deja de o oră la barul din *Woodshill S teakhouse.* Voiam să mă întâlnesc cu tata, dar venisem împreună cu Sawyer la începutul turei, ca să îi ţin companie până când se umplea restaurantul.

About Us mergea foarte bine, deşi finalul nu se întrezărea. Eram convinsă că proiectul avea să devină primul meu roman adevărat. Povestea asta avea atât de multe straturi care se doreau dezvăluite. Pentru că prelucram atât de mult din mine şi din Spencer, aveam nevoie de mai mult timp pentru a-mi găsi cuvintele potrivite. încercam să construiesc acelaşi gen de încredere care se crease între mine şi Spencer şi între Mackenzie şi Tristan, iar asta era o provocare.

— Cred că vine bătrânul tău.

M-am întors şi m-am uitat spre intrare. Un bărbat cu baston a intrat în restaurant. Cred că avea vreo 80 de ani.

— Spui asta de o oră, despre fiecare bărbat care intră, am spus. Deja nu mi se mai pare deloc amuzant.

A ridicat din umeri, a zâmbit şi a continuat să lustruiască un pahar. Deşi îşi dădea silinţa, ştiam că nu se simţea 100% OK la job. Sawyer era obişnuită să îşi petreacă mare parte a timpului afară. Prefera să îşi ia aparatul şi să pornească la pas, fotografiind ce avea în jur. Munca la restaurant o făcea de nevoie.

Nu îmi povestise concret ce se întâmpla, dar ştiam că avea nevoie de bani. Dacă îi puteam îndulci turele, petrecând timp cu ea şi lăsându-mă enervată, atunci o făceam bucuroasă. în plus, nu mi se mai părea dificil să scriu în prezenţa ei.

_ El trebuie să fie, nu? a întrebat Sawyer, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Ha, ha, Sawyer.

— Drăguţă!

M-am întors şi am dat cu ochii de tata, care venea spre mine cu braţele deschise. Dragostea îi făcea bine. Arăta mai tânăr: purta blugi şi un pulover de lână care îi şedea bine.

— Bună, tată, am spus, îmbrăţişându-l. L-am ţinut apoi la un braţ distanţă şi l-am măsurat din cap până în picioare. Arăţi super.

— Ţi-am urmat sfatul şi am renunţat azi la salopetă. Mergem? A făcut semn în direcţia locurilor de la fereastră.

— Vreau mai întâi să îţi prezint pe cineva, am spus. Tată, ea este Sawyer, colega mea de apartament. Sawyer, el este tatăl meu, Stanley.

— Ah! Am auzit multe despre tine. Tata i-a scuturat mâna lui Sawyer, entuziasmat. Mă bucur să pot asocia în sfârşit un chip numelui.

Sawyer a rămas perplexă.

— Ah... da... şi eu.

Tata a zâmbit şi s-a îndreptat spre masă. Voiam să îl urmez, când Sawyer m-a prins de mână.

— Ce este?

A deschis gura şi a închis-o iar. A înghiţit.

— I-ai povestit tatălui tău despre mine?

— Sigur. îi povestesc despre toţi prietenii mei.

A clipit iritată şi mi-a dat drumul mâinii. Apoi, i s-a luminat faţa.

— Ah, înţeleg.

— Dar ce credeai?

A clătinat din cap şi s-a întors cu spatele. M-am întrebat dacă avea şi alţi prieteni pe ai căror părinţi îi cunoştea. Trebuia să discut cu ea despre asta.în următoarea oră, tata şi cu mine ne-am mâncat fripturile, iar el mi-a povestit cum stăteau lucrurile la atelier. L-am întrebat despre Maureen, iar el a vrut să afle mai multe despre Everly. îmi plăceau întâlnirile cu tata, mai ales când era atât de fericit.

— Aş vrea să vorbim şi despre săptămâna trecută, a spus tata, ştergându-se la gură cu un şerv eţel.

— Hm? Eram pe cale să înghit ultima bucăţică de friptură şi pluteam încă în raiul cărnii.

— Mă refer la Nathaniel, drăguţă.

Dintr-odată, mi s-a părut că înghit un ghemotoc de câlţi. Mi-a venit rău, aşa că am băut repede câteva înghiţituri de li monadă.

— Am exagerat, tată. Nu am vrut să te fac de râs, dar...

— Ce? Şi-a frecat fruntea şi şi-a sprijinit coatele de masă. Nu m-ai făcut de râs. Este de înţeles să nu ţi se pară deloc confortabil să iţi vezi fostul soţ cu o altă femeie.

M-am cutremurat auzind cuvântul cu 5. Discuţia a>ta trebuia să fi avut loc de mult, eram conştientă de asta — şi nu mi se părea deloc uşor.

— Tată. cred că— trebuie să îţi spun ceva.

Şi-a dat la o parte tacâmurile şi m-a privit cu ochi ptini de îngrijorare.

Nu intenţionasem să avem această conversaţie atund şi acolo, şi nu ştiam cum să încep.

— Mă sperii, Dawny. Scuipă tot, a spus tata, insistent

— Motivul pentru care ne-am despărţit eu şi Nate nsi este că nu am mai avut sentimente unul pentru celălalt, ® început eu.

— Atund?

Nate... m-a... cum să spun[7] M-a înşelatTata a deschis gura. A închis-o la loc. I-am citit mai multe emoţii contradictorii pe faţă.

— Poftim?

M-am adunat şi am apucat zdravăn curajul de care aveam nevoie ca să susţin discuţia.

— M-a înşelat cu Rebecca, am continuat. Inima îmi bătea cu putere şi mi se umeziseră palmele.

— Ce? Tata vorbea extraordinar de încet.

M-am întins peste masă şi l-am prins de mâini. Asprimea palmelor lui îmi dădea încredere şi îmi amintea de casă.

— Făceau asta de multă vreme, fără ştirea mea. De luni de zile. M-a costat un efort imens să îi spun, în sfârşit, ce se întâmplase de fapt atunci.

Ochii tatei aruncau scântei. S-a ridicat brusc şi s-a lovit de masă, făcând paharele să se clatine. A înconjurat masa şi s-a aşezat pe bancă, lângă mine. Apoi m-a luat în braţe.

— îmi pare foarte rău, tată, am şoptit eu şi mi-am îngropat faţa în scobitura umărului său. Nu am vrut să îţi faci griji pentru mine. Numai de aceea ne-am prefăcut că totul era în regulă. Să îi văd pe Nate şi pe Rebecca în restaurant a fost... m-a făcut să revăd totul. îmi pare rău că nu am spus nimic, în tot timpul ăsta.

M-a ţinut strâns, fără o vorbă. îmbrăţişarea întârziase un an, dar mi s-a părut oportună. Aveam nevoie de momentul ăsta ca să închei odată povestea. Mi-au dat lacrimile şi le-am simţit curgându-mi calde pe faţă.

— îl omor, a zis tata, după o vreme. S-a desprins de mine şi a făcut gestul respectiv cu mâna. A despicat aerul. îl joc în picioare. Apoi, îl întind pe masa de lucru de la atelier.

Am zâmbit slab.

— Te rog, nu. Nu aş vrea ca povestea asta să îţi strice prietenia cu Sherman şi cu Elena.De aceea nu mi-ai spus nimic atunci? s-a încruntat
eL

— Te cunosc, tată. Ştiam cum ai reacţiona şi nu voiam să îţi periclitezi relaţia cu ei. Voiam să fiu puternică şi să nu mă las doborâtă, ca el să nu vadă cât de mult m-a afectat Se pare că sunt cu adevărat o Edwards.

— Dawn, ar fi trebuit să îmi spui mult mai devreme. Eşti fiica mea. Eşti familia mea. Asta contează mai mult decât o prietenie.

Alte lacrimi mi-au ars ochii, dar mă săturasem de plâns, aşa că am clipit ca să le îndepărtez.

— Am încercat un an întreg să fiu amabil cu rahatul ăla mic, pentru că m-am gândit că... era decizia ta, şi că voiaţi să rămâneţi prieteni. M-am purtat prietenos cu el, deşi el ţi-a făcut una ca asta, a mârâit tata. Dacă îmi mai iese in cale, nu promit nimic.

— Nu vreau să ii faci rău, tată.

— Cineva care îi face un asemenea rău fiicei mele merită toate soiurile de durere, mi-a răspuns el. Şi-a trosnit încheieturile, dar l-am apucat imediat de mâinile aspre.

— Nu, i-am spus. Am vrut să îţi spun asta ca să ştii adevărul şi ca să închei povestea. Nu mai vreau dramă, te rog frumos.

Tata nva privit in ochi.

— Poate că tu ai acceptat deja asta, de multe luni, írná mie mi se pare cu totul altfel.

Am oftat Avea dreptate. Era vina mea că situaţia ajunsese in punctul ăsta. Í1 luasem prin surprindere şi trebuia să *ii ofer* timpul necesar să se calmeze. Dar aveam °, (iee cu privire la accelerarea procesului.

Soarele strălucea deasupra lacului. Dinspre vale ciripit de păsări, iar in depărtare se vedeau câteva *wrcuţe pe* apă, cu undiţe sprijinite de margini.

Tata şi cu mine am achitat nota şi am văzut ca Sawyer îi făcea griji pentru mine. Am asigurat-o că totul era OK, dar ea a strâmbat din nas.

— Mă întrebam eu de ce ai suportat despărţirea atât de uşor. Cum de ai putut să treci atât de repede prin divorţ. Acum mă simt ca un idiot, a zis tata.

Mergeam braţ la braţ pe aleea acoperită de nisip care înconjura lacul.

— Trebuia să-mi fi dat seama. Trebuia să ţi-o citesc în ochi. O mamă ar fi ştiut mai bine, a mârâit el.

Aproape că m-am împiedicat.

— Prostii, tată. Ştii că sunt prostii. Termină cu faptul că îţi lipseşte intuiţia feminină.

— Nici măcar nu ştiu cum se scrie cuvântul ăsta.

Am râs pe jumătate.

— Am trecut peste asta, tată. M-am simţit foarte rău după aceea, pentru că am avut încredere în Nate, iar el m-a trădat. Nu doar că m-a înşelat, ci... Am ridicat din umeri. Nu am ştiut ce să fac, când toate planurile pe care ni le făcusem au eşuat. Nu ştiam că vreau să scriu. De atunci, acela a rămas singurul meu plan.

— Poate că a fost greşeala mea. Nu ar fi trebuit să permit să vă căsătoriţi atât de repede.

M-am oprit de-a binelea şi l-am luat în braţe.

— încetează să mai susţii că ai făcut greşeli când m-ai crescut.

— Părinţii se învinuiesc mereu. Şi Maureen face la fel, mi-a mărturisit el.

— Atunci, amândoi trebuie să încetaţi. Everly şi cu mine suntem dovezi excelente că aţi făcut totul ca la carte. Fireşte că facem cu toţii greşeli, dar nu din cauza educaţiei deficitare sau proaste, ci pentru că suntem oameni şi pentru că trebuie să devenim adulţi.

Tata a încuviinţat, cu o expresie gânditoare, şi am pornit din nou în pas de plimbare. Soarele mi se părea o binecuvântare pe piele, şi mi-am ridicat faţa spre cer.

— Acum care sunt planurile tale, Dawny?

întrebarea, care mă umplea mereu de angoasă înainte, şi care îmi crea atacuri de panică după divorţ, m-a umplut acum de o pace neobişnuit. Voiam să îi răspund, când am auzit paşi grăbiţi în spate şi mi-au atras atenţia. M-am întors şi...

Alergătorul se afla la cincizeci de metri de noi, dar l-am recunoscut.

Tata mă întrebase ce planuri aveam, şi Spencer îşi făcea apariţia la mai puţin de o secundă mai târziu.

Purta echipamentul de alergare şi păstra un ritm susţinut şi rapid. Am ridicat braţul când se afla la doar douăzeci de metri de noi. A înclinat capul într-o parte şi a dus o mână la ochi, să se apere de soare. Când m-a recunoscut, pe faţă i s-a lăţit un zâmbet. A străbătut ultima

bucată de distanţă cu o viteză record. A ajuns lângă noi şi s-a oprit brusc.

— Domnule Edwards, mă bucur să vă văd. S-a aplecat puţin, şi mi s-a părut amuzant, la înălţimea lui, apoi s-a întors spre mine. Zâmbetul i s-a şters imediat. Domnule Edwards, de ce are Dawn ochii roşii? S-a apropiat şi m-a luat de umeri. Ai plâns? Domnule Edwards, de ce a plâns Dawn?

Era transpirat şi abia dacă mai putea respira, dar nu îmi păsa. L-am luat de talie şi l-am tras spre mine. M-am ridicat în vârful picioarelor şi i-am atins urechea cu buzele.

— I-am spus.

Spencer a aşteptat o clipă, apoi mi-a întors îmbrăţişarea şi m-a ridicat uşor de la pământ.

Sunt foarte mândru de tine.Asta mi-a încălzit inima.

M-a lăsat înapoi jos, apoi şi-a apucat tricoul ud cu vârfurile degetelor şi a adulmecat.

— îmi cer scuze, dar nu mă aşteptam la o întâlnire cu viitorul meu socru, domnule Edwards. Dar dumneavoastră arătaţi super, deşi vă lipseşte salopeta. Cred că vă dă un soi de prestigiu, gen „sunt foarte priceput la lucru manual". Spencer a râs şi mi-a lovit tatăl în umăr, prieteneşte. Apoi, s-a întors iar spre mine. Trebuie să mai alerg câţiva kilometri. Ne vedem mâine la Allie şi la Kaden?

Am încuviinţat. Spencer a întârziat o secundă, apoi m-a sărutat pe tâmplă, undeva între frunte şi rădăcina părului şi a luat-o iar la picior. S-a uitat peste umăr şi ne-a făcut din mână. Am răspuns vag.

Aveam să mă obişnuiesc vreodată cu toate laturile lui? Avea pe umeri o greutate imensă, şi totuşi era capabil să accepte toate provocările vieţii. Părea să nu aibă nicio grijă, deşi ducea o povară atât de grea. Voiam să reuşesc şi eu. Voiam să îmi trăiesc viaţa în ciuda trecutului şi să împrumut o pagină din cartea lui Spencer.

— Presupun că măscăriciul ăsta face parte din planurile tale? a întrebat tata.

L-am luat din nou de braţ şi l-am privit pe Spencer micşorându-se în zare.

- Nu îmi mai fac planuri, tată. Iau fiecare zi aşa cum vine.

Capitolul 30

— Trebuie să vă spun ceva.

Allie şi Scott m-au privit, clipind.

Şedeam pe podeaua camerei şi învăţam împreună pentru un examen.

Când mă destăinuisem tatei, mă simţisem eliberată. Mi se păruse că frânghiile care îmi ţineau corpul captiv se desfăcuseră, într-un târziu. Puteam respira din nou. Senzaţia de sufocare ce mă cuprindea de fiecare dată când venea vorba despre Nate dispăruse. Ştiam că tata mă înţelegea, acum. În ultimul an, secretul crease o barieră între noi. Nu mai era cazul. Tata şi cu mine ne spuneam totul. îmi spusese nu o dată cât de important era să fim mereu sinceri şi să vorbim despre orice ne apăsa.

Acum, prietenii mei erau la rând. A fost un efort imens, dar credeam că meritau să îmi cunoască secretul legat de scris. Sawyer şi Spencer ştiau deja. Lor nu le povestisem de bunăvoie, dar reacţia lor fusese mult mai bună decât mă

aşteptasem. Scott şi Allie trebuiau să fie primii care o aflau de la mine.

— Nu poţi spune una ca asta, ca apoi să iei distanţă şi să taci, mi-a zis Scott. A continuat să mă privească, nerăbdător.

— Scuze. Eram foarte agitată şi simţeam că mi se strânge stomacul.

— Dacă e să judec după privirea ta, este de rău, ª spus Allie, şi s-a întors spre mine. Şi-a pus mâna pe coapsa mea. Poţi să ne povesteşti totul, Dawn. Ştii asta.

— Bineînţeles că ştiu. Dar nu e deloc uşor. Nu ştiu cum să încep. Cel mai bine ar fi să vă arăt.

L-am luat pe Watson şi l-am deschis. Am deschis şi browser-ul şi mi-am dat seama că mă urmăreau cu priviri iritate.

— Să nu spui că ai descărcat un film porno, a spus Allie.

— Nu ştiu dacă să fiu mândru sau să mă îngrozesc, a spus Scott.

— Poate sunt doar poze nud, şi-a dat cu părerea Allie.

Ce capete seci.

Am scris „D. Lily" în browser şi am aşteptat să apară rezultatele căutării. Au apărut coperţile povestirilor mele, iar eu am întors laptopul ca prietenii mei să le poată vedea.

— Vrei să ne recomanzi nişte cărţi? a întrebat Scott.

— Doar dacă doriţi să le citiţi. Fireşte că nu este obligatoriu, dacă nu vă sunt pe plac.

Allie a tras laptopul mai aproape şi a cercetat rezultatele. Concentrându-se, a citit câteva casete de text.

— D. ***Lily s-a născut în Oregon şi scrie de când era tânără. Literatura a fost prima ei iubire, aşa că rareori o veţi vedea fără o carte. Are o slăbiciune pentru trupe de băieţi, romane de dragoste sexy şi prăjeli***. Prietena mea a clipit. Apoi s-a uitat iar la ecran. A mai făcut câteva clicuri, apoi s-a uitat la mine şi iar la ecran. Ţie îmi plac trupele de băieţi.

— Aşa este.

— Şi prăjelile, a adăugat Scott. Am încuviinţat.

— Şi ai un raft plin de romane de dragoste. Allie a arătat spre raftul de lângă biroul meu.

— Am încuviinţat iar, încet. Aveam inima în gât.Adică... tu eşti. Chipul lui Allie s-a luminat. Doamne, Dawn! Mi-a sărit de gât.

OK. Nu începusem rău.

— E supercool, Dawn. Sincer, a spus Scott. L-a ridicat pe Watson din poală şi s-a sprijinit cu spatele de patul meu. Sunt foarte bine cotate.

Allie s-a desprins de mine.

— Dawn Lily, nu-i aşa? Doamne, cum de nu mi-am dat seama mai repede?

— Este şi unul în care este vorba despre doi tipi! Scott a ridicat laptopul şi l-a rotit, ca Allie să vadă coperta povestirii ***Deep Within.***

— A fost primul meu proiect bărbat/bărbat. Am zâmbit.

— Vezi! Şi vrei să îţi povestesc mereu despre viaţa mea sexuală. De fapt, sunt inspiraţie pentru o ***scriitoare,*** Allie.

Nu mă descrisesem niciodată aşa, însă îmi făcea tare bine să o aud de pe buzele lui Scott.

— Vreau să le citesc pe toate. Fiecare poveste. Nu ştiu cu care să încep, a spus Allie, agitată. Coperta aceea îmi place. Dar şi aceea. Şi aceea mi se pare cool, a spus ea, arătând spre ***Hot for You.*** Şi aşa voiam să îmi cumpăr un eReader. Pe care să îl aleg? Le pot citi pe orice model, sau trebuie să îmi cumpăr unul anume? Cu care încep? Sunt într-o ordine, Dawn? Le pot citi independent?

Şuvoiul de cuvinte s-a revărsat atât de repede dinspre Allie, că mi-a fost greu să îi înţeleg întrebările.

— Eu... Mi-am dres glasul, însă nodul din gâtul meu nu a cedat.

— Dawn? Vocea lui Scott se înmuiase.

M-am uitat de la prietena mea la prietenul meu şi apoi am lăsat privirea în pământ, pentru că simţeam că îmi dau lacrimile. înainte să îi mărturisesc totul lui Spencer. nu mai plânsesem de luni întregi. IV atunci, nu mă mai ascundeam în ta ţa altora, cî dădeam imediat apă la şoareci, dacă o cerea momentul. Speram să trec curând peste sindromul ăsta de furtun.

— Îmi era foarte frică să vă povestesc, am spus eu, clipind din răsputeri. La naiba cu nenorocita de arsură.

— Cum aşa? a întrebat Allie, apropiindu-se şi mai mult de mine. Mi-a cuprins talia cu braţele.

— M-am gândit că vă veţi ruşina cu mine. îmi place atât de mult să scriu şi am fost judecată atât de mult clin

cauza acestor povestiri, încât m-am panicat. Când ani venit aici, v-aţi purtat foarte frumos cu mine, aşa că nu voiam să mă priviţi cu alţi ochi.

Allie m-a îmbrăţişat şi mai strâns.

— tiu îţi înţeleg toarte bine teama. La tel am simţit şi eu, înainte să povestesc despre... Anderson. Dor temerile tale sunt complet nefondate. Cred că vorbesc în numele amândurora când spun că mi se pare sttpercool să tiu prietenă cu o autoare.

Primele lacrimi mi s-au desprins din colţurile ochilor. Dar de data asta erau lacrimi de uşurare.

Scott no-a cuprins pe amândouă în braţe.

— Susţin ce a spus Allie.

Am zâmbit şi mi-am sprijinit capul de umărul lui. Am rămas aşa, lipiţi, pana când a devenit incomod, iar mie mi s-au uscat lacrimile.

Atunci, Allie mi-a luat iar laptopul.

— Ai spus cândva că ai vrea să trăieşti din scris, dar nu şi că faci asta deja, a spus ea, clătinând din cap. Dawn, este minunat.

— Da, câştig cate ceva, însă deloc suficient pentru a-mi plăti studiile. Fără tata, aş fi pierdută.

— De ce scrii sub pseudonim? a întrebat Scott.

M-am sprijinit de umărul lui, iar el m-a mângâiat pe cap.

— Nate nu a vrut ca numele meu să fie asociat cu asemenea povestiri. Scott s-a încordat şi Allie a ridicat privirea din ecran. Da, ştiu. Dar, între timp, ii sunt recunoscătoare pentru că am un pseudonim. *Mă* simt mai liberă să-mi aleg subiectele şi îmi rămâne deschisă posibilitatea de a scrie alt gen de *cărţi* cu numele meu.

— Sună bine. Vrei să publici mai departe singură, sau printr-o agenţie sau editură? a întrebat Scott.

Ideea de a publica la o editură mi se părea utopică. Şi totuşi mă gândisem în ultima vreme să discut cu Maureen. Lucra ca editoare, în fond. Da, publica doar cărţi ştiinţifice, însă avea suficiente relaţii în domeniu.

— Nu ştiu, i-am răspuns, sincer.

— Nu ar trebui să te ascunzi. Chiar nu e nevoie.

— Mersi, Scott.

— N-ai de ce. Dacă ai dori să îţi faci o carieră în domeniu, te putem ajuta. Kaden se pricepe la programare şi la design grafic şi am putea să îţi creăm un site profesionist şi să te ajutăm cu partea de marketing. Dacă vrei să îţi faci reclamă, pot să te ajut.

Mi-am imaginat cum ar fi fost să văd în librării cărţi cu numele meu. M-a străbătut un fior, dar mi s-a făcut şi rău. Să îmi expun public numele şi faţa mă făcea tangibilă şi mă vulnerabiliza. După ultimele recenzii negative primite, avusesem nevoie de Spencer să mă scoată din depresie.

— Cred că nu sunt încă pregătită. Am depus deja un efort imens să vă povestesc vouă despre asta, am răspuns eu.

— înţeleg perfect. Doar că voiam să îţi spun că nu eşti singură, da?

Mono Köster.

Am inspirat adânc. Mai dezlegasem nişte frânghii. \u îmi venea să cred cât de bine reacţionaseră prietenii mei.— Mi-am comandat un eReader, ne-a anunţat AHie, bucuroasă. Cu care dintre povestiri încep?

Am zâmbit larg. Pentru prima dată, *mi-am prezentat* scrisul fără ruşine sau reţineri.

După ce Scott şi Allie au plecat, arn ieşit îa cumpărături. Cu o sacoşă imensă în braţe, m-am împleticit spre câmin şi m-am străduit să nu le imprâştii pe jos. Savvver se întorsese şi pusese un vinii care făcea să ne răsune camera de muzică rock Intre noi *se stabilise* un pact aî tăcerii. Stătea la masă şi prelucra nişte fotografii cu grămezi de haine fdacă înţelegeam *eu* bine). Am umplut jumătate de podea cu accesorii pentru jumaL

Puneam la cale un jurnal pentru Olivia.

Ziua surorii lui Spencer era intr-o săptămână şi, du pa tot ce îmi povestise despre ea, voiam să îi dăruiesc ceva mic, dar din suflet. Firește că nu mă puteam ridica fa înălţimea iPod-ului sau docking station-ului plănuite de Spencer, insă nici nu voiam asta.

Reuşisem să scot la imprimantă, la xeroxul din campus, câteva *postere* cu trupele preferate ale Oliviei, dar şi nişte fotografii cu Spencer din *excursia* de la Cocs Bav. Intr-o poză apărea şi Kaden, plonjând cu spatele in fântâna din grădina botanică, dar asta o făcea unica. Ethan, AJJie şi Monica se uitau şocaţi *la Kade*n, şi nurrt2Î Spencer întorsese capui sn *direcţia* opusă şi mă privea. Era o fotografie *humoasă* şi îmi fâcea tare bine să o vad.

Mai imprimasem şi imagini cu locurile preferate din Portland ale Oliviei, locuri despre care îmi povestise Spencer. Aveam carton multicolor, sclipiri şi carioci, cu care voiam să scriu câteva texte melodice in jurnal. Era doar un mărunţiş, însă sperам că se va bucura de el şi nu i se va părea prea kitsch.

I-am trimis un mesaj lui Spencer. N'u ne scriam des SMS-uri — era unul dintre tipii care *răspundeau* monosilabic şi preferau să telefoneze — dar, pentru că nune văzusem două zile, era necesar. Am tăcut o fotografie cu toate lucrurile de pe podea şi i-am trimis-o, însoţită de un zâmbilici. Răspunsul lui a sosit imediat.

V-au călcat hoţii?

Am rânjit. *Nu. Bricolcz.*

Răspunsul lui a fost o fotografie cu mâna lui, pe care se aflau fulgi albi. Probabil că lucra cu ghips la sculptura lui, din care făcea un secret atât de mare. A fost urmată de o altă fotografie, în care se afla în faţa unei mese de lemn stropite cu diverse culori. Spencer se aşezase în faţa sculpturii lui şi făcuse fotografia de sus, cu un zâmbet larg pe faţă. Avea stropi de ghips şi pe faţă, iar din sculptură nu puteam distinge decât un colţişor alb, care apărea din spatele capului său, într-o parte.

Mi-am făcut şi eu un selfie în faţa jurnalului, din care se vedea doar un colţişor.

Mi-a răspuns cu un selfie în faţa unei sculpturi care reprezenta un posterior în mărime naturală. Rânjea din nou, cu gropiţele din obraji pronunţate. Apoi, o fotografie în care autorul sculpturii arăta degetul mijlociu. Am râs.

Am crezut că treaba aia s-a dat la fund.

Ar trebui să eviţi folosirea termenilor „a da" şi Ja fund" în aceeaşi frază, când îmi scrii. Altfel, îmi dai idei.

Voiam să răspund, când am primit următorul mesaj.

Dacă vrei, pot să îmi fac idei.

Chiar voiam să îşi facă idei. Nu avea sens să îl împiedic. Voiam să îi răspund, când mi-a vibrat telefonul. Am răspuns imediat.

— Nu te pricepi deloc la scris mesaje, am spus, şi am zâmbit în direcţia accesoriilor de bricolaj.

- **Nu îmi păsa ce credea Sawyer despre mine. Sincer, nu îmi păsa de nimic, cât timp puteam păstra senzaţia pe care o aveam acum. Totul era uşor şi simţeam că plutesc.Davvn?**

Nu mai pluteam. Eram un bolovan care so rostogolea pe podea.

Sunt eu. Na te.Capitolul 31

— Ce doreşti? Dintr-o clipă în alta, m-a luat cu leşin, iar vocea mea îmi reflecta perfect starea.

— Să vorbesc cu tine. Şi-a înăbuşit un hohot de râs.

Cunoşteam acel râs. Iubisem ani de zile acel râs. Acum, îmi provoca greaţă.

— Voiam să îţi aud vocea.

— OK. Ai auzit-o. Pe curând.

— Nu închide. Panica i-a cuprins vocea, iar eu am închis ochii. Te rog să nu închizi.

L-am auzit respirând în telefon şi mi-am înăbuşit dorinţa de a zdrobi aparatul de un perete, cu toată forţa.

— Trebuie... trebuie să-ţi spun ceva.

Am scrâşnit din dinţi. Am remarcat că Sawyer se mişcase şi venise să se aşeze pe podea, lângă mine.

— Totul în regulă? a şoptit ea.

Am clătinat din cap. Atât am reuşit.

— îmi lipseşti, Dawn. îmi este dor de ce am avut împreună. Ai fost cea mai bună prietenă a mea şi vreau să ştii...

— Taci.

~ Am făcut o greşeală enormă. Mi-am dat seama ^tre timp. Şi mi se pare' trist că, după tot acest timp, nu ^ vrei să faci parte din viaţa mea. Am fost...

— Termină, \~ate, l-am întrerupt, din nou, cu o voce de gheaţă.

S-a încurcat. A rámás tácut. Eu tremuram — nu îmi puteam da seama dacă de furie sau din aJt motiv. Am simţii că mâncarea mi se transformă într-un bolovan in stomac şi că mi se îngreunează membrele. Am simţit cá mă înţeapă mii de ace.

— Dar te iubesc.

Acele mi s-au infipt mai adânc în piele. îmi vâjâiau urechile.

— Ce?

— Te voi iubi mereu, Dau nv, a repetat el, cu o voce slabă. Când te-am văzut la restaurant mi s-a ridicat un văl de pe ochi. Doamne, ştiu că am dat-o total în bară, însă trebuie să iţi spun că nu aş putea face la fel, iar. M-am schimbat. Îmi voi asuma răspunderea pentru greşelile mele, şi... S-a auzit un zgomot, iar \'ate a înjurat. Rahat. O secundă.

Atunci mi-am dat seama că lungea cuvintele.

— Ai băut.

— A trecut un an de când am semnat nenorocitele de hârtii, Davvnv. Primul an in care nu am schimbat niciun cuvânt, de când eram mici, şi nu o să-ţi vină să crezi cât de aiurea a fost pentru mine. A părut să se împiedice iar şi a avut nevoie de încă un moment până să vorbească iar. Mă gândesc la tine. Zilnic. Şi îmi lipseşti mult, la naiba. Uneori, cred...

— Nu vreau să te mai ascult, am spus eu.

— Dar am *nevoie* de tine, Dawn. Am nevoie de tine în viaţa mea. Fără tine, nu pot supravieţui. Vocea i s-a frânt şi în fundal am auzit voci de bărbaţi care strigau.

— Du-te acasă, Nate. Dormi şi îţi trece. Şi şterge numărul meu. Am închis. Apoi am aruncat mobilul cât colo, aproape izbindu-l de un perete.

Sawyer m-a scuturat, însă nu am reacţionat. Nici la ce îmi spunea

.Nu mai auzeam nimic, ci m-am ridicat, lovită În moalele capului, şi am alergat în baie, unde am intrat sub duş şi am închis uşa în urma mea.

Uitasem.

Cu un an în urmă, în aceeaşi zi, semnasem documentele pentru divorţ. Uitasem complet.

Mi-am lipit fruntea de faianţă şi m-am bucurat de răcoare. Sperasem ca apa rece să mă smulgă din starea de ameţeală, dar nu a fost cazul.

Am nevoie de tine.

Mi-am coborât mâna pe coapsă şi am privit cele cinci cicatrici. Am mângâiat ţesutul întărit şi mi-am amintit cum picurase sângele pe gresia albă din baie.

Te iubesc.

Când cineva iubea, şi iubea din suflet, nu făcea ce îmi făcuse Nate.

îmi trebuise multă vreme să trec peste asta. Mă regăsisem şi nu voiam să mă las tulburată de el. Răceala care mi se răspândise prin trup când mă sunase îmi provoca anxietate. Nu voiam asta.

M-am lovit cu capul de faianţă până am văzut stele, şi am închis strâns ochii.

Ce naiba făceam acolo? Nu trebuia să permit unor asemenea gânduri să mă acapareze. Nu era sănătos. Trebuia să îmi şterg vocea lui Nate din cap.

Aveam nevoie de ceva care să mă distragă.

Berea devenise cea mai bună prietenă a mea. De fapt nu voiam, însă Kaden nu avea altceva în frigider. Mi-am dat seama că gustul amărui dispăruse după ce am golit a patra sticlă.

Ucrc.

La dorinţa mea, ne-am uitat la ***The Bachelorette***. în timp ce Kaden, Scott şi cu mine discutam care dintrebărbaţi ni s* păreau OK şi pe care nu n piteam suporta, Ailie o ajuta pe Moraca să îşi vopseas in baie. Spencer şi Ethan tocmai se ini comandată, şi o aşezau pe rrsasa i

— Wow, nu m-am gândit c spus Scott, încercând să vadă ceva pe după Ethan

— Nici eu. E un ticălos, am spus.

— Care e ăla? a întrebat Kaden şi mi-a întins altă bere.

— Tipui blond.

— Suni douăzeci de tîpi blonzi, ScorL

Scott şi-a dat ochii peste cap.

— Cel cu pârul blond de lungime medie şi cu chip de zeu. Instructorul de suri.

— Aha, ăla. Kaden m-a privit, cerându-mi ajutorul, iar eu mi-am ascuns zâmbetul în spatele sticlei cu numărul cinci.

Spencer s-a trântit pe canapea, lângă mine. I-am evitat privirea şi m-am holbat la instructorul de suri blond, care tocmai intrase în semifinale.

— Femeia trebuie că-i oarbă dacă îl refuză pe Rodrigo, a spus Scott.

— Âla care mai e? a întrebat Kaden.

Scott a oftat.

— Tipui care se plimbă de colo, colo în salopetă. Grădinarul, am precizat.

— Ah, cel care nu poartă nimic pe sub salopetă şi îşi lasă mereu o bretea să atârne? Amator.

Am ridicat sticla în cinstea lui Kaden şi am ciocnit. Berea era cool. Era şi mai cool să ai un tovarăş de bere.

ă din nou părul,
rseseră cu pizza
era de zi.

— Edwards, nu mi-ai mai răspuns, a spus Spencer or usc, in urechea mea. Respiraţia lui mi-a gâdilat pielea şi am tresărit.

Nu îi mai scrisesem, pe de o parte pentru că îmi stricasem telefonul, şi pe de alta pentru că nu vrusesem să îi răspund. Apelul lui Nate mă adusese cu picioarele pe pământ, în plină forţă.

Am simţit privirea lui Spencer aţintită asupra mea, dar nu m-am putut convinge să i-o întorc. Ştiam că m-ar înfiora, în tot trupul. Şi nu voiam să se mai întâmple asta. Niciodată.

— Pe tipul ăla îl urăsc ca pe ciumă, mi-a spus Kaden şi mi-a căutat privirea, pentru o reacţie.

— Şi eu, am fost de acord.

Am ciocnit iar.

— Câte beri au băut ăştia? l-a întrebat Spencer pe Scott.

— Cred că trei.

— Cinci, l-am corectat eu. Eram deja mândră de rezistenţa mea la băutură.

— Pentru cele cinci. Am ciocnit din nou, iar eu am sughiţat.

— Aveţi şi un motiv de sărbătoare? a răsunat vocea lui Allie din baie.

— Te rog, am spus eu, sec. Alcoolul risipise orice inhibiţii. Kaden şi cu mine sărbătorim un an de când sunt femeie divorţată. Fix acum un an mă aflam în biroul unui avocat şi semnam documentele.

Tăcere. O tăcere insuportabilă.

— Haideţi, oameni buni. E motiv de sărbătoare, am spus eu, cu amărăciune, şi am dat peste cap conţinutul sticlei. Berea avea acum un gust groaznic — aşa cum mă simţeam. Tăcerea din încăpere rn-a făcut să mă ridic brusc. M-am clătinat puţin, însă m-a prins Spencer. M-a ţinut strâns cu mâinile de talie. Bărbaţii sunt nişte porci, wr tinalurile fericite sunt pentru fraieri. Cine crede altfel "u are nicio idee despre viaţă, sau nu a tost niciodată înşelat, am spus eu încet, şi m-am desprins de ei. M-am dus în bucătărie să scap de sticla goală. Am pus-o pe suprafaţa de lucru şi m-am sprijinit de lucruri pentru a-mi ţine echilibrul. îmi era rău, dar cât timp se învârteau pereţii nu aveam loc în minte pentru altceva. Nu voiam să mă gândesc la suferinţa pe care mi-o provocase apelul lui Nate. Trebuia să nu mă gândesc deloc.

— Dawn?

Nu am răspuns. M-am îndreptat spre frigider, să îmi mai iau o bere.

— Dulceaţă, uită-te la mine.

— Nu am nicio dispoziţie pentru asta, Spencer. Am scos berea şi am desfăcut-o. Am trecut aţă pe lângă el şi am intrat în

camera de zi. Prietenii mei m-au privit de parcă aveam ceva pe faţă. Allie şi Monica ieşiseră şi ele din baie. Care-i faza? am întrebat.

Allie m-a privit îngrijorată.

— Nu ne-ai spus niciodată că ai fost căsătorită cu Nate.

Ah. *Rahat.*

Ca să nu trebuiască să răspund, am luat un gât de bere şi am ridicat din umeri. Mi s-a prelins o picătură din colţul gurii, şi mi-am şters-o neatentă cu mâneca.

— Aşa, şi? Nu-i mare brânză.

— Fireşte că este! mi-a răspuns Allie, supărată. S-a îndreptat spre mine, fix când mă întorceam şi eu spre ea.

— Tocmai de asta nu v-am spus nimic. Nu voiam să vă uitaţi aşa la mine, i-am spus.

— Suntem prietenii tăi, Dawn. Este normal, a spus Monica.

— Dă-i pace, Monica, a spus Spencer încet, din spatele meu. Mi-a pus o mână pe spate.

M-am întors spre el, furioasă._ Nu mă atinge!
în ochi i-a sclipit surprinderea.

- Nu e cazul să te descarci pe mine, Dawn. Eu nu sunt Nate.

- Poate încă nu. E doar o chestiune de timp. Faţa i s-a înăsprit. Şi-a frecat fruntea.

- Vrei să spui că tu crezi că ţi-aş face aşa ceva?

Am ridicat din umeri şi i-am evitat privirea. Am simţit cum se schimbă atmosfera.

- Vrei să vezi în mine un ticălos, pentru că se potriveşte cu situaţia şi cu percepţia ta modificată asupra realităţii, a spus el, foarte liniştit.

L-am privit furioasă.

- Orice tip poate fi ticălos. Unii au nevoie doar de câţiva ani să îşi arate adevăratul chip.

- Ştii ce cred eu? A făcut un pas spre mine, care mi s-a părut aproape ameninţător.

Am ridicat privirea şi l-am înfruntat.

- Cred că Nate a fost mereu un ratat, iar eu ai fost prea îndrăgostită ca să observi.

- Nu e adevărat, am spus.

Un muşchi al maxilarului îi pulsa necontrolat.

- Ţi-a dat senzaţia că ar trebui să îţi fie ruşine de munca ta şi te-a înşelat, cu toate că eraţi căsătoriţi, Dawn. *Nu* ne poţi pune în aceeaşi găleată.

- Cine ştie de ce eşti capabil, când te saturi de mine?

Privirea lui Spencer a devenit tăioasă.

- Cred că nu ar trebui să avem discuţia asta nici aici, nici acum.

Frumos. Eu cred că este momentul oportun. Mai devreme sau mai târziu, s-ar fi ajuns oricum aici. Nu ma puteam opri. Mă detestam pentru asta, dar nu mă puteam opri.Spencer a suspinat şi şi-a frecat faţa cu *mS/milc,* A clătinat lent din cap.

— De ce vrei să mi se pară atât de greu te iufy-v, astăzi?

Mi-a stat inima. Speram că auzisem greşit. Am deschis gura, fără să pot spune ceva. Nici măcar un sunet. Anxietatea revenise. împreuna cu furia mea împotriva lui Nate şi cu alcoolul, nu creau deloc o combinaţie bună. Deloc.

Am alergat fără o vorbă în baie şi am vomitat.Capitolul 32

M-am trezit cu gura uscată şi cu tâmplele pulsând.

Nu eram acasă, ci în dormitorul lui Allie. Patul ei era moale şi pufos, ca un vis, iar lângă mine era întins Spidev, pe cealaltă pernă. Motanul mă privea cu ochi leneşi. Am ridicat mâna să îl mângâi, dar el a scuipat furios şi a sărit de pe pat.

O meritasem.

M-am ridicat cu grijă şi m-am frecat la ochi. M-am gândit la ziua de ieri.

Apelul lui Nate.

Suferinţa.

Alcoolul.

Greaţa.

Cearta cu Spencer.

îmi tremura buza de jos. Rahat, eram o mare idioată! Finalul serii trecute mi se amesteca în minte ca prin ceaţă.

Mi-am trecut în grabă picioarele peste marginea patului şi am inspirat adânc de câteva ori, înainte să intru în camera de zi. Allie şi Kaden stăteau pe canapea şi se uitau la un film. Când m-au auzit, au pus imediat pauză.

— Bună dimineaţa, am spus, precaută.

— ,Neaţa. Kaden părea foarte posomorât.

— Te simţi mai bine? a întrebat Allie, ridicându-se şi venind spre mine.

— Cred că am făcu t-o de oaie.

- Nu e chiar atât de nasol cum crezi. Cu toţii facem tâmpenii când suntem beţi. Ştii când m-am îmbătat groaznic, când am fost cu tine în casa frăţiei aceleia? Daca nu m-ar fi cărat Kaden acasă, cu siguranţă aş fi...

— Cred că nu vreau să aud asta, a întrerupt-o Kaden. S-a ridicat şi s-a apropiat şi el de noi. Avea privirea mohorâtă. Ce i-ai aruncat în faţă lui Spencer ieri nu a fost în regulă, băi.

M-am întrebat dacă faptul că îmi spusese „băi" mă păstra în categoria de tovarăşă de pahar.

- Nici măcar nu îmi amintesc ce i-am spus, am răspuns, şi mi-am ros o unghie.

- l-ai smuls naibii inima din piept şi ai călcat pe ea, în tata noastră, a tuturor.

Am înghiţit cu greu. Allio nva luat de brat şi m-a târât spre masă. Mi-a adus un scaun, pe care m-am lăsat sa cad.

— Dulceaţă, de când eşti tu cu Spencer? a întrebat ea încet.

M-am înroşit şi i-am evitat privirea.

— De o vreme.

— Doamne, Bubbles, eşti oarbă ca o cârtiţă, i-a spus Kaden şi s-a postat în spatele ei. A început să îi maseze ceafa.

— Tu ştiai? a întrebat ea, uluită.

— Nu mi-a spus niciodată, dacă asta întrebi. Dar, sigur că da. Era atât de fericit.

Allie s-a ridicat şi l-a lovit cu toată puterea în biceps.

— în plus, la cabană au fost destul de **zgomotoşi,** a adăugat el, sec, frecându-şi braţul.

Mi s-au încins obrajii şi mai şi.

- De când avem secrete una faţă de **cealalta?** a întrebat Allie, întorcându-se iar spre mine.îmi pare rău. îmi tremura vocea, dar chiar nu voiam să încep iar să plâng.

- Nu e cazul, Dawn. Mi-e teamă doar că ai senzaţia că nu ai putea să discuţi cu mine. Dar poţi. Eu vin la tine cu fiecare mărunţiş. S-a întins după mâna mea, peste masă, şi m-a prins de ea.

Poate că era într-adevăr momentul să îi povestesc totul. Totul, fără nicio excepţie. Allie era cea mai bună prietenă a mea. Nu voiam să mă compătimească. Dar nu era nimic respingător în asta, ci arăta doar că se îngrijora pentru mine, fiindcă mă avea la inimă. îmi aminteam cum se deschisese în faţa mea şi a lui Scott şi cât de mândră fusesem de ea. Fusese bine să o pot ajuta şi să fiu acolo pentru ea. Asta făceau prietenii unii pentru ceilalţi.

Aşa că am început să le povestesc totul lui Kaden şi lui Allie. Surprinzător, am reuşit să nu plâng; Allie, în schimb, a urlat ca un căţel.

Fusese mult mai uşor să îi spun despre povestirile mele. Şi asta trebuia să însemne ceva. Uneori, a trebuit să mă opresc şi să trag aer în piept, pentru că nu îmi găseam cuvintele.

Kaden a înjurat tot timpul. Furia împotriva mea a dispărut şi s-a întors împotriva lui Nate, însutită. Le-am povestit totul. Fără nicio omisiune. Deşi mă simţeam extrem de vulnerabilă, mi-a prins bine să scot la iveală toate secretele.

- Ieri seară... nu mai puteam gândi limpede. Apelul lui Nate m-a dat peste cap complet. M-am simţit ca anul trecut şi nu m-am mai putut abţine, am încheiat eu.

Allie şi-a şters ochii cu mâneca.

- înţeleg. Şi sunt convinsă că şi Spencer va înţelege când îi explici.

— Sunt cea mai rea prietenă din lume. Nu îmi puteam aminti tot ce spusesem, dar îmi dădeam seama ca făcusem o mare tâmpenie.Trebuie să clarifici lucrurile, Da\vn. Este... Kaden a căutat cuvântul potrivit. Cred că nu i-a picat deloc bine ce s-a întâmplat ieri. Era deja foarte stresat pentru ziua de naştere a Oliviei şi chiar nu avea nevoie de asta.

— Evident. Dar habar nu aveam cum aş fi putut repara râul făcut.

deschis uşa după ce am sunat de două ori. Avea părul umed şi ciufulit, iar parfumul gelului de duş mi-a izbit nările. Deşi părea foarte treaz şi proaspăt, i-am remarcat cearcănele întunecate de sub ochi.

Fără cuvinte, s-a dat la o parte şi mi-a ţinut uşa deschisă. Dacă s-a întrebat ce era cu pachetul învelit în hârtie multicoloră din braţele mele, nu mi-a spus nimic.

Spencer s-a dus în bucătărie şi a luat o sticlă cu apă din frigider. S-a răsucit spre mine.

— Ai nevoie de un analgezic?

Ruşinată, am clătinat din cap. Luasem deja una la Allie, trecusem pe acasă, unde îmi spălasem mirosul scârbos al zilei anterioare de pe trup şi luasem cadoul pentru Olivia.

Spencer a desfăcut sticla, apoi a pus dopul la loc. A repetat acţiunea de câteva ori. A răsucit sticla în mână şi a analizat emblema albastră. Avea privirea întunecată şi resemnată, şi nu o dată scuzele pe care le pregătisem nu mi s-au părut suficiente.

Am făcut un pas spre el, timidă, pentru că privirea lui mi se părea străină şi pentru că nu ştiam cum să mă port cu el. l-am atins braţul, iar el s-a retras. Am simţit-o ca pe o lovitură în piept.

— Spencer, m-am purtat ca o idioată. Te rog să mă ierţi. Cuvintele mi s-au părut fade, şi mi-am dat seama că nu îl atingeau.

Mi-a evitat privirea şi s-a uitat din nou la ce scria pe

fctidă.«d^l^a îrSS^tk^ ~ ^ - ^

- Nu am vrut să te fac să suferi, am şoptit.

A ridicat capul, iar furia din ochii lui m-a luat pe nepregătite.

- Nu cred că vorbeşti serios.

Mi-a stat inima.

- Ce?

A scos un hohot scurt. Suna fals — complet fals.

- Că nu ai vrut să îmi faci rău... Dawn, îmi frângi inima de luni de zile.

Mi s-a blocat stomacul într-un ghem de nervi. L-am privit cu ochi mari.

- Nu te preface atât de surprinsă, a spus el, cu o voce lipsită de nuanţe. De fiecare dată când mă respingi. De fiecare dată când îmi permiţi să mă apropii, şi apoi mă eviţi iar. De fiecare dată când sunt atât de fericit, că simt că explodez, dar tu o iei de la capăt. Mă răneşti în fiecare nenorocită de zi. Iar eu... Vocea i s-a frânt. Eu nu mai pot aşa.

Din piept mi-a ieşit un suspin adânc. îmi revenise pulsaţia din tâmple.

- Spence, eram beată. Eram amărâtă, pentru că Nate...

- Doar pentru că Nate s-a purtat cu tine ca un ticălos nu îţi dă dreptul să te porţi la fel cu mine. A clătinat din cap. Pentru o persoană cu o asemenea teamă de suferinţă, pricepi de minune să o provoci.

Am simţit cum mi se încing obrajii.

- îmi pare rău.

A lăsat privirea în jos şi mi-am dat seama că nu aveam cuvinte care să îmi justifice purtarea.

- Am bricolat... un cadou pentru Olivia, am spus, simţindu-mă complet inutilă. Era momentul cel mai nepotrivit pentru asta.

Spencer a înregistrat vizual pachetul. Pe lângă jurnal, pusesem ciocolată şi un voucher la Barnes & Noble, pentru că îmi povestise că îi plăcea să citească.

Spencer s-a uitat la fundă şi a luat încet pachetul, fără un cuvânt.

— Vreau să îţi arăt ceva, a spus el, brusc. A străbătut bucătăria cu paşi mari, apoi holul, şi a urcat la etaj.

L-am urmat cu greu, în timp ce dispărea deja în camera lui. Mă durea sufletul. Mă termina incertitudinea privind finalul acestei discuţii — acestei zile. Mă simţeam de parcă aş fi călcat de ore pune pe pământul crăpat, şi aş fi putut cădea din clipă în clipă. Ieri, nici nu mi-aş fi putut imagina aşa ceva.

L-am urmat pe Spencer în camera lui şi am văzut că se oprise în faţa biroului. Pe birou se afla sculptura.

Am simţit că nu am aer.

Era o siluetă masivă, cu braţe puternice şi umeri largi. Şi o siluetă mai mică, cu membre mai subţiri. Se potriveau împreună ca două piese de puzzle. Sculptura nu era încă vopsită, însă am recunoscut că era vorba despre contururile incredibile ale lui Hulk şi ale lui Black Widow.

Mi-am adus aminte de discuţia de după prima noastră ceartă, din ziua în care luasem tabletele de la Sawyer şi el mă adusese aici. Ziua în care îmi **spusese** că se simţea ca un monstru care fusese expus la **iradiaţie** gamma prea puternică.

Am înghiţit cu greu şi l-am privit.

- Am făcut-o pentru tine. Voiam să o pictăm împreună, pentru că am crezut că noaptea aceea a schimbat ceva între noi, a spus el.

Am simţit un nod în gât. Fireşte că se **schimbase** ceva între noi - totul se schimbase. Nu mai voiam să păstrez nicio secundă distanta dintre noi, trebuia să i-o arăt, dacă nu o puteam spune. I-am înconjurat gâtul cu braţele. M-am lipit de el, l-am prins de umeri, şi l-am ţinut strâns. Nu mi-a întors îmbrăţişarea, ci a devenit rigid. După o clipă, m-a prins de mâini şi m-a îndepărtat.

— Fii supărat pe mine. Ţipă la mine. Spune-mi că m-am purtat ca o vacă proastă şi ceartă-te cu mine. Dar nu mă îndepărta. Te rog, am spus, fără suflare.

A clătinat din cap.

— Nu sunt furios, Dawn. Cred că este o pedeapsă pentru greşelile mele: fata de care sunt îndrăgostit până peste cap se duce şi vomită imediat ce îi mărturisesc sentimentele mele.

Mi s-a limpezit mintea, dintr-odată.

De ce trebuie să faci să-mi fie atât de greu să te iubesc azi?

îmi spusese că mă iubeşte. Nu doar că ne certasem, îmi mărturisise totul, iar eu îl călcasem în picioare.

— Spence..., am chiţăit. Am căutat cuvinte, dar nu am găsit nimic.

— Noaptea aceea... a fost totul pentru mine, Dawn. Ţi-am spus totul. Este în regulă dacă nu poţi să faci la fel. Doar că nu cred că mai pot continua aşa.

— Şi pentru mine a însemnat mult noaptea aceea, i-am spus, jalnic. Doamne, îmi venea să mă plesnesc pentru cuvintele pe care i le aruncasem. Nenorocitul de blocaj dinăuntrul meu — limitele acelea pe care mi le impusesem singură — mă împiedica să mă deschid mai mult. Nu era deloc cinstit ca Nate să mă distrugă cu un simplu telefon. Că se asigurase că distrugeam tot ce construisem cu Spencer.

— Poate că ai avut dreptate.

— Cu? am întrebat, deşi ştiam că nu îmi va plăcea răspunsul.

— Cu faptul că Nate te-a distrus. Te-a aruncat la o parte, însă tu ai rămas. De fapt, *nu vrei* să priveşti înainte.

_ M$_u$_i adevărat! am spus. întregul corp îmi pulsa dureros.

— Te *foloseşti* de mine, Dawn! mi-a răspuns, la fel de tare.

— Ce prostie! îmi tremura vocea. Nu vedeam bine. Ai spus că mă doreşti oricum îţi permit. Că eşti OK cu asta.

— Da, ştiu. Dar apoi ai... Vocea i-a devenit răguşită şi m-a privit clătinând din cap. Ai rămas cu mine. Asta trebuie să însemne ceva, nu?

— Da, însă...

— însă. Nu m-a lăsat să termin. De fiecare dată găseşti o scuză ca să nu devină serios şi ca să mă ţii la distanţă. Rahaturi.

— Am decis asta împreună, Spence. Tu şi cu mine. Nu te purta de parcă te-aş fi constrâns să faci ceva la care nu si consimţit.

— Doar nu vrei să mă convingi că tot ce este între noi este numai fizic, Dawn. Ştim amândoi că e mai mult decât atât, şi mai ales după noaptea aceea. Eşti doar prea laşă ca să recunoşti.

— Nu îmi mai spune că sunt laşă!

— Dar aşa este, nu? Te vreau, mă vrei — ar trebui să fie simplu. Doar că nu funcţionează la tine.

Acum am pufnit eu.

— Şi cu tine ce e? Eu sunt laşa, însă tu nu ai încredere să laşi oamenii să vadă ce se petrece de fapt înăuntrul tău! De ce eşti tu mai bun?

Pentru că eu mă strădui, mi-a întors-o. Nu mă port de parcă trecutul meu ar fi complet de rahat. Privesc în faţă, în fiecare zi, chiar dacă mă epuizează! Ce faci tu este... S-a întrerupt, parcă pe cale de a spune ceva ce nu ar mai fi putut retrage. Spencer a arătat spre cadou. Voiam să i te prezint. Vorbea încet, abia auzit. De parcă s-ar titemut că vorbele lui vor distruge şi ce mai rămăsese între noi. Nu pot să îi prezint Oliviei o persoană care nu va rămâne multă vreme în viaţa mea.

Mi-am auzit sângele vâjâind în urechi, tot mai tare.

— Ce vrei să spui?

A luat pachetul şi mi l-a înapoiat. Ca lovită de trăsnet, am rămas cu el în braţe.

— Nu am avut şansa de a-ţi arăta că dragostea poate fi şi altfel. Nu mi-ai permis. Iar eu nu mai am putere să mă lupt cu tine. Nu când nu eşti deloc dispusă să-ţi laşi trecutul în urmă.

Mi-am muşcat interiorul obrazului, încercând să îmi suprim lacrimile.

— Dar eu nu vreau să te pierd, am spus eu, cu vocea frântă.

— Cred că este prea târziu pentru asta.

La naiba cu cadoul. L-am lăsat să cadă şi mi-am înfipt degetele în tricoul lui. Trebuia să îl apuc, să îl ating, să nu îmi scape.

— Nu este. Nu este prea târziu, am spus eu, disperată.

A clătinat din cap.

— La început... mi-ai spus mereu că nu poţi. Acum nu mai pot eu. Pricepi?

îmi simţeam gâtul uscat ca iasca.

— Lucrurile mergeau atât de bine între noi!

— Dar mie nu îmi mai era suficient, a şoptit el. Nu a făcut nicio încercare să mă desprindă de el, dar nici nu m-a atins. M-a privit doar cu ochii întunecaţi, neiertători.

- Mi-am desprins mâinile şi i-am cuprins obrajii. *Trebuia* să înţeleagă că era mai mult pentru mine decât un mijloc pentru a-mi atinge scopul. Că însemna ceva pentru mine.Spence..., am şoptit eu.

Privirea i s-a înmuiat niţel. Apoi, l-am sărutat. Mi-am apăsat cu disperare buzele pe ale lui şi am pus tot ce nu îi puteam spune în acel gest. Mi-a răspuns la sărut, devastator, violent. Mi-am încleştat degetele în părul lui ud şi l-am tras spre mine, cu putere, cât de aproape am reuşit. Trebuia să înţeleagă. *Trebuia.*

M-a apucat şi m-a ridicat. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui şi rn-am sprijinit cu spatele de perete. Pentru o clipă, am rămas fără aer, dar apoi dinţii lui mi-au muşcat buza de jos şi m-arn simţit străbătută de un şuvoi de lavă. M-arn topit, lipită de corpul lui. M-a mângâiat şi familiaritatea atingerii lui aspre mi-a smuls un scâncet. Sărutul nostru avea gust de lacrimile mele. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui, iar el a icnit. Buzele lui mi s-au lipit de gât, iar eu mi-am dat capul pe spate. Mi-a acoperit clavicula cu săruturi fierbinţi şi m-a muşcat de lobul urechii.

— Sunt absolut topit după tine, mi-a spus el, răguşit.

Am crezut că îmi sare inima din piept.

Apoi am auzit vocea lui Nate în telefon.

Te iubesc. Te iubesc, Dawny.

Am îngheţat. Nu m-am putut abţine.

Spencer s-a oprit imediat. S-a desprins de mine şi m-a privit în ochi.

Ce mai exista între noi s-a sfârşit în clipa în care mi-a descoperit panica din priviri. O vedeam reflectată în albastrul ochilor lui. Şi în mine s-a rupt ceva. Cioburile zăceau la picioarele noastre.

Spencer m-a lăsat să alunec jos. S-a îndepărtat.

— Spence...

- Pleacă.

Vocea lui părea goală de orice conţinut.

— Nu am vrut...

A luat sculptura de pe birou şi a aruncat-o. M-a ratat la milimetru şi s-a izbit de perete, făcându-se zob.

L-am privit îngrozită.

— Ce trebuia să se petreacă, Dawn? Una mică, înainte de despărţire?

Mi-am dus mâinile la piept, pentru că vorbele lui îmi tăceau rău. Nu mai aveam aer. Spencer şi-a dat seama ce tăcuse. Ochii i s-au mărit şi a făcut un pas spre mine. De data asta, eu am dat înapoi. Un pas. Apoi altul. Tot mai departe, până când am ieşit pe uşa camerei şi am alergat cât m-au ţinut puterile afară din casa lui.

Capitolul 33

Există un număr infinit de tipuri de durere, iar eu le-am simţit pe toate.

Nu mi se păruse niciodată posibil, şi totuşi era. Am simţit totul dintr-odată; nu am mai avut aer, am simţit că mi se întinde pielea şi că trupul meu este prea mic pentru tot ce mă durea la interior. M-a înţepat şi m-a strâns în piept, iar membrele mele au amorţit şi mi s-au părut neutilizabile.

A fost îngrozitor.

Mi-a trebuit toată forţa să urc în autobuzul spre Portland. A fost cea mai urâtă călătorie făcută vreodată. Am simţit fiecare minut înecat în durere ca pe mai multe ore. Pare un clişeu, însă aşa a fost. Drumul de la staţie până la atelierul tatei mi s-a părut dublu de cum îl ştiam, iar la final am alergat ca să ajung mai repede.

Nu mai aveam aer când am intrat în atelier. Gâfâitul meu aproape că a acoperit zgomotul frezelor cu care prelucrau lemnul colegii tatei.

M-am mişcat printre cărucioarele cu unelte până când am ajuns la mica scară ce ducea la etaj. Pe lângă freze, auzeam şi o muzică lentă dinspre radioul vechi. Icnetele mele panicate i-au atras tatei atenţia. A ridicat capul şi s-a făcut cenuşiu când m-a văzut. A lăsat freza jos şi a străbătut încăperea. M-a întrebat ceva şi m-a întors pe toate părţile ca să vadă dacă eram rănită. Nu a găsit nimic la exterior, aşa că m-a luat în braţe. Mi-am îngropat faţa în salopeta lui, am inhalat mirosul familiar de lac şi 'emn şi am cedat.

Pur şi simplu, am cedat.

Au trecut zilele. Mă simţeam ca un robot. Mă *purtam* ca un robot; nici măcar nu mai puteam plânge. Se părea că secase izvorul sau poate că suferisem o mutaţie şi devenisem un cartof fără urmă de emoţii. Poate că - exista şi opţiunea asta - Spencer era un soi de vampir, şi îmi... supsese sentimentele.

Aveam un nenorocit de gol în piept, şi nu exista nimic cu care să îl umplu, pentru că nimic nu putea repara ce ne pricinuiserăm noi.

La mijlocul săptămânii, au venit Maureen şi Everly. Au adus o tavă imensă cu lasagna, pe care am mâncat-o cu toţii. Mi-au

plăcut şi mai mult când n-au pus întrebări, deşi eram în mod zombi şi nu am participat la conversaţie, cu excepţia câtorva mormăieli. Everly mi-a comunicat noua temă de la cursul de Atelierul de scris şi mi-a transmis salutări de la Noian. îi promisese că îmi va da tema. Voia şi o dovadă foto. Bufniţă ciudată ce era şi el.

în aceeaşi seară, am intrat pe computerul antic al tatei să îmi scriu tema. Trebuia să povestim o amintire din copilărie, care ne influenţase mult ca adulţi. Am scris despre atelierul tatei şi despre ziua în care mă jucasem cu o frezăşi stricasem o piesă scumpă de mobilier. în loc să ţipe la mine, tata îmi explicase toate pericolele din atelier. Păstrasem amintirea pentru că, la început, vrusesem să ascund că eu eram de vină. îmi fusese foarte frică de reacţia tatei şi crezusem că nu mă va mai lua niciodată cu el la muncă. Dar el văzuse imediat că nu era ceva în regulă şi îmi explicase, lăsându-se pe vine în faţa mea, cât de periculos fusese ce făcusem şi ce s-ar fi putut întâmpla. Cred că atunci se schimbase relaţia noastră şi îmi arătase că ne puteam descurca şi fără mama. Că nu aveam nevoie de nimeni în plus. Că puteam soluţiona conflicte şi fără ceartă.

Am scris mai mult decât plănuisem, până târziu în noapte, şi am uitat pentru câteva ore de durerea din suflet. Mi-am dorit să îmi fi luat laptopul, însă plecasem atât de brusc, încât uitasem complet şi de telefonul stricat, şi de Watson.Joi, tata a venit mai devreme acasă şi a adus o pizza uriaşă, pe care am înfulecat-o împreună, în timp ce urmăream un meci al echipei Blackhawks. Tata mi-a oferit bere, însă am refuzat; îmi amintea de ultima seară îri care consumasem alcool.

- Nu, mersi, am murmurat şi mi-am îndreptat privirea spre televizor, cu o felie de pizza în mână.
- Vrei cumva să îmi spui ce s-a întâmplat, drăguţă?
— Nimic. Am nevoie de o pauză.

Două propoziţii una după cealaltă. Nu vorbisem atât de o săptămână. Trecuse vremea exprimării monosilabice.

— De la ce? a întrebat tata, căruia îi provocam o mare anxietate cu tăcerea mea.

Am inspirat adânc, neştiind cum să îmi transform gândurile în cuvinte. Era mai simplu în scris.

— Am făcut-o de oaie, tată, am spus. Am luat nişte brânză de pe pizza şi am tras-o de pe blat, înfăşurându-mi-o în jurul degetelor.

— Indiferent ce ar fi, trecem peste. Aşa cum am făcut mereu.

I-am simţit privirea asupra mea, dar nu m-am putut convinge să îl privesc şi eu. Poate că ieşeam din modul robot şi reveneam la cel plângăcios? Nu era cazul să risc.

— Auzi? Trecem noi şi peste asta. Sunt convins că lucrurile nu sunt atât de rele cum crezi acum, a continuat tata.

Aproape că am zâmbit. Aproape.

- Este mai rău, tată. Crede-mă.

S-a întors spre mine. L-am văzut cu coada ochiului.

- Să îmi fac griji? m-a întrebat, cu o voce alarmată.

M-am oţelit şi m-am întors spre el.
Nu. Este... personal. Am rănit pe cineva şi trebuie să suport consecinţele

.Spencer nu mai voia să mă vadă, mai precis. îmi pierdusem toţi prietenii dintr-un şut. Allie era împreună cu Kaden, iar'acolo era locul ei. Eu eram în peisaj de nici un an.

- Atunci, cere-ţi scuze, Dawny. Dacă o Edwards o dă de gard, nu se târăşte într-o gaură, ci îndură, mi-a spus tata.

- M-am scuzat. N-a fost suficient.

A pufnit şi a pus doza de bere pe masă.

- Nu aşa te-am crescut.

Mi-a căzut pizza în poală.

- Poftim?

- Când ai pus capăt relaţiei cu Nathaniel, mi-am făcut griji pentru tine, drăguţă. Chiar dacă ai încercat să mă faci să cred că era totul bine, am văzut că nu se prea potriveau lucrurile. Am crezut că era fiindcă despărţirile nu sunt niciodată frumoase, şi am fost convins că nu va trece mult şi vei putea râde iar.

Am simţit un nod în gât şi am clipit fără întrerupere. Adio, Robo-Dawn.

- A fost nevoie de luni de zile şi de o mutare în alt oraş ca să fii din nou fericită. Ca să râzi iar. Acum vii la mine cu ochii

umflaţi şi cu un discurs dubios, deşi am stabilit să fim sinceri unul cu celălalt.

- Tată...
- N-am terminat, a spus el cu blândeţe, dar ferm.

Şi-a trecut mâna peste ţeasta rasă, cu sprâncenele încruntate.

- Ce ai trăit a fost nasol şi te-a făcut să deraiezi puternic, însă nu poţi să cedezi la fiecare situaţie dificilă. Nu aşa funcţionează viaţa şi nici nu va merge aşa vreodată. Cum ar fi fost dacă eu cedam când mama ta ne-a părăsit? a întrebai el. A fost groaznic de greu. Fireşte că altele au fost motivele care au determinat-o pe mama ta să ia decizia, dar ne-a adus mai aproape. Ne-a adus aia. M-a apucat de braţ. Ce vreau să zic, drăguţă, e că Nu poţi renunţa. Ai 20 de ani. Douăzeci. *Trebuie* să faci greşeli, chiar este *indicat.* Asta fac cei de vârsta ta. Dar nu poţi să rămâi pe loc şi să nu mai avansezi. Atunci îti promit că, dacă vei face asta, nu vei ajunge să trăieşti cu adevărat. Sau vei începe când este deja prea târziu.

Am simţit cuvintele lui ca pe o lovitură. Aveau sens. Am înţeles. Am înţeles, pas cu pas, cum îmi iroseam timpul.

Mutarea mea la Woodshill fusese o fugă, la început, dar viaţa pe care mi-o construisem acolo era mai mult decât atât. Mai mult decât visasem. Aveam o facultate mişto, care putea fi frustrantă, dar unde mă simţeam împlinită. Aveam cel mai interesant aproape-job pe care şi-l putea dori cineva, şi totuşi îmi petrecusem ultimul an ascunsă în spatele laptopului, fără să spun nimănui despre darul meu, pentru că îmi era ruşine.

Cât de aiurea era asta? Mă *ruşinam* de ceva care mă făcea mai fericită decât orice altceva. Doar că îmi era teamă că lumea m-ar fi judecat. Dar toţi prietenii mei se bucuraseră când au aflat. Nu doar atât — fuseseră chiar mândri de mine.

Aveam prieteni minunaţi, sinceri, loiali, şi... pe Spencer.

Spencer crezuse mereu în mine şi îmi încredinţase toate secretele lui. Spencer, care îmi oferea în fiecare zi un nou început şi, în ciuda poverii pe care o purta, era unul dintre cei mai veseli oameni pe care îi cunoşteam.

— Ah, rahat, am mormăit şi m-am sprijinit cu capul de spătarul canapelei. Am uitat de bucata de pizza şi de meci. Sunt o idioată.

Tata a mormăit şi el. Suna a aprobare.

— Ai să treci tu peste asta, Dawny.

Părea atât de convins, de parcă nu avea nicio îndoială că n-aş fi reuşit.
Eu speram numai să aibă dreptate

.Capitolul 34

Vineri dimineaţă, Allie a venit în Portland şi mi-a adus câteva lucruri. Când am deschis uşa, m-a îmbrăţişat, deşi era încărcată de sacoşe.

— Chiar dacă fac asta, să ştii că sunt supărată pe tine, mi-a spus, şi mi-a scos aerul din plămâni.

— OK, i-am răspuns, şi am îmbrăţişat-o la fel de puternic.

— Nu poţi să dispari şi să nu îmi scrii nici măcar un e-mail! Cine face aşa ceva? M-a scuturat uşor.

— Mi-am stricat telefonul, am spus, încruntată.

— Ştiu. Am găsit resturile şi le-am adus. Mi-a întins una dintre sacoşe. Mi-am făcut griji pentru tine. La fel şi Sawyer. Ea l-a sunat pe Kaden.

Rahat. Uitasem să îi scriu colegei mele de cameră. Lista mea de lucruri pe care trebuia să le repar se lungea tot mai mult.

— Nu…

— A întrebat dacă eşti la noi. I-am spus că vrei să stai câteva zile acasă şi că ai nevoie de o pauză.

Am oftat şi am luat geanta cu Watson de pe umărul iui Allie.

— Mulţumesc. Chiar nu m-am gândit la asta.

Privirea din ochii verzi-cenuşii ai lui Allie mi-a cercetat faţa, parcă în căutarea unor semne care să îmi trădeze starea sufletească.

— Cum îţi merge?

Am ridicat din umeri şi i-am luat şi sacoşa plină cu lucrurile mele. Am condus-o în camera e zi. îmi era dor de scris şi o sunasem pe Allie să o rog să îmi aducă laptopul. îmi comunicase că mă ascundeam aici de o săptămână şi că era cazul să încetez.

Cuvintele tatei mă treziseră. Aveam un plan.

Allie s-a aşezat pe canapeaua de piele şi s-a uitat prin cameră, în timp ce eu făceam cafea în bucătărie. Aveam şi frişcă, adusă de Maureen. Allie era înnebunită după ea, aşa că i-am pus o porţie generoasă. M-am aşezat lângă ea pe canapea. Cu un surâs de recunoştinţă, a luat cana din mâna mea.

Mi-am adunat tot curajul.

— Ce face Spencer?

— Bine. Cel puţin aşa ne face să credem.

Nu era o surpriză. Nu ştiam dacă să mă bucur sau să mă întristez.

— Deduc că s-a întâmplat ceva între voi care te-a făcut să vii aici? a spus Allie.

— Am vrut să îmi cer scuze. A spus că este prea târziu. L-am sărutat, iar el mi-a spus cât este de îndrăgostit de mine. Eu am cedat. Apoi... nu a mai vrut să mă vadă. A fost cel mai scurt rezumat de care eram în stare.

Prietena mea mi-a pus mâna pe braţ.

— Gândul că te iubeşte este atât de înspăimântător"

Am înghiţit în sec.

— În seara în care m-am îmbătat cu Radon Vite îmi spusese la telefon că mă iubeşte. Asta m-a dat potcap. Să aud aceleaşi cuvinte din gura lui Spencer intr-un timp atât de scurt, nu mi s-a părut in regulă Dar asta nu înseamnă că nu il vreau... Am clătinat din cap » m-am uitat la mâinile mele, alezate cuminţi in poato sunt nebună după el, Allie.

— VădNate m-a terminat. Nu am vrut... să cedez.

- Nu îţi mai face griji, Dawn. Se vede de la o poştă că eşti îndrăgostită de Spencer. Doar că ai mare grijă de inima ta, pentru că a fost deja frântă. Nu e nimic rău în asta, ci doar un mecanism de apărare, care se explică raţional.

Mi-a fost clar, dintr-odată, că Allie spunea adevărul.

Chiar mă îndrăgostisem până peste urechi de Spencer.

— De când ai o relaţie, ai început să te pricepi la lucrurile astea, i-am spus.

— Povestea mea şi a lui Kaden e un exemplu foarte potrivit. Câteodată, lucrurile au nevoie de timp. Cred că Spencer poate să mai aibă răbdare, dacă are intenţii serioase cu tine. Dar nu ştia despre apelul lui Nate, nu?

Am clătinat din cap.

— Nu. Am vrut să îi explic, însă el se săturase de mine şi de scuzele mele. I-am dat speranţe şi m-am jucat luni în şir cu sentimentele lui, doar pentru a-l lăsa baltă, înţeleg de ce nu mai poate, am murmurat eu.

— Nu a fost momentul potrivit. Nu cred că e totul pierdut, a spus ea, hotărâtă.

Am mârâit.

— Vorbesc serios, Dawn. Dacă l-ai putea şterge pe Nate din mintea ta şi dacă perioada în care aţi fost împreună nu ar exista, ce ai face?

Exista un singur răspuns la întrebarea ei, şi nu aveam nevoie de timp de gândire.

— Dacă nu aş fi trecut prin anii cu Nate, nu mi-ar fi deloc teamă să îl las pe Spencer să ajungă la mine. Cred că am fi împreună.

— Vezi? Asta arată că îţi doreşti asta.

Dar..

._____ Niciun dar. Dacă nu am fi aici, ai fi în braţele lui Spencer.

Am oftat.

— Preferabil dezbrăcată.

Allie şi-a acoperit urechile.

— Ai stat prea mult cu Scott. Nu vreau să îmi imaginez cei mai buni prieteni împreună, dezbrăcaţi.

— De ce nu? Eu chiar l-am văzut pe Kaden gol.

— Asta e altceva. Ai dat peste el.

— Fiindcă am crezut că nu eraţi acasă.

— Dar eram, şi încă cum. Mi-a făcut semn din sprâncene.

Am văzut penisul lui Kaden în faţa ochilor.

— îmi amintesc foarte vag. M-am scuturat de amintire, iar Allie a râs tare. Am reuşit şi eu să zâmbesc, prima dată după multe zile, pentru că mă molipsise.

După ce s-a calmat, a luat o înghiţitură zdravănă de cafea.

— Ce facem acum?

Am inspirat adânc.

— Vreau să fac ceva.

— Indiferent ce, te susţin.

Aş fi putut să o fac şi singură, şi poate ar fi fost chiar mai bine, dar... m-am bucurat că prietena mea îmi era alături. M-am bucurat mult.

Casa Maynard se ridica în faţa noastră. **înconjurasem** deja strada de două ori, pentru că era mai dificil **decât** crezusem să îmi adun curajul să fac ce îmi băgasem în cap. Aş fi preferat să aduc ouă şi să arunc cu ele **în** taţad.Y însă nu ar fi fost deloc corect faţă de Ernest - chiar dacă nu se mai afla printre noi. Cu siguranţă mă privea ac undeva.

— Pot să tac asta, am murmurat.

— Evident.

M-am răsucit spre Allie şi i-am zâmbit cu recunoştinţă.

— Să vin şi eu? a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Cred că trebuie să tiu singură. Dar să ştii că faptul că mă aştepţi aici îmi dă curaj. Mulţumesc.

— Să mai dau o tură?

M-am uitat la ţiglele verzi, la faţa da albă şi la fereastra prin care dădea lumina spre curtea din faţă.

— Nu. Sunt gata.

— Aştept. Dacă nu ieşi după jumătate de oră, intru, a spus Allie.

Am încuviinţat, absentă, şi am coborât din maşină. Am închis încet portiera şi am deschis portiţa de lemn care ducea spre alee. Fiecare pas mi s-a părul cumplit. Chiar dacă şi ultima fibră a corpului meu îmi striga să mă întorc, am continuat, cu spatele drept şi bărbia ridicată, până când am ajuns la uşa casei în care crezusem cândva că voi locui.

Dujfy-

Cu inima grea, am apăsat pe sonerie. Nu a durat mult şi am auzit paşi pe coridor. Inima îmi bătea ai putere când uşa s-a deschis.

Ochii căprui ai lui Nate mă priveau surprinşi.

- Salut, am spus, cu voce tremurătoare.

- Salut, a răspuns el, la fel de nesigur.

Cât de ciudat era! Şi foarte dureros.

- Ce cauţi aici, Dawny? a întrebat Nate, încruntat.

Era o întrebare foarte bună.

- Vreau să vorbesc cu tine.

Pentru o clipă, s-a holbat la mine. Apoi, a încuviinţat încet şi s-a dat la o parte. Cu paşi nesiguri, am intrat. Mi-am păstrat geaca pe mine şi am intrat direct în camera de zi.

Casa era decorată diferit de cum plânuisem noi cândva. Gusturile lui Nate păreau să se fi schimbat. Peste tot vedeam cenuşiu şi negru, cu aspect elegant, dar mai puţin domestic. Se vedea clar că nu locuia singur aici: fotografii cu el şi Rebecca erau agăţate pe pereţi.

în cele câteva accente de culoare se intuia nota feminină, care mai îndulcea contururile ascuţite ale mobilelor. Iar dacă lumânările de la Bath & Bodyworks şi fotografiile nu erau indicii suficiente, atunci raftul plin de filme pentru femei sigur era — la fel şi raftul de cărţi, în care am descoperit multe romane de dragoste, inclusiv câteva dintre favoritele mele.

— A ieşit bine, am spus şi m-am oprit în mijlocul camerei.

— la loc, a spus Nate şi a făcut semn spre canapea.

Am ignorat invitaţia şi am luat loc pe un scaun de la masă. Era mai puţin... familiar.

— Doreşti ceva de băut?

Am clătinat din cap.

— Nu, mulţumesc.

Părea diferit. Mai matur. Purta blugi şi o cămaşă cu nasturele de sus descheiat. îşi tunsese părul blond, de lungime medie. Mi-am dat seama că era un look de birou. Era bărbierit, şi dacă înainte păruse foarte tânăr fără începutul de barbă, ultimul an îi marcase chipul, in ochii mei avea să rămână, însă, acelaşi băiat cu care crescusem.

— Vreau să discutăm despre telefonul acela, Nate. am început eu.

C
~o_c
iorsc

— A tresărit şi a coborât privirea spre masă, undo încrucişase mâinile.Am avut nevoie de multă vreme ca să trec peste ce mi-ai făcut. Nu poţi să mă suni şi să imi spui asemenea lucruri. Tot ce era între noi s-a terminat de mult.

A deschis gura de câteva ori, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar a renunţat.

— Ştiu. îmi pare rău.

— După decor şi după cărţile de pe raft, aş spune că locuieşti cu Rebecca. Dacă este cazul, atunci lucrurile sunt şi mai nasoale. Nu poţi să mă suni când te îmbeţi şi să inii spui că încă mă iubeşti. Chiar nu ai învăţat nimic?

— Dar nu am spus asta, s-a opus el.

— Nu ştiu dacă te-ai îmbătat aproape de comă şi *nu* îţi mai aminteşti, însă mie îmi răsună clar cuvintele taie în ureche.

A clătinat din cap. Nu i s-a clintit riicio şuviţă, [şi dăduse părul cu gel — înainte nu făcea asta niciodată. Arăta ciudat, parcă cioplit în piatră.

— Eu am spus că îmi lipseşti, Dawn. Că nu vorbisem de un an şi că te voi iubi mereu, dar—

Am tresărit. Nate a văzut şi s-a oprit.

— Ştiu că am făcut o greşeală, poate cea mai mare din viaţa mea. Dar m-am schimbat. Acum îmi asum răspunderea pentru greşelile mele. 5-a lăsat pe spere frecându-şi ceafa. Te-am sunat pentru ca voiam să afli de la mine, şi nu de la radio şanţ. Şi-a dres glasul şi obrajii : s-au colorat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, oLirm^tă. Deşi între mine şi Nate se crease o prăpastie imensă L cunoşteam prea bine şi ştiam că dorea să îmi spună o=v2 dificil. Doamne, speram că nu urma vestea că mai **jvcj** doar câteva luni de trăit, sau aşa ceva.

M-a privit din nou în ochi.

— Rebecca şi cu mine ne căsătorim

Am aşteptat.Şi am aşteptat.

Nu am simţit durere, ci o mare uşurare. O nuntă era mult mai buná decât o boalá letală.

— Spune ceva, a murmurat Nate. M-a apucat de mână, peste masă, iar eu nu am fost suficient de rapidă să îl evit. M-a apucat uşor de degete. Nu am simţit niciun fior. Nu am simţit... nimic. Nicio tristeţe şi nicio urmă din scânteia care ne animase cândva.

— Felicitări călduroase, Xate, am spus încet şi m-am uitat la mâna mea, care aproape cá dispărea intr-a lui. Mi se păruse mereu că avea mâini incredibil de atrăgătoare şi de frumoase. Acum, erau doar mâini. Nişte mâini mari şi stângace, care rămăseseră nemişcate. Foarte diferite de mâinile după care suspinam eu. Mâini care nu puteau stă liniştite şi erau adesea stropite de vopsea sau de aracet.

— Atât ai de zis? a întrebat eL

Am clătinat din cap şi l-am privit iar

— La ce te aşteptai?

A căscat ochii.

— Credeam că, după tot ce s-a Întâmplat, tu... Cuvintele i s-au topit în camera imensă.

Am pufnit.

— Ce o să fac? O să mă arunc pe podea şi o să ţip ca un copil răsfăţat?

— Ar trebui să ţipi la mine, Dawny. Ar trebui să iad tot ce vrei, câtă vreme înseamnă că vei face iar parte din viaţa mea, a spus Nate, agitat. Ca să imprime greutate spuselor sale, m-a apucat mai strâns de mână.

— Dar eu nu vreau să fac parte din viaţa ta.

— Dawny, te rog...

Am venit aici să iţi spun că vreau si pun definitiv oricărui contact. Nu mă poţi suna N*[te] înţeles asta? Mi-am construit o viaţă în **WoodshiU** * vreau să fie distrusă de amintiri durvroa^îmi alesesem cuvintele cu grijă, dar tot i-am citit o mare tristeţe în ochi.

— Nu îmi pot imagina o viaţă din care nu faci parte Am crescut împreună, Dawny. Nu vreau să te pierd pentru totdeauna, pentru că vei avea mereu un loc în inima mea. De aceea te-am sunat. Pentru că voiam... mă gândeam că putem...

— Să fim prieteni? am întrebat eu şi am râs cu tristeţe. Nu aş putea fi niciodată prietenă cu tine, din nou.

— M-ai scos din viaţa ta fără să te uiţi nici măcar o dată în spate!

— Ai făcut să îmi fie foarte uşor. La ce te aşteptai? Ca după tot ce a fost să rămân prietena ta? Să te revăd, aici? Am cuprins casa cu privirea. însemna ceva pentru mine — era legată de amintiri din copilărie puternic ancorate înăuntrul meu. Dar la ideea de a trebui să locuiesc aici simţeam că mi se revoltă stomacul.

— îmi pare rău, a repetat el.

Auzisem deja prea des cuvintele acelea de la el.

— îti accept scuzele. I-am strâns şi eu mâna. O dată. Apoi i-am dat drumul. Chiar atunci, cineva a coborât scările. Am auzit lemnul trosnind.

— Cine era la uşă? am auzit vocea Rebeccăi.

O auzeam pentru prima dată, exceptând seara in care o descoperisem în dormitorul nostru, gemând de plăcere.

La scurtă vreme, a apărut în cadrul uşii şi a încremenit, când m-a văzut la masă. S-a făcut cenuşie la faţă. Şocul ei îl reflecta pe al meu. Am închis gura. Am privit-o şi i-am înregistrat burta rotunjită. Fie mâncase un **curcan** întreg, fie era cazul să îi mai felicit o dată.

— Era al doilea lucru pe care voiam să ţi -l spun, şi-a dres glasul Nate.

De aceea spusese că îşi va asuma răspunderea pentru greşelile lui. Acela era motivul **pentru** nuntă, **pentru casa**

cumpărată şi pentru apelul disperat. Fusese sincer când spusese că îşi va asuma răspunderea.

Aproape că mi-a fost milă de el. Deşi îmi era dificil să o privesc pe Rebecca, pentru că nu puteam împăca imaginea acestei fete superbe, însărcinate, cu amintirea celei care, cândva, i-o trăsese băiatului promis mie, în dormitorul nostru, cu surle şi trâmbiţe.

— Felicitări călduroase pentru amândoi, am spus, şi deşi cuvintele au sunat straniu, le-am rostit din inimă. M-am ridicat încet, i-am răspuns Rebeccăi la salutul din cap şi am ieşit din camera de zi.

- Dawn, aşteaptă! Nate a ieşit după mine, dar eu nu voiam să îl aud.

Am părăsit casa cât de repede am putut. Am străbătut cu paşi mari aleea străjuită de plante, până la maşina lui Allie. O vedeam şi m-am simţit cuprinsă de uşurare. Paşii din spatele mele s-au oprit'. M-a prins un braţ.

- Dawn, te rog să mă asculţi, a spus el. Poţi...

M-am răsucit spre el.

- Nu!

A clipit, perplex.

Am inspirat adânc.

- N li-am petrecut cu tine şase ani din viaţă, doar ca să mă tratezi ca pe un gunoi. Am reuşit să trec peste asta în ultimul an. Am terminat-o cu noi. Cred că ar trebui să te concentrezi la Rebecca şi la copilul vostru nenăscut.

Nu mi-a dat drumul. M-a ţinut mai strâns, de parcă ar fi sperat că acel contact fizic ne-ar putea păstra împreună.

- IWmi drumul, Nate.

A clătinat din cap.

— Par...A spus să îi dai drumul, ticălosule, s-a auzit vocea lui Allie din spatele meu. S-a apropiat de mine, iar el mi-a dat drumul imediat.

— Cine este? m-a întrebat el, încet, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Eu sunt Allie. Mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

în clipa următoare, a ridicat pumnul şi l-a lovit pe Nate în bărbie. Nate s-a dat înapoi, ţinându-se de faţă şi înjurând tare.

M-am uitat la Allie cu gura căscată. A strâns din dinţi şi şi-a scuturat mâna scurt.

— Ai terminat? a întrebat ea.

Am încuviinţat. Allie s-a agăţat de braţul meu şi am plecat amândouă spre maşină. Ne-am îndepărtat de casa care fusese viitorul meu şi de bărbatul care stătea pe alee şi gemea de durere. Am aruncat o privire peste umăr. Când ni s-au întâlnit ochii, despărţirea noastră a fost pecetluită.

Capitolul 35

Allie m-a dus în Woodshill în aceeaşi zi. Ne-am oprit la Best Buy, de unde mi-am cumpărat un telefon. Mi-am făcut rost şi de un număr nou, în cazul în care Nate nu îmi lua rugămintea în serios, şi i-am trimis imediat un mesaj lui Sawyer că reveneam din exil. A răspuns cu un emoticon care îmi arăta degetul mijlociu. Totul era neschimbat.

— De ce nu ai încă mâna în ghips? am întrebat-o pe Allie, când ne-am oprit în faţa căminului.

I-am privit mâna. Nici măcar nu se învineţise. Când îl lovisem pe Kaden, mâna mea se umflase şi îşi dublase dimensiunea, şi mă duruse atât de tare, încât îmi fusese greu şi să respir.

— Kaden mi-a oferit un curs de autoapărare la o sală de fitness. Cu un sac de box, a spus Allie, veselă, făcând mâna pumn.

— Vreau şi eu. Data viitoare voi putea şi eu să mă apăr.

— Te pot învăţa, a spus ea, în timp ce descărcăm genţile mele din portbagaj şi porneam spre cămin.

Când am ajuns în faţa camerei, s-a deschis uşa înainte să apuc să o ating. Un vârtej de păr blond aproape că m-a dezechilibrat. îmbrăţişarea a ţinut doar o secundă, apoi Sawyer s-a desprins de mine. înainte să îmi dau seama ce se întâmpla, m-a lovit peste frunte.

La naiba, cât de tare durea! îmi pulsa toată fruntea.

- Să nu mai faci aşa ceva, idioato. M-a privit pentru o clipă, cu scântei în priviri, apoi s-a întors şi a intrat in cameră.

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât aproape că am ameţit.

- Ce primire călduroasa, am murmurat eu.
- Dacă te aşteptai la altceva, ai ajuns in camera greşită.

Avea dreptate. În camera aceasta şi in lume nu se schimbase nimic.

- îmi pare rău că nu te-am anunţat. Am uitat, am spus. Jumătatea mea de cameră era la fel de colorată şi de haotică precum o ştiam de săptămâna trecută, când fugisem. Doar că pe patul meu se afla o rolă de carton de care nu îmi aminteam.

Ce e asta? am întrebat-o pe Sawver, care se aşezase la măsuţa pe care se afla laptopul ei.

- Uită-te.

Allie m-a urmat până la pat şi s-a aşezat pe cuvertura mea din petice. Am luat rola de carton şi am deschis capacul de plastic. Am intors rola ca să pot scoate imaginea care se afla înăuntru. A alunecat, iar Allie mi-a luat carcasa, pentru ca eu să pot derula fotografia. Am prins de două colţuri şi am desfăcut-o.

Era o fotografie făcută de Sawver într-unui dintre proiectele în care mă implicase. Eram pe ba*nea* pe care ne petrecusem o mare parte a după-amiezii cu pricina, Ir< spate se distingeau coroanele copacilor şi suprafeţele *de* gazon din campus. Bluza mea roz crea un contrast puternic cu restul decorului. Iar faţa mea... wow. Nu observasem că Sawyer apăsase pe declanşator şi cât *tăcusem pzuză-* ln fotografie, râdeam din toată inima. Trebuie să ii avut un motiv remarcabil, pentru că instantaneul era superb.

— Ce fotografie frumoasă, ă spus Allie, incântată.

Am ridicat privirea la Sawver.

- Tema a fost, iniţial, să captarăm diverse emoti: Fotografia nu se potriveşte in colecţie, insă mi s-a pânJ? prea frumoasă ca să o şterg, a explicat ea, fără să-şi ia privirea de la ecran.

— Mulţumesc, a şoptit ea. Eram atât de emoţionată, că îmi tremura vocea.

— Poţi să o foloseşti şi în alte scopuri. De exemplu, ca fotografie de autor. Asta dacă ai în sfârşit curajul să îţi arăţi mutra pe internet, a continuat colega mea.

M-am uitat din nou la fotografie.

— Aşa o să fac.

— Serios? au întrebat Allie şi Sawyer deodată.

Mi-am urmărit contururile feţei cu degetul.

— Cred că m-am ascuns suficient.

— Aşa mi se pare şi mie, a spus Sawyer şi a închis laptopul. Şi înainte să crezi că am imprimat-o numai pentru tine, să ştii că profesoara mea a fost încântată de colecţie.

— Mă bucur, am spus, încântată de fotografie.

— Atât de încântată, că am expus fotografiile.

— Ce? am tresărit.

— A fost o oportunitate unică şi numai cele mai bune au fost expuse. Şi pentru că nu dădeam de tine... am acceptat.

— De aceea l-ai sunat pe Kaden? a întrebai Allie.

Sawyer a ridicat din umeri.

— Unde sunt expuse fotografiile? am întrebat eu, alarmată.

— Ah, pe coridorul de vest, la etajul unde au loc seminariile mele. Pe acolo nu trec foarte multe persoane, nu-ţi face griji.

— Atunci de ce a ni ţi ca o pisică după ce a băut o întreagă cutie de lapte? a spus Allie.

Numai ea ar fi fost în stare de o asemenea comparaţie.- Nu aţi întrebat cât e de mare fotografia.

Atât mi-a trebuit. Am sărit în sus, am înşfăcat-o pe Allie şi am târât-o după mine.

Faţa mea era *uriaşă.*

Portretele acopereau un întreg perete, pe toată lungimea. Jumătate din coridor era acoperit de faţa mea. Fotografia pe care o imprimase Sawyer pentru mine era portret - partea de sus a corpului meu nu prea se vedea.

Faţa mea rotundă era de mărimea unui afiş de cinematograf. Furioasă, strâmbându-se, cu ochii închişi, strigând — exista şi o fotografie în care săream în sus, cu mâna întinsă.

M-am uitat fără să-mi vină să cred şi am mers mecanic până la prima fotografie, în care aveam o expresie încântată şi păream să fi consumat cea mai bună ciocolată din lume. Dawn din imagine era de cel puţin cinci ori mai mare decât mine. Lângă fotografie se afla un cartonaş.

Vis erotic — de Sawyer Dixon

— O ucid, am murmurat eu şi am simţit că inima mi-o ia razna. Am simţit un ghem în stomac, iar mâinile au început să îmi tremure.

— Te ajut să scapi de cadavru, a spus Allie, şi nu m-am putut împiedica să zâmbesc.

— Dawn!

M-am întors.

Nu, nu, nu. La naiba.

Noian traversa coridorul în direcţia mea. Astăzi purta un tricou cu mesajul *Wlio run tlic world? Girls![2],* şi mergea atât de repede, că paltonul îi flutura în urmă precum capa unui supererou. Când s-a oprit în faţa noastră, creioanele care îi ţineau părul la un loc au căzut, iar noi ne-am aplecat deodată să le ridicăm.

' Cim* conduri' lumea? Ivli-le! (N. tr„ ll>. cn. în original)

— Mulţumesc, a spus el, prinzându-şi din nou părul într-un nod/Frumoase fotografii, a spus el, arătând spre perete.

M-am fâţâit de pe un picior pe altul.

— Mulţumesc.

— Este o colecţie impresionantă, a mai spus el.

Mi-am suprimat impulsul de a mă strâmba.

— în orice caz, ce voiam să-ţi spun este că tema ta a ieşit minunat.

— Serios? am întrebat, uluită.

— Am plâns cu lacrimi de sânge. Nu mi se întâmplă des, dar nu m-am putut abţine. Voiam să te rog şi să îmi dai să citesc următorul capitol din romanul tău. Dacă ai nevoie de feedback, m-aş bucura să ţi-l ofer. Fireşte, doar dacă doreşti.

Am înghiţit în sec. Uitasem complet că îi trimisesem primele capitole din *About Us,* accidental.

— Nicio grabă! Am fost atât de entuziasmat de Tristan şi Mackenzie, că vreau să ştiu ce se petrece mai departe. Sper să trimiţi proiectul unei edituri, sau măcar unei agenţii. Dacă vrei feedback, ştii unde mă găseşti. Ne-a făcut un semn din cap mie şi lui Allie, apoi a plecat.

— Mulţumesc, Noian! am strigat după el.

A ridicat mâna şi a făcut un gest victorios.

— Ăla e profesorul tău? a întrebat Allie.

M-am întors spre ea.

— Cool, nu-i aşa?

Allie şi-a făcut vânt cu mâna.

— Seamănă cu Chris Hemsworth, doar că mai nebun. Cum l-ai putut ţine ascuns de mine?

Am mârâit scurt.

Nu mi-am dat seama.Allie a scuturat din cap şi m-a tras spre ea, M am uitat iar la fotografii şi am oftat.

— Ce vrei să faci?

Am ridicat din umeri.

— Nimic. Nu vreau să stric oportunii;«lea awfa pentru Sawyer.

— Chiar îţi place de ea, nu-i aşa? a întrebat A li/e, surprinsă.

Am încuviinţat, fără să stau pe gânduri,

— Este cool. A fost prima care aflai de^piv povestirile mele. Te poţi ba/a pe ea, chiar dat **fi** uneori **r»<*** poartă ca o bestie.

— Bine. Atunci, ne plăcem reciproc d<» acum încolo,

Am râs.

M-aş bucura.Capitolul 36

Mi-am petrecut duminica în pat, privind cartea colorată a lumii de pe tavan. îmi pulsa capul şi tot corpul mă durea şi era greu ca plumbul. Mă durea sufletul. Oricât ar fi încercat Allie să mă distragă, nu funcţiona. Cu timpul, a înţeles cât de serioasă fusese cearta dintre mine şi Spencer. A spus că aveam nevoie de timp şi de distanţă. Se întâmplase prea de curând. Auzeam încă vorbele pe care ni le aruncaserăm eu şi Spencer. Doar că îi vedea şi chipul rănit, de fiecare dată când închideam ochii, şi auzeam sculptura spărgându-se de perete.

Luni m-am întors la cursuri, pentru că mă săturasem de senzaţia că aveam prea multe sentimente, sau deloc. Dezechilibrul dintre amorţeală şi durere cumplită mă termina. Aşa că m-am îngropat în muncă şi am studiat, îmi petreceam după-amiezile la bibliotecă, iar seara mă aşezam cu Watson la masa de lucru şi scriam. Nu dormeam bine. De fiecare dată când încercam, îl vedeam pe Spencer sau îi auzeam cuvintele în ureche. Iar când se întâmpla, mâinile începeau să îmi tremure, iar durerea îmi cuprindea din nou corpul.

Sawyer a fost pusă la curent despre starea precară a vieţii mele sentimentale. Nu i-am ascuns că fusesem căsătorită şi că gestul lui Nate fusese cauza pentru care mă luptasem luni la rând să nu îi permit lui Spencer să se apropie mai mult de mine. De atunci, nu m-a mai lăsat din ochi. Nu îşi mai petrecea nopţile în alte părţi, ci rămânea mereu cu mine. S-a uitat cu mine până şi la ultimul episod din *The Bachelorette,* şi a făcut pariu cu mine cine va câştiga. Am câştigat şi a fost cea mai frumoasă zi dinsăptămână. Sawyer îmi datora o friptură la Steakhouse. Dacă ar fi câştigat, aş fi fost iar model în următorul ei proiect fotografic. Mă bucuram de două ori.

Allie şi Scott m-au înţeles. Ne vedeam la cursurile comune şi mergeam să bem cafea împreună, miercurea. Au fost suficient de diplomaţi să nu pomenească de Spencer, şi le-am fost recunoscătoare.

îmi petreceam pauzele de prânz cu Sawyer, în studioul din aripa de vest, unde studenţii la Fotografie îşi puteau prelucra creaţiile. Aici nu exista pericolul să mă întâlnesc cu prietenii mei, şi deci nici cu Spencer.

Chipul meu la scară monstruoasă nu mai decora coridorul, de vineri după-amiază, când fusese expusă următoarea colecţie. De data asta, erau fotografii cu posterioare masculine. Ne-am oprit în faţa primei rame şi ne-am sorbit limonadele, pe care le luasem de la un stand din campus.

Vezi? Fotografiile mele sunt chiar inofensive, faţă de astea, a spus Sawyer, arătând spre următoarea ramă.

— Trebuie să îţi fiu recunoscătoare pentru că nu mi-ai făcut poze nud? am răspuns, amuzată, mestecând capătul paiului.

— Aha, chiar aşa. Deşi ai un corp foarte frumos. Ai sâni perfecţi, Dawn. Dacă ai chef cândva să faci şi fotografii nud, să-mi spui.

Am clătinat din cap.

— Poate alt» dată.

— La un moment dat, va trebui să faci şi fotografii nud. Şi-a înclinat capul, până când a ajuns să privească aproape invers popoul alb-negru,

— l'Yu e parte din programă?

A mormăit afirmaiiv.

l\sle foarte greu să găseşti pe cineva care să lacă asta lără bani. (Vi caro aceeplA să po/.eze gratis sunt tu mare parte perverşi şi au un noi de fetişAm luat o înghiţitură de limonadă.

— Studenţii la Fotografie n-o duc deloc uşor.

— Hei! M-a lovit cu cotul în coaste, iar eu am vărsat nişte limonadă pe podea.

Sawyer nu s-a mai bucurat de privirea mea furioasă, pentru că începuse deja să se îndepărteze pe coridor.

— Am vrut doar să spun..., am început, alergând după ea. Aveţi toate aparatele astea, şi acces la studiouri, şi tot aşa. Foarte mişto.

Am cotit spre dreapta, apoi spre stânga, către studio, unde Sawyer voia să lucreze la următorul proiect. Nu aveam nicio idee despre ce era vorba, pentru că ţinuse totul secret.

— Da, ştiu. Suntem...

M-am izbit de ea, pentru că a rămas în uşă.

— Sawyer? am întrebat, şi mi-am întins gâtul să văd peste umărul ei.

— Nu ai ce căuta aici, a făcut ea, cu un pas mare în faţă.

Mi-am ţinut respiraţia.

Spencer se afla la calculator, lângă un tip pe care nu îl cunoşteam. Când a dat cu ochii de mine, i s-a mărit ochii.

S-a ridicat fără să se uite la Sawyer şi a făcut un pas spre mine.

— Dawn...

Dar, înainte să mai poată face un pas, s-a auzit un *pleosc.*

Spencer a clipit de câteva ori şi s-a privit. Cămaşa lui albastră era înmuiată în limonadă.

Stai la distanţă de ea sau te castrez, Cosgrove. Sawyer l-a împuns cu degetul în piept.Mona Kasten

El a înghiţit în sec. Apoi, a ridicat mâna şi s-a şters pe faţă. în clipa următoare, a traversat camera şi a trecut pe lângă mine, fără să-mi arunce o privire.

La scurtă vreme după aceea, Sawyer şi cu mine am fost date afară din studio.

în weekendul următor am scris zi şi noapte. Sawyer muncea, aşa că am rămas singură. îmi era foarte dragă pentru că se preocupa într-atât de mine, însă era bine şi să am timp pentru mine. Dar gândurile şi emoţiile mele ameninţau să explodeze, de când îl văzusem pe Spencer în studio.

Am scris la *About Us* până când m-au durut încheieturile. Am introdus totul în poveste. Mackenzie simţea ce simţeam eu, iar asta mă apăsa şi mă uşura în acelaşi timp. Am scris cum s-a despărţit de fostul ei prieten şi cum a fost gata să îi dea o şansă lui Tristan. Cum a înţeles că sentimentele sale erau mai puternice decât credea şi că nu îi păsa ce făcea fostul ei. Că se putea gândi la viitor cu cât îl vedea

mai puţin. Am scris cum a suferit săptămâni la rând după Tristan şi cum a încercat să se distragă prin muncă şi studiu.

Apoi, am păţit ceva ce nu mi se mai întâmplase.

Am suferit un blocaj.

Fra sâmbătă dimineaţa şi degetele mele s-au oprit din tastat. Locul din care izvorau de obicei cuvintele, din interiorul meu, era complet secat.

Pustiu.

I ristan şi Mackenzie st» răniseră reciproc, şi, pentru prim., dată in viaţa lor, intre ei si' aşternuse tăcerea

V ,u,x>',u< dar le era imposibil să se im pace. indiferent cat am încercat, nu am reuşit să scriu mat c-part,- lunare propoziţie mi se părea extraordinar «!«• falsA l entru cel,, căteva cuvinte pentru care aveam nevoie, de obuvi. de cAteva minute, am avut nevoie d etoată ziua. Am stat cu orele să scriu următorul *capitol* pe care l-am compus din propoziţii chinuite, doar ca *să îl* şterg la final. Eram atât de frustrată, ca am pocrit ciapeta lui Watson. M-am ridicat şi am început să má învârt prin cameră.

Aşa îmi trebuia dacă încercasem să scriu povestea mea şi a lui Spencer. Chiar dacă personajele mele aveau mereu parte de un final fericit, de data asta nu îmi ieşea.

Nu voiam să accept că suferinţa mea îmi *bloca-* munca. Nu voiam să permit asta. L-am deschis din nou pe Watson şi un document gol.

Nu aveam nevoie de ***About*** L/s. Chiar dacă ţineam mult la ea, nici măcar nu ştiam dacă voiam sá o public.

Din fericire, aveam o mulţime de alte idei, care abia aşteptau să fie scrise. M-am gândit să mă ocup de ***Breathing Fire***. Povestea era despre Brady şi HolderL Holden era pompier — dacă nu era un motiv suficient să încep odată povestea asta, atunci care altui?

Am căutat pe internet fotografii cu pompieri sexv. care să îmi servească drept inspiraţie. Am scos carneţelul în care îmi notasem planul. Apoi m-am apucat de primul capitol.

După câteva propoziţii, mi-am dat seama cá nu mă puteam desprinde atât de uşor de ***About Us.***

Am simţit acelaşi lucru care mi se întâmpla de dimineaţă. S-a extins şi nu mi-a mai permis să scriu ur, cuvânt. Un mare rahat.

Tristan şi Mackerizie nu îmi dădeau pace. Era s^eşît să Ie las povestea să se termine fără să fi încercat totuL *Şi* mi-am dat seama că, până nu reuşeam să închei socotelile cu ei, nu aş fi putut începe nimic nou.

Frustrată, am închis browser-ul şi m-am despărţit, cu inima grea, de pompierii pe jumătate dezbrăcaţi. Mi-am deschis e-mailul şi am început să scriu *un* mesa:

.Dragă Noimi,
Ce faci când te blochezi?

Mă chinui cu sfârâitul About **l/s** *şi* **tiu** *ştiu ce să fac mai departe. Am mintea pustie. Cred că m-a părăsit muza. Ai vreun sfat?*

Cu drag,
Dawti

Am trimis e-mnilul şi am deschis iar documentul *About Us.* **Am citit şi am editat primul capitol. în timp ce citeam, am simţit cum mi se strânge stomacul. Povestea asta era altceva. Când am ajuns la capitolul cinci, am primit un e-mail.**

Dragă Dawn,

Scoate-ţi cuvântul „muză" din vocabular. Termenul este un concept inventat de ezoterici, menit doar să te descurajeze.

În ceea ce priveşte blocajul, încearcă sa priveşti povestea dintr-un alt unghi, la totul de la capăt şi vezi din ce punct au luat-o cei doi pe drumul greşit. Uneori, micile intcivciifH adm schimbări imense, care pol ajuta la construcţie.

Cu drag,
Noian

PS- Vn™, într-un final, cei doi nu riinuin împreună, **în** *regulă. Există şi romane de dragoste cu final dulci amărui sau cu final deschis.*

Am citit. De două ori. De trei ori. Deja aş ti putut recita pe de rost conţinutul. Apoi am citit *About Us* până la finalul capitolului 26 - acolo unde mă împotmolisem.

Firește că puteam schimba lucrurile. O mulţime. Mackenzie ar fi putut avea încredere în Tristan mai devreme. Amândoi ar fi putut merge împreună acasă încă din capitolul şapte. Tristan ar fi putut să îşi exprime mai clar intenţiile, în loc să se ascundă în spatele unei faţade clădite din glume şi jumătăţi de adevăr. Câteva intervenţii ar fi fost suficiente pentru a le oferi celor doi un final fericit. Nici nu aveau să se simtă în manuscris.

Dar nu era *corect.*

Era povestea mea şi a lui Spencer. Era plină de greşeli şi de inconsistenţe. Era sinceră — mai sinceră decât altele pe care le scrisesem înainte, sau pe care chiar le trăisem. Şi nu voiam să accept că nu puteam avea parte de capitolul 27.

Voiam capitolul 27, capitolul 28, capitolul 29 şi toate celelalte, împreună cu Spencer. Pentru că eram încă îndrăgostită de el până peste cap.

Eram furioasă şi rănită, însă eram convinsă că şi el se simţea la fel. îmi aruncase vorbe dure la ceartă, pentru că crezuse sincer că doream să îl folosesc doar pentru distracţie şi să-l păstrez doar ca poveste sexy, de spus la pahar. Nu era tocmai corect, însă puteam înţelege. Dacă voiam să ne regăsim şansa la un final fericit, unul dintre noi trebuia să facă un pas în direcţia potrivită. Aşa cum stăteau lucrurile acum nu avea să meargă niciodată.

Am citit din nou capitolul *2b.* Apoi m-am pus pe scris

.Capitolul 27

Spencer,

Tot ce simte Mackenzie pentru Tristan simt eu pentru tine. Şi încă mai mult. Ştiu că îmi este foarte greu sa ţi-o arăt deschis, dar... iată că am scris totul negru pe alb.

Nu îmi pot îndrepta greşelile, indiferent cât mi-aş dori. Dar pot proceda cum mi-ai arătat: o pot lua în fiecare zi de la început şi pot să fiu demnă de iubirea unui bărbat care este perfect pentru mine.

Cu dragoste, Daum

Am imprimat manuscrisul, am sunat-o pe Allie şi am plecat împreună spre casa lui Spencer. Acolo, am aşezat pachetul cu fundă albastră pe covoraşul de ia intrare.

Şi am aşteptat.

3Ă6Capitolul 37

Am aşteptat nouă ore.

La ora trei dimineaţa mi-a sunat telefonul. Am sărit în sus. încercând să dau de el pe întuneric, m-am lovit de noptieră. Am înjurat şi am preluat apelul.

— Alo?

A urmat un moment de tăcere.

— Tristan e un nemernic.

M-am trezit brusc.

— Nu o merită pe Mackenzie. La cum s-a purtat cu ea, eu aş căuta pe cineva mai potrivit, a continuat Spencer.

Am auzit foşnet de hârtii şi mi-am dres glasul. Inima îmi bătea nebuneşte.

— Dar Mackenzie nu vrea asta.

El a continuat să foşnească. Se auzea de parcă ar fi răsfoit manuscrisul.

— Dawn... Este o carte foarte bună. Sincer. Am simţit tot ce simte Mackenzie, citind.

Am murmurat o mulţumire.

— A trebuit să o recitesc ca să înţeleg tot. Mai ales lucrurile care se disting printre rânduri, a continuat, foşnind iar.

— Şi? îmi simţeam inima în gât.

— Acum... am înţeles. Poate că sunt mai lent, uneori.

— Să fii lent nu este rău. Şi eu sunt lentă, am spus eu, repede.

- OK. Şi-a dres din nou glasul. Mi-am dat seama de câteva lucruri.

- Te ascult.

- Nu îmi place felul în care Tristan schimbă femeile ca pe şosete. Este înnebunit după Kenzie de ani de zile, şi totuşi se poartă ca un taur în călduri. în câteva locuri, sentimentele lui devin puţin credibile, ca urmare.

- îmi amintesc că mi-a spus cineva că a avut doar relaţii de o noapte, am murmurat.

- O medie de zece femei pe săptămână este mai mult decât nerealistă, dulceaţă, chiar dacă Tristan este foarte atrăgător şi are un corp de vis.

Am închis ochii şi mi-am imaginat zâmbetul lui, arogant şi totuşi atât de *iubibil.* Am simţit un junghi în piept.

- în plus, cred că ar fi trebuit să se oprească după ce a cunoscut-o pe ea, a continuat el, încet.

Am înghiţit cu greu.

- Crezi?

- Definitiv.

- De ce?
- Pentru că ea este ceva cu totul diferit pentru el.
Mi se uscase gâtul.
- Şi el pentru ea.
I-am auzit respiraţia prin telefon şi mi-am dorit să fie aici, cu mine. Sau să fiu eu cu el.
- Nu am ştiut ce simţeai, Dawn, a spus el, după o vreme.
- Când?
- Tot timpul. Fireşte că am auzit când mi-ai spus că nu poţi - dar nu am înţeles decât acum. Ai descris gândurile lui Mackenzie foarte... realist. Mi-a venit să-mi dau una pentru că am fost orb şi ignorant şi pentru că nu
mi-am dat seama cum erau lucrurile pentru tine. Nu te-aş fi ameninţat, şi nici rănit, atunci.
Mă jucam cu ciucurii păturii.
— Ştiu.
— Am vrut doar să ţi-o spun şi eu.
Tăcerea mă irita, aşa că am încercam să revin la naturaleţea de la începutul conversaţiei.
— Mai puţine femei pentru Tristan. Am notat. Altceva?
La celălalt capăt s-a auzit din nou foşnind.
— Prima scenă de sex nu îmi place.
Am ciulit urechile.
— Poftim? Scenele mele de sex sunt bune!
— Nu spun că n-ar fi. Dar ai descris lucrurile de parcă el s-ar fi aruncat orbeşte asupra ei. De fapt, şi ea a fost la fel de lacomă, a spus Spencer, sec.
— Prostii. Mackenzie nu era atât de domică precum Tristan.
— Şi încă cum mai era! Avea ouăle cel puţin la fel de albăstrii ca ale lui.
Am pufnit.
Sawyer a gemut, apăsându-şi perna peste cap.
— Cred că ar trebui să o mai parcurgi o dată, mi-a spus Spencer, sincer.
— Am înţeles. Ce mai e pe lista ta?
— Capitolul 20. Mărturisirea sentimentelor lui Tristan pică în momentul nepotrivit.
— De aceea reacţionează Kenzie aşa.

— Mi se pare o reacţie adecvată, doar că Tristan trebuie să afle cândva de ce a reacţionat ea aşa. Ideea că Tristan ar iubi-o nu poate fi chiar atât de rea pentru ea, nu?

3csAm râs încet.

— Nu, chiar deloc. Fusese terminată de apelul lui Donovan.

— Chiar s-a dus la el şi i-a spus toate lucrurile acelea? a întrebat el.

Faţa lui Nate mi-a apărut în minte, cuprinsă de durerea pe care i-o provocasem când îi spusesem că decizia mea era definitivă.

— Da. S-a dus. Este foarte bucuroasă că a făcut-o, pentru că a terminat-o cu el.

— Asta e bine.

— Să-ţi spun ceva?

— Ia zi.

— Donovan se va căsători în curând şi va deveni tată.

Spencer a înjurat.

— Ce?

— Da. Acum locuieşte în casa pe care o cumpărase pentru el şi pentru Kenzie, împreună cu iubita lui şi cu copilul lor încă nenăscut.

— Ce idiot sinistru. Nu ar fi trebuit să o înşele niciodată.

— Dacă nu ar fi făcut-o, Tristan şi Kenzie nu s-ar ti împrietenit.

— Cred că ar fi dat unul peste celălalt, mai devreme sau mai târziu.

— Cum aşa?

— Pentru că soarta le-ar fi împărţit cărţile potrivite şi ar fi făcut cumva să se găsească. Şi pentru că Tristan nu ar fi avut linişte până nu o găsea.

Am râs încet.

— Râsul tău este sunetul meu preferat a spus ol imediat. Mi-a lipsit.

Am simţit că o întreagă trupă de samba mi se dezlănţuise în piept

— Care e următorul punct de pe lista ta?

— Dawn, îmi pare rău pentru tot ce ţi-am spus la nervi. Pentru că am renunţat la noi şi pentru că te-am numit laşă. Nu eşti laşă. Eşti chiar opusul.

Am apucat telefonul mai strâns.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles. Vocea lui devenise moale şi caldă. La fel

ca pătura mea. Eram furios şi frustrat. Simţeam mereu că trebuie să mă bucur de fiecare secundă cu tine, pentru că din clipă în clipă te poţi răzgândi şi poţi pleca. Dar nu a fost intenţia ta. Faptul că, după toate cele prin câte ai trecut, ai reuşit să îmi permiţi să ajung la tine, deşi aveai asemenea temeri, mi se pare foarte curajos. Acum înţeleg şi... îmi pare rău.

— Şi mie. Pentru tot, am şoptit eu. M-am sprijinit de pernă şi mi-am tras pătura până sub bărbie.

— Care-i faza cu capitolul 27? a mârâit Spencer, după o vreme.

— Nu există încă.

— Nu poţi să mă laşi aşa, Dawn. Am nevoie de următorul capitol.

— Nu pot să scriu mai departe pentru că nu ştiu ce se întâmplă mai departe. Am fost atât de disperată", că i-am cerut ajutorul lui Noian.

Spencer a râs, iar eu am înţeles ce voia să spună cu sunetul preferat. Şi eu simţeam la fel.

— Ce a spus maestrul?

— Noian a spus că, atunci când nu mai merge, ar trebui să mă desprind de gândurile care pun la îndoială finalul fericit.

- Dintr-odată, s-a lăsat tăcerea. Spencer părea sa nu niai respire.Spence? am întrebat eu. Am crezut că închisese.
- Vreau capitolul 27, Dawn.
- Şi eu. Dar nu ştiu cum, am spus.
- Tristan şi Mackenzie trebuie să fie împreună. Tu ştii asta, eu ştiu asta, iar lumea ştia deja asta de la începuturile timpului.

Harta multicoloră a lumii îmi strălucea în faţa ochilor. Clipeam neîntrerupt.

Aceleaşi cuvinte mi le spusese cu o cu totul altă ocazie. Atunci, eram încă prea puternic ancorată în trecut. Acum, inima mea era deschisă: pentru el, pentru încredere, pentru ce mă făcea să simt.

- Mai întreabă-mă o dată, am şoptit.
- Ce? a făcut Spencer.
- Mai întreabă-mă o dată.
- Nu îmi dau seama ce vrei, dulceaţă. Mi-am dres glasul, să îmi înmoi nodul din gât.
- Putem vorbi ore în şir despre greşelile noastre. Sau putem sări peste asta şi putem încerca să facem lucrurile bine. Mi-am muşcat buza inferioară. Aşa că te rog să mă mai întrebi o dată dacă vreau să ies cu tine, ca să îţi pot oferi, în sfârşit, răspunsul corect.

A inspirat auzibil.

- Ieşi cu mine în oraş. Am râs.
- Asta nu a fost o întrebare.
- Futu-i, aşa e. A tras din nou aer în piept. Dawn l.ily Edwards, ai dori să îmi faci onoarea de a ieşi cu mine in oraş?

M-am adunat, pregătindu-mă să îi dau răspunsul pe care ii merita de la început.

- Da, da, da!

Capitolul 38

«n hhCi de carer se ca P™*ra? am întrebat, ubţundu-mi buzele şi behăind.
, u x x A ş a imi placi mai P mult. Mi-a zâmbit, m-a prins de bărbie şi mi-a înclinat capul pe spate.

— Cum? am întrebat eu, deşi ştiam răspunsul.
— Fericită, a spus ea.

Am zâmbit. Mă simţeam şi eu mult mai bine.

— Atunci, fii mai cooperantă, m-a îndemnat ea. gesticulând cu gloss-ul.

Mi-am ţuguiat buzele şi am stat liniştită cât mi-a aplicat culoarea rozalie.

Mergeam la prima mea întâlnire. Prima întâlnire cu Spencer.

Muream de nerăbdare.

Ultima dată îl văzusem la studioul foto. Până astăzi, ne dădusem telefoane şi ne scrisesem mesaje.

— Nu ţi-a spus unde mergeţi? Am clătinat din cap.

- Nu aveam idee unde dorea să mă ducă Spencer. pentru că refuzase să mi-o dezvăluie. Era surpriză, iar asta îmi accentua nerăbdarea şi nu îmi uşura delcv ale^rea tinutei. Până la urmă. hotărâsen, să ^^bracundeux^ cu partea de sus din dantelă şi tustă pană la ^nunc Speram să nu mă înşel amarnic.Kaden! am urlat eu, iar Allie a tresărit.

- **Avertizează-mă** data viitoare, a murmurat ea şi a vârât gloss-ul în geanta pentru cosmetice.

- Ce e? a întrebat Kaden, vârându-şi capul în baie.

- Chiar nu ai nicio idee...

A dispărut înainte să îmi termin vorba. Am oftat, frustrată.

- Nu ai nicio şansă. Nici măcar eu nu am vreo şansă dacă îşi pune ceva în cap, mi-a spus Allie. M-a mai privit o dată. Eşti superbă.

M-am ridicat de pe marginea căzii şi m-am uitat în oglindă. îmi împletisem părul în coadă, fiindcă ştiam că îi plăcea lui Spencer când îl purtam aşa. Trăsesem de şuviţe, să pară lejeră. Allie îmi aplicase tonuri calde de maro pe pleoape. Aveam genele rimelate şi buzele date cu gloss rozaliu.

- Arăt de parcă aş merge la întâlnire, am spus, ducându-mi dosurile palmelor la obraji. îmi era cald.

- Sunteţi atât de dulci, a spus Allie, în timp ce mergeam în camera de zi.

M-am încălţat cu sandalele cu toc albastre, cu baretă subţire în jurul gleznei. îmi plăceau mult şi nu avusesem până acum ocazia să le port. Pentru prima mea întâlnire cu Spencer, păreau perfecte.

- Şi eu vreau la întâlnire, Kaden. Allie i-a înconjurat talia cu braţele, din spate.

- Tot ce doreşti, Bubbles. Deşi mi se pare mişto să petrec timp cu tine şi acasă. întâlnirile sunt atât de supraapreciate. Lumea este mereu ţeapănă şi... Mi-a remarcat ochii mari şi s-a oprit. Dar întâlnirile pot fi şi- ăăă, frumoase.

Am clipit sceptică.

- Mersi, Kaden.

Am auzit soneria. M-am speriat şi mi-am Up^ buzele, ca să mă asigur că erau încă date cu gloss.

Kaden s-a îndreptat spre uşă.

— Arăţi de parcă ţi-ar fi vârât cineva o creangă în fund, Da\vn. Fii şi tu mai prietenoasă.

Nli-am dorit să fi avut la îndemână ceva cu care să îl lovesc în cap. Din păcate, a dispărut pe hol şi a deschis uşa. Apoi, a fluierat uimit.

— .Arăţi mişto, barosane.

Nu am înţeles răspunsul lui Spencer.

— Mă simt de parcă ar ieşi fiică-mea la prima întâlnire, a spus Allie. Şi-a făcut vânt cu mâinile — semn clar că urma să plângă în câteva minute.

— Nu, Allie. Ce ai făcut? a întrebat Kaden, alarmat. A intrat din nou in camera de zi, urmat de Spencer.

Dar nu le mai dădeam atenţie celor doi prieteni ai mei.

Spencer purta costum. Era negru, clasic şi avea un model modest. Sub sacou avea o cămaşă albă, încheiată până sus, care îmi provoca dorinţa de a i-o smulge de pe trup. Xu purta cravată — ceea ce făcea şi mai posibilă fantezia.

îşi aranjase părul negru. Xu exagerat, doar o idee. Îmi venea să sar pe el. Dar, de data asta, voiam să las îucrurile să evolueze încet, iar succesiunea corectă sigur nu includea sex la prima întâlnire.

Mare păcat.

Mi se uscase gâtul. L-am simţit ca pe iască pe măsură ce Spencer se apropia de mine. Avea un zâmbet agăţat în colţul eurii$_f$ pe care i l-am întors.

— Hei. a spus, aplecându-se spre mine. M-a sărutat pe obraz şi mi-a tors la ureche: Arăţi minunat, Dawn.

M-a străbătut un fior şi mi s-a strâns stomacul.

— Mulţumesc. Şi tu.

- 5-a îndreptat şi mi-a oferit braţul.Eşti gata?

Am încuviinţat şi m-am întors scurt spre Allie şi Kaden.

- **Pleacă, înainte să înceapă să bocească, mi-a spus Kaden.**

Allie i-a dat una în stomac, iar el a icnit.

- **Dar nu vreau să plâng deloc, a spus ea, clipind rapid. Mă bucur enorm.**

- **Şi eu, am spus, şi m-am întors spre Spencer.**

Am pornit împreună spre uşa camerei de zi. M-am mai uitat o dată peste umăr şi i-am făcut cu ochiul lui Allie.

Spencer m-a dus la restaurantul meu italian preferat, Cassano's. Avea cele mai bune paste şi pizza din întregul Woodshill. De afară, faţada sa nedecorată nu părea deosebită, dar interiorul frumos compensa pe deplin. Atmosfera era foarte intimă şi plăcută, cu ajutorul fotografiilor alb-negru ale locurilor importante din Italia şi cu imaginile luate din arhiva personală a proprietarului. Astăzi, aveau şi pianist, care cânta live. Notele umpleau restaurantul, din care venea o aromă delicioasă de mâncare proaspătă.

Spencer şi-a împletit degetele cu ale mele şi m-a condus pe lângă mese, in direcţia bucătăriei. Aproape că m-am oprit să il întreb ce punea la cale, dar aveam încredere in el, aşa că m-am lăsat condusă mai departe, prin uşile batante.

În bucătăria de la Cassano's era vânzoleală. Ajunsesem devreme - era doar după-amiaza **târziu - şi eram convinsă că era foarte aglomerat aici, seara. Pe plita imensă se aflau câteva tigăi in care fierbea sosul, iar vizavi, printr-un spaţiu dintre rafturile imense de oţel, vedeam pe cineva care arunca aluatul de pizza in aer.**

Niciunul dintre ajutoarele de bucătari nu s-a mirat că eram acolo. Cei mai mulţi l-au salutat pe Spencer, apot

Ytt

pe mine, foarte prietenoşi. Cu paşi siguri, el m-a condus prin bucătărie, printre oale şi tigăi, până când am ajuns în spate de tot.

— Ah, iată-vă. Bărbatul pe care îl văzusem aruncând aluatul crud de pizza în aer a venit spre noi, cu braţele deschise. Avea făină pe mâini, purta un şorţ alb, pudrat de asemenea cu făină, şi o tichie imprimată cu stele. Era foarte bronzat şi avea faţa acoperită de o reţea de riduri fine. Un început de barbă îi acoperea obrajii.

— Dawn, acesta este Antonio Cassano, proprietarul localului. Astăzi ne va arăta cum se pregăteşte pizza italiană, mi-a explicat Spencer.

Antonio l-a luat pe Spencer de mână şi l-a tras într-o jumătate de îmbrăţişare, lovindu-l prieteneşte pe spate. Apoi, s-a aplecat uşurel spre mine.

— Bună, Dawn. încântat. Spune-mi Tony. Avea un accent abia simţit, care îi făcea vocea melodioasă.

— Şi eu mă bucur, am spus, tot mai uluită.

— Aşadar, prieteni. Tony a plesnit din palme şi s-a dus înapoi la blatul de lucru. De acolo, a luat două şorţuri albe, curate, pe care ni le-a întins. Păreţi foarte eleganţi, iar pe noi ne aşteaptă o muncă destul de murdară, ne'-a făcut el cu ochiul, iar Spencer a rânjit.

Am înţeles imediat cum de se înţelegeau atât de bine.

Spencer a luat şorţul de la Tony. Mi-a ridicat partea de sus peste cap, atent să nu îmi strice coafura. Apoi, mi l-a legat cu fundă, în faţă. Degetele lui au atins fâşia dezvelită de piele care se afla între topul de dantelă şi fustă, şi am inspirat scurt. A durat o veşnicie până când a terminat de legat şorţul. Apoi, şi-a scos sacoul, şi-a suflecat mânecile

- acum nu doar căldura cuptorului îmi încălzea obrajii
- şi şi-a legat propriul şorţ în jurul şoldurilor.

Tony ne-a condus spre chiuvetă, unde ne-am scos accesoriile şi ne-am spălat temeinic mâinile. La final, ne-am întors la blatul de lucru._ Aşa a început Tony. Vă arăt cum se aruncă aluatul pentru pizza. A tras două funduri imense, cu bucăţi de aluat, pe suprafaţa de inox. Mai întâi, luaţi nişte făină, ca aluatul să nu vi se lipească de degete.

I-am urmat indicaţiile. Tony se învârtea în jurul nostru. A dat mai tare radioul care se afla pe raftul de oţel. Muzica italienească a umplut încăperea, iar ajutoarele care tăiau legume au jubilat.

M-am uitat la Spencer. Presăra boţul de aluat cu făină şi îşi lăsa degetele să alunece pe el. M-am încălzit.

— După aceea, apăsaţi aluatul cu palma până când are o grosime de câţiva centimetri, a spus Tony.

M-am uitat iar la Spencer. Apăsa aluatul cu blândeţe, însă nu îl aplatiza, ci... îl frământa. De parcă nu s-ar fi aflat un boţ de aluat sub degetele lui, ci un sân. Am ridicat o sprânceană şi l-am privit în faţă. Avea ochii închişi şi o expresie încântată. Mi-am suprimat un surâs.

Am auzit un pocnet, iar Spencer a fost smuls din transă. Tony îl plesnise cu un şervet ud peste dos.

- Dacă nu iei lucrurile în serios, aştepţi afară, până ce terminăm noi, a ameninţat bucătarul.

Spencer şi-a lipit buzele şi a încuviinţat, vinovat. Când Tony s-a uitat în altă parte, Spencer mi-a făcut cu ochiul. Nu cunoscusem încă un tip care să poată face cu ochiul fără să pară un idiot, dar Spencer reuşea. Mai mult, era chiar foarte atrăgător când o făcea.

- Nu mă privi aşa, a murmurat el.

Am rânjit. îmi fusese teamă înainte de întâlnire. Mă temusem că lucrurile vor fi diferite. Că vom fi rigizi sau că nu vom fi uitat de ceartă. Dar mă înşelasem. Totul era la fel, dacă nu chiar mai bine. Era o întâlnire foarte reuşită.

- De unde îl cunoşti pe Tony? am întrebat, în timp ce frământam aluatul.

- A lucrat cândva pentru ai mei. Era furnizorul nostru, a răspuns Spence. Un surâs i se juca pe buze. Câiui avem cinci ani. era cel mai bun prieten al meu. S-a mutat aici înainte... înainte de accident. înainte să trec prin faza de ticălos.

— Eraţi apropiaţi?

— Tata nu era încântat, însă da. Tony este un tip minunat şi m-a învăţat multe. După ce a plecat, am fost furios, aşa că lucrurile s-au dus naibii.

— Termină cu asta! îţi amărâşti partenera când ii povesteşti asemenea prostii, a răsunat vocea lui Tony din spatele nostru. Mi-a privit peste umăr. Foarte bine. Apoi s-a uitat la Spencer. Cam gros, dar putem rezolva. A apucat aluatul meu de margine. între degetul mare şi arătător. Acum, folosiţi discul şi tăiaţi aluatul cam la distanţa asta de margine.

I-am urmat instrucţiunile.

— Tu cum stai cu prietenii din copilărie? m-a întrebat Spencer.

— Mă înţeleg binişor cu Luke. Xu făcea parte din cercul de prieteni comuni ai mei şi ai lui Xate. pentru că este fiul unui coleg al tatei. Am stat adesea in atelier şi am vorbit despre toate cele. Cu ceilalţi, nu mai am nicio legătură.

Mi-a aruncat o privire piezişă.

— Este mai bine aşa. I-am asigurat, zâmbind. Sunt mult mai fericită aici. decât eram în Portland. Pentru că pot să fiu cine sunt. Şi am şi senzaţia că nu am avut niciodată prieteni cum am aici. De exemplu. Allie şi cu mine ne spunem totul, iar asta nu s-a întâmplat niciodată cu prietenele anterioare: au fost relaţii superficiale.

Aşa este şi pentru mine. Toţi cei de la şcoala particulară nu aveau de fapt niciun interes pentru mine. A existat mereu o comparaţie cu cei care aveau părinţi mai bogaţi şi mai cool. Ehipă accidentul Oliviei, nu am mai ţinut legătura cu nimeni. Mă considerau un ciudat, din cauza terapiei, a medicamentelor şi a faptului că preferam să petrec timp cu Livvy, în loc să merg la petreceri.Era uluitor cât de uşor îi era să discute cu mine despre asta. Acolo unde existaseră doar bariere, nu mai existau. Discutam despre trecut de parcă ar fi fost doar atât. Trecut. Ceva încheiat, peste care trecusem şi care nu mai avea nicio putere asupra noastră. Pentru că acum ţinea doar de noi încotro mergeam.

— Acum putem arunca, Tony? a întrebat Spencer.

Bucătarul s-a uitat la pizzele noastre, care căpătaseră o oarecare formă, a mai schimbat câte ceva ca să îmbunătăţească marginile şi a încuviinţat.

— Acum, loviţi aluatul cu pumnul — cam aşa, a spus el, făcând mişcarea. A strâns şi cealaltă mână în pumn, apoi a trecut-o peste cealaltă. Foarte bine, Dawn. A făcut un semn energic din cap. Acum, treceţi-vă mâinile peste aluat.

— Dar aşa se va subţia şi mai mult, am spus eu.

— N-are importanţă, a răspuns Tony. Acum, roteşte-ţi pumnul stâng spre tine, iar celălalt îndepărtează-l de corp, pentru ca aluatul să se răsucească. Foarte bine, Spencer!

Spencer reuşise deja răsucirea, în timp ce mie îmi ieşeau doar nişte mişcări leşinate. Când a scăpat aluatul, am scos un strigăt triumfător.

— Când pizzele voastre au diametrul potrivit, puteţi mişca pumnii într-un semicerc invers. Apoi, îi răsuciţi în faţă. Dacă vă îndreptaţi mişcarea uşor în sus, aluatul se roteşte mai uşor.

Am încercat, dar aluatul meu a căzut.

- A fost prea tare, Dawn. Ai grijă să nu ţi se lipească pizza de faţa ta frumoasă, a spus Tony.

Spencer a râs. A încercat încă o dată, dar braţul ku era **atât** de aproape de **al** meu, că l-am simţit **tremurând.** l, am călcat cu locul pe picior. A icnit.

În secunda următoare, a încercat să ne iasă răsucirea **lira mai dificil decât părea. Aveam faţa plină de IA«*»**VH) şi eram sigură că nici şorţul nu îmi prea proteja ţinuta. După un sfert de oră, mi-a reuşit. Aluatul mi s-a răsucit între pumni şi am chiţăit.

— Bravo, Dawn! Acum, poţi să il arunci în sus. Dar atenţie: foloseşte pumnii cu blândeţe, ca să nu se rupă, a spus Tony.

Am încercat şi am reuşit să i! prind din nou.

— Este incredibil de sexy, a murmurat Spencer.

Am aruncat din nou pi/za, de data asta ceva mai sus. Am prins-o in pumni şi i-am zâmbit larg.

— Sunt minunată.

Spencer îşi lăsase pizza să cadă pe blatul de lucru şi mă privea. Ochii lui mi-au mângâiat gura şi apoi iar ochii. *Vreau xî texîrut,* imi spuneau.

— Aluatul tău poate fi deja acoperit cu topping, a spus Tony, iar eu mi-am luat repede privirea de la Spencer. Apoi, Tony s-a uitat la aluatul lui şi a încreţit nasul. Al tău mai are nevoie de prelucrare.

După ce am vârât hiaturile de pizza in cuptor, ne-am scos şorţurile şi ne-am spălat pe mâini, până f¿1 coate. Ne-am ajutat reciproc să ne ştergem urmele de făină de pe feţe, iar eu m-am folosit de fiecare ocazie să ii ating colţurile gurii şi conturul maxilarului.

Spencer va îmbrăcat din nou cu scoul şi m-a condus înapoi prin restaurant, până când am ajuns lângă pianist. Pe suprafaţa liberă din faţa pianului, m-a tras spre el. *L-am* privit perplexă.

— Ce faci? am întrebat.

M-a luat de mână, mi-a mângâiat pielea cu degetul *mare* şi mi-a cuprins talia cu celălalt braţ, \"e~a condus de probă *înainte* şi înapoi.

— Dansez, a spus el, scurt.

— fc din manualul de Întâlniri? am întrebat eu, amuzată.

A clătinat din cap şi m-a tras aproape de el, până când urechea mea i-a atins maxilarul.

— Nu. Dar am vrut mereu să fac asta cu tine.

A început să se mişte. Pianistul cânta o melodie care mi se părea vag cunoscută, dar nu o puteam identifica.

Mi-am dat capul pe spate, iar ochii lui Spencer s-au întunecat când ni s-au întâlnit privirile.

— Am făcu t-o rău de oaie, Dawn.

Am clătinat din cap.

— Asta e prima noastră întâlnire. Ce s-a întâmplat înainte nu mai contează.

Spencer mi-a atins fâşia de piele dintre cele două piese vestimentare. Degetele lui şi-au găsit drumul pe sub talia fustei şi mi-au mângâiat talia. M-am topit în braţele lui.

— Voiam doar să îţi mai spun o dată că îmi pare rău.

— Şi mie. Am terminat? am întrebat eu.

— Sigur că nu am terminat unul cu celălalt, Dawn Edwards, a răspuns el încet şi s-a aplecat până când ni s-au apropiat buzele la câţiva centimetri. Gurile noastre s-au atins fugitiv. O promisiune. Ăsta e doar începutul.

După ce Tony ne-a adus pizzele împachetate în cutii, Spencer a plătit şi am plecat din restaurant. Credeam că vom rămâne acolo să mâncăm, dar planul era altul.

În maşină, Spencer s-a răsucit spre mine.

— Dawn, aş vrea să te prezint surorii mele.

Am căscat ochii.

— Ştiu că este prima noastră întâlnire şi nu vreau să pun presiune pe tine, dar... Olivia este o parte importantă a vieţii mele, şi vreau de multă vreme să vă fac cunoştinţă. Ştiu că...

Am sărit pe el. Ad litteram. în două secunde eram in poala lui, cu braţele în jurul gâtului său.

M-a prins in braţe.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, dar îmi place.

Mi-am îngropat tata în clavicula lui. Am inhalat adânc mirosul lui familiar, plăcut. Mă înţepau lacrimile, iar pieptul meu părea pe punctul de a exploda.

— Dulceaţă? M-a mângâiat pe spate. E totul OK?

M-am dat puţin înapoi, ca să îl privesc.

— Eşti sigur?

1 s-a înmuiat privirea. Mi-a dat la o parte o şuviţă de pe trunte. Apoi, a încuviinţat încet.

— Ştiu cât de importantă este pentru tine. Dacă te răzgândeşti, nu e o problemă.

— Cred că Livvy nt-ar ucide cu mâna ei dacă nu te aduc odată acasă. Aşteaptă deja. mi-a spus el. amuzat.

— Ce?

A încuviinţat.

— l-am dat cadoul de la tine. după ce am vorbit la teleton. Am rugat-o să aştepte şi să îl deschidă numai când te aduc cu mine.

L-am lovit în umăr.

— Nu poţi să îi vâri un cadou sub nas şi să îi interzici să îl deschidă.

— Planul nu a tost tocmai bine gândit, aşa este.

— Atunci, să ne grăbim! Am încercat să mă ridic din poala lui. însă el m-a ţinut de şolduri.

— încă un lucru.

— Ce?

M-a prins cu mâna de ceată şi m-a tras spre el. Am aşteptat atingerea buzelor lui, insă el m-a privit parcă aşteptând să îi dau permisiunea.

Mi-am lipit gura do a lui. Mi-am lăsat limba să ii atingă încet buza do jos şi am ronţăit-o uşor. A scos u

noftat mic, pe care i l-am înăbuşit. Limba lui mi s-a strecurat în gură şi a găsit-o pe a mea. Doamne, cât imi lipsise asta.

Mi s-a părut ca primul nostru sărut, al doilea sărut, al 27-lea sărut. Era numai abandon, emoţii şi avea gust de noi începuturi. Avea gust de ceva măreţ. De *noi.*

De data aceasta, faţada impunătoare a clădirii nu mi s-a mai părut atât de înspăimântătoare. Mi s-a părut că o vedeam pentru prima dată, acum, că nu era vorba despre o urgenţă.

în faţa uşii, Spencer m-a strâns de mână. în cealaltă mână ţinea cutiile de pizza pe care le pregătisem la Cassano's.

S-a deschis uşa grea, iar mama lui Spencer ne-a zâmbit cu prietenie.

— Dawn, mă bucur mult să te revăd. M-a luat în braţe. Apoi s-a întors spre fiul ei. Salut, barosane.

Spencer şi-a îmbrăţişat strâns mama.

— Livvy vă aşteaptă deja. A vorbit numai despre tine toată ziua, Dawn. Mi-a zâmbit peste umăr, in timp ce străbătea foaierul imens şi se îndrepta spre camera în faţa căreia, cu câteva luni în urmă, şezusem o noapte.

Eram scăldată de sudoare. Am rămas pe loc şi l-am privit pe Spencer, căutând ajutor.

- Dacă nu mă suportă? am şoptit eu.

— Mă îndoiesc.

- De unde ştii? Uită-te la mine. O fată de 15 ani nu m-ar găsi foarte cool.

— Nu-i adevărat.

- Tu nu eşti o fată de 15 ani, aşa că nu poţi evalua

Mi-a dus mâna la buze.

- Ai încredere în mine.

Ani înghiţit cu greu şi am încuviinţat. Apoi, am intrat în camera de zi, am tăcut un semn din cap spre doamna Cosgrove şi am intrat în cameră imediat după Spencer.

— În sfârşit!

Olivia şedea în fotoliul în care o văzusem fugitiv, ultima dată. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre noi.

Cu părul ei întunecat, sprâncenele groase şi gura lată, acum toată un zâmbet, era bucăţică ruptă din Spencer. Şi era înaltă. Adolescenta asta nu prea mai semăna cu fetiţa pe care o văzusem în fotografia de pe biroul lui Spencer. Avea genele date cu rimei, purta gloss, iar părul şi-l ridicase într-o coafură lejeră. Purta blugi strâmţi şi un tricou cu o inimă mare, sclipicioasă, în interiorul căreia scria #LovelsLove.

Mi-a plăcut imediat.

— Salut, a spus ea. M-a îmbrăţişat scurt şi mi-a dat drumul repede. Eu sunt Olivia.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârşit, am spus eu, deşi era puţin spus. Eu sunt Davvn.

— Ştiu. Vorbeşte... A făcut o pauză, iar zâmbetul i-a alunecat puţin. A inspirat adânc ^i a coborât privirea. Pupă o vreme, a ridicat-o iar. So înroşise. A durat încă puţin pană a reuşit să vorbească iar. Vorbeşte mult. Despre tine.

— Numai de bine, dulceaţă. Spencer a pus cutiile de pizza pe masa antică, apoi şi-a îmbrăţişat puternic sora.

Ea s-a desprins imediat, aranjăndu-şi părul,

— Vezi? a strigat Spencer. I a asta mă refeream când atu vorbit despre ziua eiî Abia ce a împlinit 15 ani, că nu ii mai sunt pe plac.

— Şt eu tn-aş enerva dacă mi-ai strica freza, i-am spus analizând efectele devastatoare. Să văd.

Olivia s-a întors spre mine, iar eu i-am aranjat la loc agrafa care aproape îi fusese smulsă. Am văzut cicatricea albă din partea stângă a capului. Se vedea clar că de-a lungul dungii late nu creştea deloc păr, însă Olivia îşi aranjase părul încât să ascundă aproape totul.

— Gata. S-a rezolvat, am spus.

— Mulţumesc, mi-a zâmbit ea. Doar de aproape se vedea cum i se ridica niţel mai sus colţul diri dreapta al gurii. Toată jumătatea stângă a feţei i-a rămas imobilă. Acum... trebuie să... A inspirat adânc, căutându-şi cuvintele potrivite. A urmat o pauză de câteva secunde. Trebuie să despachetez.

— Din punctul meu de vedere, ai fi putut să faci asta deja, am spus eu. Dar cred că Spence a avut chef de dramă.

— Cu plăcere. A luat cadoul de jos şi a făcut un semn spre fotoliu.

Am luat loc lângă ea.

Olivia a ridicat pachetul şi l-a zgâlţâit uşor. Apoi, a smuls funda atât de brusc, că a trebuit să zâmbesc. Semăna foarte bine cu mine când desfăceam pachete. Nu aveam niciodată răbdare să despachetez, ci rupeam imediat ambalajele.

— Ah, cât de mişto, mersi, a spus Olivia, scoţând voucherul de la Barnes & Noble, să-l poată vedea Spencer. Rămăsese acolo unde îl lăsasem şi îşi privea sora cu braţele încrucişate.

Olivia deschisese deja ciocolata şi îşi vâra o bucata în gură. Mi-a întins şi mie pachetul.

M-am servit.

— Mersi.

Olivia a scos jurnalul din cutie.

Wow, a exclamat ea. L-a deschis la prima pagină şi a privit imaginile pe care le lipisem acolo. Spencer s-aapropiat de noi şi s-a aplecat peste spătarul fotoliului, sprijinit în coate.

Olivia a răsfoit încetişor jurnalul. La pagina cu textul melodiei *Through The Dark* de la One Direction a zâmbit şi a urmărit cuvintele cu degetele. Pe pagina următoare erau fotografiile cu gaşca, pe care le făcusem la Coos Bay.

— Aici este...? a spus Olivia, dând capul pe spate, ca să îl privească pe Spencer.

— Fântâna, da. Nici măcar nu am văzut fotografiile astea, încă, a răspuns el, înclinându-se niţel in faţă.

— Ce frumos, a spus Olivia, încercuind cu degetele feţele noastre din poză.

— Firește că suntem frumoşi, a spus Spencer.

Mi-au tremurat colţurile gurii.

— Nu poţi să..., a început Olivia. A rămas cu gura deschisă, pentru o clipă. Este...

— Arogant? Spencer a rânjit spre ea, peste spătar. Cand vine vorba despre Dawn şi despre mine. nu sunt niciodată modest. Ar trebui să ştii asta deja, Livvv.

A râs. Mi se părea minunat şi totodată fascinant cum comunicau între ei. Citisem că nu trebuia să fii nesigur în preajma afazicilor, ci să îi susţii când îşi căutau cuvintele, în loc să le pui întrebări care nu făceau decât să îi enerveze.

— Chiar vorbeşte mult despre tine. Este... enervant, uneori, a spus Olivia, şi s-a uitat din nou la jurnal. A răsfoit mai departe. Ce cântec este... aici? a întrebat.

M-am uitat la rândurile la care se referea. Apoi. am inspirat adânc.

— Nu-mi spune că nu îl ştii.

A clătinat din cap şi i s-au desprins câteva şuviţe din coafură.

- **Am privit-o uluită. Eram şuierată.Mi s-a spus că ştii toate filmele pentru adolescenţi din lume. Dar dacă nu ai văzut** *Cinderella Story...* **atunci ai o lacună serioasă în educaţie! Dacă ştiam, ţi-aş fi dăruit setul!**

Spencer şi-a mascat râsul cu un acces de tuse.

Am arătat cu degetul spre el.

- **Este de datoria ta să îi prezinţi filmele clasice, Spence!**

- **Nu am susţinut niciodată că aş fi pregătit pentru job, a spus el. Zâmbea larg, călduros şi sincer. I se luminaseră ochii şi îmi dădeam seama că era fericit.**

- **Poţi să ai..., a început Olivia şi şi-a dres glasul. Poţi să îi iei tu jobul. îl concediez pe Spence. S-a uitat de la mine la el. în plus, vei veni mult mai des pe aici, nu?**

M-am pierdut în zâmbetul lui Spencer. Fericirea lui se reflecta într-a mea, şi simţeam că tremur la interior, nebuneşte. Apoi, i-am privit sora — fata care însemna totul pentru bărbatul pe care îl iubeam.
Nu mi-aş putea imagina ceva mai mişto

.Epilog

Trei luni mai târziu

L-am văzut pe Isaac luptându-se cu mulţimea M-am întins şi am ridicat mâna, să-i fac semn să vină spre noi. M-a văzut şi a zâmbit

— Salut, le-a spus el lui Allie, Kaden, Scott şi Everly, care şedeau cu mine la masă.

în seara asta primisem locul nostru preferat, în colţ la Hillhouse.

— Salut. L-am îmbrăţişat. Mă bucur că ai putut să vii.

— Nu se putea altfel, cu aşa o invitaţie misterioasă, a spus el, şi s-a aşezat în faţa mea. Ce sărbătorim?

— Nu poate spune până când nu ajung şi ceilalţi, a spus Allie.

Everly şi cu mine ne-am zâmbit peste masă. Ştia deja care era motivul pentru întâlnirea noastră. în ultimele luni ne apropiaserăm şi mai mult şi devenisem prietene foarte bune. Tata şi Maureen erau nedespărţiţi, aşa că petrecusem mult timp împreună în timpul vacanţei de vară.

- Zâmbeşte şi tace, a spus Scott, sorbind din bere. De ore bune.

Everly s-a uitat la ceas.

J

- Suntem aici de jumătate de oră, Scott.

I uminrt unui bliţ nva făcut să tresar. M-am răsucit si ani vă/.ul-o pe Sawyer, la câţiva metri, cu un aparat imens, mirrorless, ascunzându-i faţa.

— Nu privi la aparat, Dawn, a spus ea tare, ca să acopere muzica. Deja cunoşti procedura.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Te-am invitat la petrecere, nu am angajat o fotografă, Sawyer.

— Unde merg eu, merge şi Frank. Nu a lăsat aparatul jos.

După ce, în ultimele săptămâni, fusesem nevoită să îi pozez lui Sawyer de vreo opt ori, fusese imperios să găsesc un nume pentru aparat.

Colega mea s-a îndreptat spre noi şi a rămas lângă Isaac.

— Dă-te mai încolo, tocilarule.

Isaac a ridicat o sprânceană.

A bătut din gene şi i-a dăruit unul dintre rarele ei surâsuri.

— Te rog.

Isaac s-a înroşit şi s-a strecurat pe banchetă, lângă Allie.

Sawyer s-a aşezat lângă el şi l-a pus pe Frank pe masă.

— Care e motivul petrecerii?

S-a uitat în jur şi a evitat privirea lui Allie şi lui Kaden. Chestia asta dintre ei trebuia să înceteze imediat. Cu toţii făceau parte din cercul meu apropiat de prieteni şi mi se părea aiurea că nu îşi vorbeau în continuare, doar pentru că Sawyer avusese cândva un flirt cu Kaden.

— Rahat, a spus Kaden, brusc, lovindu-se peste frunte. Nu e cu toate acasă.

— Dulceaţă!

M-am întors în direcţia din care venise vocea lui Spencer.

Era adevărat că îi lipsea o doagă. Şi îl iubeam pentru asta.

Nu se prea vedea, pentru că ducea un mănunchi imens de baloane umplute cu heliu. Nu aş fi putut spune câte erau. Pe câteva erau imprimate litere care îmi formau numele, iar pe altele scria *Sincere felicitări.*

— Să nu îmi spui că eşti însărcinată, a zis Sawyer.

M-am întors repede spre ea.

— Cerule, nu!

— V-am prins de atât de multe ori unul cu celălalt, că începusem să mă întreb.

Am simţit că mă înroşesc.

— Acum ştii şi tu cum mă simţeam eu pe vremuri.

— Dar nu vă mutaţi împreună, nu? N-am niciun chef să împart camera cu o străină, a mormăit ea.

I-am aruncat un zâmbet încurajator.

— Stai calmă. Nu scapi atât de uşor de mine.

Spencer s-a apropiat de noi, urmat de Ethan şi de Monica. A trebuit să îndepărteze baloanele ca să mă poată săruta. I-am înconjurat gâtul cu braţele şi l-am tras mai aproape de mine. Gândul că îmi aparţinea era copleşitor,

încă, şi mă foloseam de fiecare oportunitate să îi arăt cât de îndrăgostită eram. Chiar dacă sărutul acesta, care devenea tot mai profund, nu era în întregime altruist. Mi-am strecurat limba în gura lui, iar el a scos zgomotul acela din adâncul pieptului, care mă făcea de fiecare dată să mă cutremur.
Când Scott şi-a dres glasul, m-am desprins de el cu greu.

- Sunt pentru mine? am întrebat.

M-am gândit să sărbătorim cum trebuie, dacă tot sărbătorim. Aveam nevoie de baloane. Mi-a făcut cu ochiul şi s-a aşezat lângă mine

.Fthan a tras-o pe Monica în poala lui, la capătul mesei.

— Atlăm şi noi ce sărbătorim? Doar să ştim. Nu că nu mi-ar plăcea şi petrecerile fără motiv. Şi-a înconjurat iubita cu braţele.

— Haide, iubito. Zi-le, zi-le, zi-le, m-a încurajat Spencer, şi mi-a pus o mână pe coapsa goală, pe sub masă.

I-am privit pe rând. Isaac a luat o cheie şi a lovit-o de paharul lui Allie, anunţând un discurs.

— Nu am niciun discurs pregătit, am spus eu, ridicând mâinile. Am simţit că mă înroşesc şi mai tare; aveam să semăn cu o sfeclă, curând. Degetele lui Spencer mi-au mângâiat interiorul coapsei, iar eu mi-am lipit genunchii laolaltă. Ştiţi deja că în ultimul an am publicat multe povestiri sub pseudonim.

Grupul a fost străbătut de un murmur de încuviinţare. Cu toţii aflaseră despre cum îmi petreceam timpul. Chiar şi Kaden citise una dintre povestiri. Alesese *Hot for* You. Fusesem de faţă şi îl observasem. Allie şi cu mine ne imaginasem cum se oripila în birou. Când ieşise, însă, obrajii lui erau încinşi.

— În ultimele luni, am lucrat la primul meu roman. Sawyer vă poate confirma că am stat trează zi şi noapte şi am scris, în modul zombi, am spus, arătând cu capul spre colega mea.

— Zombi este o descriere perfectă. A stat pe pat, uneori la birou, fără să facă duş, cu cearcăne negre sub ochi, arătând ca o nebună. Uneori, plângea în timp ce scria, iar alteori arăta de parcă urma să aibă orgasm din clipă în clipă.

Isaac s-a înroşit îngrozitor, a luat paharul lui Allie şi a înghiţit o cantitate generoasă de lichid. Nici nu cred că şi-a dat seama ce făcuse.

- Mulţumesc, Sawyer, pentru această descriere atât de realistă a stărilor mele, am spus.

A zâmbit şi m-a îndemnat să continui.

— În orice caz, am lucrat intensiv cu cititorul meu de test — am făcut semn spre Spencer, iar el s-a înclinat uşor - la acest roman. Profesorul meu şi al lui Everly, Noian, a citit şi el proiectul şi a făcut observaţii despre cum putea fi îmbunătăţit stilul.

— Tipul care seamănă cu Thor? a întrebat Monica, privind de la mine la Allie.

Am încuviinţat, iar ea a oftat, visătoare.

— Noian a fost de părere că aş putea încerca la o editură. Aşa că... I-am căutat privirea lui Everly.

S-a aplecat în faţă şi s-a sprijinit cu coatele de masă.

— Mama mea lucrează la o editură de non-ficţiune. înainte, a lucrat la o editură de ficţiune şi se înţelege încă foarte bine cu fostele ei colege. Aşa că i-a oferit lui Dawn datele de contact ale unei persoane de acolo.

Ceilalţi m-au privit iar. Mi-am muşcat buza de jos. Spencer şi-a lipit umărul de al meu, în chip de susţinere, încurajându-mă să le dau odată vestea.

— Romanul meu de debut, *About Us,* va apărea anul viitor la Triangle Publishing. Cu numele meu, am completat, şi mi-am atins obrajii cu dosul palmelor.

Pentru o clipă, au tăcut cu toţii.

Apoi s-a dezlănţuit haosul.

Allie a ţipat şi a sărit în sus atât de brusc, încât masa s-a zguduit serios. Monica şi Ethan au început să pună întrebări, în timp ce Kaden a bătut palma cu Spencer şi s-a ridicat şi el. M-am trezit luată pe sus de Ethan şi învârtită. Sawyer a rămas pe scaun, imortalizând momentele prin obiectivul lui Frank.

— Sincere felicitări, bebeluş! a urlat Scott.

Am fost aruncată dintr-o îmbrăţişare în alta.

Monica şi Isaac au vrut să ştie despre ce era vorba în roman, Scott şi Everly discutau deja despre idei de **marketing** pe care **le** doreau implementate, iar Allie şi Kaden îmi repetau cât de mândri erau de mine. Prietenii mei mă bombardau cu întrebări, iar Sawyer surprindea totul prin obiectiv.

Dintr-odată, am simţit mâna lui Spencer pe spatele meu. Ştiam imediat când mă atingea, pentru că un fior îmi străbătea tot trupul, până în vârfurile degetelor de la picioare.

— Scuzaţi-ne pentru o clipă, a spus el şi m-a împins în direcţia ringului de dans.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Îmi place melodia, sunt egoist şi vreau să te am doar pentru mine trei minute şi jumătate.

M-a condus la marginea ringului şi m-a strâns la piept.

Era un lucru pe care îl făcusem constant în ultimele luni: dansul. Spencer nu exagerase când spusese că avea chef să mă ducă des pe ringul de dans. Un alt lucru pe care îl făcusem fără întrerupere fusese... mda. Hai să spunem că Spencer îmi livra, zi după zi, multă inspiraţie pentru noile povestiri ale lui D. Lily.

— Sunt al naibii de mândru de tine, mi-a şoptit în ureche, în timp ce mâinile lui îmi mângâiau trupul. M-a întors cu spatele la el şi s-a lipit de mine.

M-am pliat după mişcările lui şi mi-am sprijinit capul de umărul lui.

— Şi eu de tine, am spus.

Şi-a îngropat faţa în scobitura umărului meu.Spencer avea încă de învăţat cum să accepte un compliment. Erau încă zile în care se simţea apăsat de povara trecutului şi se simţea vinovat pentru ce i se întâmplase Oliviei. Dar aveam să trecem şi peste asta.

Zi după zi.01 înfli*^1ţ01"mei le merSe foarte bine, i-am răspuns, Am ° °SindU_mi toată Pierea de conducere.

^tZrn t^ ™ ^* ^ţe de informaţie, însă săptămâna trecută CUm 3 f°St ^ânirea de